

Xuân Đình Tử Mạn Sinh

Contents

Xuân Đình Tử Mạn Sinh	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4	12
5. Chương 5	17
6. Chương 6	22
7. Chương 7	26
8. Chương 8	30
9. Chương 9	35
10. Chương 10	39
11. Chương 11	45
12. Chương 12	51
13. Chương 13	61
14. Chương 14	68
15. Chương 15	75
16. Chương 16	82
17. Chương 17	88
18. Chương 18	99
19. Chương 19	108
20. Chương 20	127
21. Chương 21	136
22. Chương 22	145
23. Chương 23	155
24. Chương 24: Phiên Ngoại: Bạch Cốt Ca	161
25. Chương 25: Phiên Ngoại: Phù Sinh Lý	168

Xuân Đình Tử Mạn Sinh

Giới thiệu

Editor: Mr. Downer Thể loại: Cổ trang, huynh đệ văn, niên thượng, HE. Độ dài: 23 chương và 2 phiên ngoại. Y vẫn là n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xuan-dinh-tu-man-sinh>

1. Chương 1

Biên tập: Mr.Downer

Cuối thu gần đông, bên trong thành Văn Nhị tràn ngập bầu không khí bất an.

Đám người của Doãn Tĩnh đang trên đường đến quý phủ của Diệp Nhị gia vào lúc chập tối.

Nơi ở của Diệp Nhị gia có chút xa xôi, đã vậy bọn họ còn phải trì hoãn trên đường rất lâu.

Doãn Tĩnh cưỡi ngựa đi đầu đoàn người, nhìn về xa xăm, chỉ thấy sắc trời sáng đến khác thường, bên rìa những áng mây thấm nhuần từng mảng huyết sắc rời rạc.

Đây là dấu hiệu trước khi mưa to. Nhưng vào lúc này, mưa muốn đổ lại không rơi xuống, không khí ẩm ướt nặng nề dính dính vào da thịt như một lớp nước đường tan chảy, làm thế nào cũng chùi không hết. Lòng bàn tay siết chặt dây cương của Doãn Tĩnh chảy mồ hôi, tim đập như trống đánh vào giờ phút này.

Dấu hiệu chẳng lành.

Cửa phủ của Nhị gia Diệp Cao Sâm đóng chặt, không có người tới đón bọn họ từ thật xa như trước kia.

Doãn Tĩnh xoay người xuống ngựa, đi vào gõ cửa, khuyên đồng đầu thú ở trên cửa, truyền ra tiếng vang trầm thật xa, nhưng người ở bên trong mãi không có phản ứng. Thấy thế, hắn dứt khoát không tiếp tục gõ, chỉ đưa bàn tay dán lên cửa, cảm giác cầm chế có còn hay không.

Cầm chế vẫn còn, nhưng không có người trả lời.

Doãn Tĩnh quay trở lại, một mực cung kính hỏi người trong kiệu nên làm thế nào.

“Chủ nhân, cầm chế trên cửa vẫn còn...”

“Xông vào, nếu như tiểu thúc ở bên trong, nhất định sẽ không trách tội.”

Âm thanh của người trong kiệu nghe lạnh lạnh như dòng nước suối, nhưng lại lộ ra một luồng bệnh khí uể oải, lời nói phát ra nhẹ nhàng xa xăm, nghe như tiếng thở dài bên tai.

Được lệnh, Doãn Tĩnh không còn phải bó tay bó chân, trực tiếp dùng công pháp mạnh mẽ phá vỡ cầm chế trên cửa, một cước đá văng cổng chính.

Cửa vừa mở ra, mùi máu gay mũi khó ngửi phải vào mặt, khiến người đi vào không mở mắt nổi.

Doãn Tĩnh che mũi tiến vào tra xét, càng đi vào bên trong, mùi vị khiếp người này ngày càng nhiều.

Xác người phơi thây trong đình viện* là hạ nhân cùng nha hoàn trong phủ của Diệp Cao Sâm, máu chảy ngưng đọng nhuộm cái ao thành màu nâu đỏ, cá được nuôi trong đó đã chết giữa bụng từ lâu. Nhìn thấy thảm trạng như vậy, Doãn Tĩnh nắm chặt vũ khí bên hông, chỉ sợ tên hung thủ vô danh còn đang ẩn náu trong bóng tối, lướt qua tốp năm tốp ba xác chết, đi vào trong nội thất thăm dò.

*Đình viện: Sân nhỏ, sân trong.

Hắn tìm thấy thi thể của Lý Tương Quân, thê tử đang mang thai của Diệp Cao Sâm trong phòng ngủ.

Nguyên nhân nàng tử vong là do bị người đâm một đao xuyên qua ngực.

Cặp mắt kia trợn trừng đến chết cũng không chịu nhắm lại, như thể không chịu tin tưởng chuyện gì đang xảy ra.

Nhưng khiến Doãn Tĩnh không đành lòng nhìn nhất chính là tư thế của nàng: Hai tay che bụng dưới nhô ra, mười ngón tay gắt gao bầu vào trong da thịt, gân xanh nổi lên trên mu bàn tay, có thể thấy được vào thời khắc cuối cùng trong cuộc đời mình, nàng có biết bao nhiêu tuyệt vọng muốn bảo vệ hài tử chưa được sinh ra kia.

“Làm sao vậy? Thấy người đi lâu như thế không có động tĩnh nên ta cũng đi vào.”

Doãn Tĩnh nhất thời ghen lời, quay đầu nhìn vị chủ nhân đã vào trong đây với mình.

Những hạ nhân đi theo đã được dặn chờ ở cửa, trước mắt, người sống bên trong toà nhà này chỉ có hai người bọn họ.

“Chủ nhân, chuyện này...”

Chủ nhân của Doãn Tĩnh, thành chủ Diệp Phong Thành mệt mỏi hơi nhắm mắt lại, ngón tay thon dài dề xuống thái dương. Doãn Tĩnh hiểu nhằm hàm ý động tác này của hắn, cho rằng Diệp Phong Thành không nhìn nổi thảm trạng như vậy, muốn khuyên hắn chờ ở bên ngoài.

“Tiếp tục.”

Diệp Phong Thành nhìn ra suy nghĩ trong lòng Doãn Tĩnh, lên tiếng ra lệnh cho hắn tiếp tục tìm, cho đến khi kiếm được Diệp Cao Sầm mới bằng lòng bỏ qua.

“Vâng.”

Doãn Tĩnh đi sang những chỗ khác, Diệp Phong Thành ngồi xổm xuống, bàn tay phủ lên đôi mắt đến chết cũng không thể nhắm lại của tiểu thẩm thẩm, bỏ ra chút công sức mới có thể khiến cho nàng chịu nhắm mắt. Nhưng nhắm được mắt cũng không có nghĩa là nàng đồng ý yên nghỉ, nhận ra làn oán khí dù làm thế nào cũng không chịu tan đi này, Diệp Phong Thành phát ra một tiếng thở dài, tự rạch đầu ngón tay của mình, điểm một cái ở giữa lông mày của nàng.

“Xin ngài khoan dung, đây là toàn bộ những gì ta có thể làm bây giờ.”

Tháng trước, Diệp Phong Thành bệnh nặng một trận, gần như chìm vào hôn mê, hiện tại khỏi bệnh, nhưng bên trong cơ thể càng ngày càng yếu ớt.

Hắn mắc bệnh bất tỉnh nhân sự, bao nhiêu chuyện trong thành đều phải dựa vào tiểu thúc thúc Diệp Cao Sầm giúp đỡ.

Diệp Phong Thành thấy mấy ngày nay khỏi bệnh được một chút, không muốn tiếp tục nằm trên giường cả ngày, dự định đến phủ nói lời cảm ơn, nhưng bái thiếp đã gửi đi như đá chìm trong biển lớn, bấy giờ bọn họ mới nhận ra, đã vài ngày không có tin tức của Diệp Cao Sầm.

“Chủ nhân, tìm được nhị gia rồi, ở trong thư phòng!”

Âm thanh của Doãn Tĩnh cắt đứt dòng suy nghĩ của Diệp Phong Thành, hắn đứng lên, đi đến thư phòng.

Diệp Cao Sầm chết trong thư phòng.

Trên thực tế, Doãn Tĩnh có thể nhận ra người này là Diệp Cao Sầm dựa trên trang phục trên người cùng vết thương cũ trên eo. Đầu của thi thể đã bị người cắt xuống mang đi, để lại đây một cái xác không đầu.

Doãn Tĩnh kiểm tra sơ lược, nguyên nhân cái chết của Diệp Cao Sầm giống như thê tử của mình, đều là một đao đâm xuyên qua ngực.

“Là ai làm?”

Qua một lúc lâu, Doãn Tĩnh mới chậm rãi tự hỏi.

Một nhà Diệp Cao Sầm trên dưới mười ba người không một ai may mắn sống sót, tất cả đều chết dưới lưỡi đao của tên hung thủ vô danh này.

Nếu như là trả thù, thì phải là hận ý ngập trời đến cỡ nào?

“Còn chưa đủ rõ ràng sao?”

Diệp Phong Thành nhẹ giọng hỏi ngược lại, Doãn Tĩnh thoáng nhìn, liếc mắt về một chỗ vừa bị chính mình bỏ quên, nhất thời nghẹn lời.

Đúng, quá rõ ràng, rõ ràng đến mức như chỉ sợ người khác không biết ai là người đã giết một nhà Diệp Cao Sầm.

Bên trong áo lót của Diệp Cao Sầm cắm một cây đao. Một cây đao bạch ngọc dát vàng thẳng ba thước, lưỡi đao hẹp ánh lên quang sắc như tuyết, chém sắt như chém bùn.

Doãn Tĩnh không cần suy nghĩ cũng biết chủ nhân cây đao này là ai —— Toàn bộ Diệp gia, chỉ có một người dùng loại binh khí này, cũng chỉ có một người từ hôm qua không thấy tăm hơi, hiện tại chỉ sợ đã chạy trốn ra khỏi cửa thành từ lâu.

“Chủ nhân, ngài định làm như thế nào?”

Diệp Phong Thành cau mày, giống như rất khó làm ra quyết định. Từ lúc hắn được sinh ra khỏi bụng mẹ, mỗi năm trôi qua càng trở nên đau ốm, chỉ cần khí trời có chút gió thổi cỏ lay thì sẽ bệnh không dậy nổi. Bây giờ, hắn thật vất vả mới giữ được tính mệnh khỏi một cơn ốm nặng, thế nhưng lại bị chuyện này kích động, chút máu trên mặt rút đi, bờ môi trở nên xanh tím như nghẹt thở.

“Chủ nhân, nếu không chúng ta đi về trước đi, trở về rồi hãy nói.”

Diệp Phong Thành vẫn không nhúc nhích, chỉ nặng nề nhìn chăm chú một điểm xa xăm.

Qua một lúc lâu, lâu đến mức Doãn Tĩnh cho rằng hắn sẽ không phát ra bất kỳ âm thanh nào.

“Truyền chỉ thị viết tay của ta, treo giải thưởng ngàn lạng vàng, mang Diệp Duy Viễn trở về gặp ta, ta có lời muốn đích thân hỏi y.” Hắn che miệng ho một trận, ho ra vài sợi tơ máu trong lòng bàn tay, bị hắn không chút nào để ý lau đi, “Nếu có người gặp được y, thay ta chuyển cáo, muốn chính y suy nghĩ rõ ràng, nếu như y vẫn cố ý phản kháng, giết chết không cần luận tội.”

Ở trong mắt Diệp Phong Thành, mỗi một chi tiết nhỏ trong chuyện này đều lộ ra rất nhiều điểm kỳ lạ.

Cổ quái nhất chính là vì sao Diệp Duy Viễn phải giết chết Diệp Cao Sầm.

Giết Diệp Cao Sầm thì thôi, tại sao còn phải chặt đầu, còn liên lụy đến thê tử chưa sinh nở của hắn.

“Quyết không thể để việc này trôi qua như thế, ta nhất định phải biết được chân tướng.”

Lúc đợi những người khác xử lý hậu sự cho Diệp Cao Sầm, Diệp Phong Thành đã được Doãn Tĩnh mang đi trước khỏi gian nhà đầy xác người hôi thối.

Diệp Phong Thành tựa vào nhuyễn tháp* trong kiệu, hai mắt nhắm nghiền, rõ ràng bị kinh hách.

*Tháp: Là giường thấp, hẹp và dài. Còn nhuyễn tháp là loại có lót thêm đệm.

Thêm hai viên hương liệu an thần vào trong lư hương hình đầu thú, khói thuốc lượn lờ, càng thêm nổi bật sắc mặt trắng bệch như tờ giấy của hắn.

Doãn Tĩnh bấm đốt ngón tay tính xem còn mấy ngày nữa sẽ bắt đầu mùa đông, thân thể Diệp Phong Thành không tốt, mùa đông hằng năm đều phải sống chết giữa quỷ môn quan, khiến cho toàn bộ từ trên xuống dưới Diệp gia đều vô cùng lo lắng, chỉ sợ xảy ra bất trắc.

“A Tĩnh, người nghĩ y sẽ trốn đến chỗ nào?”

Diệp Phong Thành không mở mắt, hỏi Doãn Tĩnh.

Mà cái người hắn đang nhắc đến tất nhiên là ấu đệ Diệp Duy Viễn của hắn, kẻ đã phạm vào sát nghiệt ngập trời, hiện không biết đang ở nơi nào. Huynh đệ bọn họ cùng cha khác mẹ, từ nhỏ đã không thân thiết, Doãn Tĩnh bị câu hỏi này của hắn làm cho bối rối, suy tư một lúc lâu rồi mới chậm rãi trả lời, “Phía nam là biển, đã truyền đi chỉ thị của chủ nhân, y cũng chỉ có thể đến phía bắc... Đi tới Ma Vực Cực Bắc.”

Ma Vực phương bắc, đã vào thì không có cách nào quay đầu lại.

Nghe được đáp án này, Diệp Phong Thành mở mắt ra, hờ hững nhìn phía trước. Hắn có một khuôn mặt đẹp đẽ, bình thường bên môi chứa đựng một chút ý cười nhất định sẽ khiến người khác cảm thấy như một làn gió xuân ấm áp, nhưng vào giờ phút này, trong mắt của hắn hiện ra một mảnh sương lạnh, làm cho nét cười hiện lên càng âm đạm.

“Vậy ta càng muốn bắt lấy y trước khi y hoàn toàn đi xuống đó.”

2. Chương 2

Biên tập: Mr.Downer

Trong đêm khuya vắng, mấy canh giờ náo nhiệt nhất tại Tần lâu Sở quán đã trôi qua, kẻ lưu lại phần lớn là các tay ăn chơi tìm vui thâu đêm.

Tại sương phòng trong cùng, ánh lửa u ám chột xa chột gần, hiển nhiên là do ánh đèn sắp cháy hết. Trong phòng, một bức bình phong chia cắt căn phòng làm hai, đầu kia là một nàng ca kỹ mặc trên người chiếc váy mang màu hồng lựu, nàng ôm đàn tỳ bà, tâm tư bay thật xa, đàn một thủ khúc đứt quãng, khiến người nghe không rõ, mà bên ngoài, vị khách đêm nay của nàng đang dựa vào tháp, tàn rượu còn hơi ấm được bày trước mắt vẫn chưa uống xong, trông dáng vẻ tựa như đã ngủ say giữa lúc lắng nghe khúc ca thê lương này.

Vị khách ấy nghiêng nửa khuôn mặt, lộ ra đường viền thanh tú đẹp dễ, sống mũi cao thẳng, mặt mày như tranh thủy mặc, mơ hồ trông giống thành chủ Diệp Phong Thành của thành Vãn Nhật đến mấy phần. Trong giấc mộng, lòng mày Diệp Duy Viễn giật giật, mí mắt nhẹ nhàng rung động, cũng không biết đang mơ thấy những gì.

Tuy rằng truy binh chưa đến, nhưng y không ngừng không nghỉ chạy hai ngày đường, tối nay thật vất vả mới có thể yên giấc được nửa buổi tại nơi trăng hoa này, vậy mà lại bị khách không mời đến quấy nhiễu.

Giai điệu của khúc ca sắp hết, một bóng đen to lớn đụng phải cửa sổ, bay nhảy liên tục, phát ra tiếng kêu gào được phóng đại vô hạn giữa đêm khuya yên tĩnh, dọa đến ca kỹ đang ở bên trong, khiến nàng muốn gọi nha hoàn canh cửa đi xem rõ ngọn ngành.

“Đừng hoảng hốt.”

Diệp Duy Viễn bưng tỉnh, ngăn cản ca kỹ đang muốn gọi hạ nhân đến, ra hiệu mình có thể xử lý tốt.

Y đi tới bên cửa sổ, mở cửa ra, gió lạnh thổi vào trong tích tắc khiến y nhẹ nhàng rung mình một cái.

Càng đi về phía bắc, mùa đông càng rõ ràng, qua dòng sông Mạch Hà, sẽ hoàn toàn là mùa đông. Không khí khô nóng nặng nề trong phòng dần lạnh đi, thổi tan cảm giác say sưa cùng đỡ đỡ trong đầu y, cũng làm cho y thấy rõ vị khác không mời mà đến này là thứ gì — Một con quạ đen to như sọ nam nhân trưởng thành. Ánh mắt màu cam của quạ đen xoay chuyển một vòng, sắc bén theo dõi y, giống như muốn xác định xem y có phải là người nó đang tìm kiếm hay không.

“Súc sinh lông lá.”

Giống như nghe hiểu y chữ mình, nó há mỏ, nhắm vào ngón tay của Diệp Duy Viễn.

Diệp Duy Viễn tránh né mỏ quạ sắc bén, không để ngón tay của mình bị nó mổ, trái lại gỡ một cái ống kim loại nhỏ bên chân nó xuống.

“Trở về, đừng quay lại.”

Nhận được mệnh lệnh, từ trong cổ họng của con quạ phát ra một trận rên rỉ như tiếng trẻ con khóc đêm, rồi vỗ cánh bay mất.

Y đóng cửa lại, ngồi trở về chỗ cũ, lấy tờ giấy trong ống bạc, cẩn thận mở ra, xem sơ nội dung trên đó. Trên mảnh giấy viết hai hàng chữ cực nhỏ, không có dấu đề cũng không có kí tên, chỉ nhắc nhở y không thể ở lại đây, cần phải cấp tốc rời khỏi.

Y nhìn chằm chằm hai hàng chữ này thật lâu, giống như muốn nhìn ra thâm ý nào trong đó mà y không biết.

Một lúc lâu sau, y xé nát tờ giấy ném vào trong đèn lồng, những mảnh giấy vụn bị ngọn nến nuốt chửng, khiến cho ánh lửa đột nhiên trở nên sáng rực.

Tất cả đúng như dự liệu: Sau hai ngày y rời khỏi thành Vãn Nhật, cái chết của Diệp Cao Sâm được phát hiện ra, thành chủ Diệp Phong Thành phát lệnh truy nã y, tư thái sẽ không chịu bỏ qua nếu không để y nợ máu phải trả bằng máu.

Đợi mặt trời mọc ngày mai, lệnh truy nã của Diệp Phong Thành sẽ truyền tới khắp mọi nơi, từ các đại môn phái đến những tán tu trên nhân gian, trên đời này sẽ không còn đất cho Diệp Duy Viễn y đây đặt chân, chốn còn lại duy nhất y có thể đến là Ma Vực Cực Bắc.

“Đêm nay đã làm phiền cô nương.”

Diệp Duy Viễn móc ra một nén vàng nhỏ đặt trên bàn, cầm lấy thanh đao ở bên cạnh bàn, phủ thêm áo khoác rồi ra cửa.

Hành lang quanh co sâu thẳm, theo bước chân của y, từng chiếc đèn giấy hai bên phụt tắt, bóng đêm xông tới như thủy triều.

Thính lực của y rất tốt, đặc biệt khi hai mắt không thể nhìn rõ mọi vật, tiếng nữ tử thở gấp cùng những lời trêu đùa suồng sã của nam tử từ các phương hướng khác nhau trở nên vô cùng rõ ràng trong u tối. Y nắm chặt chuôi đao nặng nề, trọng lượng xa lạ, xúc cảm không quen thuộc, nhưng là vật duy nhất có thể mang cho y cảm giác an tâm nào đó.

Thanh đao y thường dùng đã bị bỏ lại ở phủ của Diệp Cao Sầm, vũ khí hiện tại dùng để phòng thân chỉ là một cây đao phổ thông mà y tùy tiện mua.

Đến khi y xuống tới tiền thính, những trò xa hoa đồi trụy đã sớm giải tán, không nói tới tú bà cùng tạp dịch, ngay cả tiểu tư quét tước cũng đã đi ngủ, chỉ có hạ nhân gác đêm đang ngủ gục khò khò trên bàn gỗ. Bộ pháp của y cực kỳ nhẹ nhàng, cả người xuyên qua cửa lớn đóng chặt tựa như nước chảy, y tính gọi thú cưỡi để tiếp tục tiến về vùng đất phương bắc.

Nhưng vừa mới cử động một chút, Diệp Duy Viễn ngay lập tức cảm nhận được bầu không khí xung quanh có điều bất thường.

Tối nay y không nên dừng chân tại chỗ này, bởi vì một khi dừng lại, sẽ có vài kẻ tìm tới.

Dưới màn đêm, thân hình của một đám người chầm chậm hiện ra, xem ra là đã đợi ở đây thật lâu, rốt cuộc cũng chờ được con mồi mình muốn. Y nheo mắt lại, cẩn thận quan sát bọn họ, phát hiện bên trong không có một gương mặt nào xa lạ, tất cả đều là thuộc hạ của mình trước đây, thậm chí còn có một người, có thể gọi là bạn tri kỷ của y lúc trước.

“Thống lĩnh.”

Y nghe thấy Tư Đồ dẫn đầu đám người cung kính gọi mình.

“Ta không phải là thống lĩnh của các người.”

Diệp Duy Viễn không để ý đến bọn họ, đi về phía trước, còn chưa bước được hai bước, một cây đao đã cản trước mặt, khiến y miễn cưỡng dừng chân, ngẩng đầu nhìn kẻ chặn đường nọ.

“Là hần sai các người tới giết ta?”

Cổ họng của y đã khàn một nửa, khi mở miệng nói chuyện nghe anh ách không êm tai.

Bất kỳ người nào có mắt cũng đều có thể nhận ra, y đã nhập ma rất sâu, không cách nào kiềm nén hung tính tàn bạo thích giết chóc.

Tư Đồ thấy y như vậy, tay cầm đao không nhịn được bỗng chốc run lên, như thể e ngại y đến tận xương tủy, hoặc như thể nhớ đến giao tình cùng nhau uống rượu ngắm trăng trong quá khứ, không chịu từ bỏ mà khuyên nhủ y quay về chính đạo.

“Thành chủ nói, nếu như thống lĩnh ngài chịu đi theo chúng ta, vậy chúng ta cũng có thể không cần sử dụng bạo lực.”

Thấy y nhú mày trầm tư, như nghe lọt được lời mình, Tư Đồ nói tiếp, “Quay đầu là bờ. Diệp Duy Viễn, người nhìn xem dáng vẻ bây giờ của người trông giống cái gì?”

Không nói đến người khác, ngay cả chính Diệp Duy Viễn cũng không nghĩ tới, có một ngày y sẽ biến thành bộ dạng không giống người cũng không giống quỷ như hiện tại.

Trong quá khứ, y là đệ đệ duy nhất của thành chủ thành Vãn Nhật, Diệp Phong Thành. Tuy rằng trong lòng Diệp Phong Thành chướng mắt y, nhưng là con cháu của Diệp gia, những thứ nên có Diệp Phong Thành chưa từng để y thiếu thốn. Y có vài bằng hữu không tính là thân cận nhưng cũng không xem như xa lạ, có người thân chung huyết thống, có địa vị dưới một người trên cả vạn người, y còn có... Khi đó cái gì y cũng có, thế nhưng bây giờ cái gì y cũng mất.

Thành Vãn Nhật nửa độc lập ở bên ngoài trần gian, không bị môn phái nào chiếm đóng, không bị hoàng quyền thế tục quấy nhiễu, hơn vạn người bên trong thành đều là tu tiên giả, bởi vì cảnh mặt trời lặn giống như rơi xuống nên được đặt tên như thế.

*Vãn () nghĩa là rơi xuống, Nhật () nghĩa là mặt trời.

Diệp gia là chủ nhân duy nhất của toà thành này, truyền tới thế hệ của Diệp Duy Viễn là đã qua trăm nghìn năm.

Tất cả thế ngoại đào nguyên đều cần người thủ hộ, thành Vãn Nhật cũng không ngoại lệ. Hơn mười năm trước, Diệp Cao Sầm tự tay làm lễ đội mũ cho Diệp Duy Viễn. Diệp Cao Sầm không cho y những thứ khác, chỉ đưa cho y một cây đao bạch ngọc dát vàng trắng ba thước, bức bách y lập lời thề, nói mình sẽ bảo vệ thành Vãn Nhật cho đến thời khắc cuối cùng trong cuộc đời.

Từ ngày đó trở đi, Diệp Duy Viễn coi thành Vãn Nhật là trách nhiệm của mình mà gánh vác trên lưng. Y mang theo mười hai người, ngày đêm không ngừng tuần tra xung quanh thành Vãn Nhật, xoá sổ bất kỳ kẻ nào ở trong thành sẽ mang đến nhân tố uy hiếp bất an. Bọn họ sẵn giết thú dữ ngàn năm ăn thịt người, cũng chém giết ma tu có ý đồ xấu xa bên ngoài thành. Y không phải chưa từng bị thương, nhưng mỗi một lần y đều gắng gượng vượt qua, sau đó trở lại nơi mình nên đến.

Cho dù Diệp Phong Thành ghét cay ghét đắng y như thế nào đi nữa, y vẫn là thanh đao sắc bén nhất trong tay Diệp Phong Thành, vì hẳn loại bỏ hết thảy hiểm trở trước mắt.

Y đã từng có thể vì Diệp Phong Thành...

Y nắm lấy lưỡi đao trong tay người nọ, linh lực bám vào lưỡi đao khiến nó vỡ vụn thành bột mịn trong lòng bàn tay y.

“Ta đã sớm không quay đầu lại được...”

“Cái gì?”

Dưới sự kinh hãi, Tư Đồ căn bản không nghe rõ Diệp Duy Viễn nói cái gì.

“Ta nói, tránh ra.”

Diệp Duy Viễn nhẹ giọng nói.

Khuôn mặt y thanh lệ*, thân hình cao lớn, nhưng không khác nào ác quỷ tới từ địa ngục trong mắt người khác.

*Thanh lệ: Thanh tú xinh đẹp.

Lúc trước, y có thể đứng trên vạn người chỉ dưới một người ở Thành Vãn Nhật không chỉ đơn giản là dựa vào cái họ “Diệp” này. Khi Diệp thành chủ đời trước còn sống, ông phát hiện y có năng khiếu trong phương diện tu hành lẫn luyện võ. Xuất phát từ kinh hỉ cùng tâm tư không hi vọng y sẽ tranh đoạt chức thành chủ cùng Diệp Phong Thành, ông tìm đến Diệp Cao Sầm nhờ chỉ bảo cho Diệp Duy Viễn.

Y quả thật rất có năng khiếu. Từ nhỏ đến lớn, ngoại trừ Diệp Cao Sầm, y chỉ thua đúng một người, đó chính là huynh trưởng Diệp Phong Thành của mình.

Khi đó, thân thể của Diệp Phong Thành vẫn chưa hoàn toàn xấu đi, thỉnh thoảng hẳn sẽ đến nhận dạy bảo của Diệp Cao Sầm cùng với y.

Có một ngày, y vô cùng đắc ý muốn khiêu chiến Diệp Phong Thành. Diệp Phong Thành đưa mắt nhìn y rất lâu, gật đầu nói được.

Y vốn tưởng rằng Diệp Phong Thành sẽ không bằng một người chuyên cần tập luyện như y, còn là một cái âm thuốc bệnh tật triền miên, tất nhiên sẽ bị y đánh bại trong vòng ba chiêu.

Nhưng y sai rồi, đến bây giờ y vẫn có thể nhớ lại cảm giác thảm bại, khuất nhục, phẫn nộ, khó tin,

Diệp Phong Thành từ trên cao nhìn xuống y, giống như đang thương hại y, hoặc giống như đang nhìn thứ gì thấp kém đến cực điểm.

Nụ cười kia cùng ánh mắt đó khiến y ghi nhớ nhiều năm như vậy. Y luôn luôn muốn cảm hận hắn, nhưng đáng tiếc cứ đến một nửa lại cảm thấy hận không được.

Y thật sự thua Diệp Phong Thành, mỗi một chiêu thức không hề chiếm được tiện nghi nào của hắn.

“Thay ta truyền lời cho đại ca.”

“Người là ta giết, ta cũng sẽ không trở về. Giống như hắn đã nói với ta, chúng ta xưa nay không phải huynh đệ, ta cũng không xứng đáng để Diệp thành chủ làm huynh trưởng của ta...”

Dường như y muốn nói tiếp nhưng lại nói không được, bèn dừng tại đây.

“Ta nguyện thành ma.”

3. Chương 3

Biên tập: Mr.Downer

“Đệ tử Diệp gia tu đạo gì?”

“Thiên địa chính đạo.”

Diệp Duy Viễn nghe thấy bản thân lúc nhỏ giòn giã đáp.

“Cái gì là thiên địa chính đạo?”

“Trảm yêu trừ ma, trừ ác truyền thiện, đây chính là thiên địa chính đạo.”

“Thế cái gì là trảm yêu trừ ma, trừ ác truyền thiện?”

“...”

“A Viễn, chính đạo không phải là chút gì đó treo bên mép nói suông, mà là quy tắc mỗi đệ tử Diệp gia cần phải luôn luôn khắc ghi.” Người kia cố ý dừng lại một chút, dường như đang chờ y tự mình nghĩ thông, “Chúng ta là vì thế mà sinh.”

“Ta nhớ kỹ rồi, thưa tiểu thúc thúc.”

Diệp Duy Viễn một thân mồ hôi lạnh thức dậy từ trong ác mộng, qua một lúc lâu mới ý thức được mình đang ở đâu. Vài canh giờ trước, y gặp phải vài chính đạo nhân sĩ muốn bắt y về thành Vãn Nhật lĩnh thưởng, sau một phen hỗn chiến, y đã giết chết tất cả bọn họ, nhưng bản thân cũng bị thương không nhẹ.

Biết hành tung của mình bị bại lộ, ngay cả vết thương cũng không xử lý, y gọi ra thú cưỡi Thanh Vân rồi lại khởi hành. Trên đường, y ôm cổ Thanh Vân thiếp đi, bây giờ tỉnh lại, phát hiện tất cả thương tích trên người phát đau, vết thương trước ngực lại càng đau đến lợi hại. Dựa vào ánh sáng yếu ớt, y sờ lên vết thương suýt chút nữa đã đoạt mạng mình — Dài ước chừng hai ba tấc, cách trái tim không quá nửa tấc, là đại đệ tử của Bạch Nguyệt Môn tặng cho y vào ba ngày trước.

*1 tấc = 10 cm.

Đoạn đường này xóc nảy, vết thương vốn không được chăm sóc chỉ sợ đã bị hở, vết máu xuyên qua lớp vải băng bó qua loa mà loang ra, ngưng tụ thành một mảng sẫm màu dưới ánh trăng.

Y mơ thấy quãng thời gian ở thành Vãn Nhật trong quá khứ.

Y là hài tử của Diệp thành chủ đời trước với một người nữ nhân khác, mãi đến khi y năm, sáu tuổi mới được thừa nhận đón về Diệp gia. Nhân số trong Diệp gia ít ỏi, tính cả mấy người cùng họ khác chỉ cũng chỉ hơn hai mươi miệng ăn. Y từ bỏ họ mẹ cùng nhũ danh không phải rất dễ nghe kia, mang lên cái tên “Diệp Duy Viễn”, trở thành huynh đệ duy nhất cùng thế hệ với Diệp Phong Thành.

Khi đó Diệp Phong Thành không phải là Diệp thành chủ như bây giờ, mà chỉ là một thiếu niên kiêu ngạo lạnh lùng, từ trước đến nay hẳn chưa hề vui vẻ với y, còn thiếu mỗi việc viết hai chữ chán ghét lên mặt.

Y còn nhớ khi đó dù Diệp Phong Thành bệnh tật triền miên, nhưng vẫn chưa nghiêm trọng như hiện tại, thời điểm khoẻ mạnh cũng không khác gì một thiếu niên bình thường, nào giống như bây giờ phải dựa kỳ trân dị bảo để giữ mạng, một chút gió lạnh cũng không chịu được, bất cứ lúc nào cũng ốm đau trông như sắp đi đời nhà ma.

Phụ trách dạy dỗ cả hai là đệ đệ nhỏ nhất của phụ thân Diệp Cao Sầm, tiểu thúc thúc của bọn họ.

Diệp Cao Sầm là người cố chấp đến cứng đầu. Hần tu chính là kiếm đạo, là một tay kiếm xuất sắc, một đời sống vì Diệp gia cùng đạo nghĩa.

Lần đầu tiên y cùng Diệp Cao Sầm gặp mặt, Diệp Cao Sầm không dạy y bất kỳ thứ gì, chỉ hỏi y hai vấn đề.

—— Cái gì là thiên địa chính đạo?

Diệp gia đệ tử tu chính là thiên địa chính đạo, trăm yêu trừ ma, kiêng kỵ lớn nhất là lạm sát người vô tội và mang ác niệm trong lòng. Nửa đời trước của Diệp Duy Viễn vẫn luôn sống theo quy tắc này, mãi đến khi y phạm vào sát nghiệt đầu tiên, tự nguyện tu luyện tà thuật, rơi nhập vào ma đạo, những điều kia đã trở thành lời nói suông.

Nhập ma là quá trình khó khăn mà chậm rãi.

Mỗi đêm, y đều có thể rõ ràng cảm nhận được hai loại công pháp bất đồng đấu đá không ngừng sâu trong người mình. Âm lãnh thô bạo là ma khí sơ sinh, còn sáng sủa sắc bén là công pháp của Diệp gia. Chúng nó lan tràn dọc theo gân mạch, gặm nuốt máu thịt của y, bòn rút mỗi một tia linh lực để tranh cao thấp.

Mấy ngày đầu tiên, công pháp của Diệp gia mà Diệp Cao Sầm truyền thụ cho y còn có thể miễn cưỡng chiếm thế thượng phong, nhưng dựa theo sát nghiệt trong tay y giảm nặng, ác niệm trong lòng cứ tùy ý sinh trưởng, ma khí ngay lập tức không kiêng dè nổi dậy. Y có thể rõ ràng cảm nhận được, những dòng ma khí không có chỗ đi kia từng tác hao mòn công pháp của Diệp gia đến gần như cạn kiệt ra sao, đồng thời khiến cho chồn lương thiện trong lòng y vĩnh viễn trống rỗng.

Quả thật giống như giết chết con người Diệp Duy Viễn của quá khứ.

Khó khăn chịu đựng những ngày đó, y phải dựa vào rượu để kiềm nén, cảm giác đau đớn như bị sâu gặm kiến cắn. Rượu phân thành rất nhiều loại, lại có ngàn vạn cách uống, y đã từng uống qua loại rượu không hề có linh khí của nhân gian, tràn ngập trọc khí cùng tạp chất, đã từng uống qua tiên tử làm từ sương sớm của hoa sen, đã từng uống qua các bầu rượu tiêu sầu, và cũng từng uống qua những chén rượu nhuộm đầy son phấn khí hoa do ca kỹ dâng lên. Lúc trước, y là người luyện võ, rượu chè sẽ làm thân thể tê liệt, nên cho dù có là ngày nghỉ, y cũng sẽ âm thầm căn dặn chính mình không thể quá chén.

Bây giờ, y cũng chẳng là cái gì, những quy tắc kia đã bị ném ra sau đầu.

Thanh Vân mang Diệp Duy Viễn xuyên qua một khu rừng cây rậm rạp âm u, băng qua dòng sông chảy xiết sâu không thấy đáy, y cũng không biết cả hai đã đi bao lâu, bỏ rơi đám truy binh kia được bao xa. Trên đường đi, Diệp Duy Viễn chỉ biết mặt trời mỗi ngày lên cao, mỗi ngày lặn xuống, có lúc trên bầu trời đêm có đầy trăng sao, có lúc không có, có lúc chớp mắt một cái thì trời đã sáng, có lúc vừa nhắm mắt lại thì trời đã tối. Bọn họ không dừng lại, chỉ có vết thương đau đến tê dại nhắc nhở Diệp Duy Viễn, y vẫn còn sống, vẫn còn thở.

Y muốn gọi Thanh Vân dừng lại vài lần, nhưng chỉ cần cặp mắt to chứa đầy thương xót và nước mắt của Thanh Vân, ôn nhu nhìn y chăm chú, y lại không nói nên lời.

Người đuổi giết y ngày càng nhiều, chỉ cần nó dừng lại, dù thân thủ Diệp Duy Viễn có tuyệt vời cỡ nào đi chăng nữa, nhưng bị thương nặng như thế cũng không thể đánh lại nhiều người.

Mãi đến một ngày nào đó, Thanh Vân đột nhiên dừng lại, hí lên một tiếng, không tiến lên một bước. Diệp Duy Viễn tỉnh lại từ trong vô thức, mơ mơ màng màng nhìn về phía trước.

Trước mắt y là vách núi, phía dưới vách núi là tuyết nguyên trắng phau.

Tuyết nguyên bao la, một chút cũng không nhìn thấy ranh giới, nhìn lâu chỉ sợ sẽ chảy nước mắt.

Ma Vực y muốn đến nằm sâu trong tuyết nguyên này.

Trăm ngàn năm qua, chính đạo nhân sĩ không ngừng tranh luận về vị trí cụ thể của Ma Vực.

Bọn họ nhất trí cho rằng mảnh đất thần bí này nằm sâu trong tuyết nguyên phương bắc, ngoại trừ một số ít ma tu, không ai biết rốt cuộc làm sao để xuyên qua tuyết trắng mênh mông cùng rừng thông rậm rạp, đi tới lối vào thật sự của Ma Vực.

Diệp Duy Viễn xoay người xuống khỏi lưng Thanh Vân, bước sâu bước nông dẫm lên lớp tuyết đọng, loạng choạng tiến về phía trước. Y đi rất chậm, mỗi một bước kéo lê ra dấu chân thật dài, tựa như tiếp theo sẽ ngã xuống trong nháy mắt.

Cho đến khi y đi thật xa, Thanh Vân bị y bỏ rơi ở chỗ cũ vẫn không đuổi theo. Y cũng không thúc giục, từ xa xa nhìn nó lần cuối cùng. Hình như nó cũng nhìn y, tiếng kêu chấn động đến mức làm cho tuyết đọng trên những chạc cây rơi lã chã, rớt xuống lông mày và bả vai của Diệp Duy Viễn, khiến y trông rất giống người tuyết.

Chân thân của Thanh Vân là thanh giao long*, chỉ thiếu chút nữa có thể trở thành rồng chân chính, bởi vì một lần chịu ân huệ vô tình của y nên nó đã từ bỏ cơ hội được long môn*, hoá thân thành thanh tông mã ở bên cạnh y làm thú cưỡi.

*Giao long: Là loài thủy thú có huyết mạch của long tộc, chỉ cần vượt qua kiếp nạn là có thể biến thành rồng thật sự, có sức mạnh cường đại. Trong tiếng việt thì giao long còn được gọi là con thuồng luồng.

*Được long môn: Nghĩa là nhảy cửa rồng, ý chỉ cơ hội được biến hoá thành rồng của Thanh Vân.

Nó có thể mang một kẻ nhập ma như y đến đây đã là cực hạn, con đường sau này chính y phải tự đi.

Diệp Duy Viễn không quay đầu lại nhìn Thanh Vân, từng bước đi ra khỏi tầm mắt của nó.

Nơi đây là băng tuyết vĩnh cổ không bao giờ tan chảy, trong rừng đầy tĩnh lặng, không còn gì khác ngoại trừ tiếng bước chân đơn điệu của y, cùng âm thanh tuyết đọng thỉnh thoảng bong tróc rì rào.

Y nhắm mắt cẩn thận cảm thụ, chậm rãi phát hiện một luồng ma khí cực kỳ nhẹ trong gió. Ma khí nhiều động một phần nào đó trong người y, khiến y trở nên tâm phiền ý loạn.

Chỉ có những kẻ tu luyện ma công, đầy sát nghiệt trong tay mới cảm nhận được rốt cuộc có cái gì bên trong luồng ma khí này.

Dựa theo tung tích lưu động của ma khí, Diệp Duy Viễn đi sâu vào trong rừng thông, càng đi vào, cảm giác mê muội này lại càng mãnh liệt. Y nghe thấy tiếng cầu xin tha mạng của những người đã nói với y trước khi bọn họ chết, nghe thấy tiếng cười nói của Diệp Cao Sầm cùng thê tử mới xuất giá, bọn họ thì thảo bên tai Diệp Duy Viễn, nói y là ma đầu, nói y là tên đao phủ máu lạnh.

“Diệp gia chúng ta không có loại người như người.”

Là âm thanh của Diệp Phong Thành.

Y nghe thấy mà cả kinh, nhất thời tỉnh lại từ trong tâm ma.

Quan sát bốn phía, y phát hiện nếu mình tỉnh chậm một chút, chỉ sợ phải vòng vèo về đường cũ.

Y đã nhập ma mà còn như thế này, càng không biết những chính đạo nhân sĩ tới đây sẽ đụng phải khảo nghiệm như thế nào, chẳng trách trăm ngàn năm qua rất ít người có thể tìm đến vị trí thật sự của Ma Vực.

Có tâm đề phòng, y sẽ không rơi vào trong tâm ma lần thứ hai. Đi dọc theo phương hướng ma khí ngày càng trở nên nồng đậm, y phát hiện rừng cây xung quanh càng trở nên rậm rạp âm u, khiến y có ảo giác đêm đen sắp ập đến. Vết thương của Diệp Duy Viễn đông cứng, máu chảy ra cô đọng thành băng mỏng, da thịt xung quanh tím xanh lên, sờ vào cũng không có một chút tri giác.

Nếu như đổi thành một người bình thường ở đây, chỉ sợ đã sớm bị đông cứng.

Đến chỗ ma khí dày đặc nhất, mọi thứ trước mắt Diệp Duy Viễn trở nên rộng rãi sáng sủa: Một mảnh tuyết nguyên trông trải, trời đất chung một sắc màu, trắng loá đến chói mắt, chỉ có một sinh linh sống sót là y đang mờ mịt nhìn xung quanh.

“Người từ đâu đến?”

Lớp tuyết dưới chân y phát sinh một trận chấn động, thanh âm nặng nề khàn khàn phát ra từ dưới nền đất này.

“Diệp gia Diệp Duy Viễn.”

Âm thanh của Diệp Duy Viễn không lớn, còn bị gió tuyết nhấn chìm, không biết có thể truyền đến tai ma vật dưới lòng đất kia hay không.

“Diệp gia nào?”

Thiên hạ nhiều gia tộc họ Diệp như vậy, ma vật kia như ô may mắn truy hỏi.

“Diệp gia của thành Văn Nhật.”

“Ta không tin.” Âm thanh của thứ kia to lên, ù ù như sấm vang, mang theo cổ chấp điên cuồng bên trong, “Ta không tin! Ta không tin! Người trẻ tuổi, đừng có lừa gạt ta!”

“Vậy ta có thể dùng máu của mình để chứng minh, ta chính là người của Diệp gia, ngài thấy thế nào?”

Diệp Duy Viễn cầm dao cắt một vết sâu tới tận xương trên cổ tay, sau một lát, bởi vì trời rất lạnh nên máu không chảy ra, y lại không chút do dự rạch thêm một dao trên khuỷu tay.

Không mất bao lâu, trên cánh tay y đều là máu, nhưng nét mặt y lại sừng sững bất động, tựa như kẻ đang chảy máu kia không phải là mình.

Máu ấm rơi xuống tuyết như có ý thức hội tụ thành một dòng chảy mảnh mai, tiến về chỗ tuyết trũng, rồi bị ma vật kia hút vào gần hết. Ma vật thấy máu, động tác trong lòng đất càng ngày càng càn rỡ, tuyết trắng không còn là vật chết vào thời khắc này, chúng biến thành một phần thân thể của ma vật, điên cuồng nhấp nhô phập phồng, truyền đi những gợn sóng lẫn lẫn từ chỗ Diệp Duy Viễn đứng ra đến thật xa.

Trên người Diệp Duy Viễn vốn bị thương, mất máu kịch liệt như vậy khiến sắc mặt y trắng bệch, đôi môi hiện ra trạng thái xanh tím.

Hơi thở của y hoà vào làn sương mù trong tuyết, không mang theo một chút nhiệt độ nào, còn tuyết lớn đọng trên quần áo của y, khiến cả người y hoá thành một bức tượng băng. Nếu như không phải mí mắt của Diệp Duy Viễn vẫn còn nhấp nháy như một con bướm không chịu an phận, bất kỳ người nào cũng đều sẽ cho là y đã chết.

“Là huyết mạch của Diệp gia, là máu của Diệp gia, ha ha ha ha ha ha ha ha, kẻ phản bội Diệp gia, kẻ phản bội!”

Ma vật đã hút máu no nê kia chấm dứt làm loạn, cười lớn không ngừng ở sâu trong lòng đất, tiếng cười vang vọng giữa đất trời, nghe vô cùng khủng bố.

Vết thương trên cánh tay Diệp Duy Viễn vẫn tiếp tục chảy máu. Y lung lay hai lần, ngay lúc trông y có vẻ sắp quỵ rạp xuống đất tuyết, y vẫn giữ vững cơ thể, đứng nghiêm thẳng tắp.

“Đến đây nào, đệ tử trẻ tuổi của Diệp gia, đến chỗ ta, để ta nhìn ngươi thật kỹ.”

Đại địa chấn rung chuyển, mãnh liệt hơn bất kỳ lần nào khác của trước đây. Diệp Duy Viễn nhìn thấy mặt đất trước mắt mình nứt ra. Cách mũi chân y chưa đầy một tấc là một hang động lớn, tuyết đọng bên rìa cửa động không rớt xuống, còn bên trong tối đen, khiến người không thấy rõ đến tột cùng.

Sau một giây, ánh lửa lần lượt sáng lên, y mới biết rõ đây là một cầu thang đá không tài nào nhìn thấy được điểm cuối cùng. Trên hai bên vách tường, cứ mười bậc thang thì có một bó đuốc làm từ mỡ động vật không biết tên.

Ngọn lửa xanh thắm đang cháy vừng, không chút nào để người ta cảm nhận được ấm áp.

Đây chính là lối vào thật sự của Ma Vực trong truyền thuyết.

Diệp Duy Viễn không chút do dự bước một bước, đi vào thế giới chưa biết này.

Sau lưng y, vết nứt trên mặt đất chậm rãi khép lại. Y bước xuống một bước, cầu thang phía sau liền biến mất, nhưng y không hề quay đầu lại, giống như y xưa nay chưa từng hối hận.

Trong tuyết nguyên, ngoại trừ những vết chân chẳng mấy chốc sẽ bị tuyết lớn vùi lấp, sẽ không còn sót lại bất cứ thứ gì.

4. Chương 4

Biên tập: Mr.Downer

Lễ tang của Diệp Cao Sâm được tổ chức vào nửa tháng sau.

Ngày xuất phát đó, trời quang lãng đãng, vạn dặm không mây, là ngày thích hợp để ra khơi.

Đệ tử các chi thứ của Diệp gia từ khắp nơi lục tục chạy về thành Vãn Nhật, tụ tập chung một chỗ, thành chủ Diệp Phong Thành cũng hiếm thấy lộ mặt, tự mình lo liệu tang sự của Diệp Cao Sâm.

Lúc hừng đông, trời còn chưa sáng, bọn họ đã cưỡi xe ngựa ra khỏi thành tiến tới bờ biển. Khi đó cửa thành còn chưa mở, người thủ thành trước đây đã uống nhiều rượu, đến giờ phút này đang buồn ngủ nặng nề, cho tới lúc nhìn thấy dấu ấn của thành chủ mới giật mình tỉnh lại, vội vã mở cửa thành. Sau khi ra khỏi thành, bọn họ tiếp tục đi thêm một canh giờ, chờ tới khi đến được bến cảng trên biển, trời đã tờ mờ sáng, thái dương đỏ thắm nhuộm đường chân trời thành sắc lửa. Xuống xe ngựa, gió biển tanh nồng ướt lạnh kéo tới trước mặt, Diệp Phong Thành khoác áo lông bạch hồ, lấy ra một bức tượng gỗ to chỉ bằng bàn tay từ trong ngực, ném vào trong biển. Nước biển tựa như có tri giác, bọt nước đánh lên cao bằng nửa người, giống cái miệng lớn mở to của thú dữ, nuốt chửng món gỗ nhỏ kia trong tích tắc.

Diệp Phong Thành cũng không hoảng loạn, hần chỉ chờ đợi. Qua một lúc, trong biển hiện ra một bóng đen mơ hồ, bóng đen kia càng lúc càng lớn, càng lúc càng rõ ràng, chệch đôi mặt nước, chậm rãi bay lên, một cái bóng to lớn rớt xuống trước mặt bọn họ.

Hoá ra tượng gỗ nọ sau khi vào nước đã biến thành một con thuyền lớn có tạo hình mộc mạc, dài chừng hơn trăm trượng. Thuyền lớn như một toà nhà, mũi nhọn đầy rộng, đầu đuôi ngẩng cao, hai bên trái phải của mạn thuyền điêu khắc một con Bát Phúc* làm thần thú hộ thủ. Bát Phúc kia trông rất sống động: Đầu dẹp mình vẩy, toàn thân đỏ sẫm, lông bờm vàng kim, trong hốc mắt khảm hai viên tử kim châu, tuy ánh mắt không thấy sự giận dữ lôi đình, nhưng nhìn chăm chú thật lâu vẫn có thể khiến người ta bất giác lạnh sống lưng.

*Bát Phúc: Là một trong chín đứa con do rồng sinh theo truyền thuyết cổ đại của Trung Quốc, thích nước, còn được gọi là tị thủy thú (tị nghĩa là phòng ngừa, thủy là nước). Đầu khá giống rồng, có điều dẹp hơn đầu rồng một chút, đỉnh đầu có một cặp sừng. Trên cơ thể, bốn chân và đuôi có vẩy rồng.

Khoang thuyền mở ra, cầu thang gỗ thông thả buông xuống, bên trong tối đen giống như phần mộ.

Quan tài một nhà Diệp Cao Sầm bị bóng tối ngập chìm đầu tiên. Sau đó, bọn họ sắp sửa đi đến chỗ mình nên đến, có lẽ thi thể mất đầu của Diệp Cao Sầm như vẫn đang nhắc nhở bọn họ hung phạm là ai.

Sau người chết sẽ là người sống. Diệp Phong Thành mang theo Doãn Tĩnh đi đầu đoàn người —— Nét mặt của hắn vẫn như bình thường, chỉ có Doãn Tĩnh nắm chặt bội đao, không biết đang đề phòng vật gì ở xung quanh.

Sau cả hai, người của Diệp gia dựa theo tôn ti trưởng ấu nối đuôi nhau mà vào, hai vị trưởng bối trung niên của Diệp Phong Thành tựa hồ không vui đối với sự có mặt của Doãn Tĩnh.

Dưới cái nhìn của bọn họ, đây là việc riêng của Diệp gia, không tới phiên người khác họ đến quấy rầy.

“Ta mang bệnh trong người đã lâu, A Tĩnh đã đi theo chăm sóc ta nhiều năm, không thể ly khai.”

Một câu nói của Diệp Phong Thành đã cắt ngang sắc mặt của hai người kia.

Quan tài được an trí tại sảnh chính, hàn khí lạnh lẽo bảo đảm thi thể không bị thối rữa toả ra, làm cho sảnh chính kết một tầng sương mờ.

Đoàn người phân tán đến gian phòng của mỗi người, mới vừa ngồi vững trong chốc lát, dưới sàn phát ra một chút chấn động.

Xuất phát.

Trong chốc lát, mảnh đất dưới chân bọn họ lúc đầu đã bị bỏ rơi thật xa.

Diệp Phong Thành ngồi gần cửa sổ, một lúc sau, Doãn Tĩnh đi đến đóng cửa sổ lại thay hắn, để tránh gió lạnh vào người.

Nơi bọn họ muốn đến là một hòn đảo biệt lập, đảo Diêu Lộc. Hòn đảo kia luôn luôn trôi nổi trên biển, hành tung khó biết, chỉ có chiếc thuyền gỗ đào này mới tìm được vị trí chính xác của nó.

Hắn còn nhớ lần trước hắn ngồi trên con thuyền này ra sao, nhưng không kể bao nhiêu năm trôi qua, cảnh sắc trên biển chưa bao giờ thay đổi, chỉ có người đi đổi thay. Có thể trong tương lai không xa, bản thân hắn cũng sẽ trở thành một người trong quan tài kia, được những người khác hộ tống đến hòn đảo nhỏ trôi nổi bất định này.

Bọn họ ở trên biển hai ngày đêm, đến giữa trưa ngày thứ ba mới rốt cuộc nhìn thấy bóng dáng của đảo Diêu Lộc từ xa xa.

Giữa mặt trời ban trưa cay độc, trên đảo được bao phủ một lớp sương mù mỏng râm mát quanh năm. Thuyền ngừng bên bờ, người của Diệp gia đã chuẩn bị xong xuôi lần lượt rời thuyền, còn quan tài của Diệp Cao Sầm được nhiều người trẻ tuổi trông xấp xỉ Diệp Phong Thành nâng lên, chuẩn bị chôn cất.

Khi đi, Diệp Phong Thành ra hiệu Doãn Tĩnh chờ ở trên thuyền, Doãn Tĩnh cũng không hỏi, chỉ ôm bội đao im lặng chờ đoàn người bọn họ trở về.

Đoàn người Diệp Phong Thành đi trong rừng cỏ dại um tùm, giày đạp trên lá rụng phát sinh tiếng sạt sạt mềm nhẹ. Dây leo mục nát tạo thành chướng khí kịch độc, cộng thêm cấm chế kiên cố của các đời Diệp gia, nếu có người bình thường xông vào, chỉ sợ một đi không trở lại.

Trung tâm hòn đảo là nghĩa trang của Diệp gia. Từ lúc thành Vãn Nhật tồn tại, mỗi đời của Diệp gia đều được chôn cất trên hòn đảo biệt lập này, không có ngoại lệ.

Diệp Cao Sầm là anh em của phụ thân Diệp Phong Thành, nên được an táng ở khu vực gần hai vị huynh trưởng.

Đất chôn đã được chuẩn bị xong từ lâu, những người khác biết thân thể ốm đau của Diệp Phong Thành, quá trình đào huyệt không để hắn động thủ.

Đầu của Diệp Cao Sầm đã bị Diệp Duy Viễn mang đi, vì để thi thể hoàn chỉnh, cho nên bèn dùng ngọc thạch điêu khắc một khuôn mặt dựa theo dáng vẻ khi còn sống của Diệp Cao Sầm. Còn vị thể tử đang mang thai của hắn vì có oán khí thật lớn trước khi chết, nên để phòng ngừa kẻ xấu có ý đồ biến thai nhi

chưa sinh đã chết non thành anh linh hại người, Diệp Phong Thành đã dùng máu vẽ mấy lớp cấm chế đồ thám trên quan tài.

Vẽ xong mấy lớp cấm chế kia, sắc mặt Diệp Phong Thành trắng bệch, suýt chút nữa cũng đứng không nổi.

Bấy giờ, hai cổ quan tài được chậm rãi đẩy vào trong huyết mộ đã đào xong, không còn được nhìn thấy ánh mặt trời.

“Diệp Duy Viễn, đồ lòng lang dạ sói...”

Diệp Phong Thành khôi phục tinh thần bỗng nghe thấy có ai đó nói như vậy, men theo giọng nói nhìn lại, phát hiện đó là Diệp Hoài Cẩn, bạn cũ của Diệp Cao Sầm.

Diệp Hoài Cẩn bị hấn nhìn như vậy, bất chợt không có cách nào kiềm nén được tâm trạng.

“Ta nói không đúng sao, Cao Sầm có lỗi gì với y?”

Tính cách của Diệp Hoài Cẩn xưa nay luôn nóng nảy, có thể kiềm chế được đến bây giờ cũng không dễ dàng.

Diệp Phong Thành chưa bao giờ công khai bày tỏ thái độ của mình đối với việc Diệp Duy Viễn giết chết một nhà Diệp Cao Sầm rồi bỏ trốn, những người khác cho là hấn thương tâm quá độ không nói ra lời, hoặc là thất vọng đến cực điểm về người em trai duy nhất này của mình. Hấn dùng một số tiền lớn treo giải Diệp Duy Viễn, cũng hao hết tâm lực lo liệu hậu sự vì Diệp Cao Sầm, những người còn lại không đành lòng để cho hấn có thêm nhiều gánh nặng, chỉ có Diệp Hoài Cẩn nói ra.

“Tại sao phải giết Cao Sầm? Cao Sầm đối xử với y như con ruột, y báo đáp lại Cao Sầm như vậy?”

“Tương Quân chỉ còn mấy tháng nữa là sinh nở, Diệp gia chúng ta nợ y cái gì, cần y phải nhỏ cở tận gốc như vậy hả?”

Diệp Hoài Cẩn đã khóc vài lần ở chỗ không người, đôi mắt đỏ sẫm, sau khi lớn tiếng phát tiết lại suýt chút nữa rơi nước mắt lần thứ hai.

Diệp Phong Thành không trả lời vấn đề của Diệp Hoài Cẩn, chỉ nghe thấy âm thanh bi phẫn của Diệp Hoài Cẩn vang vọng trong rừng không trống trải, chất vấn kẻ không có mặt kia.

Thu xếp ổn thỏa tang sự cho Diệp Cao Sầm, bọn họ lần theo đường cũ trở về. Trước khi trở lại, Diệp Phong Thành thấp cho phụ mẫu của mình ba nén nhang, hấn không để ai khác lại đây, lẳng lặng nói vài câu với hai người đã không còn nghe thấy được lời của kẻ khác.

Khi hấn đến đây lần trước, Diệp Duy Viễn vẫn còn ở bên cạnh hấn. Thuở niên thiếu, Diệp Duy Viễn không thân cận với hấn, nhưng lại luôn xem mỗi một câu nói của hấn là thật.

Cho dù người được an táng bên trong phần mộ này không phải là mẹ ruột của y, dù phụ thân bọn họ lúc nào cũng không lạnh không nóng đối với y, y vẫn cứ nghiêm túc quỳ lạy bọn họ.

Bọn họ trở lại trên thuyền, Doãn Tĩnh chờ đợi đã lâu tiếp nhận lấy áo khoác của hấn, đưa tới một chén thuốc đã chuẩn bị xong từ trước.

Chén thuốc vẫn nóng bỏng như vừa mới ra lò, hấn uống hai ngụm liền nhú mảy, qua một lúc lâu mới bắt buộc bản thân uống cạn một hơi chỗ thuốc còn lại.

Chỉ có Doãn Tĩnh biết đây là đáng về có tâm sự của hấn.

“Chủ nhân, có chỗ nào không đúng sao?”

Doãn Tĩnh tưởng đã xảy ra chuyện gì trên đảo.

“Không có chuyện gì.”

Miệng hấn nói như vậy, nhưng ánh mắt vẫn nhìn về một hướng.

Doãn Tĩnh cũng nhìn theo, phát hiện đây là phương hướng của đảo Diêu Lộc, cho rằng Diệp Phong Thành nhớ đến cha mẹ mình cùng Diệp Cao Sầm mới được chôn cất.

“Hy vọng là ta nghĩ nhiều rồi.”

Ban đêm trên đường trở về, bọn họ gặp phải bão táp.

Ánh chớp xanh lạnh lẽo chiếu sáng mấy dặm xung quanh mặt biển, mây sấm dày đặc nặng nề phát sinh tiếng nổ vang đùng đùng. Gió bão đột nhiên nổi lên, sóng biển cao hơn mười trượng dâng lên, đánh vào đầu thuyền lẫn boong thuyền, khiến cho chiếc thuyền đung đưa kịch liệt. Suốt nguyên đêm, sóng đánh vào trên dưới mạn thuyền, sức mạnh to lớn giống như muốn bẻ gãy con thuyền này làm hai đoạn.

Tất cả nhanh chóng đóng cửa sổ, Diệp Phong Thành cũng không ngoại lệ. Hắn vốn ngủ nông, một phen xóc nảy làm cho hắn gần như không thể chợp mắt cả đêm.

Nếu như không có thuyền phúc* gõ đào không phải vật phạm này, chỉ sợ bọn họ sẽ phải chôn thây trong biển vào tối nay.

*Thuyền phúc: Hay còn gọi là thuyền Phúc Kiến, là một loại thuyền buồm cổ của Trung Quốc.

Ngày hôm sau, mây tan mưa tạnh, sóng bình lặng tĩnh, tựa như đêm qua chỉ là ảo giác của bọn họ.

Trải qua năm ngày ròng rã trên biển, đệ tử của Diệp gia lần thứ hai trở lại thành Vãn Nhật. Ngoài trừ Diệp Hoài Cẩn là người tự nguyện tiếp nhận vị trí của Diệp Cao Sầm, hơn mười người khác không ở đây lâu, sau đó cũng nhanh chóng nói lời chào từ biệt với Diệp Phong Thành. Biết bọn họ không có chí nguyện ở chỗ này, Diệp Phong Thành cũng không giữ lại, tặng cho bọn họ mấy bảo vật hộ thân rồi mặc kệ bọn họ rời đi.

Người đến không một tiếng động, rời đi tán loạn bất kinh, từ đó vài chục năm trời nam đất bắc, không gặp lại nhau.

Tất cả trở về yên tĩnh một lần nữa, Diệp Phong Thành đơn giản xử lý sự vụ chồng chất trong thành. Hắn không ở đây vài ngày, mọi thứ vẫn an bình như thường, ngoại trừ một chuyện: Tư Đồ sống sót trở về.

Tư Đồ từng là bạn tri kỷ của Diệp Duy Viễn, cũng là một trong mười hai người tình nguyện đi đuổi bắt Diệp Duy Viễn. Bọn họ tìm được y ở Mạch Hà phía bắc thủ đô của tiểu quốc Nam Hề, nhưng lại không nóng lòng đánh rần động cỏ: Bọn họ yên lặng đi theo y một ngày đêm, xác nhận y quả thật muốn đi về hướng Ma Vực Cực Bắc.

Trước khi động thủ, Tư Đồ truyền tin cho người nhà và bằng hữu ở thành Vãn Nhật, nói lần này mình đi không biết sinh tử, chỉ hy vọng bạn tốt lạc lối có thể biết quay đầu.

Sau đó, tất cả mọi người chết rồi, ngoại trừ Tư Đồ.

Sau ngày đoàn người Diệp Phong Thành rời khỏi thành, Tư Đồ máu me khắp người, cưỡi một con ngựa lông bờm thuần thanh, trên trán có một cái sừng trở về thành Vãn Nhật. Thương tích của hắn quá nặng, không nói ra được một câu đầy đủ đã ngã xuống mặt đất ngất xỉu, được người đi ngang qua hảo tâm đưa vào y quán cứu chữa. Nếu như người của y quán không tìm được tín vật tượng trưng thân phận trong quần áo của Tư Đồ, rồi liên lạc với người nhà, có lẽ bọn họ đều cho rằng hắn và những người khác đã chết trong tay của Diệp Duy Viễn.

“Đi xem hắn một chút.”

Nhận ra thanh tông mã kia chính là thú cưỡi Thanh Vân của Diệp Duy Viễn, Diệp Phong Thành khép cuốn sách trong tay lại, uể oải nói.

“Chủ nhân, thân thể của ngài...”

Doãn Tĩnh muốn khuyên hắn nghỉ ngơi một đêm rồi lại tính sau, dù sao Tư Đồ vẫn ở chỗ đó, còn thân thể của Diệp Phong Thành không chịu nổi tiêu hao kịch liệt như vậy.

“A Tĩnh, đừng để ta lặp lại một lần nữa.”

Biết rõ thân phận của mình trong nháy mắt, Doãn Tĩnh không tiếp tục nhiều lời khuyên nhủ, đi ra ngoài dặn hạ nhân chuẩn bị xe để đến nhà Tư Đồ bái phỏng.

Trước đây Diệp Phong Thành nghe Diệp Duy Viễn từng kể, trong nhà Tư Đồ chỉ có hắn và mẫu thân hắn, Tư Đồ không biết cũng không muốn biết cha ruột mình rốt cuộc là người phương nào.

Tư Đồ phu nhân là một nữ nhân mỹ mạo. Nàng mặc đồ trắng, vẻ mặt u sầu, sắc mặt đại biến sau khi nghe Diệp Phong Thành giới thiệu thân phận, nửa ngày nói không nên lời.

“Nhi tử của ngài tỉnh chưa?” Diệp Phong Thành trực tiếp nói thẳng mục đích đến đây của mình, “Ta muốn gặp hần.”

“Hần tỉnh rồi,” Nàng lấy lại bình tĩnh nói, “Đứa nhỏ này vừa mới tỉnh lại đã nói với ta, chờ vết thương của hần tốt hơn một chút, có thể xuống giường, hần có chuyện muốn nói cùng Diệp thành chủ...”

“Mời đi theo ta.”

Nàng mang Diệp Phong Thành bọn họ đi tới cửa phòng của Tư Đồ.

Trong phòng, Tư Đồ nghe thấy tiếng bước chân, tưởng mẫu thân đi mà quay lại, ở trên giường gọi một tiếng.

“Mẫu thân người... Thành chủ, ngài đã tới.”

Tư Đồ nhìn thấy Diệp Phong Thành đằng sau mẫu thân mình, trong nháy mắt trở nên chấn định, trông không giống như một bệnh nhân bị thương nặng cần nằm trên giường.

“Làm phiền mẫu thân đóng cửa, để ta cố gắng nói chuyện với Diệp thành chủ một lúc.”

Tư Đồ vẫn nằm ở trên giường, không thể động đậy, nhưng đôi mắt vẫn coi như sáng ngời.

“Thành chủ, ngài muốn hỏi cái gì?”

“Y để cho người sống, khẳng định là có lý do.”

Diệp Phong Thành tùy tiện tìm một chỗ ngồi xuống, sẵn tiện hạ một đạo cấm chế để cách âm.

Nơi đây chỉ có hai người là hần và Tư Đồ, Doãn Tĩnh đã được Diệp Phong Thành cho lui, canh giữ ngoài cửa.

Nghe người trong y quán nói, mười một vết thương trên người Tư Đồ đều tránh được chỗ hiểm, người xuống tay rõ ràng là muốn chữa cho hần một mạng. Diệp Phong Thành không tin là Diệp Duy Viễn niệm tình cũ, vậy cũng chỉ có thể là cần Tư Đồ truyền đạt lời nhắn.

Đã sớm đoán được mục đích của Diệp Phong Thành đến đây, Tư Đồ lặp lại rõ mười mười lời nói của Diệp Duy Viễn ngày đó cho hần nghe.

“Y nói: ‘Ta nguyện thành ma.’”

“Tự nguyện?”

Diệp Phong Thành lặp lại từ chủ chốt trong câu nói.

Tư Đồ đoán không ra hần đang nghĩ gì, cẩn thận gật đầu nói, “Đúng, y tự nguyện.”

Ánh mắt của Tư Đồ ảm đạm đi, “Ta cũng không muốn tin tưởng là y tự nguyện, nhưng y giết nhiều người như vậy, đã không còn là Diệp Duy Viễn mà ta biết...”

“Việc này là Diệp gia ta nợ người. Người cứ dưỡng thương cho tốt, thiếu được liệu gì thì để mẫu thân người đến trong kho của ta lấy.”

Diệp Phong Thành để lại một bình sứ men xanh, trong bình là thuốc trị thương có thể khiến xương cốt người chết mọc da thịt, đảm bảo trên người Tư Đồ đến một vết sẹo cũng không có.

Sau khi ra cửa Diệp Phong Thành không phản ứng với Doãn Tĩnh, chỉ nói lời cáo từ với Tư Đồ phu nhân.

Trên đường trở về, Diệp Phong Thành hiếm thấy quát to với Doãn Tĩnh.

“Y hận ta sao?”

Ngày thường, Diệp Phong Thành chưa bao giờ đàm luận quan hệ giữa hần và Diệp Duy Viễn.

Bất kể là xa gần thân sơ, đó là chuyện của hần và Diệp Duy Viễn.

“Y không nên hận ngài.”

Doãn Tĩnh rất khéo léo lựa chọn một đáp án không thấy nhiều sắc thái cảm tình.

“Thế nhưng ta nghĩ không ra, nếu như y hận ta, đều có thể đợi ở đây chờ ta chết.”

Hắn giống như phụ thân của bọn họ, nhất định sẽ không sống thọ.

Doãn Tĩnh nhảy bèn nhìn ra lúc này Diệp Phong Thành có vẻ đặc biệt không tỉnh táo, ngoài miệng nói “Mạo phạm”, bàn tay trực tiếp đặt lên trên trán của hắn, một mảnh nóng hổi đúng như dự đoán.

Hắn là đi tàu thuyền mệt nhọc mấy hôm nay đã tiêu hao rất nhiều tinh lực của Diệp Phong Thành.

Trụ cột của hắn vốn ít ỏi, một khi cạn kiệt chính là bệnh nặng.

Doãn Tĩnh vén rèm lên đi ra ngoài, để cho xa phụ tăng nhanh tốc độ.

Lúc Doãn Tĩnh không ở đây, Diệp Phong Thành bệnh đến mức ý thức mơ hồ, xem ra không hề lạnh lùng như trước kia. Trong mắt hắn chứa đầy một sự bi ai sâu thẳm không thấy đáy, nhẹ giọng hỏi cái người đã không còn đứng ở bên cạnh mình, “Diệp Duy Viễn, ta chết đi rồi thì cái gì cũng sẽ là của người, vì sao người lại muốn đến cái nơi mà ta không thể nhìn thấy được, vì sao?”

5. Chương 5

Biên tập: Mr.Downer

Diệp Duy Viễn cũng không biết chính mình đã đi xuống bậc thang đá này được bao lâu.

Lửa xanh âm u trên đầu lẳng lặng rực cháy, chiếu sáng khu vực nhỏ bé dưới chân y.

Tất cả thật yên tĩnh, y nghe thấy nhịp tim được khuếch đại vô số lần của chính mình, ồn ào như sắp ù tai. Thương tích của y quá nặng, theo dòng máu chảy bị ma vật hút vào, khí lực cả người gần như cạn kiệt, vì để tránh bản thân ngã xuống, y không thể không vịn vách tường, chậm rãi di chuyển cơ thể.

Cái bóng cô độc từ dài đến ngắn, vòng đi vòng lại, tựa như vĩnh viễn vô tận.

Đột nhiên, cơn gió khô nóng thổi tới từ sâu. Y ngửi được mùi hôi của lưu huỳnh cùng diêm tiêu trong gió, không nhận được che miệng ho sặc sụa. Ho xong, y nhìn thấy một mảnh máu thẫm màu trong lòng bàn tay mình, ánh mắt u ám mù mịt.

Không khí bắt đầu lưu động cũng có nghĩa là —— Lối ra đang ở trước mắt. Y không dừng bước, điểm sáng yếu ớt phía trước trở nên càng lúc càng rõ ràng. Đi đến bậc thang cuối cùng, rời khỏi con đường hầm âm u dài thênh thang, đợi đến khi đứng vững trên mặt đất rồi quay đầu lại, Diệp Duy Viễn phát hiện con đường mình từng đi đã hoàn toàn biến mất, tựa như chưa bao giờ tồn tại.

Trước mắt y là một cảnh sắc hoang vu: Thành trì bị vây giữa sông hào khô cạn, rừng cây hồ dương tàn tạ thê lương không biết đã chống chịu bao nhiêu năm bão cát, hiện tại đã hoàn toàn héo tàn. Bảng hiệu trên cửa thành có khắc văn tự quái lạ đã bị thất truyền từ lâu, y nhìn một lúc mới có thể nhận ra hai chữ “Văn Cố”.

Diệp Duy Viễn ngẩng đầu lên nhìn, bình thường mà nói lẽ ra dưới lòng đất không nên có bầu trời, nhưng ở đây là Ma Vực, thoát ly tất cả chốn thường.

Màn trời buông xuống, mây đen quay cuồng dây dưa, âm trầm như một khắc sau sẽ đổ mưa xuống. Ma khí dọc theo mạch đất chảy về một điểm nào đó trong thành, bao phủ toàn bộ thành Văn Cố trong một làn khói mù mông manh.

Diệp Duy Viễn đứng tại chỗ lẳng lặng chờ đợi. Không bao lâu sau, giữa bầu trời xuất hiện một đốm đen nhỏ, lúc này Diệp Duy Viễn tưởng đó là một con chim lớn bình thường.

Con chim kia đến từ sâu trong thành, bay thẳng tắp về phía y. Cho tới khi nó bay lại gần, Diệp Duy Viễn mới nhìn rõ đây không phải là một con chim thật sự, mà là một cơ giáp nhỏ làm bằng cơ quan gỗ. Thân thể con chim giả này là gỗ, mỏ chim là xích đồng, dùng hắc diện thạch làm con mắt, lông vũ được điêu khắc rõ ràng đến từng chiếc, bên ngoài quét qua một lớp sơn dầu, trông rất sống động, thoạt nhìn có thể lấy giả thay thật.

Nó đứng trên cánh tay của Diệp Duy Viễn, con người nhỏ di chuyển lung tung, kéo theo cơ quan trong thân thể hoạt động. Sau một trận ồn ào của tiếng bánh răng cửa chuyển động, nó há mỏ, phun ra một viên đạn được màu đen vào lòng bàn tay Diệp Duy Viễn, đập cánh thúc giục y uống viên thuốc này.

Diệp Duy Viễn không hề nghĩ ngợi, cầm viên đạn được bỏ vào trong miệng rồi nuốt xuống.

Thấy y uống viên thuốc mình đưa, con chim kia lần thứ hai bay lên không trung. Chỉ khác là, nó duy trì một độ cao ngang tầm mắt của Diệp Duy Viễn, trước sau bay cách xa y một bước chân.

“Đi tiếp.”

Trong bụng chim truyền ra âm thanh của ma vật, nghe rõ ràng hơn không ít so với lúc trước nghe thấy ở trong tuyết nguyên.

Bọn họ tiến vào thành. Vừa vào thành, bầu không khí ngay lập tức trở nên bất đồng, Diệp Duy Viễn nhận ra được ma khí dồi dào trong không trung, chúng nó như bị một bàn tay vô hình gom lại, bám vào miệng vết thương của y, chậm rãi chữa trị máu thịt be bét, để chúng ngừng chảy máu ra bên ngoài.

Trên đường phố tình cờ có tùm năm tùm ba bóng người du đãng. Có tiền lệ, Diệp Duy Viễn quyết định không đến gần. Đợi đến khi những bóng người kia thoáng qua, y mới phát hiện, những ‘người đi đường’ này đều là các con rối bằng gỗ được mặc xiêm y vải bố, làm thành dáng dấp của người bình thường. Chúng nó cũng phát hiện sự tồn tại của Diệp Duy Viễn, cái cổ xoay một góc độ quỷ dị, đầu quay ra đằng sau, cười hì hì theo dõi y.

Rõ ràng cũng không phải vật sống, nhưng khi bị những con mắt đen không thấy đáy của chúng nhìn chăm chăm, cảm giác bị theo dõi ấy vẫn khiến người ta lạnh lưng.

Cảm giác này vô cùng quỷ dị. Diệp Duy Viễn không nói được xung quanh y rốt cuộc có bao nhiêu thứ hữu hình hay vô hình đang rình rập, hoặc cả thành Văn Cống này là một vật sống khổng lồ, mà vạn sự vạn vật là các con mắt và xúc tu của nó, ngọ nguậy cắn nuốt hết tất cả.

Y không biết rốt cuộc có bao nhiêu người sống trong thành.

Mấy con rối gỗ nhìn xong rồi xoay đầu nhìn sang chỗ khác, tiếp tục công việc dạo phố lung tung không mục đích của chúng, còn con chim rối kia dẫn y đi qua đường phố vắng vẻ, dừng lại trước một căn nhà.

Y dừng bước, con chim rối hoàn thành xong nhiệm vụ phát sinh những tiếng cọt kẹt cực kỳ khó nghe bên trong thân thể, rồi ngay lập tức rời thành các linh kiện gỗ. Những mẫu gỗ trước khi rơi xuống đất đã bị ngọn lửa đen bùng bùng bốc lên giữa không trung đốt cháy đến tro cũng không còn.

Y đẩy cửa đi vào, tro bụi cùng lộn xộn trong dự đoán không hề tồn tại.

Tiền viện trợ trụ, không một ngọn cỏ, một bên trong phòng được thu dọn vô cùng sạch sẽ, nhưng bài trí có phần lẽ loi, một cái tủ, bàn, ghế, và giường. Y đi tới sân sau, phát hiện có một miệng giếng bằng đá cổ xưa, bên cạnh còn đặt thùng gỗ.

Lúc đang tính trở về phòng, Diệp Duy Viễn đột nhiên quay đầu lại, phát hiện một đôi bàn tay trắng trẻo thon thả đang muốn đặt lên vai mình.

“Chủ nhân.”

Chủ nhân của đôi tay là một nữ nhân trẻ tuổi mặt phấn môi hồng, quần áo đỏ rực, trông xinh tươi đẹp đẽ, hoàn toàn không phù hợp với khung cảnh đổ nát hoang vu xung quanh. Nếu như không có những khớp gỗ không giống người thường cùng âm thanh chuyển động cứng nhắc, chỉ sợ toàn bộ ca kỹ mà Diệp Duy Viễn đã từng gặp trước đây đều phải chào thua nó.

Diệp Duy Viễn cảnh giác nhìn nó chăm chăm, thế nhưng không nghĩ ra được nó xuất hiện lúc nào.

Y tập võ từ nhỏ, sự cảnh giác không phải người thường có thể so sánh được. Ngay cả y cũng không cảm nhận được con rối này đến sau lưng mình từ khi nào, nếu vừa rồi con rối kia muốn lấy mạng của y, y còn có thể đứng ở nơi này được sao...

So với những con rối gỗ lang thang bên ngoài, bề ngoài của nó càng trông giống người hơn, nhưng cũng chỉ là thoát nhìn mà thôi, trời mới biết bên trong nó có bao nhiêu cơ quan hiểm độc.

“Chủ nhân, ngài nên nghỉ ngơi.”

Nó có vẻ như không biết suy nghĩ đề phòng của Diệp Duy Viễn mà sợ hãi, lại gọi một tiếng chủ nhân.

Diệp Duy Viễn nhắc đao, chém nó một nhát.

Sau tiếng va chạm lạnh lạnh, Diệp Duy Viễn phải lùi một bước, còn nó vẫn đứng yên tại chỗ, không nhúc nhích.

Không biết con rối này được chế tạo bằng loại gỗ nào, cứng rắn dị thường. Tuy Diệp Duy Viễn bị thương rất nặng, nhưng vẫn có thể xuất ra một đòn toàn lực khiến người bình thường không chịu nổi. Trước mắt chỉ thấy gan bàn tay của y bị chấn động đến mức nứt rạn chảy máu, lưỡi đao bị gãy thành hai đoạn, còn con rối không mất một sợi tóc, ngoại trừ vết rách trên quần áo, hoàn toàn không có một dấu vết va chạm nào trên cánh tay.

“Chủ nhân, ngài nên nghỉ ngơi.”

Nó nghiêng đầu, lặp lại câu nói vừa nãy.

Không biết có phải Diệp Duy Viễn gặp ảo giác hay không, y nghe thấy một tia uy hiếp bên trong âm thanh cứng nhắc không gợn sóng của nó.

Vừa rồi đã tiêu hao hết khí lực còn trong người, ngay cả hô hấp cũng khiến toàn thân y đau đớn khó chịu.

Y buông chuôi đao chỉ còn nửa đoạn xuống, nhắm mắt lại, nhận mệnh theo con rối này đi vào phòng.

Đêm đầu tiên trong tòa thành đầy con rối quỷ dị này, Diệp Duy Viễn trần trọc không ngủ được.

Viên thuốc kỳ lạ y uống lúc trước đã biến thành một luồng khí kinh thô bạo trong cơ thể, lật quấy bên trong tứ chi của y như dùi búa, khiến y đau đến nỗi hận không thể chết đi. Sau cơn đau, Diệp Duy Viễn nhận ra linh căn cùng đan điền nhiều lần bị thương trên đường chạy trốn của mình đang tụ lại từng chút một, tự khôi phục, tốt đến mức như chưa bao giờ bị thương.

Trước nửa đêm, hai quá trình luân phiên lặp lại, làm cho y đổ một thân mồ hôi lạnh, đệm giường dưới người ướt sũng, như có thể vắt ra nước. Sau nửa đêm, giữa lúc mơ màng, Diệp Duy Viễn biết mình lại nằm mộng, nhưng chính y lại không thể kiểm chế được suy nghĩ về những điều gần như bị quên lãng kia, giống như đó là những liều thuốc tốt duy nhất có thể cứu vãn y.

Lần đầu tiên Diệp Duy Viễn nhìn thấy người nọ là vào mùa xuân, một mùa xuân ấm áp ẩm ướt.

Khi đó y không gọi là Diệp Duy Viễn, chỉ là một đứa con hoang không có cha cũng không có tên tuổi. Mẹ của y là một nữ tu có tu vi không cao, mang theo y kiếm sống giữa ranh giới của thế giới tu sĩ và người phạm. Y đã từng đi qua những tiên lầu xa hoa, cũng từng đi qua các phố phường câu lan thấp hèn. Nhiều chốn như vậy, điểm chung duy nhất chính là tất cả nơi ấy đều không có chỗ cho bọn họ dung thân.

Trong trí nhớ, mẫu thân luôn luôn sợ hãi. Nàng sợ hãi cái gì đó không tồn tại mà y không thể hiểu.

Sợ hãi thứ gì đó không biết sẽ tìm tới cửa, cho nên xưa nay bọn họ không hề định cư ở một chỗ.

“... Người không giống như bọn họ.”

Mẫu thân luôn nói như vậy, nàng không cho y nói chuyện với những người khác, không cho y kết bạn với những người khác, không cho y...

Một ngày nọ, nàng phát hiện y lặng lẽ chạy từ trong nhà ra ngoài, chơi đùa cùng những đứa trẻ người phạm trong chợ. Khi đó là lần duy nhất nàng phát hỏa thật dữ dội đối với y. Nàng bắt y quỳ trong sân, dùng roi mềm quất vào đầu gối của y, lớn tiếng quát y, ép y thề rằng sẽ không bao giờ làm như vậy.

Roi quất xuống không đau trong nháy mắt, chỉ lưu lại một vết đỏ, sau đó đau đớn mới bạo phát, như bị lấn trong dầu sôi.

“Mẫu thân, ta hận ngươi.”

Kỳ thực khi đó, y còn không biết thế nào là yêu, thế nào là hận, chẳng qua cảm thấy mẫu thân như vậy thật bất thường quá mức.

Nàng khóc, không chút nào che giấu, tê tâm liệt phế khóc lớn. Nàng là một nữ nhân rất đẹp, nhưng khi khóc lên lại không hề đẹp một chút nào, trái lại trông có hơi khó coi, trong ánh mắt chứa đựng một sự tuyệt vọng cuồng loạn, tiếng khóc gào làm người nghe hoảng sợ.

Y nhận ra, chính mình đã làm tổn thương trái tim bị đục thủng trăm ngàn lỗ của nàng.

Từng ngày như vậy trôi qua trong quá khứ. Một ngày nào đó, y đột nhiên nhận ra bọn họ đã lâu không chuyển nhà, lâu đến mức mùa đông đã qua, mùa xuân sắp đến.

Một nam nhân tự xưng là phụ thân y tìm đến cửa vào một ngày lập xuân. Y nhớ mẫu thân đặc biệt dậy thật sớm vào hôm đó, trang điểm lộng lẫy, thay xiêm y khi mình vẫn là tiên tử: Má hồng son đỏ, váy lụa đỏ thắm, trâm cài kim sắc, nàng như biến thành một người khác, không phải mẫu thân của y, trở về làm Chu loan tiên tử Tạ Quân mà y xa lạ.

“Ngươi đã đến rồi.”

Mẫu thân tự mình nghênh đón nam nhân kia vào nhà. Bọn họ đi vào trong phòng, y lặng lẽ đi theo, nghe thấy nam nhân nói như thế này: “Y đã được định là người của Diệp gia.”

“Duy Viễn, ta là phụ thân của ngươi, tới dẫn ngươi về nhà.”

Y rất muốn hỏi, ông ta đang gọi ai? Nơi này không người nào tên là Diệp Duy Viễn, chỉ có một nữ nhân tuyệt vọng và đứa con bất hảo của nàng.

Y nhìn trong phòng, mẫu thân ngồi thẳng, sắc mặt lạnh lẽo, bên trong không có một tia lưu luyến, tựa như mấy năm qua bọn họ sống nương tựa lẫn nhau đã có ai đó trộm đi mất.

“Đến chỗ ngươi nên đến, đây là mệnh của ngươi.”

Y ngỡ ngàng bị nam nhân tự xưng là phụ thân này nắm tay dẫn đi, rời khỏi căn nhà nhỏ mà bọn họ mới ở lại được nửa năm.

Tất cả những người phụ trách hầu hạ nói cho y biết, y họ Diệp. Là huyết mạch của Diệp Giang Lâm, thành chủ của thành Vãn Nhật. Bọn họ nhiều lần nói, số mệnh của y là làm con cháu của Diệp gia, thế nhưng mẫu thân của y lại không hiểu chuyện, để cho y lưu lạc ở bên ngoài nhiều năm như vậy.

Nam nhân tự xưng là phụ thân y dẫn y lên một chiếc thuyền phúc to lớn làm từ gỗ đào, thuyền chạy trên biển ba ngày ba đêm, đi tới thế ngoại tiên cảnh gọi là “thành Vãn Nhật” kia.

Phụ thân y nói cho y biết, Diệp gia là chủ nhân của nơi này, không có Diệp gia sẽ không có thành Vãn Nhật của ngày hôm nay.

Tất cả mọi người cung kính gọi bọn họ là “thành chủ” cùng “tiểu thiếu gia”. Y chưa từng được nhiều người tôn kính như vậy, bất giác muốn trốn ra sau lưng thị nữ, nhưng Diệp Giang Lâm mạnh mẽ kéo tay y, muốn y đối mặt với mọi thứ.

Bọn họ ngồi trên xe kéo bởi thần thú có sừng trên trán, toàn thân trắng như tuyết, băng qua ngã tư huyền náo, đi đến phủ đệ của thành chủ tại trung tâm. Nơi này rộng lớn hơn rất nhiều so với những địa phương y từng thấy, rất giống chỗ ở của tiên nhân.

Diệp Giang Lâm dắt y băng qua đình viện. Trong sân trồng đầy cây dây leo y không biết tên, trên thân ngập tràn những đoá hoa tím sẫm. Màu sắc của chúng tựa như vừa được tắm nước, ướt đầm, chen chúc với nhau, bị gió thổi qua, trông như hoả diễm lưu động, khiến người ta hoa mắt mê mẩn.

Y không biết vì sao trái tim mình lại đập điên cuồng vào giờ phút này.

Có một người đang ngủ phía dưới bụi hoa cách đó không xa, bộ dạng không hề có chút khuôn phép, chỉ lộ ra nửa người cùng vài sợi tóc đen. Nhìn thấy người kia, hô hấp của y đột nhiên dừng lại trong nháy mắt.

Y vẫn không thể tin được nơi này là nhà của mình, nhưng y biết, y muốn đi nhìn người kia.

“Hắn là...”

Ánh mắt “phụ thân” bắt đầu mơ hồ, hoặc có thể nói mọi thứ không quan trọng đều tan biến thành một luồng sáng trắng.

Toàn bộ thế giới, trời và đất quy về một nơi, ánh sáng, hình bóng cùng bụi đất, tựa như lay động bầu trời của y.

Y biết người kia là ai.

—— Ta rất muốn dừng lại chỗ này.

Đây là âm thanh của y sao. Y nhìn thấy bản thân lúc bé tránh né tay người bên cạnh, lảo đảo đi về phía đó.

Những dây hoa tử đằng thật dài, y vung về vén chúng nó lên, để nhìn người đang ngủ dưới bụi hoa càng thêm rõ ràng: Dung mạo người kia rất đẹp, sống mũi cao thẳng, mặt mày thanh tú tuấn mỹ, bờ môi nhợt nhạt, tựa như bước ra từ trong tranh vẽ. Trong ngực của hắn ôm một trường kiếm trong vắt như băng, trên thân kiếm có khắc văn tự y xem không hiểu, còn lưỡi kiếm phát sinh từng luồng hàn khí.

Có lẽ động tác của y có hơi thô bạo, vài chuỗi hoa mỹ lệ yếu ớt rơi xuống, đụng vào nền cỏ xanh mượt dưới đất, phát ra tiếng động thật lớn, trời đất tĩnh lặng cũng vì thế rung động theo. Y quỳ ở bên cạnh người nọ, ngừng thở, im lặng nhìn hắn chăm chú.

—— Mùa xuân trong đình viện, chỉ có ta cùng người kia...

Làn gió thổi qua, hơi lạnh, nhưng ấm áp nhiều hơn, ánh nắng cũng rực rỡ ấm cúng, khiến người ta gần như không muốn mở mắt ra.

Y cảm thấy xoang mũi của mình ê ẩm, viền mắt nóng lên, cảm tình nào đó không thể nói rõ và cũng không thể diễn tả được cấp tốc lên men.

“...”

Mất thấy người kia muốn tỉnh dậy, bốn phía nhanh chóng đổ nát, trở lại hư vô ban đầu.

Y bật mình ngồi dậy trên giường, gây ra động tĩnh thật lớn, khiến cho người rồi đang canh giữ bên ngoài nhẹ nhàng tiến lại từ đằng xa.

“Chủ nhân?”

Giấy mỏng trên cửa phản chiếu cái bóng đang nghiêng đầu của nó, trong nháy mắt đánh thức y khỏi dư vị kiêu diễm còn lưu lại từ trong mộng cảnh.

“Ta không sao.”

Y hét lớn một tiếng, nhưng chỉ mình y biết bên trong có bao nhiêu chột dạ.

Người rồi rời đi, trở về ẩn núp trong bóng tối, để lại cho y sự yên tĩnh hiếm thấy.

Trong bóng đêm, y nghe thấy tiếng hít thở thô ráp của chính mình, rất lớn, tựa như toàn bộ thế giới đều có thể nghe được.

Y dùng sức bụm chặt nơi con tim đang đập, nó đập quá nhanh, không thể khống chế, giống như hoàn toàn không thuộc về y vào giây phút này. Từ rất lâu trước đây, y đã từng sợ sệt chính mình như thế, bởi vì y sẽ trở nên yếu đuối, sẽ trở nên dễ dàng bị thương.

—— ca ca.

Y che miệng lại, để xưng hô không gọi ra trong mộng hoá thành một tiếng thở dài lạnh lẽo.

6. Chương 6

Biên tập: Mr.Downer

“Doãn tiên sinh.”

Doãn Tĩnh đang muốn bưng một bát canh thuốc vào bên trong phòng, bỗng nghe thấy phía sau có người gọi mình. Hắn quay đầu nhìn, phát hiện đó là một thiếu niên thủ hạ, trên mặt tràn đầy kích động không kiềm nén được.

“Chuyện gì?”

“Vân tiên sinh đã đến.”

Nghe tin tức như vậy, dù luôn bình tĩnh như Doãn Tĩnh cũng không nhịn được run tay một chút, suýt nữa đã làm đổ bát thuốc nóng. Hắn ổn định tâm trí, dặn dò thiếu niên kia không nên làm mất thời gian, mau chóng dẫn lão tới đây.

Tên đầy đủ của Vân tiên sinh là Vân Ngụy Dịch, là một vị thần y nổi danh trên thế gian. Khi còn trẻ, lão đã từng cứu chữa một vị tu sĩ đã bị huỷ hoại toàn bộ linh căn — Tất cả mọi người đều khẳng định rằng người kia chỉ có thể làm người bình thường suốt nửa cuộc đời còn lại. Trong cơn tuyệt vọng, người kia tìm đến Vân Ngụy Dịch vẫn chưa nổi danh, cầu xin chữa ngựa chết thành ngựa sống. Vân Ngụy Dịch đáp ứng, nói với bên ngoài rằng mình không giống những kẻ vô tích sự nọ, nhất định có thể cứu được người kia, thể nhưng những người khác chỉ nói lão mạnh miệng, hoàn toàn không tin.

Hơn một tháng kế tiếp, Vân Ngụy Dịch nhốt mình cùng người kia trong một căn phòng, không bước chân ra khỏi cửa, thế nên người khác cũng dần dần quên mất việc này. Đợi đến lúc người kia lại được nhìn thấy ánh nắng mặt trời, linh căn đã không khác gì ngày xưa. Không biết Vân Ngụy Dịch đã dùng cách gì, thật sự tái tạo được linh căn đã bị tổn hại. Một năm sau, người kia hoàn toàn khỏi bệnh, tu vi so với quá khứ chỉ tăng thêm chút không giảm.

Từ đó, danh tiếng của Vân Ngụy Dịch vang xa, người đến cầu y hỏi thuốc nườm nượp không ngừng. Nhưng con người Vân Ngụy Dịch tự cao tự đại, tính tình bất định, cứu người toàn bằng nhân duyên, thậm chí có thể lật lọng sau khi đã đồng ý chỉ vì một chút chuyện nhỏ, cho nên tiếng xấu cũng truyền xa.

Sau khi đắc tội đại môn phái Giang Hoài, lão dứt khoát vứt bỏ chỗ ở, mai danh ẩn tích, từ nay bốn biển là nhà, tìm được lão hay không thì cũng phải bằng bản linh và nhân duyên. Khi phụ thân của Diệp Phong Thành còn sống, Diệp gia đã phái rất nhiều người đi tìm lão. Bọn họ dùng một số tiền lớn hứa hẹn, đến hôm nay, rốt cuộc vị Vân tiên sinh này mới đồng ý đến xem bệnh cho Diệp Phong Thành.

Doãn Tĩnh xốc màn che dày nặng. Trong phòng, than thú* thượng hạng đang cháy vượng, không khí khô nóng hoà cùng mùi hương của gỗ và dược liệu phả vào mặt, nồng đậm không thể hô hấp.

*Than thú: Là gỗ than tẩm nguyên liệu, tạo hình thành con thú.

Hiếm thấy Diệp Phong Thành tỉnh giấc. Hắn mặc một chiếc áo lót phong phanh dựa vào giường, sắc mặt trắng bệnh, thần khí mệt mỏi, nhưng trong tay vẫn cầm một quyển sách cổ xưa. Trông thấy người đến là Doãn Tĩnh, ánh mắt của hắn bất giác loé lên một cái, nhìn ra sau Doãn Tĩnh. Nếu như không quen thuộc với hắn, chỉ sợ động tác nhỏ này sẽ trực tiếp bị bỏ qua.

“Người đến rồi à, bây giờ là lúc nào?”

“Chủ nhân, đã tới giờ uống thuốc.” Doãn Tĩnh đi tới, hơi mở cửa sổ ra một chút, thấy rõ sắc trời rồi nhanh chóng đóng cửa lại, “Trời sắp tối rồi.”

Mấy ngày nay Diệp Phong Thành đều mơ mơ hồ hồ, thời gian mê man thật dài, rất ít khi tỉnh lại, bình thường nhắm mắt là ngủ cả ngày, cũng không biết lần nào sẽ ngủ mãi mãi không tỉnh lại.

“Người đi nghỉ ngơi đi, nơi này còn có người khác, tuy rằng không bằng người, nhưng vẫn đáng tin.”

Khi nói chuyện, ánh mắt Diệp Phong Thành vẫn đặt trên quyển sách kia như cũ, không nỡ dời đi. Lúc đưa thuốc, Doãn Tĩnh vừa vặn thấy được nội dung —— hình như là về khôỉ lồi* thuật, cụ thể không thấy rõ lắm.

*Khôỉ lồi: Con rôi.

“Không sao thưa ngài.”

Mỗi lần Diệp Phong Thành bị bệnh, Doãn Tĩnh đều phải canh gác bên cạnh hắn, đề phòng vài kẻ có ý đồ xấu xa lợi dụng cơ hội lẻn vào. Lần này cũng không ngoại lệ, Doãn Tĩnh không ngủ liên tục ba ngày để canh giữ cho Diệp Phong Thành, chỉ lo chuyện gì xấu sẽ xuất hiện.

Điểm khác duy nhất là đã không còn có ai chủ động đến đây thế chỗ cho Doãn Tĩnh.

Trước đây, Diệp Duy Viễn luôn tới tìm Doãn Tĩnh sau khi trở lại thành, tỏ vẻ chính mình sẵn lòng gác đêm thay cho hắn. Doãn Tĩnh biết tình cảm huynh đệ bọn họ không được hoà thuận, nhưng từ trước đến nay hắn không bao giờ nghi ngờ Diệp Duy Viễn sẽ hại Diệp Phong Thành.

Doãn Tĩnh đã từng đứng từ xa quan sát, Diệp Duy Viễn ôm đao canh giữ ở ngoài cửa cả một đêm, cũng không nhúc nhích, như một bức tượng điêu khắc, trừ phi ban đêm người ở trong gọi y đi vào, y tuyệt đối sẽ không vượt qua nửa bước.

Qua nhiều năm như thế, y chưa từng chủ động đi vào thăm bệnh của Diệp Phong Thành, hoặc hỏi han tình trạng gần đây của hắn, một lần cũng không có. Điều này khiến Doãn Tĩnh vô cùng thắc mắc, không nghĩ ra Diệp Duy Viễn đến cùng là xử sự như thế nào đối với vị huynh trưởng này —— Nếu như quan tâm, vào xem không phải tốt hơn sao, còn nếu không quan tâm, cần gì phải ở đây tốn thời gian. Nhưng khiến Doãn Tĩnh càng khó đoán hơn chính là, Diệp Phong Thành rốt cuộc có thái độ như thế nào.

Doãn Tĩnh không phải chưa từng thử đôi huynh đệ này trong phạm vi năng lực của mình. Có một lần hắn nhờ Diệp Duy Viễn đi vào đưa thuốc, Diệp Duy Viễn sững sốt một chút, ánh mắt buông xuống, thấp giọng nói, “Ta vừa gặp qua máu, không nên đi vào.” Y dừng một chút, như là nhớ đến chuyện gì đó chưa làm xong, muốn chuẩn bị rời đi, “Hắn nhất định cũng không muốn nhìn thấy ta.”

Y bình thường đến cực điểm nói ra câu này, tựa như đã sớm tiếp thu chuyện bản thân không được huynh trưởng yêu thích.

Nếu Diệp Duy Viễn không chịu đi vào, Doãn Tĩnh cũng sẽ không để y lúng túng, tự mình bưng thuốc vào trong.

“Chủ nhân, Vân tiên sinh đã đến.”

Doãn Tĩnh thông báo tin tức tốt vừa khiến bọn họ phấn chấn, cũng để Diệp Phong Thành vui vẻ một lúc.

Không biết có phải chén thuốc vừa uống có tác dụng hay không, trên má Diệp Phong Thành nổi lên một chút hồng hào, nhưng trong ánh mắt hắn vẫn lạnh lẽo như cũ, như băng trôi ngày đông, bên trong một hồ nước tĩnh lặng, không một gợn sóng.

“Vậy để ông ta nhìn xem.”

Nhìn dáng vẻ thờ ơ của hắn, Doãn Tĩnh thở dài trong lòng. Từ nhỏ đến lớn, đếm không hết bao nhiêu danh y đã tới đây xem bệnh cho hắn, tất cả đều lắc đầu thở dài, nói thẳng hết cách, lâu dần, một chút hi vọng trong lòng Diệp Phong Thành cũng hoàn toàn bị xoá sạch.

Thật ra chờ chết không tính là quá khó, nhưng khó nhất là có hi vọng sống, sau đó vô tình bị dập tắt.

Doãn Tĩnh còn muốn nói gì đó, nhưng bị cắt ngang bởi hạ nhân lại đây thông báo.

“Vân tiên sinh đến.”

Vị Vân tiên sinh kia không đợi người ở trong mời mà trực tiếp xông vào.

“Bệnh nhân của ta là vị nào?”

“Vân tiên sinh, bệnh của chủ nhân nhà ta...”

“A Tĩnh, người đi ra ngoài, để ta cùng Vân tiên sinh ở trong này là được.”

Một trong những điểm quái gở của Vân Ngụy Dịch là lão chưa bao giờ để người ngoài nhìn mình chữa bệnh. Nếu có thân bằng hảo hữu của bệnh nhân khăng khăng quấy rầy, lão chắc chắn sẽ xoay người bỏ đi, để bệnh nhân chờ chết. Lâu dần, chỉ cần Vân Ngụy Dịch đến, những người khác sẽ tự giác rời đi, để khỏi vì nhỡ mắt lớn.

“Người chính là Diệp Phong Thành kia?”

Vân Ngụy Dịch mặt trắng không râu, dáng vẻ trông hơi giống một nam nhân trung niên phúc hậu. Lão mặc áo ngắn vải bố của thôn phu, nhưng đeo thắt lưng bằng gấm, bên trên may hoạ tiết bầu rượu hồ lô. So với trang phục buồn cười của Vân Ngụy Dịch, chuyện đáng ghét hơn chính là giọng điệu nói chuyện của lão — Lão mãi nguyên đuổi Doãn Tĩnh đi, gào to một tiếng khi nói chuyện với Diệp Phong Thành.

Diệp Phong Thành giương mắt nhìn Vân Ngụy Dịch, đối đầu với cặp mắt hí thành cái khe của lão, bên trong không có khí chất láu cá của con buôn, nhưng lại lộ ra một luồng châm biến cùng tham lam không thể nói rõ được.

“Là mỗ.”

*Mỗ nghĩa là tôi, dùng để tự xưng mà không nói tên.

Diệp Phong Thành gật đầu, sẵn tiện gác quyển sách cũ đã ố vàng trang giấy qua một bên.

“Người không phải là người đầu tiên của Diệp gia cầu ta cứu mạng. Phụ thân người cũng đã từng đi tìm ta, chỉ là khi đó ta không có hứng thú.” Vân Ngụy Dịch nghênh ngang tiến đến, tùy tiện kéo một cái ghế ngồi bên giường của Diệp Phong Thành, “Không ngờ nháy mắt một cái, lão cha đã chết, giờ đến phiên con trai.”

Cũng không chờ Diệp Phong Thành đáp lời, lão đã ra tay nhanh như gió, “Đắc tội.”

Lão cầm cổ tay của Diệp Phong Thành, ngón tay đặt trên mạch của hắn, giống như bắt mạch.

“Diệp thành chủ, ngoan ngoãn, chớ phản kháng.” Lão liếc mắt nhìn Diệp Phong Thành, trong ánh mắt tràn đầy nhắc nhở, “Đối với hai chúng ta đều có lợi.”

Bất đồng với động tác hoàn toàn thô bạo kia, Diệp Phong Thành cảm thấy một luồng khí kinh cực kỳ mềm nhẹ đang thăm dò trong cơ thể hắn. Ngàn tia trăm sợi khí kinh kia, mỗi một tia cuốn lấy kinh mạch của hắn, nhu hoà như gió xuân, đến mức ấm áp tê dại.

“Diệp thành chủ, người có tập võ sao?”

Lúc đầu Vân Ngụy Dịch còn có sức nói chuyện phiếm với hắn, hỏi một ít chuyện không liên quan.

“Trước đây đã từng luyện kiếm, bây giờ thì không.”

“Nhìn dáng vẻ trói gà không chặt của người, cũng chỉ có thể ngồi đây đọc những thứ khôi lỗi thuật này...”

Cổ khí kinh càng đi vào sâu hơn, lông mày Vân Ngụy Dịch càng nhíu lại thật chặt. Đợi đến khi vào sâu trong đan điền của Diệp Phong Thành, lúc sắp chạm đến được kim đan, con mắt của Vân Ngụy Dịch bỗng dưng trừng to, suýt chút nữa không cầm được cổ tay của Diệp Phong Thành. Qua một lúc lâu, lão không tin mà thăm dò lại một lần nữa, nhưng phản ứng lần này của lão càng dữ dội hơn lần trước. Lão cấp tốc đứng lên, suýt chút nữa đá ghế ngã lộn, sợ hãi không thôi nhìn cái tay mà mình vừa mới bắt mạch cho Diệp Phong Thành.

“Bệnh này của người, ta không trị.”

Thật vất vả mới ổn định tinh thần, Vân Ngụy Dịch phỉu góc áo nhăn nheo, úp úp mở mở nói.

“Vì sao?”

Diệp Phong Thành vẫn là dáng vẻ chẳng sao cả.

Trên thế gian nói không có bệnh Vân Ngụy Dịch không trị được, cũng đúng như thế, nếu Vân Ngụy Dịch nói không trị thì chỉ có một con đường chết.

“Trị không hết.”

“Tại sao Vân tiên sinh biết sẽ trị không hết?”

Diệp Phong Thành chính trực theo dõi lão, cũng cắt hết những biểu hiện biến ảo trên mặt lão vào đáy mắt.

“Diệp thành chủ, trong tâm ngươi đã có số, một mạch trực hệ Diệp gia các ngươi đều sống không thọ, ngươi cũng không trốn khỏi vận mệnh này đâu.” Vân Ngụy Dịch cười nhạo một tiếng, “Ngươi biết rõ, biện pháp duy nhất có thể để ngươi sống lâu chỉ có tá mệnh —— tà thuật mượn tuổi thọ của người vô tội thay ngươi kéo dài tính mạng. Mồm miệng Diệp gia các người luôn luôn là thiên địa chính đạo, làm sao sẽ chú ý đến cái cách này? Vì vậy ngươi cũng đã tự phá hỏng con đường sống cuối cùng của mình rồi, cho nên không cần phiền phức đến ta!”

“Vân tiên sinh, rốt cuộc ngươi đã nhận ra cái gì?”

Vân Ngụy Dịch trừng mắt nhìn hắn, tâm phiền ý loạn mà thuận miệng nói đại, “Không có gì.”

“Nếu Vân tiên sinh không chịu nói, thì để mỡ nói vậy.” Diệp Phong Thành vẫn tựa vào trên giường, nét mặt đầy bệnh tật. Nhưng cực kỳ cứng rắn nói những lời này, khiến cho Vân Ngụy Dịch cảm thấy sợ hãi, “Đan điền người bình thường tụ khí lại thành kim đan, nhưng vừa nãy Vân tiên sinh lại nhanh chóng thu hồi toàn lực, chỉ sợ là đã nhận ra đan điền của mỡ khác thường.”

“Ta không thu hồi toàn lực, chẳng lẽ lại đợi chết chung?”

Vân Ngụy Dịch tung hoành bá đạo một đời, nào bị người khác dồn ép thành như vậy bao giờ. Qua một lúc lâu sau, lão mới trấn định lại, tiếp tục bày ra sắc mặt châm chọc, cười như không cười kia, “Bên trong đan điền của ngươi có chỗ hổng, tinh khí, linh lực, tu vi của ngươi đều trống không như thế. Cứ theo cái đà này, cho dù là Đại la kim tiên có đến cũng không cứu được.”

Nghe được lời mình muốn nghe, Diệp Phong Thành thả lỏng, tùy ý hỏi, “Mỡ còn bao nhiêu thời gian?”

“Chưa tới một năm.”

Vân Ngụy Dịch nhìn hắn chòng chọc, như muốn tìm ra một chút khủng hoảng hoặc sợ sệt trên khuôn mặt của hắn.

Bọn họ có thể sống lâu hơn người phàm, vì thế khát vọng sống mãi cũng mãnh liệt hơn người bình thường. Nếu như là những người lão đã từng chữa trị trước đây, biết mình không còn bao nhiêu thời gian để sống, chỉ sợ ngay cả tôn nghiêm lẫn cốt khí, bọn họ cũng chẳng cần, có thể gào khóc cầu xin lão cứu mạng, như một con chó nằm rạp bên chân lão.

Đối với bọn họ mà nói, Vân Ngụy Dịch lão chính là thần tiên.

Nhưng Diệp Phong Thành hoàn toàn không hề coi lão là cộng rơm có thể cứu mạng mình, điều này làm cho trong lòng lão chợt bùng lên một ngọn lửa giận vô danh.

“Đã làm phiền tiên sinh đến đây một chuyến.”

Diệp Phong Thành bình tĩnh tiếp nhận vận mệnh của mình.

“Ngươi...!”

Không có được điều mình muốn, Vân Ngụy Dịch muốn lên tiếng chất vấn hắn, nhưng không sợ chết sao? Người còn trẻ, có quyền có thể, thật sự cam tâm chịu chết?

“Tiên sinh còn có chuyện gì?”

“... Không có chuyện gì.”

Vân Ngụy Dịch cắn răng, lão xem như nhìn thấu Diệp Phong Thành này muốn đánh chủ ý gì.

“A Tĩnh, tiến vào tiễn khách.”

Vốn chìm đắm trong vui mừng, Doãn Tĩnh vừa đi vào trong phòng, ngay lập tức sững sờ cả người: Sắc mặt Vân Ngụy Dịch trông như không thể tin được, lão thở phì phò, hận không thể xắn ống tay áo lên đánh nhau

với ai đó một trận. Không rõ đây là tình huống gì, Doãn Tĩnh lúng túng hỏi, “Vân tiên sinh, bệnh của chủ nhân nhà ta...”

Doãn Tĩnh còn chưa hỏi xong câu đã bị cắt ngang.

Diệp Phong Thành nhắm mắt lại, ngữ khí hơi thêm một chút nặng nề, “A Tĩnh, đưa Vân tiên sinh đi.”

7. Chương 7

Biên tập: Mr.Downer

Ma Vực, cũng chính là trong thành Văn Cống, không phân chia ngày đêm rõ ràng. Phải đợi rất lâu, mới có thể dựa vào biến hoá của một chút ánh sáng yếu ớt trên trời để xác định xem lúc nào là ban ngày, khi nào là ban đêm.

Nói như bây giờ, ánh sáng trong suốt nhàn nhạt trước mắt cùng làn gió lạnh lẽo xuyên qua tầng tầng mây đen, Diệp Duy Viễn biết trời đã sáng. Một lúc nữa, thứ đó sẽ bay ra từ trong thành, y cũng không biết cuộc sống như thế này đến bao giờ sẽ kết thúc.

Mỗi sáng sớm, một con chim gỗ giống con chim ngày đầu tiên sẽ bay đến từ hoàng cung giữa thành, trong miệng nó ngậm viên đan dược kia, đứng ở trong sân chờ Diệp Duy Viễn lại đây, đợi đến khi y uống thuốc xong nó sẽ tự bốc cháy, không để lại một chút dấu vết.

Y không phải chưa từng thử vút viên đan dược kia đi, nhưng nếu y không uống, hai ba con chim nọ sẽ liên tiếp bay đến, cho tới khi thành một bầy quạ đen mênh mông, đậu ở trong sân, dùng con mắt đen tối đen của chúng đồng loạt theo dõi y, mãi đến lúc y chịu khuất phục mới thôi.

Nhưng chỉ cần uống viên thuốc kia, y coi như hoang phế cả ngày. Cũng không biết trong đó có chứa những gì, làm cho cả người ngoại trừ đau đớn thì chính là mệt mỏi, buồn ngủ, làm cái gì cũng không có tinh thần. Thức dậy phờ phạc, ngủ nông mơ nhiều, những giấc mộng kia có tốt có xấu, lặp đi lặp lại đều liên quan đến một người. Y muốn chính mình hận Diệp Phong Thành, hận hằn lạnh nhạt, hận hằn vô tình. Y hận càng nhiều, giấc mộng kia càng trở nên phức tạp, giống như muốn nhốt người ở trong, nhưng cuối cùng, những gì có thể nhớ rõ chỉ có nhiệt độ ấm áp ngày xuân cùng sắc thái tươi đẹp kia.

Sau khi tỉnh dậy, y lão đảo bò dậy, đỡ mép giường mà ói ra dữ dội.

Y bị thương rất nặng, còn phải ăn những thứ không tốt, ban đầu y nôn ra từng bãi máu tụ tanh hôi đã biến thành màu đen, kèm theo trong đó là cặn thức ăn với máu, sau đó là giấm chua cùng mật. Không có gì để ói, y sẽ đỡ cột giường thở dốc, miễn cưỡng xem như còn sống.

Trong phòng mùi hôi nồng nặc, nhưng y không quan tâm. Bởi vì qua một lúc nữa, cảm giác đói khát đáng sợ sẽ đến.

Người tu hành đã sớm tích cốc, nên trước đây y chưa bao giờ có cảm giác đói bụng mãnh liệt như vậy, giống như sẽ chết nếu như không ăn cái gì đó. Bình thường vào lúc này, người rồi hồng y kia sẽ mang đến cho y các loại thức ăn sống. Chim sống cá tươi đều có, trong đó còn có một vài con đã được khai trí, tu luyện mấy trăm là có thể hoá thành yêu, y xé banh lồng ngực của chúng, ăn sạch tim gan, uống cạn máu nóng. Ban đầu, y chỉ cảm thấy thật khó có thể nuốt thịt sống, nhưng lúc sau, y dần dần không cảm nhận được mùi vị như thế nào, chỉ thu được sự thoải mái tê dại ngán ngùi nhờ vào ăn uống.

Ăn thịt uống máu là phương pháp thấp kém nhất, nhưng cũng là chuyện mà mỗi kẻ tình nguyện sa đoạ thành ma cần phải trải qua, y chẳng qua chỉ là làm việc y nên làm. Thức ăn ngày ngày được đưa đến, ma tính trong người y lại phát triển, mấy lần đi ra hậu viện múc nước để rửa ráy, Diệp Duy Viễn có thể nhìn thấy bên trong mặt nước phản chiếu một bóng người có cặp mắt đỏ như máu lấp loé hung quang.

Sau khi trời sáng khoảng nửa khắc, thứ gì đó từ trong thành đã đến. Diệp Duy Viễn tính đi ra nhận đồ như thường ngày, nhưng cơ giáp gỗ tới viếng cửa ngày hôm nay không giống như lúc trước — Thứ cất giấu bên trong cái lưới không phải là đan được kỳ quái mà là một câu nói.

“Tôi gặp ta.”

Ma vật kia đã không thể chờ đợi được nữa mà muốn tận mắt nhìn xem món đồ chơi mình chứa chấp ra thế nào.

Diệp Duy Viễn hai tay trống không, rời khỏi căn nhà cũ nát. Đây là lần đầu tiên y cẩn thận quan sát tất cả nơi này sau khi tới đây: Thành Văn Cống nguyên bản chắc là thủ đô của một tiểu quốc nào đó, nhưng không biết tại sao dân bản xứ lại bỗng dưng biến mất, để lại một xác thành trống rỗng xuất hiện sâu dưới tuyết nguyên cực bắc, trở thành chân thân của Ma Vực trong lời đồn.

Sau khi thương tích lành lặn, sự cảnh giác của y đã quay trở lại. Nhận thấy phía trước có cái gì đó, y xoay người trốn vào một chỗ có vẻ là quán rượu, lồng đèn giấy cũ rách đung đưa trong gió, vừa vịn che khuất thân hình của y.

Một lúc sau, mấy người rời du đăng trong thành đi qua con đường đằng trước, rẽ sang một hướng khác. Cho đến khi hoàn toàn không nghe được tiếng bước chân vang vọng, y mới từ chỗ ẩn thân đi ra, tiếp tục đi về phía trước.

Kỳ thực thành Văn Cống cũng không lớn, chưa tới một lúc, y đã đến đầu cổng cung điện bị ma vật chiếm giữ. Trải qua không biết bao nhiêu năm bị gió thổi mưa dầm, cung điện này đã trở nên vô cùng suy tàn, hoa văn trên trụ đá cùng mái hiên đều đã phai màu, để lại dấu vết loang lổ, chỉ có thể thấy được khí thế uy phong tám hướng thông qua những đường nét hùng vĩ còn toạ lạc trong thành.

Cửa cung mở toang không người gác, vì vậy y cứ như thế đi vào. Tiến vào trong cung điện, không biết có phải là ảo giác của y hay không, nhưng Diệp Duy Viễn cảm thấy nơi này hơi nóng hơn những chỗ khác, càng đi vào bên trong, cảm giác này lại càng rõ ràng.

Trái lại, bài trí bên trong được bảo tồn tốt hơn bên ngoài, có thể mơ hồ phác thảo cuộc sống xa hoa của hoàng thất ngày xưa. Đến gần chỗ ma vật kia nhất, những con rối hình người lại mai danh ẩn tích. Diệp Duy Viễn men theo ma khí nồng nặc trong không trung mà đi, chậm rãi lệch khỏi đường đến sảnh chính, đi tới lối vào địa cung.

Diệp Duy Viễn ngay lập tức biết cung điện này trông rộng lớn hơn đáng kể thoát nhìn của nó. Y đã từng đọc trong sách, hồ dương sinh trưởng ở hoang mạc vô cùng khô hạn, vì để tránh né bão cát, người dân sinh sống ở đó thường xây dựng phòng ốc trong lòng đất.

Nhiệt độ dưới lòng đất như muốn nướng người đến tan chảy. Diệp Duy Viễn đưa tay nắm lấy khuyên đồng nóng bỏng trên cửa, muốn thăm dò đến cùng. Lúc này, y chú ý hình như trên cửa có vẽ chút gì đó, nhưng mà thuốc màu đã mất đi màu sắc vốn có vì nhiệt độ cao từ lâu, chỉ có thể nhìn ra hình dáng khá giống quái vật nửa người.

Y cúi đầu, dùng sức kéo khuyên đồng kia, biến hoá cũng xảy ra vào giây phút này.

Đây là lần thứ nhất y nhìn thấy một vật sống trừ bản thân mình ra, nhưng lại vào một trường hợp hết sức căng thẳng.

Đường nét hình dáng trong bức hoạ trở nên rõ ràng: Hoá ra đó là một con quái vật có nửa trên là người, nửa dưới là bạch xà. Chi tiết bức hoạ trông rất sống động, giống như vật sống... Y định thần nhìn lại, phát hiện mọi thứ không phải là ảo giác của mình, mà bức hoạ kia thật sự còn sống.

Đuôi rắn chậm rãi nhúc nhích, cánh tay dị dạng của nửa người trên trần trụi cử động, bởi vì dùng sức nên nhô lên một khối cơ bắp nhỏ, tựa như đang cố gắng tránh thoát một loại trói buộc nào đó.

Thoát ly đầu tiên là gương mặt. Trên làn da trắng bóc nổi lên những vảy nhỏ phát ra ánh sáng nhạt như trân châu, tóc bạc rối tung được tuỳ tiện buộc đằng sau đầu, cặp mắt đỏ đậm không có mí mắt mở ra, lạnh lùng theo dõi vị khách không mời mà đến trước mặt. Nếu như bỏ qua răng nọc bén nhọn cùng cái lưới xà

không giống người khi nó há miệng, Diệp Duy Viễn muốn nói, y nhất định đã từng nhìn thấy khuôn mặt này ở đâu đó.

“Dừng lại.”

Quái vật kia nói tiếng người, tốc độ âm điệu nghe không khác người bình thường.

Sau đó là cái cổ cùng hai bàn tay có mười ngón sắc bén. Quái vật kia chống hai tay trên cửa, cố gắng để nửa dưới mình rần của bản thân có thể tách ra khỏi trời buộc.

Diệp Duy Viễn lặng lẽ quan sát nó. Lấy phần người mà nói, khuôn mặt này xem ra trẻ tuổi bất ngờ, nhưng nó đã làm người thủ hộ của cánh cửa này, không biết đã tồn tại lâu bao nhiêu năm.

“Phía dưới không phải là nơi người nên xem, chủ nhân đang ở một bên khác chờ người, quay lại.”

“Nếu như ta nói không?”

Diệp Duy Viễn xem cảnh cáo của nó như không có gì, vẫn cứ cố chấp muốn tiến về phía trước.

“Vậy thì... Đắc tội.”

Thanh đao dát vàng Diệp Duy Viễn mang theo nhiều năm đã bị bỏ lại lúc giết Diệp Cao Sầm, còn thanh đao tùy tiện mua trên đường đã bị gãy trên người con rối hồng y, bây giờ Diệp Duy Viễn hoàn toàn có thể gọi là tay không tác sát, không nghĩ ra cách đối phó với con quái vật đầu người mình rần này như thế nào.

Trong chiến đấu, y nhất thời bất cẩn bị thương, máu chảy dọc trên gương mặt, rơi xuống dưới đất. Còn quái vật kia cũng không chiếm được bao nhiêu lợi thế —— Y dùng khí kinh ngưng tụ thành đao khí, đâm vào trong vảy của nó.

Bị mùi máu tanh cùng đau đớn kích thích hung tính từ trong xương, quái vật phát ra một tiếng hí lên thê thảm, cái đuôi nặng nề đập xuống sàn, hất lên một mảng bụi đất. Diệp Duy Viễn cảnh giác lui về sau một bước, nhưng con quái vật kia đã nhanh hơn y, thân thể to lớn loáng một cái đã biến đến trước mặt, đuôi nó quất cho y khuy gối, khiến y mất cân bằng ngã về phía trước.

Móng vuốt sắc nhọn của quái vật cách trái tim của Diệp Duy Viễn không tới một tấc, nhưng hình như nó nhận ra được cái gì đó, bất chợt mạnh mẽ dừng lại.

“Người trẻ tuổi, ngươi họ gì?” Nó thét gầm lên, âm thanh không còn rõ ràng như ban đầu, “Trả lời ta!”

“... Diệp Duy Viễn.”

Tránh được một kiếp, Diệp Duy Viễn quỳ gối trên một cục gạch đá, che ngực, khó khăn thở dốc, đứt quãng nói ra vài chữ.

Nghe được cái tên này, quái vật cười ha ha lên, gương mặt bỗng dưng kẻ sất, dùng lưỡi ném một chút máu chưa khô trên mặt của Diệp Duy Viễn.

“Là này, chính là này...”

Cả hai cách nhau quá gần, gần đến mức Diệp Duy Viễn có thể cảm nhận được mùi hôi thối chỉ có ở trên người rần cùng nhiệt độ cơ thể lạnh lẽo, đặc biệt làm người ta sờn cả tóc gáy trong bầu không khí khô nóng.

Lặng im bao phủ giữa cả hai, y không chớp mắt chờ đợi quái vật kia nói tiếp, nhưng lại không thấy nó có gì khác muốn nói ngoại trừ hai câu kia. Bọn họ giằng co không tiếng động, tựa như chỉ cần có một bên yếu đi thì ngay lập tức sẽ bị nuốt chửng.

“Thần Dĩ, dừng tay, không được động vào y.”

Không đợi đến câu nói sau đó của quái vật, trái lại Diệp Duy Viễn nghe thấy mệnh lệnh của ma vật kia.

“Vâng, chủ nhân.”

Vẩy rần lướt trên mặt đất phát ra tiếng sạt sạt khe khẽ, cái bóng khổng lồ của thân thể quái vật thối lui khỏi mắt y. Diệp Duy Viễn mở hai lòng bàn tay, phát hiện mình đổ rất nhiều mồ hôi lạnh. Đây không phải chuyện tốt, bởi vì như vậy, nếu trong tay y có vũ khí, chỉ sợ sẽ không cầm được.

“Đừng gấp, đệ tử trẻ tuổi của Diệp gia, một ngày nào đó người sẽ biết đằng sau cánh cửa này là cái gì.” Thân hình của quái vật mang tên Thần Dĩ một lần nữa biến mất vào trong bức hoạ, ngữ điệu nhẹ nhàng tựa như thổ dài, “Trước đó, cứ kiên trì chờ đợi, chờ đợi số mệnh đã định của người đến.”

Tiếng nói chưa dứt, trước mặt Diệp Duy Viễn chỉ còn lại bức hoạ đã phai màu.

“Tôi gặp ta, Diệp Duy Viễn.”

Rời khỏi lối vào địa cung, Diệp Duy Viễn lần theo đường cũ trở về.

Đi trên hành lang bên ngoài, thông qua cửa sổ, y nhìn thấy bụi gai đã chết héo từ lâu trong vườn lại nở hoa. Đoá hoa tươi đẹp sinh trưởng trên dây leo héo úa, hình ảnh đối lập rõ ràng đến mức khiến người ta không thể nhìn thẳng, nhưng không biết vì sao lại làm cho y sinh ra một cảm giác quen thuộc nào đó.

Hình như y đã từng thấy qua quang cảnh thế này từ rất lâu về trước.

Đây là lần đầu tiên, y cảm giác tiếc nuối đối với sự suy tàn của sự vật trước mắt.

“Tôi gặp ta.”

Tại chính sảnh mà vua chúa đã cùng thần tử nghị sự của mình trong quá khứ, Diệp Duy Viễn gặp được ma vật đã nhiều lần gọi y, hoặc nói đúng hơn là hoá thân của ma vật. Y có hơi thất vọng liếc mắt, bởi vì trước mặt y chỉ là người gỗ có dáng vẻ như trẻ con, trên người mặc một cái yếm giấy, còn tô vẽ hai má hồng mác cười trên khuôn mặt. Đầu gỗ của nó vừa mở vừa khép cầm, âm thanh trầm thấp của ma vật truyền đến từ trong bụng, trông có bao nhiêu buồn cười thì có bấy nhiêu buồn cười.

“Người nói người tình nguyện thành ma,” Đầu gỗ nhảy lên đầu gối của Diệp Duy Viễn, duy trì ánh mắt ngang hàng với y, “Diệp Duy Viễn, đáy lòng người không có dục vọng, muốn ta làm sao tin người?”

Người gỗ này tựa như nặng ngàn cân, cứ như muốn đóng đinh y chết trên ghế.

Diệp Duy Viễn nghe xong muốn cười, đương nhiên y cũng thật sự bật cười. Y còn không nhớ ra được trước đây mình có bao giờ cười hay không —— Tiếng cười nghiêng ngả, bên nhọn chói tai, cười đến chừng như muốn tắt thở. Giữa cơn tâm phiền ý loạn, ngón tay của y bóp chặt cái cổ của đầu gỗ, như là muốn siết chết nó. Nhưng đầu gỗ kia vô cùng cứng rắn, y làm như vậy chỉ khiến cho bàn tay mình đầy vết hằn đỏ cùng đau đớn nóng cháy.

“Tất nhiên ta cũng có dục vọng. Ta hy vọng Diệp Phong Thành chết, mong hắn chết thật nhiều năm.” Đến khi tiếng cười dừng lại, y khàn khàn nói, “Diệp Cao Sầm cũng vậy.”

Những gì trong mộng lần thứ hai hiện lên trước mắt.

Cuộc sống của y sau khi được đón về thành Vãn Nhật là những ngày tháng như thế nào?

Dù ngoài miệng nói tới có êm tai cỡ nào, nhưng phụ thân thì phòng bị y, Diệp Cao Sầm thì muốn y đi làm cầu cho Diệp Phong Thành, còn Diệp Phong Thành, trong mắt Diệp Phong Thành từ trước đến giờ không hề có y, chỉ có mỗi y như một kẻ ngu si, muốn đi làm vui lòng những người thân lãnh khóc vô tình kia.

Mười mấy tuổi là thời khắc kiên cố nhất của một người thiếu niên.

Diệp Phong Thành lần lượt đạp tự tôn của y dưới lòng bàn chân hắn. Y chưa từng có phương diện nào có thể thắng được Diệp Phong Thành khoẻ mạnh, cái tên Diệp Phong Thành này quả thực đã trở thành một dãy núi lớn trước mặt y, khiến y vĩnh viễn không thể vượt qua. Mặc dù y đố kỵ với Diệp Phong Thành, có thể nhìn thấy Diệp Phong Thành nằm triền miên trên giường bệnh cũng làm cho y sinh ra một cảm giác vui mừng đề hèn nào đó —— Cho dù là thiên tài như Diệp Phong Thành cũng chạy không thoát khỏi trên trục của vận mệnh, hắn nhất định sẽ sống không lâu.

“Ta vĩnh viễn sẽ không thừa nhận y, sẽ không thừa nhận ta có người huynh đệ này.”

Y còn nhớ chính mình tràn đầy vui sướng muốn đi tìm phụ thân, nói bọn họ đã tìm ra tung tích của Vân Ngụy Dịch, thế nhưng y lại nghe được đối thoại giữa phụ thân và Diệp Phong Thành ở ngoài thư phòng. Khi đó phụ thân bọn họ bệnh rất nặng, Diệp Phong Thành đã bắt đầu tiếp nhận vị trí thành chủ từ trong tay ông.

Diệp Phong Thành từ trong thư phòng phụ thân đi ra, nhìn thấy y đang kinh ngạc.

“Người tốt nhất không phải người của Diệp gia.”

Diệp Duy Viễn còn nhớ khi đó đầu mình cúi thật thấp, không nhìn thấy Diệp Phong Thành rốt cuộc dùng dáng vẻ nào nói những lời kia.

“Ca...”

“Đừng gọi ta như vậy.”

Mặc dù Diệp Duy Viễn không nhớ ra được gì khác, nhưng y biết lúc đó Diệp Phong Thành nhất định cảm thấy giải thoát.

Lúc trước phụ thân còn sống, tuy Diệp Phong Thành lạnh nhạt với y, nhưng chưa bao giờ tuyệt tình đến thế.

Bây giờ phụ thân chết rồi, hắn có thể tùy ý biểu đạt vui vẻ của mình. Hắn không cần có người huynh đệ như Diệp Duy Viễn, hắn chỉ cần một kẻ như Diệp Duy Viễn thay hắn ngăn chặn những nhân tố bất an có thể gây nguy hại cho thành Vãn Nhật.

Như sợ hãi có người không tin, y nhấn mạnh nói lại một lần nữa, “Ta mong hắn chết.”

8. Chương 8

Biên tập: Mr.Downer

Đêm khuya không khói lửa, từng hạt tuyết rơi dồn dập.

Trong đêm tuyết, sắc trời sáng như ban ngày, trên những phiến đá xám xanh tích một lớp tuyết mỏng, đi lên để lại các dấu chân nhợt nhạt.

Doãn Tĩnh xách ngọn đèn đi ở phía trước, sẵn tiện đẩy ra những bụi cỏ dại mọc cao bằng nửa người do không có ai dọn dẹp. Gió lùa thổi tới, vù vù vù vù, nghe như tiếng khóc đêm vắng của một người con gái. Trời rất lạnh, bên ngoài làn da của Doãn Tĩnh nổi lên một lớp da gà, chỉ có thể dùng thêm sức nắm chặt chuôi đao, hấp thu một chút ấm áp mỏng manh.

Từ lúc một nhà Diệp Cao Sầm chết, nơi này không còn ai đến viếng. Máu me trong ao nước lã trước đã được Diệp Phong Thành gọi người đến dọn dẹp, hoa lá cây cảnh đã chết úa, trái lại các loại cỏ dại đã biến nơi này trở thành thiên đường, mọc đến rậm rạp.

Bên trong một góc nào đó, có một khóm hoa nở không biết tên, cánh hoa nho nhỏ phản xạ ánh sáng nhạt màu, hương hoa u lạnh tản mát trong hơi thở, thoáng xua tan một chút mù mịt trong lòng Doãn Tĩnh.

“Chủ nhân.”

Doãn Tĩnh dừng lại chờ Diệp Phong Thành đi tới đây. Qua một hai canh giờ nữa, trời sẽ sáng, Doãn Tĩnh không hiểu được tại sao Diệp Phong Thành phải đến chỗ ở của Diệp Cao Sầm trong một đêm tuyết lạnh giá như vậy, ngay cả đợi cho tuyết ngừng cũng không đợi được.

Vốn ngủ được nửa giấc rồi thức dậy khỏi giường, Diệp Phong Thành chỉ mặc vồn vện một tấm áo khoác lông bạch hồ ở bên ngoài, tuyết rơi lác đác bên môi hắn, bị tan thành hơi nước bởi nhiệt khí thở ra. Hắn đi không nhanh, đột nhiên hít phải gió lạnh, nên phải che miệng ho một lúc lâu, ho đến mức trên môi và má dâng lên một chút huyết sắc. Doãn Tĩnh vội vã chạy đến, moi ra một bình ngọc to bằng ngón cái từ trong ngực, đổ ra một viên thuốc cho hắn uống.

“Nếu Vân tiên sinh biết ngài đi ra ngoài như vậy, chỉ sợ sẽ mắng ta.”

Không biết ngày đó bọn họ trò chuyện những gì, Vân Ngụy Dịch nổi giận đùng đùng khi đi ra ngoài, nhưng cuối cùng vẫn ở lại thành Vãn Nhật để xem bệnh cho Diệp Phong Thành. Vân Ngụy Dịch không hổ là thần y nổi danh trên đời, uống thuốc do lão điều chế, Diệp Phong Thành dần dần khá hơn. Doãn Tĩnh biết đây là chuyện vui, nhưng nhìn nét mặt Diệp Phong Thành, trong lòng của Doãn Tĩnh lại sinh ra ý nghĩ “hồi quang phản chiếu*” vớ vẩn.

*Hồi quang phản chiếu: Người ốm nặng đột ngột hồi tỉnh, khỏe lại trước khi qua đời.

Dưới cái nhìn của Doãn Tĩnh, Diệp Phong Thành ốm bệnh kể từ khi sinh ra trong bụng mẹ, vì để chữa bệnh cho hắn, từ nhỏ đến lớn đã dùng biết bao nhiêu trân kỳ dị bảo như ném đá vào biển rộng, cho dù là Vân Ngụy Dịch, cũng không thể nào chữa khỏi dễ dàng như vậy.

“Đi tiếp đi.”

Tác dụng của thuốc đến rất nhanh, Diệp Phong Thành không còn ho, hít sâu một hơi nói tiếp, “Ta luôn cảm thấy, nơi này còn có thứ gì đó mà ta không biết.”

Bọn họ kiểm tra phòng ngủ đầu tiên. Trên sàn gạch lưu lại màu máu mờ nhạt, qua một thời gian, mùi bụi bặm, mùi mốc và mùi máu tanh đã hoà vào cùng nhau, lúc cửa mở ra trong nháy mắt, mùi vị đó kéo tới trước mặt khiến người ta buồn nôn. Trong khuê phòng của nữ tử, không thiếu trăm cái cùng đồ trang sức và một số vật không thích hợp cho nam tử nhìn, Doãn Tĩnh bình tĩnh cố gắng lật tìm từng thứ, không thu hoạch được gì, bèn quay đầu thông báo việc này cho Diệp Phong Thành.

“Chắc là nàng không biết gì cả, đến thư phòng xem thử.”

Diệp Cao Sầm chết ở trong thư phòng. Quan sát chén trà bày trên bàn ngày ấy, lúc Diệp Duy Viễn tới cửa bái phỏng, Diệp Cao Sầm đã chuẩn bị trà cho y, tựa như có chuyện cần bàn bạc. Ngoài ra, những vật khác trong thư phòng vẫn còn nguyên vẹn, chứng minh khi Diệp Cao Sầm chết, hai người không có ẩu đả kịch liệt. Diệp Phong Thành ngồi ở vị trí chắc là chỗ ngồi của Diệp Duy Viễn, vuốt ve chén sứ trong tay, suy nghĩ xem Diệp Duy Viễn ngày đó giết người trong phòng như thế nào, nhưng lại vừa không gây ra rối loạn âm ỉ.

“Có cần kiểm tra sách chứ?”

“Không cần.”

Tính cả quyển sách về khôi lỗi thuật kia, Diệp Phong Thành đại khái đã xem qua hết tất cả sách trong thư phòng, trong đó cũng không có thông điệp gì quan trọng.

Diệp Phong Thành nhấc tay lên, một quyển sách trên bàn trà liền bay vào tay hắn. Diệp Phong Thành xem sơ qua quyển sách này viết cái gì, bỗng nhiên hỏi Doãn Tĩnh đang cảnh giác bốn phía một câu.

“A Tĩnh, ngươi có từng nghe qua nhân trĩ chưa?”

*Nhân trĩ (zhì): Người bọ.

“Nhân trệ?”

*Nhân trệ (zhì): Người lợn, đây là một loại khốc hình biến người thành lợn, vì mình hơi bị dị ứng với ba cái thể loại tra tấn này nên xin phép không chú thích nhiều QAQ, bạn nào muốn tìm hiểu mời bấm vô đây.

Doãn Tĩnh nhất thời hiểu nhầm.

“Không, không phải là hình phạt tàn khốc kia.” Diệp Phong Thành đề sống mũi, trụ cột của hắn đơn bạc, lại tiêu hao quá mức, tự nhiên có chút mệt mỏi, “Ta nói nhân trĩ, là một loại tà thuật.”

Bệnh của hắn trở nên càng trầm trọng trong mấy năm qua, không thích hợp luyện tập kiếm thuật nên đã xao lãng từ lâu, trái lại Diệp Phong Thành chuyển sang tu luyện pháp thuật.

“Thuộc hạ không biết.”

Doãn Tĩnh quả thật chưa từng nghe nói đến thứ này.

“Ngươi tới xem quyển sách này một chút.”

Doãn Tĩnh ngồi vào vị trí của Diệp Cao Sầm trước đây, cẩn thận đọc trang giấy được hán lật ra.

Theo như trong sách nói, “nhân trỉ” là một loại quái vật chế tạo bằng người. Cách làm thông thường là sau khi ngũ mã phanh thây người sống, chặt đầu một con cự mãng, đun nóng nước bùa trong một nồi đồng, bỏ thân người, hai tay cùng đuôi rắn vào, nấu đến khi xương và thịt tách rời, sau đó vớt xương và đầu người lên, sắp xếp theo đúng thứ tự, rồi vấy máu đầu quả tim của người thi thuật và niệm chú. Người thi thuật cần đi đến bên tai đầu người, nói to tên họ của hán, nếu đầu người chớp mắt ba lần thì coi như thành công, tà thuật tự nhiên sẽ khiến cho bạch cốt sống lại, nhận được thân thể mới.

“Ý ngài là, nhị gia khi còn sống tu luyện tà thuật?”

“Ta cũng không biết.”

Lúc Doãn Tĩnh đọc sách, Diệp Phong Thành từ chỗ ngồi đứng lên, gõ vách tường vài lần, giống như phát hiện cái gì đó hơi khác thường.

“Hôm nay là ngày mười mấy?”

“Mười sáu.”

Diệp Phong Thành nhìn cảnh vật động đầy sương tuyết trên đất, nhớ tới chuyện gì đó đến xuất thần.

Tuyết dần dần ngừng rơi, trong ngoài tĩnh lặng không một tiếng động. Hán ngồi xổm người xuống, ngón tay tìm kiếm dọc theo khe gạch, giống như cẩn thận cảm thụ cảm chế mà Diệp Cao Sầm bày ra khi còn sống và cách thức linh khí lưu động bên dưới.

“Chủ nhân?”

Doãn Tĩnh cũng muốn đi qua giúp hán, bị hán bắt đứng yên tại chỗ, chỉ có thể không biết làm thế nào mà đứng một chỗ nhìn hán bận rộn một mình.

Diệp Phong Thành tìm kiếm đến tâm phiền ý loạn. Hán không rõ tại sao bản thân nhất định phải đến đây vào lúc này, nhưng mà trong lòng hán có một tiếng nói, hôm nay hán nhất định phải tới nơi này nhìn, không thôi sẽ bỏ qua cái gì đó.

“Người cũng thấy đấy, đầu của Diệp Cao Sầm không còn. Thi thể không đầu nghĩa là không có biện pháp sưu thần*. Vì muốn biết rõ trước khi Diệp Cao Sầm chết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, ta đã từng thử nghĩ cách chiêu hồn trong bảy ngày đầu, nhưng mãi đến khi phản hồn hương trong lư cháy tàn, bên ta vẫn không có động tĩnh gì. Cảm thấy kỳ quái cho nên ta đã gửi thư cho quỷ sai địa phủ, nhờ hán hỏi phán quan tẩm tích hồn phách của Diệp Cao Sầm.”

*Sưu thần: Khám xét thần trí.

Chiêu hồn và sưu thần là những pháp thuật vô cùng hao tổn tâm lực, bình thường Diệp Phong Thành sẽ không dùng tới, nhưng nếu dùng tất nhiên nghĩa là hán muốn có thu hoạch.

“Quỷ sai nói, Diệp Cao Sầm không vào luân hồi. Nói cách khác, ba hồn bảy phách của Diệp Cao Sầm có thể đã bị người đánh tan hoàn toàn, hoặc là đã bị thứ gì đó hút ra, giam cầm.”

Thủ đoạn câu hồn rất nhiều, nhưng phần lớn đều là tà thuật.

“Nếu như là Diệp Duy Viễn, tại sao y phải làm như vậy? Rốt cuộc bọn họ có cái gì không thể để cho ta biết?”

Vài câu nói ngắn ngủi lại khiến Doãn Tĩnh nghe thấy phát lạnh cả người.

Thông thường mà nói, chỉ có vu cổ sư bỉ ổi và ác độc nhất ở Nam Cương mới làm ra chuyện câu hồn ngự hồn như vậy. Hồn phách là gốc rễ của một người, bất kể một người khi còn sống là tốt hay xấu, có quan hệ gì với người khác, một khi chết rồi thì đều phải vào luân hồi theo phán quyết của địa phủ, mà bản thân câu hồn thuật này lại trái với lẽ trời, người nào sử dụng đều sẽ không có kết quả tử tế.

Là thế nào đi chăng nữa Doãn Tĩnh cũng không muốn tin, người như Diệp Duy Viễn sẽ dùng tới thủ đoạn thâm độc như vậy.

Ở trong ấn tượng của Doãn Tĩnh, Diệp Duy Viễn là người yên tĩnh, có hơi chút tế nhị vô vị. Y rất ít nói, hỏi y một câu y đều sẽ trả lời, nhưng không hề nói nhiều. Y không có nửa điểm khát vọng đối với quyền lực — Diệp Phong Thành ốm đau quanh năm, muốn mưu quyền soán vị đối với y mà nói quả thật dễ như trở bàn tay, nhưng y lại không làm như vậy. Y không có bằng hữu đặc biệt thân cận, không có nữ tử nào thân thiết, tựa như không có dục vọng với tất cả mọi thứ. Vào ngày nghỉ, y chỉ ở một mình, hoặc luyện tập đạo pháp, nếu như không có đám người Tư Đồ kéo y đi phố hoa nghe ca uống rượu, chỉ sợ một chút hơi người cuối cùng của y cũng mất đi.

Mãi đến khi Diệp Duy Viễn phạm vào sát nghiệt phản bội, Doãn Tĩnh mới giật mình nhận ra, nhiều năm trước đây Diệp Duy Viễn đã sống một cách nước chảy bèo trôi như vậy, không có người nào thật sự chăm chú theo dõi y, nhìn xem y rốt cuộc bước đi trên con đường này như thế nào.

“Nhưng nhị gia đã cứu mạng y...”

Dưới cái nhìn của Doãn Tĩnh, Diệp Cao Sầm chắc là người quan tâm đến sống chết của Diệp Duy Viễn nhất trong số tất cả mọi người.

Đại khái là khi Diệp Phong Thành vừa lên làm thành chủ được vài năm, trên biển xuất hiện ma giao chuẩn bị hoá rồng có thể gây sóng gió. Nếu để cho ma giao này hoá rồng thành công, chỉ sợ toàn bộ thành Vãn Nhật sẽ bị tàn phá trong một ngày.

Đám người Diệp Duy Viễn chiến đấu rồng rã ba ngày ba đêm, máu chảy nhuộm đỏ mặt biển. Cho dù ma giao này đang suy yếu bởi vì hoá rồng, người bình thường cũng không phải là đối thủ của nó. Vì để diệt trừ ma giao, đã phải tổn thất hơn một nửa đoàn người, những người còn sống đều bị thương rất nặng. Là người bị ma giao nuốt vào trong bụng, rồi đâm xuyên qua trái tim nó từ bên trong, Diệp Duy Viễn vốn dĩ chỉ có khí thở vào, không thấy khí thở ra. Nếu không có Diệp Cao Sầm suốt năm ngày không ngủ, không ngừng đến Bạch Nguyệt Môn cầu xin một nhánh tiên thảo còn thiếu trong phương thuốc, Diệp Duy Viễn có thể sẽ không qua khỏi một kiếp nạn này.

“Tại sao?”

Diệp Phong Thành không trả lời câu hỏi của Doãn Tĩnh, bởi vì tâm trí hắn vốn không để ở đây.

Hắn phải phải tro bụi không tồn tại trên người, rồi từ nơi đang ngồi xồm đứng lên.

“Để ý bên người.”

Được Diệp Phong Thành cảnh tỉnh, Doãn Tĩnh mới lưu ý đến biến hoá bên cạnh, suýt chút nữa sợ hết hồn.

Hoá ra trong lúc bọn họ nói chuyện, sương mù không biết từ đâu đến đã bao phủ quanh đình viện. Sương mù kia như lan tràn bốn phía, không chỉ quanh quẩn trong sân, mà còn dọc theo khe hở dưới cửa tràn vào phòng, trông có vẻ càng lúc càng nghiêm trọng.

“Trên trời.”

Rõ ràng trời không có gió, nhưng cửa sổ đã bị lực mạnh nào đó mở toang, lộ ra bầu trời đêm trong vắt quá mức.

Một vầng trăng tròn lẳng lẳng lơ lơ trên nền trời đêm. Ngày mười sáu trăng tròn, vầng trăng không chút méo mó, sáng đến dọa người, những chòm sao xung quanh đều bị ánh sáng khác thường này nuốt mất. Doãn Tĩnh ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy ánh trăng sáng rực này như treo trên đỉnh đầu của bọn họ.

Doãn Tĩnh không rảnh rỗi để tự hỏi trên đó có tiên tử cùng thỏ ngọc hay không, bởi vì trong ánh trăng kia mang theo huyết sắc không rõ.

Không còn nghe thấy tiếng côn trùng nhỏ bé kêu vang như lúc mới đến, bên trong ánh trăng quỷ dị tựa như vật sống, có một thứ trong phòng đã hấp dẫn lực chú ý của bọn họ.

“Bức hoạ.....?!”

“Xem ra chúng ta đã tìm sai phương hướng”

Diệp Phong Thành không tỏ rõ ý kiến mà ừ một tiếng, nhắc bức hoạ treo trên vách tường trải xuống đất.

Bọn họ lật tung tàng thư cùng tư vật của Diệp Cao Sầm, nhưng chưa một lần chú ý đến bức hoạ treo trên vách tường này. Trong trí nhớ của Diệp Phong Thành, bức hoạ này hình như đã có từ rất nhiều năm về trước, hẳn đều nhìn thấy nó vào mỗi lần tới đây bãi phỏng.

Ngược dòng tìm hiểu nguồn gốc của nó, bức hoạ này vốn được bảo tồn trong kho của Diệp gia, Diệp Cao Sầm đã hỏi xin nó vào một lần đến tìm phụ thân hắn.

Cũng trong năm đó, Diệp Cao Sầm quyết định dời ra khỏi phủ đệ của Diệp gia.

“Bức hoạ này trông sống...”

Doãn Tĩnh không thể tin chỉ vào bức tranh.

Tính cả Diệp Phong Thành, thế nhưng bọn họ vắt hết óc cũng không nhớ ra được trên bức hoạ này vốn vẽ cái gì, chỉ nhìn thấy đầu nét mực ảm đảm trở nên sống động: Đầu tiên là một mảng lớn màu mực lan nhoe, đường nét sinh sôi từ giữa, rồi sắc thái tươi đẹp như tấm nước kia chậm chậm nở rộ, thoát khỏi hạn chế của trang giấy mực vàng, vây bọn họ vào trong đó.

Không biết gió thổi qua dây leo từ khi nào, những đoá hoa ma sát nhau phát ra âm thanh lớn đến mức cứ như tiếng sấm.

Mùa đông lạnh giá trôi qua, bản thân bọn họ đang đứng giữa ngày xuân sáng sủa ấm áp.

Không còn nhìn thấy bài trí trong thư phòng của Diệp Cao Sầm, trước mặt bọn họ là một mảnh cảnh sắc quen thuộc mà xa lạ.

Nếu đây là trong tranh, hẳn là vẽ phủ đệ của Diệp gia. Diệp Phong Thành nhạy bén cảm nhận được hình như một vài thứ không giống trong trí nhớ của hắn, nhưng lại không nói ra được rốt cuộc không giống ở chỗ nào.

“Vào nhìn thử.”

“Nhưng mà...”

Doãn Tĩnh muốn nói như vậy vô cùng mạo hiểm, nhờ như bọn họ sẽ bị nhốt ở bên trong bức hoạ, không ra được thì làm sao bây giờ?

Trong giây phút Doãn Tĩnh đang do dự, cảnh vật xung quanh bắt đầu biến trở về dáng vẻ ban đầu.

Những đoá hoa mỹ lệ cùng bãi cỏ xanh mượt dần tan biến trong hư không, ánh nắng rực rỡ cũng không còn tồn tại, lộ ra mặt trăng dần dần trở nên tối tăm cùng thư phòng đơn điệu buồn tẻ của Diệp Cao Sầm. Nói cách khác, bọn họ chỉ có hai lựa chọn trước mặt: Một là đi vào trong, hai là tiếp tục ở đây lãng phí thời gian, cho đến khi mặt trăng biến mất, tất cả những gì trong bức hoạ cũng sẽ tự nhiên tiêu tan.

“Sợ thì người ở đây chờ ta.”

Mất thấy lối vào sắp biến mất, Diệp Phong Thành không nói hai lời bước vào gian nhà bên trong bức hoạ.

“Chủ nhân!”

Doãn Tĩnh nào có thể yên tâm để một bệnh nhân như hắn mạo hiểm, cũng không còn sợ hãi, tiến vào trong bóng tối kia.

Cho tới khi bóng dáng của bọn họ hoàn toàn biến mất trong gian nhà, ảo giác ngày xuân kia triệt để sụp đổ.

Sương mù tản ra, mặt trăng biến mất đằng sau những đám mây, trên trời lại đổ tuyết. Tuyết rơi như một lớp men bạc, lưu động trong đình viện yên tĩnh, mà trong phòng, chỉ có một bức hoạ cũ kỹ mơ hồ trải trên đất.

9. Chương 9

Biên tập: Mr.Downer

Bọn họ đứng trong một mảng tối tăm dưới mái hiên, Doãn Tĩnh cảnh giác nhìn bốn phía, chỉ lo xuất hiện tình huống khác thường.

Hoàn toàn không thể quay lại —— Nơi bọn họ đứng lúc trước đã biến mất không còn tăm tích, chỉ còn lại bóng tối kéo dài không dứt. Doãn Tĩnh nhặt một cục đá nhỏ ném về bên kia để thử sâu cạn, chỉ thấy cục đá kia đã bị nuốt chửng đến mức một chút tiếng vang cũng không có. Doãn Tĩnh quay đầu nhìn Diệp Phong Thành, muốn nghe chỉ thị kế tiếp của hắn.

Không dám tưởng tượng, nếu chính bản thân bọn họ đi vào, sẽ là kết cục như thế nào.

“Vào nhìn xem đã.”

Kỳ thực không cần Diệp Phong Thành nói, Doãn Tĩnh cũng biết gian nhà này giống như một hòn đảo biệt lập trôi nổi trên biển, là nơi duy nhất bọn họ có thể vào. Dù đã đến một bước này, đối ý không thể làm nên chuyện, với lại cứ ngỡ ngang lưng lưng ở bên ngoài như vậy, không bằng đi vào trong tìm kiếm thực hư.

Cửa gỗ nặng nề khép lại sau lưng bọn họ, ngăn cách cả hai với ngoại giới làm người ta thấy bất an kia.

Đột nhiên bên trong sáng đến chói mắt, khiến Diệp Phong Thành phải nhắm mắt trong giây lát.

Làn gió ẩm áp mang đến hương hoa thơm ngát trong trí nhớ, nhẹ nhàng phớt qua hai gò má của hắn, khiến cho hắn gần như quên mất bên ngoài bức họa vẫn là mùa đông giá rét đầy tuyết rơi. Hắn có dự cảm mãnh liệt, nơi này cất giấu một bí mật, một bí mật có thể mở ra tất cả mọi bí ẩn.

“Nơi này là...?”

Doãn Tĩnh vẫn ở bên cạnh hắn, mỗi một bước đi vô cùng cẩn thận.

Hành lang uốn khúc thật dài tựa như mãi mãi không thấy điểm cuối, nước sơn đỏ thắm trên cột hành lang quần quýt lấy cây cỏ xanh tươi, trơn bóng không nhiễm một hạt bụi. Lúc này hành lang dẫn đến bốn phương tám hướng, xâu chuỗi thế giới nhỏ u ám đằng sau như một chiếc quạt xếp gỗ khắc hoa văn.

Nơi này cực kỳ yên tĩnh, yên tĩnh đến mức có thể nghe thấy tiếng chim hót từ xa xa, tiếng côn trùng kêu vang cùng âm thanh nước chảy róc rách, Diệp Phong Thành chỉ vào một nơi cách đó không xa, rồi nói, “Còn không nhìn ra sao?”

Chiếc cầu thông với căn đình giữa hồ vẫn là dáng vẻ quen thuộc trong trí nhớ, những tấm lá hoa súng chưa tới thời kỳ nở rộ đang trôi nổi trên mặt nước, dù nhìn bao nhiêu lần cũng không thể nhận sai —— Mùa hè năm rồi, lúc bệnh của Diệp Phong Thành còn chưa đến mức trầm trọng, hắn đã đến chỗ này hóng mát. Doãn Tĩnh không nói gì, chẳng trách luôn cảm thấy quen thuộc, đây rõ ràng chính là phủ đệ của Diệp gia, thế mà nhìn lâu như vậy mới nhận ra.

“... Chủ nhân?”

Lời nói còn chưa dứt, Diệp Phong Thành đã lôi Doãn Tĩnh tiến vào trong một cánh cửa gỗ gần bọn họ nhất. Sức lực trên tay Diệp Phong Thành lớn đến nỗi không giống như một người bệnh, hắn đè vai Doãn Tĩnh, ra dấu im lặng để bảo Doãn Tĩnh đừng nói một câu nào, bả vai Doãn Tĩnh bị hắn đè xuống đau lên, nửa người mỗi nhừ, không thể động đậy, chỉ đành phải dùng ánh mắt ra hiệu chính mình tự biết nặng nhẹ, Diệp Phong Thành mới chậm rãi giảm nhẹ lực đạo.

“Suýt.”

Có thể làm cho Diệp Phong Thành cảnh giác như vậy, tất nhiên là có nguyên nhân. Doãn Tĩnh yên lặng lắng nghe, nghe được tiếng bước chân truyền đến từ đằng xa.

Cùng với tiếng nữ tử vui cười đùa giỡn trở nên rõ ràng, từng tiếng bước chân kia chậm rãi đến gần.

Trong phòng không biết chứa thứ gì, một mùi mốc meo kéo tới, làm cho Doãn Tĩnh phải bịt mũi. Doãn Tĩnh sợ Diệp Phong Thành không chịu được, ánh mắt lo lắng chao đảo trên người hắn, Diệp Phong Thành dùng khẩu hình nói với Doãn Tĩnh, “Không sao.”

Được Diệp Phong Thành cho phép, Doãn Tĩnh ngồi xổm người xuống, dùng một con mắt lén lút quan sát tất cả những gì đang diễn ra ở bên ngoài. Bởi vì cách một lớp giấy cửa sổ, chỉ có thể nhìn thấy những nữ tử kia có tóc đen như mực, dáng người xinh đẹp cùng màu sắc trang phục như hoả diễm.

Các nàng mặc váy áo đỏ lựu, vạt váy kéo trên mặt đất phát ra tiếng sần sật, tựa như tiếng tầm ăn lá dâu. Nữ nhân đi đầu dường như ghét bỏ thời tiết quá nóng, vén mái tóc đen lên, cầm quạt lụa trên tay phẩy gió.

Mùi hương son phấn nồng nặc bỗng bình giữa không trung, kiều diễm đến nỗi khiến người ta choáng đầu.

“Hi hi, tỷ tỷ, chủ nhân vẫn chưa trở về sao?”

Doãn Tĩnh quay đầu nhìn Diệp Phong Thành, thấy hắn đang lắng tai nghe, cảm thấy tò mò, bèn bắt chước hắn tiếp tục nghe ngóng.

Cách nói chuyện của đám nữ nhân kia đặc biệt kỳ lạ: Đọc rõ từng chữ, giữa mỗi chữ đều tạm dừng, có vẻ quái dị.

“Trở về, trở về, hôm qua đã trở về.”

Doãn Tĩnh nổi lên lòng hiếu kỳ, càng lúc càng tò mò đứng dậy. Hắn liếm ướt đầu ngón tay, cẩn thận chọc một lỗ trên cửa sổ. Thông qua cái lỗ nhỏ xíu này, Doãn Tĩnh nhìn thấy cặp môi của đám nữ nhân kia đỏ đến mức đập vào mắt, tựa như được quét một lớp men trong suốt, miệng vừa mở vừa khép, dáng vẻ phong tình vạn chủng.

Không biết bọn họ động vào cơ quan nào lúc vào cửa, đột nhiên có đồ vật rớt xuống từ nóc tử, hất lên lớp tro bụi.

Nghe được tiếng vang, hồng y nữ đi đầu nghi hoặc nhìn về phía chỗ bọn họ đang trốn, rõ ràng nổi lên lòng nghi ngờ. Lúc nàng ta quay đầu tới lui, lộ ra sau cổ trơn bóng như trăng tròn. Cảnh tượng vốn dĩ phải cực kỳ xinh đẹp, nhưng bởi vì trên đó đóng một cây đinh gỗ to bằng ngón cái, viết đầy chú văn đỏ thắm, cho nên đột nhiên trông thật khủng bố.

Nàng ta đi đến càng lúc càng gần, mùi hương son phấn nồng đậm kia cũng trở nên gắt mũi, giống như để che giấu một mùi gì khác.

Nàng ta nâng tay gõ cửa, ống tay áo trượt xuống, Doãn Tĩnh ngay lập tức nhìn thấy da thịt trắng bệch bầm tím hiện ra, còn như có giòi bò trong mạch máu, bất ngờ nổi lên thành cục nhích tới nhích lui, khiến cho người ta buồn nôn. Hắn đột nhiên nhận ra, hoá ra hương thơm trên người nữ nhân nọ chính là để che dấu mùi xác chết hôi thối.

“Đừng xem,” Mắt thấy cửa sắp bị mở ra, một hồng y nữ khác đi tới kéo cánh tay của nàng, “Không chừng là người của Nhị chủ nhân, hắn không phải cùng một dạng, không thể gặp chúng ta.”

Lúc nói lời này, ánh mắt đưa cột của nàng không ngừng quét về phía bên trong.

“...”

Hồng y nữ kia nghiêng đầu suy nghĩ một lúc lâu, “Có lý, hay là đi mau đi.”

Đợi đến khi các nàng đi xa, Doãn Tĩnh mới dám thở phào.

“Đây rốt cuộc là thứ gì?”

Không biết gì cả đối với những thứ kì lạ khó tin này, Doãn Tĩnh kinh hồn hỏi Diệp Phong Thành.

“Là một loại khôi lỗi thuật,” Bị sắc bụi bặm nên phải ho khan không dứt, Diệp Phong Thành chắc chắn nói, “Là người rồi sống.”

Người rồi sống, tên như ý nghĩa, chỉ dùng người sống chế thành con rồi, tính cách hung ác, thích ăn thịt người, giống xác chết di động hơn người rồi bình thường. Đinh gỗ kia là chú mắt —— Tước lõi của gỗ hòe

dài ba tấc thành đinh, dùng máu viết chú văn xong phơi khô, sau đó đóng vào sau cổ của người sống, sau khi chết thì có thể được sử dụng bởi người thi triển tà thuật.

Thông thường mà nói, thi sống đều vô tri vô giác, cũng không biết chủ nhân của những nữ tử kia đã làm gì, mà không chỉ khiến cho các nàng có hành vi cử chỉ như người sống, còn có thể suy nghĩ và đối thoại. Nhưng so với việc này, Doãn Tĩnh càng nghĩ không ra là, gia pháp của Diệp gia rất nghiêm ngặt, tại sao lại xuất hiện kẻ nào ngang nhiên sử dụng tà thuật, coi rẻ sống chết của người thường?

“Trong tổ tiên của Diệp gia đã từng có người như thế sao?”

“Không biết,” Diệp Phong Thành tràn ngập phòng bị đối với kẻ được gọi là chủ nhân nọ, “Nhưng hẳn chắc hẳn ở chỗ này.”

Không nhận được câu trả lời, cũng nghĩ không ra trong này có huyền cơ gì, Doãn Tĩnh đơn giản ngậm miệng.

Bọn họ càng đi đến chỗ ở của tên chủ nhân kia, cảnh vật ven đường lại hiện ra càng xa lạ, chỉ có thể thông qua địa hình để phán đoán đại khái đang ở chỗ nào.

Qua giữa trưa, ánh mặt trời trở nên chói mắt, nhưng các lầu gác thấp bé đan nhau trong rừng cây rậm rạp, giữa nước chảy róc rách, trái lại rất mát mẻ. Đi tới điểm cuối của hành lang uốn khúc, phía trước rộng rãi sáng sủa lên. Bên trong đình viện rộng lớn dựng tùy tiện mấy cái giá đỡ để cho dây leo bò đầy, ở chỗ xa hơn một chút là cây sa la. Gió nổi lên, bụi hoa bay lả tả đầy sân, trông không giống thịnh cảnh ngày xuân, mà tựa như tuyết rơi xinh đẹp.

Đình viện này không có gì khác trong ký ức của Diệp Phong Thành.

“Sương mù lại dâng lên.”

Doãn Tĩnh bất an nói. Rõ ràng đang là buổi chiều hừng hực dương khí, nhưng sương mù vừa kéo tới lại giống như đúc trong thư phòng Diệp Cao Sầm, ấm áp quanh người nhanh chóng bị tước đoạt, lạnh đến mức hàm răng run lập cập.

Diệp Phong Thành quay đầu nhìn, con đường khi đến của bọn họ như bút mực vào nước, trở nên mờ nhạt không rõ. Không thể lui được nữa, phía trước chỉ còn một con đường có thể đi, thậm chí có chút ý tứ “gây ông đập lưng ông” ở bên trong. Hẳn không rõ người vẽ tranh thần bí kia rốt cuộc tính gây chủ ý gì, nhưng nếu đã ở đây rồi, cự tuyệt thì thật không có ý tứ.

Phía sau hòn non bộ bên phải có một con đường mòn bị che khuất, cuối đường mòn là một nhà sàn nhỏ bằng trúc để cho chủ nhà đến hóng mát. Bọn họ bước lên thang trúc vào nhà, phát hiện bốn phía treo những bức màn tơ mỏng manh, ánh nắng chiếu rọi, thông thoáng sáng sủa, rõ ràng không phải chỗ tốt để ẩn náu.

Từ chỗ này vừa vặn có thể quan sát tất cả những gì xảy ra bên trong đình viện.

Diệp Phong Thành nhìn ra xa xăm, nơi đó không có một bóng người, cực kì trống vắng, nhưng hẳn tựa như nhìn thấy cảnh sắc yêu thích trong lòng, bỗng chốc mỉm cười. Bệnh nhân kiên trì đại hỉ đại bi, vì vậy hẳn rất ít khi cười, như một bức tượng thủy tinh dễ vỡ, nụ cười này giống như hoa xuân mới nở, nhưng chưa kịp héo tàn đã bị những thứ khác quấy nhiễu.

“Có người đến.”

Hắn tiện tay viết vài nét bút ở giữa không trung, bùa chú vô hình kia như một tấm lưới khổng lồ dày đặc, bao bọc lấy hắn cùng Doãn Tĩnh.

Rõ ràng người còn ở chỗ này, nhưng thân thể cứ như hoà tan vào trong nước, biến mất không còn nhìn thấy được.

Người đến thứ nhất là một người trẻ tuổi áo quần tinh tế.

Mặt mày người nọ có mấy phần thần thái giống Diệp Phong Thành như đúc, từ một bên mặt xác minh hẳn ta chính là chủ nhân của nơi này. Chỉ khác với Diệp Phong Thành là, trên mặt hắn có một vẻ sợ hãi khó có thể dùng lời để diễn tả được.

Giống như vừa mới gặp đả kích thật lớn, chuyện thứ nhất hấn làm sau khi đến đây là lão đảo leo lên trên, kiểm tra xem có gì đó theo sau hay không. Từ vị trí của Diệp Phong Thành bọn họ chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng hơi run run của hấn ta, cùng tiếng thở gấp cấp bách.

Doãn Tĩnh nhin không được nhìn Diệp Phong Thành, muốn biết rốt cuộc là thứ gì đã dọa người trẻ tuổi này kinh sợ đến như vậy.

Diệp Phong Thành không phản ứng lại Doãn Tĩnh, chỉ duỗi tay vào áo trong của mình viết hai chữ nhiều nét.

Sau khi xác định bản thân tạm thời được an toàn, người trẻ tuổi bắt đầu chấp bút viết thư. Bút hạ xuống trên giấy sái kim*, vang lên sột soạt, mực loại hảo hạng, mang theo một chút mùi sáp thơm, dường như có tác dụng an thần, nhưng mây đen sợ hãi vẫn cứ bao phủ trên đỉnh đầu, người trẻ tuổi này run rẩy đến kịch liệt, như cây lau sậy ngã nghiêng trong gió thu, viết được vài chữ lại phải viết lại từ đầu.

*Giấy sái kim: Là một loại giấy dùng để viết thư thời cổ, trên giấy sẽ dùng keo phấn, rồi rắc vụn phấn vàng hoặc bạc lên trên.

Sau một lần thất bại, hấn nóng nảy hất văng mọi thứ trước mặt xuống đất, khiến cho cái chặn ngọc cùng nghiền mực đá rơi loảng xoảng vang giòn, nghe rất chói tai.

Hấn đã hoàn toàn nổi điên, món đồ nào cũng không thương tiếc. Bỗng từ trong ngực hấn rơi ra một thứ, hấn hung tợn nhìn nó chằm chằm một lúc lâu, nhặt lên rồi lại giận dữ ném nó đi.

Ngọc vỡ thành mảnh tung toé, nhưng Diệp Phong Thành cũng không tránh né, thế nên bị xước qua vài đường trên má.

Việc này khiến Doãn Tĩnh nhìn thấy mà tim đập thình thịch. Ban đầu hấn cứ ôm suy nghĩ may mắn, cả hai đang ở bên trong bức họa, toàn bộ bốn phía đều là giả, nên chắc hẳn bọn họ sẽ được miễn nhiễm. Nhưng các mảnh ngọc vỡ này đã đánh vỡ ảo tưởng của Doãn Tĩnh, tình huống thông báo rằng, cho dù đang ở bên trong tranh vẽ, bọn họ vẫn có thể bị thương, thậm chí sẽ chết.

Trút giận xong rồi, người trẻ tuổi nọ của Diệp gia nhặt giấy bút nghiền mực lên, một lần nữa bày chúng trên bàn. Hấn thở hổn hển kịch liệt, như người bị bệnh lao, nhưng tay của hấn đã không còn run rẩy. Mong muốn viết xong lá thư này vô cùng bức thiết, giống như chiến rấn tâm phổi hấn trong chảo dầu.

Hấn viết xong một mạch, bỏ vào ống nhỏ, vấy tay đổi lấy một con cú vọ toàn thân trắng như tuyết.

Cú vọ nhảy bén theo dõi hấn, nó kêu lên bi thương tựa như đồng cảm với tình cảnh hấn.

“Nơi này đã bị thứ ma quỷ kia chiếm giữ, nếu Giang tiên sinh đến, chỉ sợ phải tốn một chút công sức.”

Hấn tự giấu nói, nơi ở của chính mình đã bị đám thi sống kia chiếm lấy, nhà trúc này chỉ sợ là nơi thanh tịnh duy nhất.

Chim cú vọ nhận được lệnh, vỗ cánh rồi bay mất.

Người trẻ tuổi không biết lá thư này có thể được gửi đi hay không, nhưng có chút hi vọng cũng tốt.

“Ta phải trở về.”

Hấn ta đi rồi, Doãn Tĩnh muốn hiện thân, nhưng Diệp Phong Thành lại nhận ra có chỗ bất thường, lần thứ hai giữ Doãn Tĩnh lại.

Lúc này, mặt trời đã xuống núi, sắc trời đã tối, màn đêm dần sâu.

Sương mù âm lãnh bay tới từ những nơi khác, mang theo hàn ý khiến xương cốt cũng phải đông cứng. Sau một lát, Doãn Tĩnh mới nhận ra được đây không phải là ảo giác, không khí bốn bề thật sự càng lúc càng lạnh, hơi thở cũng bị ngưng kết thành những hạt băng rất nhỏ, rơi xuống đất, linh kinh leng keng, rất vui tai.

Đột nhiên từ nơi nào đó không xa truyền đến vài tiếng huyết sáo.

Tiếng huyết sáo dài dài ngắn, không có giai điệu, cứ nhắc không gọn sóng, thật sự khó nghe.

Tiếng bước chân kéo dài bất chợt xuất hiện bên trong sự tĩnh lặng, từ nhẹ đến nặng, vang như sấm nổ. Gió thổi những bức màn tơ phát phơ, Diệp Phong Thành liếc mắt nhìn xuống phía dưới, phát hiện bên dưới đông nghịt, trừ những hồng y quý mà bọn họ đã gặp, còn có những người rói khác. Vào ban đêm, phủ đệ của Diệp gia dường như đã biến thành một động phủ, không biết ẩn giấu bao nhiêu thứ đồ chơi âm tà dơ bẩn ở bên trong.

Diệp Phong Thành vẫn cứ ở yên tại chỗ, chỉ viết lên lưng Doãn Tĩnh một chữ “chờ”.

Phô trương lớn như vậy, gã “Chủ nhân” thần bí kia cũng nên lên sân khấu. Người vẽ tranh nọ đã phí hết tâm tư mang bọn họ đến đây, làm sao chỉ có thể để bọn họ xem người trẻ tuổi kia viết thư, với thoáng gặp qua kẻ bí ẩn đã nuôi dưỡng thi sống.

Quả thật, chờ đám thi sống đến đông đủ, người kia cũng đi ra từ trong bóng đen.

Bởi vì trời tối, không thể thấy rõ phần lớn mặt mũi của gã, cộng thêm gã luôn cúi đầu, chỉ có thể nhìn thấy mái tóc bạc đầy khác thường, bị sắc trời nhỏ nhoi ban đêm phản xạ một tầng ánh bạc, lạnh lẽo chói mắt.

“Chủ nhân, đây là thứ gì đó của Nhị chủ nhân, ta không dám lộn xộn.”

Hồng y nữ đứng đầu cung kính dâng lên một vật mềm mềm.

Doãn Tĩnh định thần nhìn lại, đó là chim cú truyền tin lúc nãy của người trẻ tuổi kia —— Cổ nó đã bị bẻ, cái đầu yếu ớt rũ xuống một bên, rõ ràng đã bị giết từ trên trời.

Gã tóc bạc khoanh chân ngồi vào vị trí lúc trước của người kia, mở tờ giấy nho nhỏ ra. Thị lực ban đêm của gã rất tốt, không cần thắp đèn cũng có thể thấy rõ chữ viết.

Đợi đến khi xem xong, gã điên cuồng xé nát tờ giấy thành từng mảnh, tựa như có thể tuyệt tình xóa bỏ người kia.

“Người thật sự muốn giết ta, thật sự, ta cũng không ngờ người lại lòng dạ ác độc như thế.”

Một câu nói của gã nhẹ nhàng xa xăm, gió thổi qua bất chợt tiêu tan, đám thi sống cùng người rói không dám đi lên đáp lời.

“Cánh của người thật sự cứng cáp rồi,” Gã chậm rãi nở nụ cười, hào quang trong mắt rạng rỡ, “Vậy thì người... Cũng đừng trách ta.”

Gã giống như tùy tiện liếc mắt về phía Diệp Phong Thành đang ẩn thân.

“Đi ra.”

Diệp Phong Thành biết gã đã nhận ra được sự tồn tại của bọn họ, ẩn núp tiếp cũng chỉ phí công.

Rõ ràng chỉ là huyền ảnh bên trong bức họa, nhưng uy thế trên người của gã tóc bạc này khiến Doãn Tĩnh không dám nhìn thẳng.

“Người là ai?” Gã không thèm để ý đến Doãn Tĩnh, chỉ liếc mắt nhìn Diệp Phong Thành, “Thế nhưng trên người người có máu của người kia.”

Diệp Phong Thành vừa bị gã nhìn, trong ngực đột nhiên quặn đau một trận, một ngụm máu dâng lên cổ họng.

“Lại đây, ta có lời muốn nói với người.”

10. Chương 10

Biên tập: Mr.Downer

“Thôi, cũng chẳng có gì đáng nói.”

Không đợi Diệp Phong Thành phản ứng, gã tóc bạc kia đã lắc đầu, tựa như sớm nhận ra chính mình thật ngớ ngẩn vô vị.

“Người cũng quá bất cần, lại lộ sơ hở như thế này.”

Mây đen tản đi trong không trung, lộ ra một vòng trăng tròn, ánh trăng thanh chiếu sáng khuôn mặt gã. Bỏ qua tà khí quanh người, gã tóc bạc có mũi cao môi mỏng, hốc mắt hơi lõm vào, ba phần phong lưu hai phần bạc tình, đây là dung mạo tuấn mỹ mà các cô gái rất thích.

Một bên khác, đau đớn của Diệp Phong Thành càng thêm kịch liệt. Hắn cũng không nói được tại sao, chỉ cảm thấy sâu trong đan điền như dấy lên lửa hồng liên, muốn đốt hồn phách của hắn thành tro. Hắn mở miệng muốn nói chuyện, nhưng phát hiện dù mình có làm thế nào cũng không thể phát ra được âm thanh.

Doãn Tĩnh gào to, gã tóc bạc thần quỷ cay nghiệt, từ từ cách xa bọn họ.

“Dù sao người cũng sắp chết, ta có ra tay hay không cũng không quan trọng.”

Trước khi bất tỉnh, Diệp Phong Thành cảm giác chính mình bị kéo vào trong vòng xoáy nào đó.

Hắn đi thật lâu trong bóng tối, mãi cho đến khi nhìn thấy bản thân thuở niên thiếu.

Có lẽ là sáng sớm, vài tiếng chim hót thỉnh thoảng cắt ngang sự tĩnh lặng.

Chỉ cần không phải bị bệnh đến nỗi không xuống giường được, trước giờ Diệp Phong Thành sẽ luôn dậy thật sớm. Trước đây hắn sẽ luyện kiếm, nhưng về sau, thân thể không cho phép nên luyện tập dần dần ít đi, chỉ đọc một chút sách, sau đó giúp Diệp Giang Lâm xử lý vài việc vặt trong thành.

Hắn ngồi bên cửa sổ, không biết nhìn cái gì đến mê mẩn.

Hình như vài ngày trước đó đã vào xuân, nhưng cơn gió thổi tới vẫn lạnh thấu xương, tựa như còn đang là mùa đông.

Hạ nhân hầu hạ hắn không dám lại đây đóng cửa sổ lại, chỉ có thể lo lắng nhìn ra bên ngoài, hi vọng người kia sớm xuất hiện một chút.

Một lát sau, người kia rốt cuộc đã đến —— Nàng là một y nữ được Diệp gia đặc biệt mời đến từ phương bắc, hi vọng năng lực của nàng có thể trị khỏi cho thân thể của Diệp Phong Thành.

Mấy ngày trước Diệp Phong Thành trúng gió, phát sốt cả một đêm, rất nhiều người đã phải bận trước bận sau, thật vất vả mới hạ được nhiệt độ, hiện tại gió vừa thổi, chỉ sợ bệnh cũ của hắn lại tái phát. Bởi vậy, toàn bộ mọi người ở đây đều coi nàng như cứu tinh, ước gì nàng có thể giải cứu bọn họ ra khỏi tình cảnh tiến thoái lưỡng nan này.

Bên ngoài, hoa phù dung nở rộ, trên đường đến đây, nàng nhón chân hái một bông hoa, cài vào một bên tóc mai.

Một tay nàng xách một chiếc hòm, một tay vén lên bức rèm dày nặng. Sau khi vào phòng, đầu tiên nàng cho thêm hai khối than thú vào trong chậu sưởi, cởi bỏ dây lưng, đưa áo choàng lông hồ ly bạch hồng cho hạ nhân, lộ ra một gương mặt thiếu nữ xinh đẹp.

“Người đang nhìn cái gì?”

Diệp Phong Thành không phản ứng lại nàng, nàng đành tự mình đi tới, nhìn theo ánh mắt của hắn.

Hoa phù dung nở thật nhiều ở trong sân, nhưng hình như Diệp Phong Thành cũng không phải người yêu hoa, nàng bèn nhìn ra xa hơn.

Là một thiếu niên đang so chiều cùng người khác trong đình viện. Cách nhau quá xa, không thấy rõ khuôn mặt của thiếu niên kia, hình như đang trong tuổi trưởng thành, tựa như cây liễu, vừa cao vừa gầy, tay chân nhẹ nhàng giống như sẽ bị bẻ gãy nếu gặp lại.

Nhưng thiếu niên này không bị người khác bẻ gãy, trái lại dáng người uyển chuyển, đầu tiên tránh khỏi một chiêu lợi hại, đoản đao trong tay thẳng tắp duỗi ra, đâm thẳng vào điểm yếu dưới nách người kia. Cho dù

đối với một người không biết một chữ gì về đạo pháp như nàng, cũng có thể nhìn ra thiếu niên dùng đao rất khá.

Khoảng chừng hơn bốn mươi chiêu, trên người thiếu niên không ổn, lộ ra sơ hở, bị bạch y nhân đánh rần trên côn*, đánh thẳng vào điểm yếu, cuối cùng thua trận tỉ thí. Thiếu niên thua cuộc cũng không tức giận, chăm chú lắng nghe bạch y nhân dạy bảo.

*Đánh rần trên côn: Lợi dụng sơ hở.

“Là đệ đệ kia của người à.”

Quãng thời gian trước đây, Diệp thành chủ vừa đón một người con lưu lạc ở bên ngoài trở về, nàng ở ngoại vực cũng có nghe thấy.

Mẹ ruột của đứa bé kia nghe đồn là Chu loan tiên tử Tạ Quân. Sau khi vợ trước qua đời, Diệp Giang Lâm cùng Tạ Quân yêu mến nhau, Diệp Giang Lâm cũng đã chuẩn bị xong dự định cưới Tạ Quân, nhưng Tạ Quân lại bỏ chạy trước đêm tân hôn, mãi cho đến nhiều năm về sau, nàng vẫn kiên quyết không chịu trở về cùng Diệp Giang Lâm.

Diệp Phong Thành không lên tiếng, coi như ngầm thừa nhận.

“Người đang nhìn y?”

“Không có gì đáng nhìn.”

Rốt cuộc Diệp Phong Thành cũng nói chuyện, hấn cắt ngang lời của nàng, bởi vì quá nhanh, nên ngược lại trông có vẻ hơi thô lỗ.

Y nữ cho rằng hấn không thích đệ đệ cùng cha khác mẹ này của mình, cố ý chuyển hướng đề tài, “Hoa nở thơm quá.”

Nhưng hoa phù dung vốn không có mùi hương, sao lại có thể thơm?

Bàn tay nắm thành quyền của hấn buông ra, thu hồi tầm mắt, nặng nề nhìn một chỗ trên vách tường, chờ đợi nhiệt huyết trong lòng mình từ từ lạnh đi.

Một chút nhiệt huyết này như ngọn lửa thiêu đốt tim phổi của hấn, còn thứ bệnh trầm trọng không trị được kia lại là gông xiềng ràng buộc hấn. Ngày tháng qua đi, bao nhiêu đại phu đều lắc đầu, bảo rằng bọn họ bất lực với bệnh tình của hấn, chỉ có thể tĩnh dưỡng trong suốt quãng thời gian còn lại, hạn chế đại hỉ đại bi, mới có thể miễn cưỡng sống qua ngày. Dù cho hấn có cố gắng đấu tranh như thế nào, nhưng ngày qua ngày, sự bén nhọt trong hấn dần dần bị mài mòn, không nói được là từ ngày hôm đó gây ra hay là từ nhỏ đã vậy.

Hấn luôn cảm thấy mình đã nhận mệnh, nhưng bất ngờ cứ như vậy xông tới, muốn hấn nhớ lại tình cảm có tư vị như thế nào.

Yêu cũng tốt, hận cũng được, đều không phải là những thứ hấn nên có.

“Nên uống thuốc.”

Y nữ nhớ tới hạ nhân đã từng kể: Trước đây Diệp Phong Thành là một tay kiếm xuất sắc, nhưng mấy năm gần đây thân thể ngày càng sa sút, không thể không từ bỏ. Nàng đã nhìn thấy bội kiếm của hấn — một thanh kiếm tốt — toàn thân trong suốt, tựa như sương giá, thích hợp với người như Diệp Phong Thành.

Cho rằng hấn thấy cảnh thương tình, nhớ tới chính mình trước đây, nàng bất động thanh sắc đến bên cạnh hấn, “Nếu không có gì hay để nhìn, thì không nên nhìn.” Nàng kiễ chân, khép cánh cửa sổ lại, “Với lại nếu để ta nhìn thấy người không biết yêu quý thân thể của mình, thì ta sẽ ngay lập tức đi gặp Diệp thành chủ cha người nói, bệnh của người ta không trị.”

Cuối cùng nàng liếc mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, phát hiện thiếu niên kia đã nhìn về bên này, suýt chút nữa đã đối diện tầm mắt với Diệp Phong Thành.

Nhưng cũng chỉ là suýt chút nữa mà thôi.

Lúc Diệp Phong Thành tỉnh lại, đối diện với khuôn mặt lo lắng của Doãn Tĩnh.

Không có hoa phù dung đầu xuân, không có y nữ xinh đẹp, cũng không có Diệp Duy Viễn thuở thiếu niên.

“..... A Tĩnh, bây giờ là lúc nào rồi.”

Ở trong giấc mộng không rõ thực hư kia, Diệp Duy Viễn đã nhìn hẩn chăm chú từ xa xa.

Nếu như đây là thật... Đầu ngón tay của hẩn bấu chặt vào trong da thịt, đau đớn yếu ớt làm cho hẩn tỉnh lại trong thoáng chốc.

Bất kể khi đó Diệp Duy Viễn ôm ấp một loại cảm tình thế nào với hẩn, thì bây giờ cũng đã không còn.

Dù sao hẩn đã từng tận mắt nhìn thấy chút ánh lửa còn sót lại trong mắt Diệp Duy Viễn đã bị dập tắt như thế nào.

“Đây là đâu? Sau khi ta ngất đi đã xảy ra chuyện gì? Gã tóc bạc kia có gây khó dễ gì cho người?”

Nhớ tới bọn họ vẫn còn đang ở trong bức hoạ của Diệp Cao Sâm, hẩn vẫn chưa sa vào trong mộng cảnh lâu dài, trái lại hỏi Doãn Tĩnh tình trạng bây giờ.

“Ta cũng không biết.....” Doãn Tĩnh nhìn bốn phía xung quanh, “Sau khi chủ nhân mất ý thức, ta cũng ngất đi.” Hẩn nói một cách ngại ngùng, tựa như cảm thấy xấu hổ vì mình không làm trọn chức trách của bản thân, “Sau đó tỉnh lại thì đã ở đây. Xem ra chỗ này cũng là thư phòng của ai đó...”

Diệp Phong Thành phát hiện mình đang nằm trên giường, trên người cũng hoàn toàn không cảm thấy đau đớn, tựa như cảm giác đau đớn dữ dội muốn làm cho người ta hồn phi phách tán kia chỉ là sự tưởng tượng của bản thân. Hẩn nhớ đến chuyện gì đó, lấy bình ngọc từ trong ngực, đổ ra mấy viên thuốc, cũng không thèm nhìn, cứ thế nuốt xuống.

“Người tốt nhất đừng nên lộn xộn.”

Ngay trước lúc hẩn dự định đứng dậy, người thứ ba trong thư phòng đã lên tiếng ngăn cản.

“Tuy rằng đó chỉ là tàn ảnh, thế nhưng trên người người có bùa chú của gã đó, thuật chú phản ứng kịch liệt nhất với chủ nhân của nó.”

Người kia gửi một cái, “Thuốc của người, tuy rằng không đến lượt ta nói, thế nhưng tốt nhất đừng nên uống nó nữa.”

Bọn họ đồng loạt nhìn về hướng âm thanh truyền tới, phát hiện người đang nói chuyện là một vị bạch y công tử.

Bạch y công tử hình như đang vẽ tranh, bút trong tay do dự không thể quyết định, nhưng cuối cùng hẩn thở dài nhẹ nhõm, lựa chọn buông bút.

Trong khi nói chuyện, hẩn quay người, lộ ra một khuôn mặt quen thuộc.

Nhận ra người kia là ai, Doãn Tĩnh nhanh miệng, trực tiếp hỏi, “Người là... Người viết thư?”

Người kia nghiêng đầu, như là đang suy tư lời nói của Doãn Tĩnh, “Viết thư?”

“Ta cùng chủ nhân nhà ta nhìn thấy người viết thư cho một người họ Giang ở nhà trúc, cầu người nọ cứu người ra khỏi nơi đây người rồi sống này...” Doãn Tĩnh nhớ tới lời nói của hẩn, cảnh giác nắm chặt chuôi đao, chỉ lo thi sống sẽ bất thành linh xuất hiện từ góc tối nào, “Người còn nói người bị những thứ ma quỷ kia bao vây, không nhớ sao?”

“Có thể là có chuyện như vậy,” Bạch y nhân tựa như suy nghĩ, rồi nói một câu làm người ta kinh ngạc, “Nhưng ta không phải hẩn.”

“Nhưng các người trông...”

Diệp Phong Thành nhảy bén nhận ra được điều gì đó, hẩn ngăn cản Doãn Tĩnh còn đang muốn nói tiếp, tự mình đối chất với bạch y nhân kia.

“Người quả thực không phải hẩn. Người là ai?”

“Ta là ai?” Bạch y nhân cười tự giấu một cái, “Ta quên rồi. Ta chỉ nhớ rõ ta đã ở đây từ rất lâu, lâu đến mức ta đã quên hầu hết mọi thứ. Nhưng ta thật sự không phải hần, chỉ dùng dung mạo của hần mà thôi.”

“Người nói trên người ta có bùa chú của gã đó? Gã đó là ai, là cái gã có mái tóc bạc dưới ánh trăng?”

Diệp Phong Thành nói thẳng, hỏi ra vấn đề làm hần lưu ý nhất.

“Ừ.” Bạch y nhân cau mày, hiển nhiên cũng tự cảm thấy khó hiểu, “Người có thể coi như ta nói sai. Rõ ràng gã đó đã sớm chết, tuyệt đối không thể có cơ hội hạ chú.”

Bạch y nhân không cách nào thuyết phục chính mình, dao động nói thêm một câu, “Nhưng cảm giác này đích thật là của gã.”

“Người giết gã là ai?”

“Người viết thư trong miệng các người.”

“Làm sao giải trừ bùa chú này?”

“Câu hỏi của người giống hệt kẻ xâm nhập kia?”

“Kẻ xâm nhập đó có nói họ tên của mình là gì không?”

Thật ra Diệp Phong Thành cũng tự mình biết, kẻ xâm nhập chắc là Diệp Cao Sầm.

Diệp Cao Sầm hẳn là đã phát hiện bí mật trong bức hoạ, nên mới tìm Diệp Giang Lam xin bức hoạ này.

Nhiều năm như vậy, làm sao Diệp Cao Sầm có thể chưa từng đến nơi này?

“Kẻ xâm nhập ấy không nói, nhưng khí tức trên người kẻ đó rất giống người, chắc hẳn đều là huyết mạch của chủ nhân ta.” Bạch y nhân cúi đầu, “Về phần bùa chú trên người người, ta không biết. Ngay cả ai hạ chú, ta cũng không biết, thì làm sao biết cách giải?”

Nói xong câu đó, bạch y nhân không phản ứng với bọn họ, tiếp tục hoàn thành bức hoạ chưa xong kia.

Doãn Tĩnh đánh bạo liếc mắt nhìn, kinh ngạc phát hiện trên tranh không có bất kỳ vật gì, không hề giống như được người ta nghiêm túc cẩn thận vẽ rất lâu. Doãn Tĩnh lại nhìn chăm chú, phát hiện hoá ra mỗi khi bạch y nhân hạ bút, mỗi một đường nét sẽ biến mất.

Bất kể như thế nào cũng đều phí công, trên giấy như tuyết lớn rơi đây, trắng xoá sạch sẽ.

“Chủ nhân, chuyện này...”

Diệp Phong Thành thoáng ngồi thẳng người, dường như căn bản nhận ra có cái gì không đúng, hoặc dường như chỉ đang chờ bạch y nhân kia vẽ xong.

Hần cũng không biết hần đã chờ bao lâu, chỉ biết thời gian ở nơi này giống như đọng lại, chờ đến khi bạch y nhân gác bút lần thứ hai, ánh sáng cũng không mấy may thay đổi.

“Các người không nên tới nơi này.”

Bạch y nhân a một tiếng cảm thán đối với bức vẽ của mình, nếu Doãn Tĩnh không nhìn xem, chỉ sợ đã bị hần lừa, thật sự cho rằng hần đã vẽ cái gì đó vô cùng tinh diệu.

“Tại sao?”

“Nơi này sắp không chống đỡ nổi nữa rồi,” Bên trong ánh mắt của bạch y nhân lộ ra chút khổ sở, nhưng nét mặt lại mờ mịt, như không biết tại sao chính mình lại khổ sở như vậy, “Ta nhớ ra một ít thứ rồi, cũng chỉ là một ít mà thôi. Nếu ta nhớ không lầm, đây nơi cuối cùng hần vẽ một bức hoạ khi còn sống. Vẽ xong chưa đầy mấy ngày thì hần chết... Nhiều năm qua như vậy, lâu đến mức ta đều đã quên hần trông như thế nào, nói với ta những gì.”

“Phương pháp của hần sẽ nhanh chóng mất linh nghiệm, nơi này cũng sẽ phải quay về hư vô.”

Lúc bạch y nhân nói những lời này, cảm giác mọi thứ sắp bị huỷ diệt bỗng chốc nghiêm trọng dày đặc lên.

Thân thể của bạch y nhân bị bao phủ bên trong một chùm sáng trắng, khuôn mặt dần dần trở nên mơ hồ, hình như bắt đầu tiêu tán.

“Người có tên không?”

Diệp Phong Thành không hề quan tâm nơi này đang đổ nát, cặp mắt chăm chú rơi trên người bạch y nhân, muốn hỏi ra chuyện mấu chốt nhất.

“Có thể có, thể nhưng ta không nhớ rõ. Ngay cả tên hắc, ta cũng đều không nhớ. Ta chỉ là một tia chấp niệm bên trong bức họa của hắc, nếu như không phải chấp niệm của hắc quá sâu, ta cũng sẽ không tồn tại lâu đến như vậy.”

“Nơi này chống đỡ không được bao lâu.”

Nói xong, dưới chân của bọn họ lay động một cái.

Rất nhiều hình ảnh hiện ra cực nhanh trước mặt bọn họ: Chuyện cũ đã bị phong tồn này của Diệp gia, còn thêm một chút bóng người mơ hồ. Tất cả mọi thứ sống sờ sờ đều biến trở về thành thủy mặc bình thường, nét mực như bị bạo sứt, trở nên nhạt dần đi, để lại một mảng không bao la, giống như bức vẽ vĩnh viễn không bao giờ hoàn thành kia của bạch y nhân.

“Làm sao để đi ra ngoài? Hay là cần một người ở lại?”

Doãn Tĩnh hỏi, rõ ràng đã chuẩn bị xong cho suy nghĩ sẽ bị bạch y nhân làm khó dễ.

“Ta ở lại...”

Bạch y nhân cười giễu cợt một tiếng, cắt ngang Doãn Tĩnh, “Từ chỗ này đi ra ngoài, chủ nhân nhà người chảy huyết mạch của hắc, ta không muốn để các người chôn cùng.”

Bạch y nhân chỉ cho bọn họ một con đường. Con đường lại như không thể gọi là đường kia đột nhiên xuất hiện, ánh sáng trắng rực rỡ ra như muốn nuốt chửng người khác, lộ ra đường đến thế giới thật.

Cũng không biết bọn họ đã đi bao lâu, bên ngoài trời đã sáng choang.

Phương xa truyền đến tiếng người huyền oán, dường như Diệp Hoài Cẩn dẫn người đến tìm bọn họ.

“Chủ nhân! Nơi này đã sắp, chúng ta...”

Nhìn thấy lối ra, Doãn Tĩnh kích động không, muốn ngay lập tức kéo Diệp Phong Thành đi ra ngoài.

“Đi thôi.”

Bạch y nhân cũng thúc giục bọn họ.

“Nếu không đi thì các người sẽ thật sự không đi được nữa.”

Nhưng Diệp Phong Thành vẫn cứ cố chấp đứng yên tại chỗ.

Nơi này sắp sửa biến mất vĩnh viễn, nhưng đáp án câu đố vẫn thiếu một mảnh liên kết cuối cùng.

Diệp Phong Thành biết, đây là cơ hội cuối cùng.

“Hắc nói với người những gì, nói cho ta biết!”

Đột nhiên nhắc tới cái người đã sáng tạo ra bản thân mình, bạch y nhân vô cùng hoang mang.

“Người nhất định nhớ rõ.”

Bạch y nhân là chấp niệm của người viết thư kia tạo thành. Dù cho ngàn năm trôi qua, chỉ cần bạch y nhân vẫn ở chỗ này, chứng tỏ chấp niệm kia chưa bao giờ thay đổi, chỉ là cố ý bị lãng quên, không chịu nhớ tới.

Bọn họ im lặng giằng co, chỉ khác là bạch y nhân đang dần dần bị đồng hoá, còn Diệp Phong Thành lặng lẽ chờ đợi trong tiếng la lo lắng của Doãn Tĩnh. Nửa người của bạch y nhân đã biến mất, chỉ còn cái đầu cùng phân nửa lồng ngực.

“Ta nhớ ra rồi. Hắn nói, hắn là một tội nhân.” Lúc sắp tan biến, bạch y nhân đột nhiên mở miệng, “Ta đã giết huynh trưởng tương y vi mệnh* của mình, vì lẽ đó, quãng đời còn lại của ta đều sống bên trong sự hối hận, ta không hối hận đã giết gã, ta chỉ hối hận đã không đi theo gã.”

*Tương y vi mệnh: Nương tựa lẫn nhau, gắn bó thân thiết.

Thời điểm nói câu này, bạch y nhân đã không còn là bạch y nhân, mà là người trẻ tuổi tuyệt vọng đã viết thư cho Giang tiên sinh.

“Trở về nơi các người nên về.”

Bạch y nhân nhắm mắt lại, không nói nữa, chậm rãi đợi chờ vận mệnh giáng lâm.

Chiếm được thứ hắn mong muốn, Diệp Phong Thành nhanh chóng kéo Doãn Tĩnh, không chút nào chậm trễ đi vào trong bóng tối kia.

Đường sống lung lay, mỗi một bước đi qua của bọn họ, phía sau đều bị nuốt chửng vào bên trong ánh sáng trắng rực, trái lại bóng tối lại trở nên chân thật. Lúc cách thế giới bên ngoài chỉ có một bước, cửa ra sắp sửa biến mất, phía sau bọn họ đột nhiên có một luồng lực đẩy.

Ra ngoài đầu tiên là Doãn Tĩnh, sau đó là Diệp Phong Thành.

Doãn Tĩnh kinh hồn nhìn bức hoạ cũ kỹ đã trở nên loang lổ tàn tạ, vẫn không thể tin được bọn họ đã thật sự thoát ra ngoài.

“Nhìn.”

Phép thuật ban đầu bám vào biến mất, hình vẽ nguyên bản chậm rãi hiện ra.

Hoá ra là gã tóc bạc kia. Trong bức hoạ, gã không có sự nham hiểm cùng tà khí như bên trong ảo cảnh, mà là ngậm lấy một nụ cười khê nhàn nhạt, ôm đầy ánh trăng dạt dào.

Doãn Tĩnh còn muốn nhìn kỹ thêm, nhưng lại thấy bức hoạ bỗng bốc lên một ngọn lửa, đốt cháy nó đến tro cũng không còn.

.

11. Chương 11

Biên tập: Mr.Downer

Trong thành Văn Cống yên tĩnh như tờ vẫn là một mảnh hắc ám mênh mông.

Không có mặt trời, tự nhiên cũng không có mặt trời mọc hay mặt trời lặn, mỗi ngày đều không thể phân biệt với ngày hôm trước.

Điều duy nhất có thể phân biệt là người sống ở bên trong. Diệp Duy Viễn đã từng nghe qua truyền thuyết về Ma Vực, bên trong lời đồn nói rằng những ma đầu phạm vào sát nghiệt, trời đất không dung đều sẽ hướng về nơi này. Nhưng y chưa bao giờ tận mắt thấy những kẻ đó, giống như lời đồn chẳng qua chỉ là lời đồn, thực ra cũng không tồn tại.

Mới đầu y còn có thói quen đánh dấu ngày tháng — Mỗi một lần hừng đông, y sẽ khắc một vết thật sâu trên mép giường. Sau khi bị giam cầm trong cung điện hoang vu này, y dần dần chết lặng, cũng lười phí tâm ghi nhớ rốt cuộc đã trải qua bao lâu.

Đối với người như y mà nói, ngày tháng thật ra không có ý nghĩa. Y có thể sống rất lâu, lâu đến mức chính y cũng đều cảm thấy chán ngấy, nhưng trong quá khứ, mỗi ngày của y dường như trôi qua trong lo lắng thấp thỏm, sợ hãi cái gì đó sẽ cướp đi thời gian vốn không còn nhiều kia.

Diệp Duy Viễn không phải chưa từng nghĩ tới chuyện bỏ đi, nhưng y căn bản không nghĩ ra được nếu rời khỏi đây thì có thể đi đâu — Khắp nơi trong thành đều là người rồi quỷ dị, chúng là con mắt của ma vật kia, thay nó giám thị những chuyện lớn bé xảy ra trong thành. Ra xa hơn một chút, rời khỏi thành, là tuyết nguyên bao la mênh mông vô bờ. Không có Thanh Vân, cũng không có lưỡi đao, y dùng cái gì để đối mặt với những kẻ luôn nhìn chằm chằm muốn lấy mạng mình?

Từ chỗ đang ở, Diệp Duy Viễn nhìn ra bên ngoài. Trời tối đen, đừng nói là mặt trăng, ngay cả những vì sao cũng không có, chẳng có gì đáng xem.

Trước đây, mỗi khi đến ngày trăng tròn nhất, Tư Đồ luôn thích tìm y đi uống rượu. Làn gió ôn hoà ngậy người, một bình rượu ngon cùng một vàng trắng ấm cúng, cho dù là một người không hiểu phong tình như y cũng không chịu được mà muốn đắm chìm vào trong đó.

Đây là cách duy nhất để y quên hết tất cả, cho dù chỉ ngắn ngủi trong chốc lát.

Một lúc sau, y chợt tỉnh khỏi những phút chợp mắt. Dù chỉ ngủ thiếp đi, nhưng y vẫn cực kỳ nhạy cảm với biến hoá xung quanh.

Hoá ra là chút xiu dầu cuối cùng trong chạp đèn trước mặt đã cháy hết, y không tính đốt thêm, chỉ ở lẳng lặng mở to mắt ở trong bóng tối, như một con quỷ phát phơ. Đèn đuốc bắt đầu tắt, rất nhiều thứ sẽ không bao giờ tỉnh lại.

Sắp đến lúc đó, y phủ thêm áo khoác ra cửa.

Hành lang bách chuyển thiên chiết* thật dài, y cũng không biết nơi này rốt cuộc có bao nhiêu gian phòng, phía cuối mỗi gian phòng là cái gì.

*Bách chuyển thiên chiết: Xoắn hàng ngàn vòng, quanh co khó đi.

Đi đến chỗ có ánh đuốc sáng trưng, y hơi khó chịu mà nghiêng đầu. Một góc của cung điện, biển đèn cháy rực không bao giờ tắt, bên trong hình như là mỡ cá voi chưa qua tinh luyện, tản ra mùi dầu tanh nồng nặc khiến người ta buồn nôn.

“Ngày hôm nay người đến rất sớm.”

Chính giữa cung điện là người gỗ có dáng vẻ trẻ con kia, cũng là chủ nhân của Ma Vực này.

Nó đứng trên ghế, trước mặt bày bàn cờ, như bởi vì đánh cờ với bản thân mà rơi vào trong một câu đố.

Đến đây nhiều lần nên Diệp Duy Viễn tự nhiên đã thành thói quen. Y ngồi vào phía đối diện người gỗ, tùy ý cầm một quân cờ dịch chuyển một bước, đánh vỡ cục diện bế tắc trên bàn cờ.

Đầu gỗ dùng con mắt âm trầm của nó nhìn y, giống như muốn nhìn ra căn nguyên từ bên trong.

“Có chuyện gì?”

Nó giơ lên một quân cờ khác, di chuyển một bước nhỏ.

“Người biết kết cục như thế nào sao?”

Thứ này nói là bàn cờ, không nói là một bàn địa đồ, trên đó phân chia tỉ mỉ môn phái và các quốc gia, còn thứ bọn họ cầm trong tay là những người gỗ bé xíu.

Nếu nhìn kỹ một chút, sẽ phát hiện những người gỗ này trông rất sống động, trang phục cũng không giống nhau, trên ngực còn khắc sinh thần bát tự*.

*Bát tự: Tám chữ (giờ ngày tháng năm sinh viết theo Thiên can và Địa chi), là một cách xem số mệnh của Trung quốc.

“Nam Hề sẽ bị diệt quốc.”

Diệp Duy Viễn lại cầm lấy một quân cờ có hình dạng tướng quân, đặt tới trước mặt hoàng đế, lộ ra một nụ cười có chút châm chọc.

“Người xem.”

Bọn họ chỉ di dời hai ba bước, toàn bộ thế cục cũng thay đổi: Cân bằng lúc trước đã hoàn toàn bị đánh vỡ, những người gỗ còn lại tự động di chuyển, bao vây hoàng đế Nam Hề lẻ loi vào giữa. Bên trong có tướng quân phản loạn, ở ngoài có cường địch vây quanh, Nam Hề bốn bề thọ địch, hoàng đế đáng thương rất nhanh bị những người gỗ còn lại đánh đổ. Nhưng vẫn chưa xong, sau khi lật đổ hoàng đế, những người gỗ còn lại tựa như thú dữ không chiếm được thoả mãn, bắt đầu đặt ánh mắt lên trên người đồng bạn bên cạnh.

“Lòng người chính là như vậy, vĩnh viễn không thoả mãn với những gì mình đạt được, chỉ cần có một tên khởi xướng, những kẻ còn lại sẽ chìm ngập trong dòng nước lũ.”

“Không tốt sao?” Diệp Duy Viễn nhẹ giọng hỏi, “Loạn lạc xuất hiện ma tinh*, chẳng phải người đang chờ một cơ hội tốt như thế? Hay là người thoả mãn làm một tên vô danh tiểu tốt không thể xuất thế tại Ma Vực?”

*Tinh ở đây nghĩa là ngôi sao.

“Ngậm miệng.”

Ngữ khí của đầu gỗ trở nên dữ tợn.

“Đâm trúng chỗ đau của người?”

Diệp Duy Viễn cười nhạo.

Y là người duy nhất sẽ đến chơi cờ cùng đầu gỗ này. Ngay từ đầu y còn do dự, nhưng sau đó cũng thật sự tuý ý đến đây, dù như thế nào, y cuối cùng cũng không trốn khỏi cái bàn chứa đầy cạm bẫy gỗ này.

Cũng không biết những người gỗ này có huyền cơ gì, sau khi bể nát còn ồ ạt chảy ra chất lỏng màu đỏ, nhuộm lòng bàn tay thành một mảng đỏ sẫm không thể rửa sạch, tựa như nghiền nát hoa đỗ quyên bên trong núi lớn, làm sao cũng không tẩy được.

Còn bây giờ, bọn họ không cần làm gì nhiều, đám người gỗ kia đã tự đánh nhau.

Chúng nó càng đánh càng hăng say, giết nhau đỏ cả mắt, không phân biệt địch ta, chỉ cứ nhắm đánh người gỗ bên cạnh cho đến nát bét.

Diệp Duy Viễn giương mắt nhìn người gỗ đã khởi xướng, trong con mắt luôn luôn âm trầm không gợn sóng lại có thể thấy được cuồng nhiệt cùng hưng phấn.

“Thuốc của người đến rồi.”

Đầu gỗ dùng ngón tay khô gầy của nó chỉ ra phía sau của Diệp Duy Viễn.

“Một giọt cũng đừng chừa lại.”

Hoá ra là người rồi hồng y bưng một cái khay tiến đến, trong khay có một cái bát lớn to bằng đầu của một nam tử trưởng thành, bên trong bát tràn đầy thuốc nước đỏ tươi, giống như máu trong tim vừa mới chảy ra.

Diệp Duy Viễn nhận cái bát kia, cũng không thèm nhìn, ngay lập tức uống vào.

Thuốc nước này vừa có mùi tanh hôi nồng nặc, vừa đắng đến đáng sợ, đến cuối cùng y vẫn không biết thứ mình đang nuốt xuống là thủy ngân nặng nề lạnh lẽo, hay là dung nham nóng chảy, chỉ biết nuốt rồi lại nuốt.

Đầu gỗ này không hề cho y ăn những thứ thịt máu kia, mà muốn y uống một ít thuốc kỳ quái. Y không phải không hỏi qua những thứ thuốc này có tác dụng gì, nhưng đầu gỗ chỉ cười quý bí, cũng không trả lời. Sau đó y cũng không hỏi lại.

Uống vào một bát thuốc lớn nóng hổi, nóng đến mức tim gan của Diệp Duy Viễn như bị thiêu cháy.

Y không nói được đầu gỗ này muốn biến y thành gì, nhưng bất kể như thế nào, y cũng sẽ không còn là y trước đây.

Đầu gỗ nhàn rãi gõ bàn cờ, chờ đợi mọi thứ trên đó trở nên im hơi lặng tiếng.

“Người nói người muốn Diệp Phong Thành chết? Người muốn hắn chết như thế nào?”

“Chưa nghĩ ra.”

Diệp Duy Viễn miễn cưỡng uống xong bát thuốc, khàn cổ họng nói, “Ta muốn nhìn thấy hắn quỳ xin tha...”

“Vậy để ta nghĩ thay người,” Đầu gối rất có hứng thú quan sát Diệp Duy Viễn, không chịu bỏ qua một chút xíu phản ứng nào của y, “Nếu ta là người, ta sẽ chặt đứt linh căn của hắn, muốn hắn làm người nhưng không khác gì một kẻ tàn tật, phế bỏ thêm bàn tay đã đánh thắng người, cắt đi đầu lưỡi đã nhục nhã người của hắn, cuối cùng khoét mắt hắn, để hắn hối hận vì đã dám nhìn người như vậy. Không thể để hắn dễ dàng tìm chết, phải đòi lại từng thứ, người thấy thế nào?”

Không biết trong bát thuốc ngày hôm nay bỏ thêm cái gì, Diệp Duy Viễn chỉ cảm thấy khí lực đều bay mất. Y gục xuống bàn thờ dốc, thở ra nhiều hơn hít vào.

“Người nói rất hay,” Y dứt quãng nói, “Hắn làm sao dám, hắn làm sao dám?”

Hắn làm sao dám đối xử với y như vậy?

Canh thuốc kia vào bụng, như dung cham chảy khắp thân thể của y, đầu tiên là đau đớn, sau đó là một sự bủn rủn không tên, khiến y mất đi không chế cơ thể, không thể động đậy.

Quân cờ trên bàn cờ đã bị nát bét gần hết, cũng tự nhiên ngừng lại.

Nước màu đỏ nhạt dính lên trên mặt, trên cổ của y, loang lổ lộn xộn, làm cho bộ dạng muốn có bao nhiêu chật vật thì sẽ có bấy nhiêu chật vật.

Đầu gối nói tiếp, trong giọng nói mang theo một chút hưng phấn.

“Không nên hạ thủ lưu tình với một kẻ tàn phế, lăng trì, ngũ mã phanh thây... Tùy vào người thích, muốn làm sao thì làm như thế.”

Nhìn thấy Diệp Duy Viễn trước mặt dần dần bất động, nó nhảy xuống từ trên ghế, nhẹ nhàng đến mức không giống như một bức tượng gỗ.

“Sắp đến lúc rồi.”

Nó thổi vài tiếng huýt sáo, tiếng ngắn tiếng dài, cực kỳ khó nghe.

Các thị nữ hồng y núp trong bóng tối bỗng xuất hiện từ tám phương bốn hướng, như một mảnh mây đỏ hồng không rõ từ đâu đến.

“Đến đây đến đây, chủ nhân gọi chúng ta có chuyện gì?”

Giữa lúc mơ màng, Diệp Duy Viễn cảm thấy có người đi vào.

Các nàng mang theo mùi hương son phấn thơm ngát. Hương nước hoa nồng nặc, gần như muốn đông thành thực thể, thế nhưng quá nồng, trái lại giống như đang hết sức che giấu thứ gì đó xấu xa. Tiếng cười như chuông bạc của nữ nhân quanh quẩn bên tai, chột xa chột gần. Một lát sau, Diệp Duy Viễn cảm thấy có vài bàn tay lạnh lẽo như băng đang quần lấy thân thể của mình.

“Chủ nhân, chính là y sao?”

Cũng không biết bên trong thứ thuốc kia có cái gì, đầu óc y trở nên bế tắc, suy nghĩ vài chuyện cũng thấy mệt mỏi như muốn đòi mạng.

Nhưng cho dù như vậy, y cũng biết bọn chúng đang bàn luận nên xử trí y như thế nào?

—— Nó phát hiện rồi sao?

“Dẫn y đến huyết trì.”

Hoàn toàn không giống với tức giận trong tưởng tượng của Diệp Duy Viễn, bên trong âm thanh của ma vật kia mang theo sự thích thú sung sướng.

Huyết trì?

Y rất muốn hỏi đó là đâu, bọn chúng muốn dẫn y đến chỗ nào, nhưng đầu lưỡi y tê tái, không phát ra được nửa điểm âm thanh. Y suy nghĩ rất nhiều, nhưng gân gáy đằng sau như bị người kích thích, phát sinh từng cơn đau nhói, khiến y ôm đầu, thân thể co quắp, nhỏ giọng rên rỉ.

“Vâng, chủ nhân.”

Đám nữ nhân kia cười vui vẻ đáp lại, xách vạt áo của y rồi kéo y ra cửa.

“Cẩn thận một chút, đừng để bị đụng.”

Tuy nói như vậy, nhưng đầu gối kia không hề có chút ý định ra tay cứu y, mặc cho đám nữ nhân kỳ quái kia tha y ra ngoài như tha một cái xác.

Nữ tử bình thường nhất định sẽ không kéo được y, nhưng nữ nhân dẫn đầu này không chỉ dịch chuyển được y dễ dàng, mà nhịp điệu hô hấp còn chưa từng thay đổi.

Hay phải nói là, ngay từ ban đầu, các nàng đã không có hô hấp của người sống.

“Hi hi, tỷ tỷ, người trẻ tuổi này trông rất tuấn tú.”

“Người chủ nhân nhìn trúng, có thể không tốt sao?”

Cách thức nói chuyện của nữ nhân này vô cùng kỳ lạ, giữa từng chữ đều có một khoảng dừng, tựa như đang cân nhắc từ ngữ phía sau.

Mí mắt của Diệp Duy Viễn như nặng ngàn cân, muốn mở cũng không thể mở được. Lúc những nữ nhân đang nói chuyện kia tập hợp lại, mùi xác thối nồng nặc đằng sau hương hoa khiến y nghẹt mũi đến không thở được. Móng tay nhọn hoắc xẹt qua gò má Diệp Duy Viễn, giống như đang hững hờ miêu tả ngũ quan của y, cũng không quan tâm có thể làm y bị sụt chảy máu hay không.

“Đáng tiếc lại sinh ra ở Diệp gia của thành Vãn Nhật.” Nữ nhân kia bởi vì tò mò mà kẻ sát, khí tức lạnh lẽo tanh hôi phả vào mặt y, “Chủ nhân đã nói, người của Diệp gia, đều không thể tin tưởng, đều là những tên lừa đảo.”

Y bị kéo đi như một món hàng hoá tầm thường một lúc lâu, lâu đến mức vải vóc sau lưng như bị mài rách.

Cho dù cách một lớp vải, cũng có thể cảm thụ được nhiệt độ cực nóng muốn nướng khô người.

“Có cái gì khó?”

Qua một lát, Diệp Duy Viễn mới phản ứng được nàng đang nói cái gì.

Nàng ta dùng một cước đá tung cửa, trực quay thiếu dầu chuyển động, phát sinh tiếng cọt kẹt khó nghe.

“Coi như là kẻ lừa gạt số một của Diệp gia, ném vào trong hồ nước này ngâm mười ngày nửa tháng, dị tâm gì đó đều sẽ bay mất.”

Cửa vừa mở ra, ánh sáng đỏ rực hùng hực bên trong xuyên thấu qua mí mắt mỏng manh, đâm vào nhãn cầu của y khiến chúng đau đớn.

Y khó chịu cử động, muốn quay mặt về một bên tối hơn. Nữ nhân kia nhận thấy Diệp Duy Viễn nhúc nhích, bàn tay đang siết chặt cổ áo của y buông ra, nàng ta ngồi xổm trước mặt y, thân thiết nói chuyện với y.

“Tiểu ca ca, có phải rất nóng không?”

Đầu móng tay nhọn hoắc quẹt tới quẹt lui trên người y, dọc theo đường viền hàm dưới rồi lướt qua hầu kết, cuối cùng dừng trên lồng ngực trần trụi, tàn nhẫn cấu thật sâu.

Đau đớn khi móng tay cấu vào da thịt, khiến y hơi thanh tỉnh một ít, nhưng cũng chỉ là một ít.

Y mở mắt ra, vô số cái bóng chồng lên nhau chậm rãi hợp lại trước mắt, biến thành khuôn mặt xanh trắng của một nữ nhân.

“Người sống, hừ, người sống.”

Đó là gương mặt của một nữ nhân rất xinh đẹp, nhưng đôi mắt của nàng đục ngầu, giống như tuyết bẩn.

“Làm gì cau mày? Đau không?”

Nàng ta cũng không có ý định bỏ qua cho y, móng tay bấm sâu vào trong lồng ngực của y, giống như muốn cứa xé lớp da thịt này, moi ra trái tim đang đập không ngừng.

“Người nhảy vào huyết trì chứ?”

Đôi môi lạnh lẽo kề vào tai y nói chuyện, ngứa ngáy cực kỳ.

Y nghiêng đầu đi, không nhìn tới nàng, vừa vặn đối mặt với mọi thứ bên trong: Nơi này nếu nói là gian phòng, không bằng nói là một hang đá hình thành tự nhiên, phía dưới bị đục rỗng chứa đầy chất lỏng sôi trào nóng hầm hập. Hang động thật lớn, nhưng không có một tác đất để người ta đứng vững, còn chất lỏng tựa như dung nham kia, càng giống như máu ùng ục sủi bọt, cuộn cuộn không dừng.

“Người nên nhảy vào thôi, hi hi hi, nhảy vào thôi nào.”

Có người đẩy y một cái từ đằng sau.

Tay chân y trở nên cứng ngắc, trên người không có khí lực, cứ như vậy ngã thẳng vào trong huyết trì.

Chất lỏng tanh hôi tràn vào mũi, vào mắt, vào trong miệng của y, nóng đến mức hồn phách của y gần như bị tan chảy.

Nhưng y không bị tan chảy ngay lập tức, mà chỉ chìm xuống, càng lúc càng sâu.

Nàng ta nói không sai, dù là người như thế nào, chỉ cần rơi vào trong hồ nước này, đều sẽ bị oán độc lắng đọng ngàn năm đồng hoá.

“Về sau trở ra, người sẽ không nhớ rõ người là ai.”

Đợi đến khi nữ nhân đẩy y rơi vào huyết trì cười đủ, y nghe thấy nàng nói như vậy. Âm thanh kia tựa như truyền đến từ rất xa, y cũng không biết rõ đây có phải là thật, hay là y bị ma vật trong hồ quán lấy nên sinh ra ảo giác.

Lúc này, y gần như đã bị chất lỏng trong huyết trì nuốt chửng

Quên chính mình là ai?

Từ xưa đến nay, y không cảm thấy bản thân tồn tại có ích gì.

Chuyện y có thể làm, người khác cũng có thể, không có chuyện gì không thể làm được nếu đó không phải là y.

.....

Có phải cũng sẽ quên mất người kia?

Thời niên thiếu cô độc khó khăn loé qua trước mặt Diệp Duy Viễn. Y nhớ đến một người, một người mà y luôn nhìn một cách sợ sệt, nhưng lại là người y không thể không nhìn, điều này làm cho y đột nhiên có một chút khí lực, chậm chậm trôi lên.

Vật gì đó dưới đáy hồ duỗi ra từng cánh tay bắt lấy y, chúng nó ghì cổ họng của y lại, kéo tay chân của y, không cho y rời khỏi phạm vi khống chế của chúng. Nhưng y vẫn cố ý trôi lên, cho đến khi chọc thủng mặt nước, lộ ra một đôi mắt dù có làm thế nào cũng không chịu nhắm lại.

Thấy hơn nửa người y nổi lên mặt nước, đám nữ nhân kia cười hì hì đi tới, ấn y trở lại trong hồ.

Y muốn giãy dụa, nhưng trên tay đám nữ nhân nọ giống như có sức lực vạn cân, tựa như xích sắt quấn quanh người y. Bị đè trở lại, y không thể ngước đầu lên được, từ từ chìm xuống đáy hồ như các nàng mong muốn.

Lần này, y không nhớ đến bất cứ chuyện gì, nhận mệnh chìm xuống dưới.

Chất lỏng trong huyết trì lần thứ hai bao lấy Diệp Duy Viễn, tựa như sâu bọ gặm nuốt máu thịt của y, tiến vào trong xương tuỷ, muốn khắp nơi của y trở nên đau đớn, đau đến mức phải kêu gào.

“Không nhớ ra được chính mình là ai, thì sẽ không còn có nhiều chuyện phiền lòng như vậy.”

Chìm sâu xuống đáy.

Diệp Duy Viễn nhắm mắt lại, chất lỏng nóng bỏng nung chảy cốt nhục của y thành tro cạn, chỉ còn trái tim đầy rẫy vết thương.

Y mở miệng, muốn nói gì đó, nhưng chỉ có thể làm cho dòng máu tanh hôi kia đi vào trong lục phủ ngũ tạng của mình.

Nếu như đây chính là đại giới cần phải trả để trở thành ma, như vậy y đã lĩnh giáo qua.

Giả sử một người không còn nhớ được yêu hận của bản thân, vậy thì sẽ không còn có thêm phiền não.

Người y yêu là người như thế nào? Y không nhớ rõ ràng, chỉ nhớ rõ ràng hình như đó là một người vô cùng, vô cùng lạnh lùng, lạnh lùng đến mức dường như trong xương cốt đều làm từ băng đá. Y đã từng thử đến gần trong quá khứ, nhưng rồi phát hiện tâm người kia thật lạnh, đến gần chỉ sẽ tổn thương tới chính y.

Dù vậy, y vẫn ngu xuẩn đến cực điểm, vẫn nguyện ý làm bất cứ chuyện gì vì người kia.

Chìm sâu xuống đáy.

Yêu một người là chuyện mệt mỏi nhất trên thế giới, y nên từ bỏ, vĩnh viễn từ bỏ.

Y yêu, y hận, tựa như đã là những chuyện xảy ra ở kiếp trước, thật xa cách y. Ký ức cùng tình cảm đều trở nên rất mơ hồ, y ở đây bị dày vò, chẳng có bất cứ cái gì có thể cứu y.

Những thứ cảm hận cùng ác ý trong huyết trì đã đi vào trong đầu y, để biến y thành một kẻ khác tràn ngập hận thù.

Y hận cái người đã tiếc rẻ cho y một chút đáp lại, hận gia đình không giống gia đình kia, hận chính mình trước đây... Y hận nhiều như vậy, nhiều đến mức nhấn chìm bản thân.

“Diệp... Phong Thành...”

Tiếng gọi khe khẽ, lại chẳng ai có thể nghe thấy.

12. Chương 12

Biên tập: Mr.Downer

Mặt trăng lạnh lẽo chiếu xuống mặt biển tối đen, hiện ra ánh bạc trong trẻo, đồng thời chiếu sáng chiếc thuyền đồ sộ như toà nhà kia.

Trên thuyền, có một gian phòng không đóng kín cửa sổ, đèn đuốc dập tắt trong làn gió lạnh lẽo, một nửa căn phòng bị bao phủ trong bóng tối, tựa như một vết sẹo đã lâu không thể lành, mà người ở bên trong cũng giống như ngưng trệ với thời gian, không hề nhúc nhích.

Trên đầu gối của Diệp Phong Thành bày một cái tráp đen nhánh dài hẹp, còn ánh mắt cũng không biết đã trôi về phương nào.

Vân Ngụy Dịch đẩy cửa ra, nhìn thấy một cảnh tượng như vậy.

“Diệp thành chủ, tới giờ uống thuốc rồi.”

Lão kéo dài giọng điệu, cố ý làm ra tiếng ồn ào thật to, muốn lôi kéo sự chú ý của Diệp Phong Thành.

“Tiên sinh, mời vào.”

Diệp Phong Thành hồi phục tinh thần từ trong cơn trầm tư, nâng tay ý bảo Vân Ngụy Dịch tiến vào nói chuyện.

Cái tráp kia được chế tạo bằng huyền thiết, đen nhánh hút sáng. Tựa như để niêm phong vật bên trong, bên trên còn dán một tờ giấy bùa màu vàng do Diệp Phong Thành tự tay viết, nhưng mặc dù như vậy, thứ gì đó trong tráp vẫn không chịu an phận mà cứ gây nên chấn động.

“Nhân lúc thuốc còn nóng thì uống, còn lại người biết nên làm thế nào.”

Thuốc kia phối hợp với châm cứu, Diệp Phong Thành mở vạt áo, xoay qua chỗ khác, tấm lưng trần trụi lộ ra trước mắt Vân Ngụy Dịch. Làn da của hắn trắng bệch bất thường do lâu ngày không gặp ánh mặt trời, dưới ánh đèn ảm đạm rọi xuống, trở nên càng trong suốt, như một khối bạch ngọc lạnh lẽo.

Vân Ngụy Dịch đi qua đóng cửa sổ lại, thêm dầu một lần nữa cho ngọn đèn bực, đợi đến khi trong phòng hơi sáng hơn, lão mới tìm ngân châm từ trong rương rồi bày ra, chuẩn bị châm cứu điều trị cho Diệp Phong Thành. Người lão trông phúc hậu, nhưng ngón tay lại đẹp, thon dài như cây hành, khớp xương cân xứng, móng tay được cắt êm nhẵn, từng cây ngón nhỏ như lông trâu được kẹp giữa kẽ ngón tay, không chút nào do dự, đâm thẳng vào huyết đạo.

“Diệp thành chủ, người kéo Vân mỗ ra biển, phí trị bệnh này...”

Mấy ngày trước, lúc Diệp Phong Thành được Diệp Hoài Cẩn tìm trở về, sắc mặt hắn không ổn, cả người lão đảo, phải dựa vào mới giữ được hô hấp. Dù vậy, hắn không chịu nghỉ ngơi đằng hoàng, trái lại chuẩn bị để đi ra biển. Tuy Vân Ngụy Dịch là người chưa ngoa, nhưng đã đáp ứng chữa bệnh cho Diệp Phong Thành nên lão sẽ không xem nhẹ bỏ đi, thu thập đồ đạc ra biển với hắn.

“Nhất định sẽ không thiếu tiên sinh.”

Nhận được đáp án hài lòng, Vân Ngụy Dịch tập trung thi châm.

Cho dù trên biển xóc nảy sóng gió, nhưng lão vẫn châm không lệch, không để cho Diệp Phong Thành chịu nửa điểm đau đớn.

“Thuốc kia ta đưa cho người, người đã uống bao nhiêu?”

Đến lúc rút châm, Vân Ngụy Dịch hững hờ hỏi hắn.

Diệp Phong Thành mím môi, không trả lời.

“Lấy cái bình ra!”

Không chờ được đáp án mình mong muốn, Vân Ngụy Dịch dứt khoát tự mình động thủ.

Thấy Vân Ngụy Dịch dường như nổi giận thật sự, Diệp Phong Thành mới móc chiếc bình ngọc nhỏ kia đặt lên bàn. Vân Ngụy Dịch đoạt đi, đặt ở bên tai mà lắng lắng, nghe âm thanh ở bên trong.

Thuốc trong bình chẳng còn lại bao nhiêu, mấy viên thuốc đựng vào thành bình mỏng như cánh ve, vang lên lách cách lạnh lạnh.

Sau khi ước chừng dư lượng, Vân Ngụy Dịch trừng mắt nhìn hắn, một lúc không nói nên lời, hoàn toàn không cần biết rốt cuộc là ai đưa thuốc này cho hắn.

“Chính người muốn chết, việc gì phải kéo Vân mỗ xuống nước?”

“Tiên sinh hà cớ gì lại nổi giận?” Từ đầu đến cuối, nét mặt của Diệp Phong Thành chưa từng biến hoá, “Mỗ tự có chừng mực.”

“Đại phu khác còn lo lắng cho thân thể hư nhược của người, chỉ có Vân mỗ tới làm kẻ ác, cho người loại thuốc đoán mệnh này,” Vân Ngụy Dịch giận dữ cười, những lời cay nghiệt đều thốt ra ngoài, “Vân mỗ luôn luôn cẩn thận không được lạm dụng, nhưng người giỏi lắm, mới ít hôm đã uống nhiều như vậy. Nếu thật sự muốn chết, thì dùng cái thứ trên tay người tự mình kết liễu là được rồi, còn muốn làm bại hoại danh tiếng của Vân mỗ!”

Dường như nghe hiểu được lời của Vân Ngụy Dịch, vật gì đó trong cái tráp trên đầu gối của Diệp Phong Thành càng đập liên tục kịch liệt.

Một tay Diệp Phong Thành đặt trên tráp, động tác của hắn nhìn như vô lực, nhưng lại làm cho vật trong tráp cảm thấy uy hiếp, không còn làm loạn.

“Coi như không có thuốc này, mỗ còn mấy ngày để sống?” Diệp Phong Thành hoà nhã nói, “Mỗ chỉ cầu có thể làm xong chuyện muốn làm trước khi chết.”

“Vân mỗ chỉ am hiểu chữa bệnh, không am hiểu cách giải chú, thành chủ, nghe Vân mỗ khuyên một tiếng, thử đi tìm cái người có thể hoá giải bùa chú này.”

Diệp Phong Thành chết, một mạch trực hệ của Diệp gia cũng chỉ còn lại Diệp Duy Viễn đã bỏ trốn, nhìn thế nào cũng sắp diệt môn.

Vân Ngụy Dịch hiềm thấy nói được vài câu nhẹ nhàng, nhưng nói xong câu lại trở về giọng điệu hung dữ, “Nếu như ngươi chết, ngươi sẽ là người đầu tiên Vân mỗ trị bệnh mà lại chết, Vân mỗ thật sự vô cùng oan uổng.”

“Diệp Phong Thành, sắp tới nơi, mau chuẩn bị.”

Cuộc đối thoại này đang rơi vào tình thế căng thẳng, Diệp Hoài Cẩn đến gọi khiến cho hai người thở phào nhẹ nhõm.

Diệp Hoài Cẩn lại đây gọi người. Ngoại trừ lần thứ nhất Doãn Tĩnh không ngăn cản được, Diệp Hoài Cẩn không gõ cửa đã trực tiếp xông vào, gặp được Vân Ngụy Dịch đang chăm cứu cho Diệp Phong Thành, chọc cho lão nổi trận lôi đình, suýt chút nữa thì hỏng chuyện, cho nên về sau hắn đã rút ra được giáo huấn, chỉ ở bên ngoài gọi người.

Bọn họ đã ngồi trên chiếc thuyền phước gỗ đào này lênh đênh trên biển hai ngày một đêm, mắt thấy sắp sửa tới nơi.

Diệp Phong Thành mặc lại xiêm y, sửa sang thành bộ dạng như ban đầu, ôm cái tráp kia ra cửa.

Tự cảm thấy gặp phải khắc tinh, Vân Ngụy Dịch chỉ biết trừng mắt nhìn bóng lưng của hắn, cắn răng đi theo.

Chưa đầy một tháng, bọn họ lại một lần nữa bước chân lên đảo Diêu Lộ, nhưng tâm tình lần này của bọn họ khác hẳn với lần trước.

Diệp Phong Thành không nghĩ tới chính mình sẽ còn sống bước lên hòn đảo này, còn trong đầu óc đám người của Diệp Hoài Cẩn thì hoàn toàn mơ hồ, không biết trong hồ lô của Diệp Phong Thành bán thuốc gì*, tại sao nhất định phải trở lại đây một chuyến.

*Không biết trong hồ lô bán thuốc gì: Không biết trong lòng người đó nghĩ gì.

Trong rừng rậm ban đêm chỉ nghe thấy tiếng kêu nhỏ xíu của côn trùng, chương khí hồng phấn kịch độc trở nên dày đặc, gần như đến mức độ giờ tay ra thì sẽ không thấy được năm ngón, khiến cho mỗi bước đi của bọn họ đều phải xác định phương hướng, để tránh bị lạc đường.

Tuy nói bọn họ cũng không phải người thường, nhưng Vân Ngụy Dịch vẫn lấy ra mấy viên thuốc toả mùi cay nồng nặc từ trong ngực, dặn mấy người còn lại đặt dưới lưỡi.

“Ngậm lấy, có thể đề phòng độc chương.”

Càng đi vào trong tâm đảo, phản ứng của vật trong tráp càng lớn. Cái tráp này thoát nhìn cực nặng, một chút cũng không chịu để cho Doãn Tĩnh đụng vào, Diệp Phong Thành phải ôm nó vào trong ngực, mới có thể miễn cưỡng đề lại những chấn động nóng nảy của nó.

Đi ra khỏi cánh rừng đầy nguy cơ tứ phía, trước mắt thoáng trống trải hơn một chút.

Một đường đi của bọn họ thật sự yên lặng, chỉ có thể nghe thấy tiếng bước chân đạp sần sật trên lá rụng.

“Xem thiên tượng này, có thể nhìn ra cái gì?”

Diệp Phong Thành đột nhiên nói một câu, làm cho Doãn Tĩnh và Diệp Hoài Cẩn không kịp phản ứng.

Như cảm thấy rét lạnh, Vân Ngụy Dịch bỗng dưng rụt cổ. Lão nhìn theo phương hướng ngón tay của Diệp Phong Thành, hoá ra là một ngôi sao màu đỏ u ám đang lơ lửng ở chân trời, nếu như không nhìn kỹ thì chỉ sợ sẽ bị bỏ qua.

“Diệp thành chủ còn am hiểu chiêm tinh sao?”

Vân Ngụy Dịch còn đang nổi nóng nên lời nói có phần âm dương quái khí, kèm theo mùi thuốc súng bên trong, khiến Doãn Tĩnh đi đầu ở trước cũng không nhận được phải liếc mắt nhìn.

“Là tiên sinh nói, mỗi chỉ thích hợp tu luyện pháp thuật. Những thứ như cầu hồn, chiêm tinh, mỗi đều có đặt chân, nhưng không tinh thông.”

“Ma tinh sắp xuất thế.” Diệp Phong Thành càng trấn định, càng làm cho Vân Ngụy Dịch cảm giác tự chuốc lấy nhục nhã, dứt khoát không muốn tranh cao thấp cùng một tên tiểu tử vất mũi chưa sạch, “Hiện tại thế đạo vẫn xem như bình yên, ma tinh sơ sinh này cũng còn đang lơ mơ, nhưng chỉ cần ngọn lửa chiến tranh bùng lên, máu chảy càng nhiều, ma tinh càng sáng rực, là điềm xấu.”

Hắn xoa tay, hà hơi sưởi ấm cho lòng bàn tay.

“Thiên hạ này, đã thái bình quá lâu, lâu đến mức quên mất uy hiếp của Ma Vực.”

Các thế hệ của Diệp gia đều được an táng trên đảo này, nhìn qua một loạt bia đá, trông rất đồ sộ.

Diệp Phong Thành không biết có nhìn hay không mà trực tiếp xuyên qua một hàng bia, đi tới chỗ xa nhất, tìm mộ táng của người hắn muốn tìm.

“A Tĩnh, là chỗ này.”

Doãn Tĩnh đã được dặn dò trước, ngay lập tức lấy dụng cụ ra, chuẩn bị đào xới.

“Người tính làm cái gì?”

Vừa không thay đổi được vừa không bỏ qua được, người chỉ đi theo như Diệp Hoài Cẩn đã có suy đoán đại khái trong lòng, nhưng cảm thấy chuyện này thật sự hoang đường, lớn tiếng hô lên. Âm thanh của Diệp Hoài Cẩn vang vọng nhiều lần trong rừng không rộng lớn, trống trải vô cùng.

“Ta muốn mở quan tài.”

“Người điên rồi! Đây là việc đại nghịch bất đạo! Diệp Phong Thành!”

Suy nghĩ trong lòng được xác minh, Diệp Hoài Cẩn không chút nào vui vẻ nổi, muốn đi lên ngăn cản Doãn Tĩnh, nhưng bị Diệp Phong Thành chặn lại ở phía trước.

Rõ ràng là một bệnh nhân có thần sắc ốm yếu đầy mặt, nhưng khí lực của Diệp Phong Thành lại không nhỏ, hoặc Diệp Hoài Cẩn không dám động vào hắn, chỉ có thể thở hồng hộc trong Diệp Phong Thành, không thể vượt qua nửa bước.

“Chủ nhân của Diệp gia là ta, Diệp Hoài Cẩn, có chuyện gì ta sẽ chịu trách nhiệm. Một là người đứng đây nhìn, hai là bước qua xác ta.”

Trong rừng yên tĩnh, chỉ có tiếng đào đất của Doãn Tĩnh vang lên, từng xẻng từng xẻng, rất nhanh đụng tới quan tài gỗ lim kim ti cứng rắn.

“Chủ nhân?”

Doãn Tĩnh nhìn Diệp Phong Thành, lần cuối xác nhận với hắn có cần làm vậy hay không.

Diệp Phong Thành gật đầu, “Doãn Tĩnh, mở quan tài ra.”

Phủ đi đất cát bên ngoài, mấy cây đinh dài lần lượt bị cạy lên, đầu tiên là lớp quách ngoài cùng, rồi đến quan tài. Giữa hai lớp quan tài là châu báu ngọc khí bồi táng, nhưng Doãn Tĩnh liếc cũng không liếc, chỉ chăm chú làm việc trên tay mình.

“Người muốn làm gì?” Biết Diệp Phong Thành cố chấp, Diệp Hoài Cẩn đành nhượng bộ, “Có phải liên quan đến mấy hôm người mất tích?”

“Ta nhìn thấy vài chuyện cũ của Diệp gia bên trong bức hoạ, bây giờ chỉ là xác minh lại một chút suy nghĩ trong lòng ta.”

Trong tổ tiên của Diệp gia, chỉ có đôi huynh đệ Diệp Lang Thuỷ và Diệp Lang Tuyên là huynh trưởng mất trước, khôi lỗi thuật tổ truyền của Diệp gia hình như là cũng vào thế hệ này. Hắn còn chú ý tới, phần lớn những quyển sách ghi chép về Diệp Lang Thuỷ đều bị người tận lực xé đi vài trang, làm cho người ta khó tránh khỏi bộc phát vài điểm khả nghi trong lòng.

Những gì hắn có thể tìm được trong sách vở ghi lại đều là sự tích thời trẻ của Diệp Lang Thuỷ: Gã đã từng chém bạch xà trong biển, quyết tử chiến đấu với ma vật, là một thiên tài hiếm thấy trong toàn bộ Diệp gia, chỉ tiếc chết sớm, để lại một mình người em ruột Diệp Lang Tuyên còn sống thương tiếc cho huynh trưởng.

“Người...”

Rất nhanh, đã đến lớp quan tài nhỏ cuối cùng dành cho người nằm.

“Thất kính.”

Doãn Tĩnh hành lễ xong mới bắt đầu khai quan.

Vật bồi táng đều còn ở trong, nhưng quan trọng nhất là thi thể thì lại không có.

Được bọc trong kim ti không phải là di hài của Diệp Lang Thuỷ như trong tưởng tượng của bọn họ, mà là một người rời bằng gỗ trông rất sống động.

Người rời này lớn bằng một nam tử trưởng thành, khuôn mặt trông rất giống thật, chắc là được làm theo dáng dấp khi còn sống của Diệp Lang Thuỷ.

Cái gì đó trong quan tài được tiếp xúc với không khí bên ngoài, màu sắc nhanh chóng rút đi, chỉ có người gỗ kia sống lại, tròn mắt chuyển động, hàm trên va vào hàm dưới lớp cộp, như không nói gì mà cười nhạo đám người trước mắt.

“A Tĩnh lùi ra sau!”

“A!”

Doãn Tĩnh muốn tiến lên sờ thử, nhưng nghe được tiếng quát lớn của Diệp Phong Thành, vội vã lùi về sau.

Nếu như Doãn Tĩnh không lui lại, chỉ sợ ngọn lửa màu đen trên người con rời kia đã thiêu sống hắn cùng vô số pháp bảo được bồi táng đến sạch sẽ.

“Chuyện gì... Chuyện gì thế này?!”

Tất cả mọi thứ đã bị ngọn lửa nuốt chửng, nước sơn trên quan tài gỗ bong xuống, tiếng cháy lộp bộp, như pháo nổ mừng năm mới. Diệp Hoài Cẩn tiến lên trước, muốn xem rõ cái gì đó ở đằng sau màn khói dày đặc, nhưng đã bị Doãn Tĩnh mạnh mẽ kéo lại.

“Không phải lửa bình thường, nguy hiểm.”

Doãn Tĩnh vừa mới tránh được một kiếp, giọng nói trở nên khô khốc, nuốt xong vài ngụm nước bọt mới có thể miễn cưỡng lên tiếng.

“Người ở bên trong đâu?!” Diệp Hoài Cẩn không thể nào tiếp thu được, “Trộm mộ? Không, không thể nào, đồ bồi táng vẫn còn, không thể nào là trộm mộ!”

Cấm chế ở đây được gia cố bởi người của mỗi thế hệ Diệp gia, nếu bị ai đó cưỡng chế xông vào, không thể không lưu lại nửa điểm dấu vết.

“Còn chưa đủ rõ ràng sao? Ngay từ đầu, được chôn cất trong ngôi mộ này chính là người gỗ, mà không phải Diệp Lang Thuỷ.”

Từ đầu đến cuối, Diệp Phong Thành luôn bình tĩnh, như đã đoán được hết thấy mọi thứ từ lâu.

“Vậy cái gã tóc bạc kia...”

Lúc này Doãn Tĩnh mới nhận ra thân phận thực sự của gã tóc bạc nọ.

“Ừ, chính là Diệp Lang Thủy.”

Đến đây, Diệp Phong Thành rốt cuộc có thể khâu lại câu chuyện cũ của Diệp gia thành hình: Đối mặt với huynh trưởng đã nhập sâu vào ma đạo, ngang nhiên nuôi dưỡng thi sống, Diệp Lang Tuyên bắt đắc dĩ, chỉ có thể chặt cổ tay làm liệt sĩ*, lựa chọn liên kết với người ngoài để diệt trừ huynh trưởng của mình. Thế nhưng Diệp Lang Tuyên không biết, kế hoạch của bản thân đã sớm bị Diệp Lang Thủy nhìn thấu. Diệp Lang Thủy tương kế tựu kế, dựa theo kế hoạch của Diệp Lang Tuyên mà kim thiên thoát xác*, để lại một mình Diệp Lang Tuyên cả ngày sống trong sự đau khổ hối hận vì đã giết huynh.

*Liệt sĩ đoạn oản: Khi bị răn cản vào cổ tay thì người lính dứt khoát chặt cổ tay đi để độc không lan ra khắp cơ thể, nghĩa bóng để chỉ hành động thẳng thắn, dứt khoát.

*Kim thiên thoát xác: Ví với việc dùng mưu để trốn thoát mà không bị phát hiện.

“Làm sao gã có thể lừa gạt được nhiều người như vậy?”

Tuy nói phép che mắt là loại pháp thuật cực kỳ đơn giản, nhưng để lừa gạt càng nhiều người, thì càng thử thách bản lĩnh của người thi thuật, chỉ cần có một người nhận ra được điểm dị thường, vậy coi như kiểm củi ba năm thiêu một giờ. Đặc biệt là muốn lừa gạt dưới mí mắt của đám người Diệp Lang Tuyên, quả thật khó càng thêm khó.

“Bởi vì gã thật sự có thiên phú dị bẩm.”

Bên trong ghi chép, bao gồm khôi lỗi thuật, cầu hồn, kiếm pháp, bùa chú, không có gì Diệp Lang Thủy không giỏi không thông, đáng tiếc thiên phú này đã bị gã dùng hết vào chuyện ác.

Ngọn lửa lớn quỹ dị này tạm thời không ngừng lại, còn có xu hướng càng cháy càng mạnh.

Ánh lửa gay gắt chiếu rọi rõ ràng từng biến đổi dù chỉ là nhỏ nhất trên vẻ mặt của bọn họ. Không giống với hai người vừa sợ vừa kinh ngạc kia, có thể nói Diệp Phong Thành lãnh tĩnh đến mức tựa như một bức tượng điêu khắc lạnh lẽo.

“Xem đủ chưa? Được rồi, tiếp tục, thời gian không còn nhiều.”

Sao mai phía đông trở nên mờ mờ, là dấu hiệu trời sắp sáng. Thời gian cấp bách, không tiện lưu lại lâu trước phần mộ của Diệp Lang Thủy, Diệp Phong Thành muốn chiếm được đáp án nên không chút nào lưu luyến mà xoay người rời đi.

“Người lại muốn làm cái gì?”

Vẫn còn kinh hãi đối với hành động tối nay của hắn, Diệp Hoài Cẩn vội vã gọi Diệp Phong Thành từ đằng sau.

Diệp Phong Thành cũng không quay đầu lại, lạnh lùng nói, “Ta muốn mở quan tài của Lý Tương Quân, người tự quyết định có muốn đi theo hay không.”

“Người!”

Dù có chuẩn bị, nhưng đột nhiên nghe được cái tên này, Diệp Hoài Cẩn cũng không nhận được mà mất bình tĩnh.

Lý Tương Quân chính là thê tử mang thai của Diệp Cao Sâm, còn chưa kịp sinh nở thì đã bị giết. Xét trên bản chất mà nói thì không giống với người xa lạ như Diệp Lang Thủy, Diệp Hoài Cẩn có quan hệ thân thiết với Diệp Cao Sâm khi còn sống, tự nhiên đối với thê tử của Diệp Cao Sâm yêu ai yêu cả đường đi.

Từ lúc chôn cất nàng đến bây giờ chỉ mới hơn một tháng, Diệp Phong Thành lại muốn quấy nhiễu nàng yên giấc, cho nên dù hắn nói cái gì, Diệp Hoài Cẩn cũng không chịu đồng ý.

Diệp Hoài Cẩn oán hận nói: “Người thật sự điên rồi.”

“Ta điên hay không điên, chính ta biết rõ, không cần người nhắc nhở.”

Diệp Hoài Cẩn đã được lĩnh giáo qua sự cố chấp của Diệp Phong Thành từ lâu, biết rõ hắn, thế nhưng vẫn không từ bỏ khuyên nhủ.

“Người không thể để cho nàng mờ yên mả đẹp sao, nhất định phải làm cho người chết không nhắm mắt?”

“Xuống đất rồi, nàng thật sự có thể nhắm mắt sao?”

Nghe ra trong lời nói của Diệp Phong Thành mang theo thâm ý, Diệp Hoài Cẩn cũng không bị lừa.

“Chẳng lẽ mở quan tài thì có thể làm cho nàng nhắm mắt? Biện pháp duy nhất làm cho nàng nhắm mắt chính là để Diệp Duy Viễn nợ máu phải trả bằng máu!”

“Diệp Duy Viễn hẳn có nỗi khổ tâm trong lòng.”

“Người hiểu rõ y như vậy?”

Diệp Hoài Cẩn nhin không được mà cười xì thành tiếng. Trong lời này của Diệp Hoài Cẩn dùng tới mười phần mười trào phúng —— Dù sao ai cũng biết, Diệp Phong Thành chưa bao giờ thân cận với Diệp Duy Viễn, muốn nói hiểu rõ con người Diệp Duy Viễn, chỉ sợ một hạ nhân tùy tiện bên cạnh Diệp Duy Viễn còn biết nhiều hơn Diệp Phong Thành.

“Không, ta không có chút nào hiểu rõ y.” Đối với lần này, Diệp Phong Thành bình tĩnh đáp lại, “Nếu như ta hiểu rõ y, ta với y kiên quyết sẽ không đi đến một bước này. Ta chỉ biết là, y không phải kẻ lạm sát người vô tội.”

“Sự thật là chính y đã giết một nhà Diệp Cao Sầm!”

Nghe thấy Diệp Phong Thành giải vây vì Diệp Duy Viễn, Diệp Hoài Cẩn không nói được trong lòng nhiều thất vọng hơn một chút, hay là nhiều phần nộ hơn một ít.

“Người nói y có thể có nỗi khổ tâm gì trong lòng? Cao Sầm đã cứu mạng của y, không chỉ một lần, A Tương mang thai cốt nhục của Cao Sầm, lẽ nào người cảm thấy bọn họ đáng chết sao? Diệp Phong Thành, người thật sự khiến ta đau lòng.”

“Người nhìn cái này.”

Diệp Phong Thành đột nhiên dừng bước, Diệp Hoài Cẩn ở đằng sau suýt chút nữa đụng vào hấn.

Hấn đưa cái tráp mình ôm theo dọc đường đưa cho Diệp Hoài Cẩn, để chính Diệp Hoài Cẩn mở ra xem.

Vật bên trong náo loạn một đường, bây giờ lại yên tĩnh khác thường, im lặng đến độ không giống nó. Huyền thiết này như hàn băng ngàn năm, nên Diệp Phong Thành ôm một đường đều không nóng. Diệp Hoài Cẩn tiếp nhận cái tráp, phản ứng đầu tiên chính là lạnh thấu vào trong xương tuỷ.

Diệp Hoài Cẩn mạnh mẽ kiềm chế lửa giận trong lòng, tính tìm tòi hư thực đến cùng, nhưng sau khi mở ra xem thì lại trở nên giận dữ không thể nén.

“Người cho ta xem thứ hung khí này có ích gì?”

Hoá ra vật trong tráp chính là bội đao Diệp Duy Viễn thường dùng.

“Người thử rút nó ra xem.”

Dù Diệp Hoài Cẩn sử dụng sức lực như bú sữa mẹ, vẫn không thể rút nó ra khỏi vỏ đao.

“Người ngó thử coi, chỉ sợ thứ đồ chơi này đã trở nên vô dụng rồi?”

Diệp Hoài Cẩn cẩn thận nhìn chăm chăm vào khe hở giữa vỏ đao và chuôi đao, giống như muốn xác nhận có bị gỉ hay không, “Bằng không thì sao không rút ra được?”

“Vẫn là để ta.”

Diệp Phong Thành nhận lấy thanh đao, không tốn một chút khí lực nào mà rút nó ra.

Ánh trắng rơi trên lưỡi đao hẹp, đao bạc ánh tuyết, sáng đến mức người ta không mở mắt nổi.

“...”

Diệp Phong Thành rũ ánh mắt xuống, không biết đang suy nghĩ chuyện gì.

Người đã đi theo bên cạnh hắn nhiều năm như Doãn Tĩnh mơ hồ phát hiện hắn đang khổ sở, chỉ là không biết vì sao hắn lại khổ sở.

Vì chủ nhân của cây đao này không có ở đây sao?

“Thật sự kỳ lạ, Diệp Duy Viễn không thể nào thích người, tại sao người lại có thể?”

Người nói vô tâm, người nghe hữu ý. Tại sao chỉ Diệp Phong Thành có thể? Nghi vấn như vậy chợt loé lên trong lòng của Doãn Tĩnh và Diệp Hoài Cẩn, nhưng sự chú ý rất nhanh bị những thứ khác hấp dẫn, không tiếp tục suy nghĩ đáp án của vấn đề này.

Thanh đao bạch ngọc dát vàng này là Diệp Cao Sầm đưa tặng cho Diệp Duy Viễn, trên lưỡi đao được gia chú minh văn có thể trừ khử tà yêu.

Ngón tay của Diệp Phong Thành trượt dọc theo lưỡi đao sắc bén, khiến Doãn Tĩnh nhìn thấy hãi hùng, nhưng Diệp Phong Thành lại hoàn toàn không sợ bản thân sẽ bị cắt trúng.

“Có gì đáng xem... Đây là cái gì?”

Minh văn ánh lên kim quang chậm rãi lưu động, nhưng thứ thật sự khiến người ta chú ý chính là vài sợi hắc khí dính trên đầu lưỡi đao.

“Là quỷ khí.” Diệp Phong Thành thu đao vào vỏ, “Trên lưỡi đao để lại quỷ khí, rất khó làm cho người ta phát lộ là ở đâu ra.”

Không giống với yêu khí và tà khí, phần lớn quỷ khí bắt nguồn từ tiểu quỷ. Diệp Phong Thành nghĩ tới nghĩ lui, chỉ có thể nghĩ đến thai nhi chưa xuất thể kia trong bụng Lý Tương Quân.

“Bất kể như thế nào, ta không cho người mở quan tài, ai biết quỷ khí này là do Diệp Duy Viễn mang đến từ đâu.”

Tính cách ương bướng của Diệp Hoài Cẩn cũng nổi lên.

Bất kể là quá khứ hay hiện tại, một nữ nhân có mang quỷ thai bao giờ cũng là đại hung. Diệp Hoài Cẩn khẳng khái quỷ khí này là do những thứ dơ bẩn khác mang đến, không để cho Diệp Phong Thành làm hỏng thanh danh của Lý Tương Quân.

“Diệp Hoài Cẩn, người cần hiểu rõ, ta đây không phải đang thương lượng với người cái gì.”

“Chủ nhân, người nghe, đây là tiếng gì?”

Doãn Tĩnh kinh hoảng nói xen vào một câu, cũng làm cho Vân Ngụy Dịch này giờ đang đứng ngoài cuộc chú ý, ba ánh mắt đều tập trung trên người Doãn Tĩnh.

Diệp Hoài Cẩn cho rằng đây là oai chiêu Doãn Tĩnh nghĩ ra để khuyên can, đang định nói Doãn Tĩnh ngậm miệng, nhưng lại nghe thấy một tràng tiếng khóc nỉ non rất nhỏ.

Diệp Hoài Cẩn tưởng mình lầm lẫn, nghe tiếng kêu của một loài thú không biết tên thành âm thanh con người, nhưng tiếng khóc nỉ non kia lại càng không giống là giả.

“Lần này người nên tin ta chứ?”

Doãn Tĩnh hừ lạnh một tiếng, không có ngữ khí tốt đẹp với Diệp Hoài Cẩn.

“Câm miệng.”

Vân Ngụy Dịch nghiêng tai lắng nghe một lúc, chắc chắn nói, “Là tiếng em bé mới sinh khóc.”

Men theo âm thanh kia, bọn họ nhanh chóng đi tới nơi hợp táng của vợ chồng Diệp Cao Sầm và Lý Tương Quân.

Đến càng gần, tiếng khóc nỉ non của trẻ sơ sinh kia lại càng nghe rõ, khiến người nghe cảm thấy mao mao* trong lòng.

*Mao mao: Tiếng gọi thân thương đối với trẻ mới sinh, mình không biết dùng từ gì để diễn đạt chỗ này nên để nguyên...

Bởi vì chôn cất chưa lâu, phần mộ còn chưa mọc lên cỏ xanh rậm rạp, trụi lủi rất khó coi. Lần này không chờ Diệp Phong Thành lên tiếng, Doãn Tĩnh đã xách dụng cụ lên làm việc. Doãn Tĩnh vốn là nhất giới võ phu*, tu luyện pháp thuật qua loa, nếu như không trung thành chịu khó, cũng sẽ không thể đi theo Diệp Phong Thành được nhiều năm như vậy.

*Nhất giới võ phu: Đại loại là để chỉ những người chỉ biết võ công, thích sử dụng tay chân hơn là đầu óc.

Trước lạ sau quen, lần này Doãn Tĩnh đào thuận lợi hơn lần trước — Cái xẻng rất nhanh đụng vào vật cứng, chấn động đến mức tê tay.

Doãn Tĩnh phủi qua lớp đất bên ngoài, lộ ra mảnh vải đỏ phủ lên hai cái quan tài một lớn một nhỏ — Bên trái lớn hơn là của Diệp Cao Sâm, bên phải nhỏ hơn một chút là của Lý Tương Quân — Sau đó nằm phục người xuống, áp tai lên tấm gỗ nghe động tĩnh ở bên trong.

Coi như không làm như vậy, bọn họ cũng có thể xác định được tiếng khóc truyền tới là từ bên trong cỗ quan tài này.

“Không phải người... Đã để lại bùa chú trên người nàng?”

Lúc này Diệp Hoài Cẩn không còn gì để nói — Đầu đã đến một bước này, nếu ngăn cản Diệp Phong Thành mở quan tài, trái lại trông có vẻ không biết rõ đạo lý. Diệp Hoài Cẩn nhớ lại các chi tiết nhỏ lúc chôn cất, nhớ tới đây, càng như bắt được cọng cỏ cứu mạng.

“Đó là để phòng ngừa những thứ dơ bẩn bên ngoài đi vào, bây giờ xem ra, có vấn đề hắc là thai nhi trong bụng của nàng.”

Đến một bước này, Diệp Phong Thành không vội vã mở quan tài.

Bốn người ở đây không ai không hiểu rõ: Mẫu tử vốn chung một thể, bây giờ cơ thể mẹ đã chết, nhưng thai nhi kia lại còn sống, tất nhiên không phải là thứ gì dễ đối phó.

Đầu tiên Doãn Tĩnh đeo một đôi bao tay giao tiêu* mỏng như cánh ve, sau đó dùng một tấm giao tiêu khác đã được tẩm thuốc để che miệng mũi, bảo đảm mỗi một tấc da thịt lộ ra bên ngoài của mình không trực tiếp chạm phải vật bên trong, rồi mới cẩn thận mở quan tài ra.

*Giao tiêu: Chỉ loại vải lụa do người cá dệt trong truyền thuyết, vào nước không bị thấm ướt.

Bởi vì không được an táng long trọng, vì vậy quan tài của Lý Tương Quân chỉ có hai tầng. Sau khi mở ra lớp quách thứ nhất, một mùi tanh tưởi nồng nặc tản ra.

Dù bọn họ đều dùng giao tiêu che mặt, cái mùi đáng sợ kia vẫn cứ xông đến khiến con mắt đau nhức, trong bụng quặn quại, chỉ có thể mừng thầm rằng bọn họ không phải người phạm, đã sớm tích cốc, không thôi đã nôn ra đến tối tẩm mặt mày. Doãn Tĩnh cẩn thận kiểm tra một lúc, cũng bị ngạt không chịu nổi, phải tạm thời nhảy lên trên, báo cáo tình huống bên trong với Diệp Phong Thành.

“... Đầu là nước, đồ bồi táng cũng bị ngập trong nước.”

Trong quan tài nhỏ chứa xác còn đang tí tách thấm nước ra bên ngoài, không khó để tưởng tượng ra quang cảnh ở bên trong là như thế nào.

“Là mùi ác lộ* thối của nữ tử.”

*Ác lộ: Sản dịch, huyết hôi theo âm đạo bài xuất ra ngoài sau khi sinh.

Vân Ngụy Dịch hơi buông tấm khăn trong tay xuống, xác nhận nguồn gốc của cái mùi này.

Ác lộ là sản phẩm sau khi nữ tử sinh nở, ác lộ của người chết tanh tưởi, chỉ sợ là tình hình có biến.

Doãn Tĩnh lấy lại sức, một lần nữa leo xuống huyết động, chuẩn bị mở quan tài nhỏ chứa xác. Hắn vừa mới đụng vào, lập tức cảm thấy trên quan tài đều là dầu mỡ, thật sự trơn trượt, rất khó dùng khí lực, chỉ có thể móc một cây đao bé từ bên hông, chậm rãi cạy ra.

Trong quan tài, Lý Tương Quân vẫn mặc váy trắng như lúc chôn cất, chỉ có điều thân thể đã bị ngâm trong chất sáp lỏng màu vàng.

Hai gò má trắng bệch đến gần như trong suốt của nàng lồm xướng, con ngươi bạo lồi, giống như muốn thoát khỏi khốc mắt. Có điều tư thế của nàng không giống với lúc Doãn Tĩnh phát hiện trong phòng ngủ, hai tay được đan cài đặt trước ngực.

“Diệp thành chủ, vị phu nhân này chết khi được mấy tháng?”

Vân Ngụy Dịch là người đầu tiên phát hiện có điểm bất thường.

“Chưa đủ bảy tháng.”

Diệp Phong Thành trầm ngâm một lúc, cũng nhận ra được lão đang ám chỉ cái gì.

“Song thai?”

Thấy có người vẫn không hiểu, Vân Ngụy Dịch tiếp tục hỏi.

“Đơn thai.”

“Vậy thì các người nhìn một cái, cái bụng này giống như của một nữ nhân có mang bảy tháng sao?”

Nói đến nước này, đầu óc mơ hồ như Doãn Tĩnh cùng Diệp Hoài Cẩn cũng biết rốt cuộc không đúng chỗ nào.

So với lúc chôn cất, bụng của nàng hoàn toàn lớn hơn một vòng, phồng to đến mức như sắp sửa lâm bồn.

Bùa chú mà Diệp Phong Thành dùng máu viết lên áo liệm hơi hơi phát sinh hồng quang, cho dù không đến gần cũng có thể cảm nhận được nhiệt độ rừng rực muốn đốt người thành tro. Ý vào đôi găng tay đang đeo được làm từ giao tiêu, Doãn Tĩnh đưa tay muốn chạm vào để thăm dò đến cùng.

“Không thể đụng vào.”

Không biết Diệp Phong Thành đã xuống dưới vào lúc nào, trong tay còn cầm bội đao của Diệp Duy Viễn.

Hắn dẫn Doãn Tĩnh lui ra, chính mình đi lên trước, chậm rãi hạ mũi đao xuống xiêm y của nàng.

“Đắc tội.”

Đây vốn là thần binh có thể chém sắt như chém bùn, cắt đứt tóc thổi, mũi đao còn chưa thật sự chạm vào, khí tức sắc bén đã lập tức cắt rời quần áo.

Nam nữ khác biệt, cộng thêm Lý Tương Quân còn lớn hơn Diệp Phong Thành một bối phận, hành vi như vậy vốn vượt quy củ mười hai vạn lần, nhưng bây giờ, chẳng ai nói được câu nào để kêu hắn dừng tay.

Lần thứ hai nhìn thấy vết đao trí mạng kia, hai hàng lông mày dài của Diệp Phong Thành nhíu lại cùng nhau.

Trên vết đao ngưng tụ kim quang dày đặc giống y hệt như trên thân đao. Hắn không ngừng tay, mãi cho đến khi toàn bộ phần bụng đều bị lộ ra.

Lý Tương Quân chết đã lâu nhưng bụng vẫn phồng lớn, làn da mỏng manh trên phần bụng kia tựa như có thể nứt ra bất cứ khi nào. Diệp Phong Thành nhìn chăm chú, hoá ra kim quang từ chỗ vết đao nọ lan ra, giống như mạng nhện, che phủ toàn bộ da thịt của nàng từ phần ngực trở xuống, hết sức áp chế vật đang bất an xao động bên trong.

Nhưng vật kia cũng không cam lòng bị trói buộc, lần lượt thử phá tan cấm chế do kim quang bày ra.

Tiếng khóc nỉ non kia phát ra sau khi nó thất bại, từng tiếng vang vọng trong huyết động tịch liêu, cực kỳ khiến người ta sợ hãi.

Cảnh tượng này thật sự quá mức quỷ dị, thậm chí át đi sự ngưng ngơ của Diệp Hoài Cẩn khi nhìn thấy thân thể khác giới.

“Giống như muốn sinh... Người làm cái gì?!”

“Ngậm miệng!”

Biến cố xảy ra cực nhanh: Cổ tay Diệp Phong Thành run lên, mũi đao sắc bén cắt đứt lớp da gần như trong suốt kia.

Một khi tấm lưới mảnh mai do kim quang dệt thành vỡ vụn, sẽ không không chế được quỷ thai bên trong. Nhô ra đầu tiên là đầu ngón tay sắc nhọn, nó móc lấy nội tạng của mẫu thân, dùng sức thoát ra từ trong tử cung của mẹ mình, lộ ra cái đầu, quỷ thai này có khuôn mặt dữ tợn, đôi mắt không có tròng trắng, hoàn toàn đen xì, lúc nhìn Diệp Phong Thành, bên trong chứa đầy mười phần mười châm chọc cùng thù hận.

Diệp Phong Thành không cho nó cơ hội ra đời, giơ tay chém xuống, cắt lìa cái đầu dữ tợn của quỷ thai, khiến nó văng ra không xa. Như thế vẫn chưa xong, ngay sau đó hắn lấy thân thể mất đầu của nó ra khỏi bụng của Lý Tương Quân, mạnh mẽ ném xuống đất.

Làm xong tất cả những thứ này, Diệp Phong Thành thở hổn hển, miễn cưỡng đỡ mép quan tài mới có thể đứng vững.

Hắn vốn tưởng rằng một lúc như thế sẽ không sao, nhưng rốt cuộc đã đánh giá cao thân thể mục nát từ bên trong này.

Cho rằng quỷ thai đã bị giết, đám người Doãn Tĩnh mới vừa thở phào một hơi, đến xem tình hình của Diệp Phong Thành, nhưng lại thấy anh hài mất đầu này vẫn chưa từ bỏ ý định, thừa dịp Diệp Phong Thành suy yếu, nó lập tức bò về phía cái đầu của mình.

“Chủ nhân...”

Doãn Tĩnh muốn tiếp nhận thanh đao bạch ngọc dát vàng trong tay Diệp Phong Thành, bắt chước làm theo hắn tiêu diệt quỷ thai kia, nhưng thanh đao như nặng ngàn cân, bất kể như thế nào Doãn Tĩnh vẫn không cầm lên được.

“Để ta.”

Sau khi dùng thuốc, Diệp Phong Thành thoáng có một chút khí lực, thừa dịp nó cách cái đầu còn một đoạn, một đao đóng đinh nó trên đất.

Cũng không biết hắn dùng sức mạnh lớn bao nhiêu, chỉ thấy một nửa thân đao vẫn chưa cắm hết xuống lòng đất. Quỷ thai kia bị đóng ngay tim, nhưng tứ chi vẫn không ngừng co giật, mãi đến khi mình vãn kim quang đi vào trong thân thể của nó, đốt nó thành một bãi chất lỏng sền sệt cháy sém hôi thối.

Cách đó không xa, đầu lâu mất thân kia mở miệng sắc nhọn khóc to, kêu rên thê thảm đến cực điểm, khiến người ta không dám nghe.

Diệp Phong Thành lau đi một vệt máu như bạch mai trong tuyết trên lòng bàn tay, vừa ngẩng đầu thì nhìn thấy gương mặt âm tình bất định của Vân Ngụy Dịch.

Đừng nói cho bọn họ biết.

Vân Ngụy Dịch đọc được lời nhắn bên trong ánh mắt của hắn.

Đừng nói cho bọn họ biết hắn còn có thể sống được bao lâu.

13. Chương 13

Biên tập: Mr.Downer

Đi sâu đến cuối hành lang uốn khúc phía nam, mở hai cánh cửa gỗ được sơn dầu, sẽ lộ ra một khung cảnh rộng rãi khác ở bên trong.

Trong viện trồng nhiều loại cây như đông thanh, tử kinh, tuyết tùng, cùng cây thường xanh, bất cứ khi nào đến đây đều chỉ nhìn thấy một màu xanh ngắt trước mắt. Đi vào trong chút nữa là một toà lầu gỗ ba tầng thấp thoáng giữa cành lá sum xuê, bên trên treo bảng hiệu bằng gỗ thông không khắc chữ. Đây là nơi ở

của thành chủ thành Vãn Nhật, Diệp Phong Thành —— Khác với suy đoán của người ngoài rằng bên trong người đông chen chúc, ngựa xe như nước, náo nhiệt ra vào, nơi này thật sự quanh quệ đến mức không giống như nơi có người ở, chỉ có sáng sớm cùng chập tối, người đưa tin hoặc báo cáo sự vụ trong thành lại đây mới xem như là có chút hơi người.

Cũng không biết người của Diệp gia dùng cách gì, hoa trong viện quanh năm không úa tàn, hoa phù dung nở từ đầu xuân đến muộn đông, hàn mai lại có thể bắt gặp giữa một ngày hè, còn tử đằng mọc đầy đến nỗi chúng có thể chạm đến mỗi một góc sân, khiến người ta thường xuyên nảy sinh cảm giác loạn mùa.

Diệp Phong Thành không xa lạ gì với cảnh sắc này.

Từ nhỏ, thân thể của hắn đã không tốt, luôn luôn có chút đau đầu nhức óc, uống bao nhiêu thuốc trị cũng không thấy khoẻ hơn. Đại phu nói đây là bệnh bẩm sinh từ trong bụng mẹ, cần phải tịnh dưỡng, nhưng mẫu thân của hắn mất sớm, lại không thân cận với Diệp Giang Lâm, cho nên chỉ có một mình hắn lớn lên trong trong đình viện này, chưa từng tiếp xúc với thế giới bên ngoài.

Đọc sách, luyện kiếm, tu hành... Mỗi thứ thật sự vô vị, trong quãng thời gian cô tịch đó, có thể gọi là tiêu khiển duy nhất của hắn chỉ có những ngày Diệp Cao Sầm trở về từ bên ngoài mỗi tháng.

Dù hắn rất ít khi xuất viện, nhưng cũng biết Diệp Cao Sầm làm những chuyện gì: Diệp Cao Sầm sẽ tiêu diệt tất cả những thứ gây nguy hại cho thành Vãn Nhật, dâng hiến một đời của mình cho Diệp gia.

Mỗi tháng, Diệp Cao Sầm chỉ dành cho cháu mình một ngày.

Mặc dù Diệp Cao Sầm là người nghiêm túc, nhưng không phải là người không thấu tình đạt lý. Diệp Cao Sầm không chỉ dạy hắn luyện kiếm, còn mang theo rất nhiều món đồ chơi mới mẻ trong thành làm phần thưởng cho hắn: Khi còn bé thì là một con điều hình chim thật lớn, một khối kẹo mạch nha hình người be bé, một viên ngọc lưu ly toả sáng lung linh, nghe đâu đều là những thứ trẻ con bên ngoài rất thích, sau khi hắn lớn hơn một chút thì là kiếm phổ, sách vở ghi lại pháp thuật thất truyền, vân vân. Hắn không thể nói được mình có bao nhiêu yêu thích, nhưng đây là một phen tâm ý của Diệp Cao Sầm, nên hắn đều vui vẻ nhận lấy.

Một lần Diệp Cao Sầm trở về từ trong thành, không mang theo lễ vật gì cho hắn, mà chỉ mang đến một tin tức.

“Người sắp có huynh đệ.”

Diệp Cao Sầm đơn giản kể lại: Hoá ra lúc Tạ Quân cự hôn đã mang thai, đứa bé kia bị nàng giấu đi thật nhiều năm, nhưng cuối cùng vẫn bị Diệp Giang Lâm tìm được, đồng ý trở về Diệp gia, trở thành huynh đệ của hắn.

“Đứa bé kia, sẽ giống như ta sao?”

Diệp Phong Thành, người đã được định là thành chủ đời tiếp theo, đứng dựa vào cửa sổ, không biết đang nhìn cái gì.

Từ khung cửa sổ này nhìn ra, vừa vặn có thể nhìn thấy tất cả những gì xảy ra trong đình viện, chỗ đó không có một bóng người, chỉ có những đoá hoa nở rộ dưới ánh nắng.

Không biết bắt đầu từ thế hệ nào, nam nhân trực hệ Diệp gia đã không thể sống thọ. Bọn họ nhiều nhất chỉ có thể sống mấy chục năm, ít thì chỉ có mười mấy năm, có người mắc bệnh qua đời, có người bỏ mạng vì tai nạn, qua nhiều năm như thế, Diệp gia không phải không đi tìm giải pháp, nhưng ngoại trừ đan điền có một chút khác thường, bọn họ hầu như không tìm được bất kỳ chỗ nào không ổn, chỉ có thể mặc cho số mệnh như mây đen chạy không thoát bao phủ trên đỉnh đầu của mình.

“Người sẽ oán hận sao?”

Diệp Cao Sầm không trả lời vấn đề của hắn, hỏi ngược lại hắn một câu khác.

“Có cái gì để có thể oán hận?”

“Bởi vì tương lai của người nhất định sẽ mất đi rất nhiều thứ.” Diệp Cao Sầm thở dài một tiếng, “Bất kể là những thứ người từng có, hay người chưa từng có, chúng đều sẽ rời xa người.”

Câu nói này nghe như một lời nguyên rửa ác độc đến cực điểm, nhưng khi đó, hắn không hiểu tại sao nét mặt của Diệp Cao Sâm lại trông như đã hiểu rõ từ lâu.

Hắn từng có cái gì?

Là kiếm trong tay hay là thành Vãn Nhật to lớn này?

Khoảng khắc không thể tiếp tục cầm kiếm do bệnh tình nhanh chóng trở nặng, hắn cũng chỉ bình tĩnh chấp nhận, cảm thấy chẳng sao, dù gì ban đầu hắn luyện kiếm chỉ là vì giải sầu quên tịch mịch, mất đi cái này hắn vẫn còn có thể tu luyện pháp thuật. Còn vị trí thành chủ, hắn không quan trọng, nếu như người khác muốn, chỉ cần đối phương không phải là kẻ đại gian đại ác, hắn cũng sẽ vui vẻ đưa tặng.

Mãi đến một ngày nào đó, hắn mới hiểu được Diệp Cao Sâm ám chỉ cái gì, nhưng khi đó, hết thảy đã quá muộn.

Quá muộn, kết cục của hắn đã được viết xong kể từ trước lúc gặp gỡ. Vui sướng chỉ thoáng lướt qua trong cuộc sống, cùng với đau khổ lâu dài kia, đều được viết sẵn bên trong số mệnh, sẽ không còn một nháy mắt giao thoa nhau.

Một vài thứ hắn chưa bao giờ có được, cũng sẽ không bao giờ có được, rốt cuộc cũng rời khỏi hắn.

Cho dù ngàn năm trôi qua, đình viện vẫn như lúc xưa.

Diệp Phong Thành ngồi bên cửa sổ, như đang chờ ai đó.

Cái đêm từ biển trở về, hắn ốm nặng một trận, Vân Ngụy Dịch gần như không ngủ cả một buổi tối, vô cùng bận rộn, lúc trời sắp sáng thì cơn sốt cuối cùng cũng hạ xuống. Hắn chưa bao giờ coi trọng thân thể của mình, tuy Vân Ngụy Dịch ngoài miệng không nói, nhưng trên thực tế lão đã nhiều lần kéo hắn ra khỏi quỹ môn quan, hắn cũng không biết phải báo đáp ân tình này như thế này.

Trước mắt Diệp Phong Thành còn chưa khỏi bệnh hoàn toàn, bên kia đã gửi thư giục hắn lên đường, nói rằng đã tính ra được ngày đó sẽ nằm trong hai tháng tới.

Đầu lâu của quỷ thai kia được hắn mang trở về, đựng trong kim tráp, dán bùa thật kỹ, chôn sâu vào trong lòng đất, vĩnh viễn không thấy ánh sáng mặt trời, còn di hài của Lý Tương Quân thì chọn ngày lành tháng tốt thêm một lần nữa để chôn cất.

Cùng với việc mở quan tài của Lý Tương Quân, ô danh trên lưng Diệp Duy Viễn được rửa sạch đi một phần nhỏ, chân tướng Diệp Phong Thành đang truy tìm dường như gần thêm một chút. Nhưng chân tướng là cái gì, hắn cảm giác bản thân cũng không thật sự lưu tâm đến nó, hắn chỉ muốn tìm được câu trả lời mình mong muốn.

Câu hỏi năm đó của hắn đã sớm có đáp án.

Tổ chim bị phá, thì trứng còn có thể nguyên vẹn không?

Chẳng qua khi đó hắn không hiểu rõ, luôn nghĩ rằng mình là người sắp chết, chỉ có thể gánh chịu vận mệnh bị ai cay đắng này, nhưng hi vọng thiếu niên kia có thể tránh thoát luân hồi tuyệt vọng. Sau này, hắn nhận ra được rằng, thật ra vận mệnh của bọn họ đã được gắn liền với nhau, nhưng lúc đấy hắn đã đẩy Diệp Duy Viễn ra quá xa, rồi lại không thể đi quay rầy những ngày tháng tiếp theo của y.

Có lúc hắn nghĩ, để y hận hắn như vậy cũng tốt.

Nếu như y hận hắn, vậy thì lúc hắn chết, Diệp Duy Viễn sẽ ít khổ sở hơn một chút.

Hắn không chịu nổi nhất là nhìn thấy người kia khổ sở, nhưng ngay từ đầu hắn đã bao lần khiến y khổ sở.

Vì thế cứ như vậy là được rồi.

“Diệp Cao Sâm, người rốt cuộc đã nói với y cái gì?”

Người rốt cuộc đã nói cái gì, để y lại luôn bất chấp tiến lên phía trước, đặt tính mạng của mình ở một vị trí tùy tiện như cỏ rác.

Trong những ngày rét lạnh nhất một năm, ban ngày ngắn như thoáng chốc, hơi chớp mắt một cái đã thấy chạy trốn giữa những kẽ tay.

Mặt trời đỏ thắm treo chéo giữa sườn núi, nhen lửa hồ nước, im lặng đốt cháy ảnh phản chiếu bên trong mặt hồ.

Diệp Hoài Cẩn bước đi giữa hành lang uốn khúc chật hẹp, cái bóng như một con quỷ chộn rộn, dính sát vào gót chân của hắn, làm cho hắn bất giác cảm thấy hơi lo lắng. Diệp Hoài Cẩn mới trở về từ trong thành, cũng không biết vì sao mình lại vội vàng như vậy, chưa thay xiêm y mà đã không ngừng không nghỉ đến gặp Diệp Phong Thành.

Cái cảm giác này, Diệp Hoài Cẩn đã từng có hai lần — Một lần là Diệp Giang Lâm hẹn hắn uống rượu, một lần là Diệp Cao Sầm viết thư cho hắn.

Nhưng sau này Diệp Giang Lâm mất vì bệnh, còn Diệp Cao Sầm chết vì bị giết.

Doãn Tĩnh đang ôm đao đứng ngoài cửa, thấy người đến cũng không nhắc mí mắt, nghiêng người nhường đường cho Diệp Hoài Cẩn.

Diệp Hoài Cẩn vén màn che lên, tiếng bút trên giấy thoáng chốc ngừng lại. Diệp Phong Thành ngồi bên bàn, như đang cẩn thận viết gì đó, biết Diệp Hoài Cẩn đến cũng không ngẩng đầu lên. Từ chỗ Diệp Hoài Cẩn đứng chỉ có thể nhìn thấy bóng lưng gầy của Diệp Phong Thành cùng một góc giấy sái kim.

Hoá ra hắn gầy đến như vậy, thân thể như bị vét cạn bởi bệnh tật trầm trọng quẩn quanh người nhiều năm, chỉ có thể dựa vào sống lưng thẳng tắp để miễn cưỡng chống đỡ, không muốn người khác phát hiện ra bên trong đã hư đồi.

Cũng may Diệp Phong Thành không để Diệp Hoài Cẩn đợi lâu. Viết xong một phong thư, Diệp Phong Thành đặt bút xuống, chờ đợi nét mực được hong khô. Không biết bên trong loại mực kia có trộn lẫn hương liệu gì, thơm đến mức khiến người ta có hơi lâng lâng, không biết bản thân đang ở phương nào, ngay cả một người như Diệp Hoài Cẩn cũng suyết chút nữa dính phải, mạnh mẽ véo mũi một cái mới xem như tỉnh táo lại.

“Người tìm ta?”

Diệp Hoài Cẩn không phí lời cùng Diệp Phong Thành, nói thẳng.

“Có chuyện gì vội vã như vậy?”

“Diệp Hoài Cẩn, tối nay ta sẽ lên đường, thành Vãn Nhật này giao phó cho người.”

Diệp Phong Thành gấp lá thư làm đôi, ném vào bên trong chậu than đang cháy.

Lửa hồng trên than thú rất nhanh liếm lấy lá thư, đốt nó thành một đồng tro tàn nhẹ bâng.

Diệp Hoài Cẩn chỉ thấy đầu óc nổ tung, “Người nói cái gì?!”

Diệp Hoài Cẩn sợ mình mình nghe nhầm hoặc hiểu sai, cố gắng suy ngẫm lại câu nói kia của Diệp Phong Thành.

Nhưng bất kể như thế nào, ý tứ đều là — “Từ ngày mai, người là thành chủ của thành Vãn Nhật.”

“... Vậy còn người?”

Tại góc tối u ám nhất dưới đáy lòng, Diệp Hoài Cẩn không phải chưa từng nghĩ tới vị trí thành chủ kế tiếp sẽ rơi vào người ai.

Dù sao Diệp Phong Thành không kết hôn, cũng không có con nối dõi, còn lại Diệp Duy Viễn thuộc trực hệ của Diệp gia, cho dù có lý do giết Lý Tương Quân, nhưng chung quy y đã nhập ma, dọc đường chạy trốn lại giết vô số chính đạo nhân sĩ, trong số đó không hề thiếu những người có máu mặt, nên Diệp gia tuyệt đối không thể chấp nhận y trở lại, để y làm thành chủ.

Thế nhưng Diệp Hoài Cẩn cũng chưa hề nghĩ tới, thời khắc này lại đến nhanh như vậy.

“Người muốn đi đâu?”

Diệp Phong Thành chỉ nhìn chăm chăm mớ tro xám trong chậu than, không hề lên tiếng.

Im lặng rất lâu, lâu đến nỗi Diệp Hoài Cẩn cho rằng Diệp Phong Thành sẽ không trả lời.

“Người nói cho ta biết,” Giọng nói của Diệp Hoài Cẩn khàn khàn đến gay gắt, “Nói dối ta cũng được.”

Diệp Hoài Cẩn xưa nay không hiểu nổi được suy nghĩ của Diệp Phong Thành. Dù sao rất nhiều chuyện xảy ra trước đây đều chứng minh rằng Diệp Hoài Cẩn cũng không phải nhân vật thông minh tuyệt đỉnh gì. Nhưng trên thế giới này, có lúc thật giả cũng không quan trọng, chỉ cần Diệp Phong Thành nói cho hắn một cái lý do là đủ.

“Ta ư? Nói dối là ma tinh sắp sửa xuất thế, ta phải đại diện cho Diệp gia ra sức một phần lực vì thiên hạ này.”

Dấu hiệu ma tinh hiện thế đã xuất hiện trong một tháng gần gũi, khiến cho thiên hạ nổi gió tuôn mây, vì vậy Khanh Thủy Tông của Giang Hoài đã dẫn đầu, tụ họp các đại môn phái lại với nhau, quyết tâm đến Ma Vực để thảo phạt ma tinh chưa xuất thế kia. Bọn họ phát anh hùng thiếp rộng khắp mọi nơi, dĩ nhiên cũng gửi đến thành Vãn Nhật. Nhưng khác với dự liệu của tuyệt đại đa số, Diệp Phong Thành không để cho những người khác của Diệp gia tham gia, mà quyết định tự mình đến dự.

Về phần tại sao Diệp Cao Sầm chết? Tại sao Diệp Duy Viễn phải trốn đi?

Diệp Phong Thành hiểu rõ, nếu muốn biết đáp án, hắn nhất định phải tự mình đến đó, gặp lại Diệp Duy Viễn.

“... Vậy thì nói thật?”

“Nói thật là, ta không thể bỏ mặc y ở chỗ đó, ta phải đến dẫn y trở về.”

“Ai?”

Tà dương bên ngoài giống như một vệt máu không chịu khô đi.

“Người không phải đoán được sao? Là Diệp Duy Viễn.”

“Tại sao ngươi phải làm vậy?”

Trong trí nhớ của Diệp Hoài Cẩn, Diệp Phong Thành luôn luôn không bộc lộ ra bất kỳ yêu thích đặc biệt nào đối với đệ đệ khác mẹ này.

Trên thực tế, hắn vẫn luôn như thế với rất nhiều chuyện: Hỉ nộ bất kinh, tiếc rẻ cho đi một chút hồi đáp. Biết Diệp Phong Thành lớn lên như thế nào, Diệp Hoài Cẩn không thể không thừa nhận, có lẽ từ lâu hắn đã dưỡng thành tính cách lạnh lùng mà bạc tình như vậy.

“Diệp Hoài Cẩn, ngươi biết không, ta chưa bao giờ xem y là huynh đệ của mình.”

Một mình hắn lớn lên trong đình viện này, tuy nhiên lại bị đại phụ ra lệnh cưỡng chế tịnh dưỡng, năm này qua năm khác, coi như mấy năm đầu hắn còn có chút nhiệt huyết trong lòng, nhưng rồi cũng đã nguội lạnh từ lâu. Nếu vốn là người có tình cảm gia đình hời hợt, thiếu niên Diệp Duy Viễn lại chợt xuất hiện, chỉ chung một nửa dòng máu với hắn, giữa cả hai còn có một quãng trống cách nhau hơn mười năm, thì tại sao hắn lại phải nảy sinh ra huyết thống tình thân với thiếu niên đột nhiên xuất hiện này?

Đối với hắn mà nói, vào lúc ban đầu, sự tồn tại của Diệp Duy Viễn cùng những thứ vô tri vô giác trong đình viện không kém nhau bao nhiêu.

“Vậy thì vì sao ngươi lại muốn...”

Vì sao ngươi lại muốn làm như vậy?

Diệp Hoài Cẩn biết rõ thân thế của Diệp Phong Thành, đừng nói đến chuyện tiêu diệt ma tinh, một nhọc khi đi đường đã có thể muốn nửa cái mạng của hắn.

“Rõ ràng chính ngươi đã nói, ngươi không xem y là...”

Vì sao phải chấp nhất như vậy đối với Diệp Duy Viễn, mà lại không tiếc hết thảy chỉ để mang y về chính đạo.

Diệp Phong Thành quay đầu lại, Diệp Hoài Cẩn nhìn thấy thần tình kia, trong lòng trở nên hoảng hốt, nhất thời bỗng dưng không biết có muốn nghe câu trả lời của hắn hay không.

“Nhưng ta vẫn luôn nhìn y, trong mắt không còn có ai khác.” Lời nói kinh hãi thế tục như vậy lại do chính Diệp Phong Thành thốt ra, khiến người ta tưởng rằng xuất hiện ảo giác, “Ta cũng không biết bắt đầu từ khi nào, nhưng chờ đến lúc ta lấy lại được tinh thần, thì đã là như vậy. Người có biết đây là một loại tình cảm như thế nào không?”

“Người... Y... Các người như vậy...”

Diệp Hoài Cẩn muốn nói, Diệp Duy Viễn là huynh đệ trên huyết thống của hắn, nếu Diệp Giang Lâm dưới tuổi vàng biết hắn làm như vậy, thì phải giải quyết như thế nào?

“Người cho rằng ta không biết sao?”

Chưa đợi Diệp Hoài Cẩn mở miệng, Diệp Phong Thành đã quay đầu lại nhìn.

Trước đây, Diệp Phong Thành rất ít khi cười, cho dù có cười, thì đó cũng là một nụ cười lạnh lùng, hoặc tàn khốc.

Như nước hồ đóng băng quanh năm, lâu ngày, dưới đáy là nước tù hay nước chảy, còn ai sẽ dễ ý?

Nhưng giờ phút này, toàn bộ bị ai cùng chua xót gì kia tan rã, ôn nhu đến mức không giống Diệp Phong Thành, hắn tựa như một người trẻ tuổi bình thường, kể ra yêu thương cùng suy nghĩ dành cho người trong lòng mình.

Trong mấy chục năm cất bước trên thế gian này, hắn vẫn luôn nơm nớp lo sợ, như bước đi trên băng mỏng, đối lấy những tháng ngày ít ỏi như vậy.

Con người đều có lòng tham, hắn cũng không ngoại lệ. Thử hỏi ai lại không muốn cùng người mình yêu nắm tay nhau đến cuối cuộc đời? Nhưng cũng bởi vì chung một nửa huyết thống, hắn không thể không gác xó thứ tình cảm trái ngược luân thường này.

Trong lòng hắn có một con quái vật mãi mãi không biết thỏa mãn. Ngày nào quái vật còn tồn tại, ngày đó hắn vẫn không thể đóng vai một người huynh trưởng tốt. Huống chi, thời gian còn lại của hắn ngắn ngủi như vậy, ngắn đến mức không dám hy vọng xa vời rằng ngày mai sẽ vĩnh viễn không đến.

Nếu Diệp Duy Viễn tới một nơi nào khác, muốn sống những tháng ngày của một người bình thường, thì cho dù hắn không muốn cỡ nào đi chăng nữa cũng sẽ để cho y rời đi. Dù có khiến số mệnh của bọn họ lại được một khắc gặp nhau, hắn cũng sẽ làm như vậy.

Hắn yêu người trẻ tuổi kia, hắn không thể để dục vọng ích kỷ của chính mình hủy diệt quãng đời còn lại của y.

Không thể.

Nhưng Ma Vực lại không phải là một nơi tốt đẹp.

“Sẽ không thể thay đổi sao?”

Diệp Hoài Cẩn bỗng sinh ra một chút ảo giác nào đó trong phút chốc: Nếu như Diệp Phong Thành không bị bệnh nặng, lớn lên như một đứa trẻ trong một gia đình bình thường, chắc hắn sẽ là một người như vậy.

Là căn bệnh quái ác kia vĩnh viễn xiềng xích hắn, khoá chặt yêu thương cùng căm hận của hắn.

Chỉ có chết mới có thể giải thoát.

Nhưng chuyện hoang đường như vậy, làm sao Diệp Hoài Cẩn sẽ chấp nhận?

“...”

Diệp Phong Thành nói với Diệp Hoài Cẩn một câu, Diệp Hoài Cẩn nghe xong liền ngã xuống ghế, nét mặt đầy sự suy sụp.

“Chức thành chủ này trước hết ta làm thay người, đợi người mang y trở về, ta trả lại người.”

Diệp Phong Thành tựa như muốn nói, nhưng Diệp Hoài Cẩn không đợi hắn mở miệng, đã nói một tràng như bắn pháo, “Vấn gì kia, không phải thần y nổi danh thiên hạ sao, không có bệnh lão không trị được, trên đường đi người nên mang theo lão, ta thấy lão già này chỉ mạnh miệng mềm lòng, trông có vẻ tham tài sợ chết hơn ai khác, nhưng thật sự không đáng sợ như trong lời đồn, người chỉ cần làm khó lão... Người cứ đi ra ngoài một chút cho khuây khoả, không chừng bệnh của người sẽ trở nên khá hơn.”

Trăm ngàn năm qua, chưa từng có người nào của Diệp gia tránh thoát căn bệnh quái vô danh quái gở này, nhưng nhìn thấy từng tia khẩn cầu trong mắt Diệp Hoài Cẩn, Diệp Phong Thành đành sửa miệng.

“Được, người chờ ta trở lại.”

Khi Diệp Phong Thành di chuyển, trên ống tay áo trắng tinh còn mang theo mùi mực thơm.

Diệp Hoài Cẩn rốt cuộc nhận ra đó là cái gì: Mực này gọi là phản hồn, vừa có thể liên thông với quỷ thần, vừa có thể sư thần, do hoa bỉ ngạn, ngải đắng, cùng một ít thực vật gây ảo giác mài mà thành, có thể khiến người nằm mộng giữa ban ngày, không thể phân rõ đó là ảo giác hay là ác mộng.

Mơ một giấc mộng xa hoa trụy lạc, dường như sẽ không bao giờ tỉnh lại.

Diệp Hoài Cẩn không muốn biết trong mộng có cái gì, hoặc có thể nói là e ngại không muốn biết. Giấc mộng ngắn ngủi, sau khi tỉnh lại, cả phòng đầy sự lạnh lẽo cùng cô quạnh, không hề lưu lại một chút nhiệt độ mơ hồ nào.

“Người đi đi.”

Diệp Phong Thành rời đi, không chút nào lưu luyến.

Trời rốt cuộc trở tối.

Diệp Hoài Cẩn thử ngồi vào vị trí Diệp Phong Thành đã từng ngồi, ánh mắt nhìn ra xa xăm.

Hoa trong đình viện quanh năm không héo tàn, cây cối luôn xanh tươi, dù là trời mưa hay là trời nắng, dường như cũng không khác nhau bao nhiêu. Phong cảnh tịch mịch như vậy, cần phải nhìn bao nhiêu năm, rồi lại phải cần bao nhiêu năm mới có thể đợi được người mình muốn đợi kia?

Đến lúc này, một tia sáng cuối cùng trên trời đã không còn thấy, ngôi sao kia sáng lên. Nếu như không phải Diệp Hoài Cẩn cảm giác sai, ngôi sao màu đỏ ở trên chân trời nọ hình như sáng hơn một chút so với lúc bọn họ nhìn thấy ở đảo Diêu Lộc.

Người như bọn họ đều biết, mệnh trời là thứ không thể sửa đổi nhất.

Diệp Hoài Cẩn không chỉ một lần mạo hiểm suy tính vận mệnh trên đại lục, nhưng kết quả không có chỗ nào không sắp sửa xảy ra đại loạn: Bắt đầu từ phản loạn của Nam Hề, mỗi một tác đất sẽ bị cuốn vào trong ngọn lửa chiến tranh. Loạn lạc sinh ra ma tinh, được máu và lửa tắm bổ, ma tinh sơ sinh kia sẽ nhanh chóng trở nên mạnh mẽ, càng nhiều loạn thế đạo. Ngay cả một thế ngoại đào nguyên bình thường như thành Vãn Nhật cũng chạy không thoát.

Giữa những người phạm không hề có tu vi, tuổi thọ chỉ khoảng sáu mươi, bảy mươi năm, bọn họ là những kẻ thần bí cường đại. Nhưng dù thế nào, bọn họ vẫn chỉ là người, không phải tiên nhân lạnh lùng vô tình trên trời, có thể bình tĩnh quan sát vận mệnh trên đại lục này, không tham dự vào bất cứ chuyện gì.

Da không còn, lông mọc thế nào, nếu thật sự đến thời khắc cấp bách, bọn họ cũng sẽ mở cửa thành nghênh chiến.

Bất kể xuất phát từ bất kỳ lý do nào, Diệp Phong Thành đã lên đường.

Đến một bước này, Diệp Hoài Cẩn không thể không nhớ đến câu trả lời mà Diệp Phong Thành đã nói với mình.

Diệp Phong Thành nói, đến chết cũng không thay đổi.

Nếu như nói lúc trước Diệp Hoài Cẩn còn đang do dự, muốn khuyên Diệp Phong Thành lạc lối quay lại, thế nhưng trong nháy mắt đó, Diệp Hoài Cẩn lại hiểu rõ tâm ý của hắn.

Đến chết chỉ nhận định một người, sẽ không thay đổi.

Một đời của Diệp Phong Thành ra sao. Một đời của hắn ngắn ngủi cỡ nào, lớn lên bên trong đình viện nhỏ này, cho tới ngày hôm nay cũng chưa chân chính tiếp xúc với thế giới bên ngoài, dường như chỉ vừa được nhìn thấy thế giới phồn hoa sắp đi đến kết thúc. Một cuộc đời ngắn ngủi buồn tẻ, cô độc tịch mịch như vậy, rốt cục nhận định được một người, giống như kỳ tích.

Cho dù đó là một người không có khả năng nhất.

Diệp Hoài Cẩn làm sao có thể mở miệng khuyên nhủ, muốn hắn buông tay người kia.

“Thật oan nghiệt.....”

14. Chương 14

Biên tập: Mr.Downer

Khi hồng y nhân dẫn đầu đi vào trong cung điện, đầu gối kia vẫn ngồi bên cạnh bàn cờ như cũ, dưới nó chẳng biết đâu là đầu quân cờ.

Nó vẫn trong hình dạng đứa bé khô hời mắt cười kia: Hai bầu má phúng phính đánh phấn hồng, mặc quần áo giấy, trên cổ đeo khoá trường mệnh. Không biết có phải là ảo giác hay không, nó có vẻ lớn hơn mấy ngày trước, có chút gần giống thiếu niên.

Nhuễn thấp có hơi cao, hai cái chân gỗ của nó không chạm tới đất, lúc lắc lủng lẳng giữa không trung, làm cho một chiếc hài giấy suýt chút nữa rơi xuống.

“Chủ nhân, có gì phân phó?”

Hồng y nhân cứng ngắc mở miệng hỏi.

So với đám người rồi du đăng bên ngoài, các nàng đương nhiên được ma vật này coi trọng hơn, nhưng sự coi trọng này có lúc cũng khiến các nàng sợ hãi không thôi.

“Tiểu tử Diệp gia kia vào trong đó cũng hơn mười ngày, sắp đến lúc rồi.” Người gỗ cầm lấy một quân cờ đặt xuống một chỗ khác, thấy hồng y nữ kia không nhận lệnh rồi rời đi ngay lập tức, bèn nheo mắt hỏi nàng một chút, “Làm sao, hình như ngươi có lời muốn nói?”

“Chủ nhân nếu muốn y một lòng trung tâm, sao không biến y thành con rối, như vậy y...”

Đầu gối cười như không cười mà liếc mắt nhìn nàng, tựa như đã nhìn thấu chút tính toán kia dưới đáy lòng của nàng ta.

Ngày đó, khi máu của Diệp Duy Viễn chảy vào trong tay nàng, cảm giác ấm nóng kia khiến nàng rất cuộc ý thức được, dù tất cả hành động không khác gì còn sống, nhưng nàng đã chết rồi, đã chết từ rất lâu rồi, dù có dùng nhiều sơn phấn hơn đi chăng nữa, chúng cũng không thể che đậy được làn da người chết tái xanh cùng đôi mắt vẫn đục kia. Sự phát hiện này làm cho nàng cảm hận những kẻ còn sống, hận không thể biến bọn họ thành dáng vẻ này, vui vẻ cảm nhận đau khổ mà nàng đang trải qua.

“Chẳng lẽ ngươi oán hận ta vì đã biến ngươi thành như vậy?”

“Ta không có!”

Phản bác quá nhanh, trái lại có chút chột dạ bên trong.

“Không có thì không có, kích động như vậy làm cái gì?”

Ý nghĩ sâu dưới đáy lòng bị chặt đứt, nàng nghiêng đầu, cắn môi không chịu nói.

Cho dù không nhìn thấy, nàng biết ánh mắt tựa như hiểu rõ hết thấy của người gỗ kia đang lơ lửng trên người nàng, như thiêu cháy nàng đến đau đớn.

“Chủ nhân, là thuộc hạ sai rồi, không nên lăm miệng đối với chuyện của ngài.”

Sau một lúc, nàng rút cuộc nhận lỗi, quỳ phục xuống dập đầu nhiều lần, đến nỗi trên trán nổi lên một điểm bầm tím.

Nàng không gánh nổi đại giới nếu đắc tội ma vật này —— Chung quy nàng vẫn sợ, làm thi sống còn tốt hơn chuyện chết đi một lần nữa.

“Đi mang tiểu tử Diệp gia kia tới gặp ta, không đi sẽ trễ.”

Nghe thấy khẩu khí của người gỗ, việc này xem như tạm thời bỏ qua, hồng y nữ tránh được một kiếp, vội vã nhắc váy rời đi, tiếng bước chân gấp gáp như bị ma đuổi, một lát sau không còn nghe thấy.

Trong điện mới yên tĩnh được một lúc, chợt vang lên tiếng khóc nỉ non của trẻ con, xé rách bầu không khí yên lặng.

Người gỗ theo tiếng nhìn lại, phát hiện tiếng khóc này phát ra từ một quân cờ đen ngòm. Quân cờ này nhỏ bằng ngón cái, được khắc thành hình dạng trẻ sơ sinh, có móng tay nhọn hoắc, mặt quỷ hung ác cùng với răng nanh sắc bén lộ ra trong miệng lúc gào khóc, trông rất sống động. Nếu đám người Doãn Tĩnh ở đây, chắc chắn sẽ kinh ngạc thốt lên rằng nó và quỷ thai trong bụng Lý Tương Quân giống như được đúc ra từ một khuôn.

Không chờ người gỗ cầm quân cờ lên để xem xét chỗ nào có vấn đề, nó đã vỡ vụn thành từng mảnh, không còn có thể khôi phục.

Người gỗ nghiêng đầu, hơi suy nghĩ một chút, biết rằng chuyện quỷ thai đã bị bại lộ.

“Diệp Phong Thành, đã quá muộn, người phát hiện đã quá muộn.”

Nó tìm đến một quân cờ có khắc sinh thần của Diệp Phong Thành, bóp nó thành bột mịn một cách dễ như ăn cháo.

“Y đã ở trong tay ta.”

Tục truyền rằng, người chết trước tiên phải vượt qua một dòng sông dài, sau đó đến Thập điện Diêm La để nhận phán xét, căn cứ vào những hành vi khi còn sống để quyết định được đi đâu thai hoặc chịu khổ dưới địa ngục A Tỳ. Nhưng tất cả mọi thứ đều nằm ở bờ bên kia của con sông —— Nếu không có đủ tiền để hối lộ người đưa đò, vong hồn sẽ bị thả xuống sông âm phủ, ngay cả lông chim cũng không thể nổi trên dòng nước chết này, tất cả sẽ chìm sâu xuống đáy, bị những con quỷ đầy thù hận ngàn vạn năm cấu xé thành từng mảnh.

*Địa ngục A Tỳ: Địa ngục đau khổ nhất, nơi tội nhân bị hành hạ liên tục, theo quan niệm đạo Phật.

Nói như vậy, chắc hẳn y đã chết rồi, bởi vì những con quỷ trong huyết trì kia đã xé nát y ra, rồi chấp vạ thành một kẻ không phải là y trước đây.

Y là ai, tại sao lại ở đây, những điều này không quan trọng. Người chết không cần quá khứ.

Không có quá khứ cũng không nhìn thấy tương lai, vậy nên thời gian trôi qua cũng mất đi ý nghĩa

Những chất lỏng tanh hôi kia thấm vào mỗi một góc tắc trong cơ thể y, khiến cho y lặn lộn gào thét, để rồi sau đó nhận mệnh, biến thành một con ác quỷ đáng sợ ngủ đông, chờ đợi con mồi mới đi vào, dẫm lên vết xe đổ của y.

Hôm nay, con mồi y chờ đợi vẫn không đến, nhưng lại đến một bàn tay lạnh như băng.

Ban đầu y không muốn rời khỏi, bởi vì chất lỏng đỏ tươi này rất ấm áp, ấm áp đến mức gần như làm cho linh hồn y tan chảy. Nhưng khí lực của cái tay kia rất lớn, nắm chặt bờ vai y, không cho y lùi lại, y bắt đầu dần dần, chỉ có thể nổi lên theo ý của kẻ nọ.

Rời khỏi huyết trì, phản ứng đầu tiên của y chính là rất lạnh, lạnh đến tận xương tủy. Như du hồn phiêu đãng lâu ngày, y có chút không quen, giật giật ngón tay — Hoá ra cảm giác có thân thể là như vậy, không được tự do, mà bị ràng buộc.

Người đầu tiên hấn lại lần nữa nhìn thấy là hồng y nữ có nét mặt như tuyết bản.

Trong cặp mắt vẫn đục của nàng ta, y nhìn thấy cái bóng của chính mình: Cả người đầy máu, chỉ sáng mỗi đôi mắt đỏ ngầu.

“Tĩnh chưa?”

Y cảm thấy thật chóng mặt nữ nhân đã khuấy rối thanh tịnh của mình, bèn nhắc tay bóp lấy cái cổ mảnh mai tưởng chừng như có thể bóp trợn chỉ bằng một tay, rồi chậm rãi xiết chặt.

Nữ nhân bị bóp cổ không chút nào hoang mang, thậm chí còn nở một nụ cười duyên dáng, như một con bướm không an phận, rung động đến mức khiến y thấy ngứa ngáy trong lòng bàn tay.

Không nhận thấy được cảm giác huyết quản đột ngột nhảy lên cùng khoái cảm khống chế sinh tử của kẻ khác, y nôn nóng phát ra một tiếng gầm nhẹ.

“Chủ nhân nói ta mang người đến gặp hân.”

Bởi vì vị trí phát ra tiếng bị y xiết lại, cho nên giọng nói của nàng có chút khàn khàn.

Diệp Duy Viễn buông tay ra, lạnh lùng nhìn nàng, ánh mắt âm trầm, như thú hoang theo dõi con mồi, dù là kẻ hiểu sâu biết rộng như hồng y nữ cũng không khỏi thấy lạnh sống lưng, thiếu chút nữa tưởng rằng ma vật trong chính điện kia đang nhìn mình.

Nàng ta lướt qua y, nhìn huyết thủy sôi trào bên trong hồ nước y đã từng tiến vào kia. Trước đây, nàng thỉnh thoảng được nghe nói rằng huyết trì này thật sự tồn tại, trông thấy Thần Dĩ trông coi địa cung từ đầu tháng đến cuối tháng, canh gác ở cửa không cho bất kỳ kẻ nào tới gần, nhưng chưa từng thấy được bộ mặt thật của nó, càng miễn bàn biết được công dụng.

Y quả thật không giống với lúc trước: Diệp Duy Viễn trước đây dù đã nhập ma nhưng rất an tĩnh, còn bây giờ lại không thấy ở trên người y sự do dự thiếu quyết đoán thuộc về con người, chỉ có lệ khí lạnh lẽo như băng.

Nhìn thấy người trẻ tuổi này của Diệp gia đã triệt để thoát thai hoá cốt, nàng cười ha ha lên, sóng mắt lưu chuyển, mị thái không diễn tả được, “Đắc tội tiểu ca rồi, nhưng người như thế này làm sao dám nhìn ai chớ.”

Lời còn chưa dứt, một thùng nước lạnh đã dội tới, rửa sạch một thân máu đen của y.

“Người...!”

Dơ bẩn được tẩy đi, dung mạo thật của y ngay lập tức lộ ra.

“Như vậy mới đúng.”

Hồng y nữ lùi lại nửa bước, ném thứ gì đó về phía Diệp Duy Viễn. Y nhất thời không thể nhìn thấy đường, trước mắt bị cái gì đó che lại thành một mảnh tối.

“Đừng có phát điên, mặc vào, thân thể trần truồng, ra thể thống gì.”

Y gỡ bỏ vật kia nhìn, hoá ra là một bộ y phục màu đen. Vén mái tóc dài ướt nhẹp, che khuất nửa khuôn mặt lên, y tùy tiện khoác bộ y phục kia lên người. Cũng không biết bộ y phục màu đen này làm từ vật liệu gì, mỏng như cánh ve, không cảm giác được một tia trọng lượng khi mặc vào. Y thắt nút vạt áo, che đi một mảng lớn lồng ngực lộ ra.

Dưới lớp vải đen nhánh làm nền, làn da của y trắng nhợt đến gần như trong suốt, chỉ giữ lại một vệt huyết sắc đỏ thẫm trên môi.

Nữ nhân kia hắt cằm, lộ ra cái cổ xanh tím, trên đó còn một vết dấu tay mờ nhạt, khiến người thấy chán ghét không rõ.

“Đừng dây dưa, chủ nhân nổi giận lên thì ta và ngươi cũng không gánh nổi.”

Một góc cung điện của hoàng cung Văn Cống, những ngọn đèn không bao giờ tắt trải dài thật xa, như ngân hà giữa hè, càng giống như con đường đi về Thiên phủ.

Diệp Duy Viễn cất bước đi theo hồng y nữ, ánh lửa lơ lửng trên những nhụy hoa sen đồng, mờ cá voi nửa đọng lại dưới đáy được đèn đuốc chấp chờn hơ thành một vũng nhỏ, ánh nền phản chiếu kéo dài đến nơi càng sâu, chiếu rọi bóng tối bất an.

“Người rút cuộc cũng đến rồi, nếu không ta đang muốn nghi ngờ có phải Sương Vị đã làm gì với ngươi đấy.”

Cách nơi bọn họ nói chuyện một khoảng, bức màn che hai bên đã buông xuống, tách biệt hoàn toàn địa phương của y và người gỗ kia. Bởi vì ánh đèn u ám, y không thấy rõ hình dạng hoa văn trên màn che, chỉ thấy có ánh kim tuyến mơ hồ lấp lánh, xa hoa quá mức khiến người ta quá mắt.

Hồng y nữ dẫn Diệp Duy Viễn tới đây chẳng biết đã không thấy đâu từ lúc nào —— Có lẽ đã bị ngăn cách ở bên kia màn che, hoặc có lẽ đã rời đi.

Y không lập tức ngồi xuống, chỉ đứng ngay tại chỗ không nhúc nhích, trông như có lời muốn nói.

“Ngươi có chuyện gì?”

Người gỗ rất có hứng thú nhìn y, quân cờ chưa đặt xuống bàn cũng không để ý.

“Ta đến đây lâu như vậy rồi, ngươi cũng nên đưa cho ta một bình khí để tiện tay. Chắc ngươi sẽ không keo kiệt thể chứ?”

Y không nhớ rõ tại sao mình lại đến nơi này, chỉ nhớ rằng hình như đao của mình đã hạ xuống vì giết ai đó. Tuy nói trong tay không có vũ khí cũng có thể giết người, nhưng có thì dù sao vẫn tốt hơn không có.

“Là vậy phải không? Ngươi không nói sớm, nên ta cho rằng ngươi không cần.”

Giống như một người bình thường huyết sáo, người gỗ đưa hai ngón tay ngậm vào trong miệng, không biết chạm đến cơ quan nào, tiếng huyết sáo sắc nhọn chói tai vang lên, tiết tấu ngắn dài lặp lại ba bốn lần, tựa như triệu hồi thứ gì tà ác hơn ở sâu trong bóng tối.

Vật gì đó ở được triệu hoán phát ra một tiếng ngậm nga từ đằng xa, chấn động đến mức mặt bàn bị lắc lư hai phát.

“Bây giờ ngươi chịu ngồi nói chuyện với ta chứ?” Người gỗ làm tư thế ‘Xin mời’, “Mời ngồi.”

Diệp Duy Viễn ngồi xuống đối diện người gỗ, tiếp tục tàn cục trên bàn cờ cùng nó.

Ngay lúc Diệp Duy Viễn đang cau mày suy tính bước đi kế tiếp nên đi thế nào, y chợt nhảy bèn nhận ra không khí bắt đầu lưu thông.

Người gỗ trái lại biết rõ, “Đã tới rồi.”

Ngay sau đó, gió nổi lên trong đại điện trầm lặng. Cơn gió lạnh buốt càng lúc càng lớn, ngay cả màn che kim ti cũng bị thổi bay, Diệp Duy Viễn quay đầu lại, rốt cuộc thấy rõ một đầu bên kia màn che là những gì: Hàng trăm hàng ngàn hồng y nữ chẳng biết đã tập trung lại từ lúc nào —— Quần áo cùng dung mạo trang điểm giống nhau, túm tụm như một mảnh ráng mây đỏ thẫm, nhưng sắc đỏ này cũng không sáng rực rỡ, bên trong ngưng tụ rất nhiều thứ vẫn đục gì đó, như hoa phượng vĩ đã qua thời kỳ nở rộ, giống máu hơi cô đọng.

Các nàng tự động tránh sang hai bên, nhường ra một con đường.

Gió càng lúc càng lớn, ánh lửa bên trong chong đèn gian nan giãy dựa cầu sinh, nhưng thế nào cũng không thể tránh khỏi số mệnh của chính mình.

Quang ảnh chớp chờn, một tiếng rất nhẹ vang lên, tàn hoả tắt ngúm bên trong nhụy hoa sen đồng.

Bóng tối xông về bốn phương tám hướng như thủy triều, mà càng sâu trong bóng tối, tiếng vầy cộ khe khẽ trên nền gạch xanh càng trở nên rõ ràng.

Đợi đến khi quái vật thần bí này hiện hình, Diệp Duy Viễn lập tức nhận ra đây là thủ vệ của địa cung, quái vật nửa trên là người, nửa dưới là bạch xà kia. Thần Dĩ ôm một cái tráp hẹp dài, bình tĩnh trượt lại đây.

Đến gần mà thấy, nửa người trên của nó cũng phủ kín vảy nhỏ, quả thật tựa như dung hợp phần người cùng bạch xà.

“Cầm lấy.”

Không giống với lần giao thủ hung ác tàn bạo trước đây, quái vật tên Thần Dĩ này lại bình tĩnh giao phó cái tráp trong lòng cho Diệp Duy Viễn.

Diệp Duy Viễn ngẩng đầu lên, nhìn thấy trong đôi mắt đỏ tươi của nó chứa đầy bi ai cùng thương hại không lời.

“Người...”

Những giọt nước mắt tựa như trân châu chảy xuống dọc theo gò má trắng bệch của nó, thậm chí còn có vài giọt bắn lên tay Diệp Duy Viễn — Ấm áp, mang theo chút vị mặn, giống như nước mắt của người sống, nó đang khóc.

“Đệ tử trẻ tuổi của Diệp gia, người không nên tới nơi này...”

“Không tới phiên người lắm miệng, Thần Dĩ, đừng quên thân phận của người.”

Đối với hành động này của Thần Dĩ, người gỗ hiển nhiên thật sự nổi giận. Nó hừ hừ giọng, cảnh cáo Thần Dĩ đừng nói những gì không nên nói.

“Trở về chỗ của người đi!”

Nó vừa hơi tức giận, những kẻ đầu tiên bị dọa đến xanh mét mặt mày chính là nhóm hồng y nữ đứng ở hai bên.

Các nàng từng người quỳ xuống như lúa mạch bị gặt, chỉ sợ lửa giận này sẽ cháy lan đến người mình.

“Là Thần Dĩ lỡ miệng.”

Quái vật nửa người nửa xà khom người, lui trở về trong bóng tối.

Không còn ai quấy rối, tâm tình của đầu gỗ tốt hơn một chút. Nó phát tay, một lần nữa đẩy lên ánh lửa bên trong những nhụy hoa sen kiêu mị, chiếu sáng nơi này tựa như ban ngày.

“Mở ra xem, có hợp ý người hay không.”

Diệp Duy Viễn mở ra nhìn, bên trong cái tráp nặng nề bằng huyền thiết là một đoản đao đen tuyền. Y cầm lấy nó đánh giá hai cái — Thân đao rất ngắn, chỉ dài hơn chuỷ thủ một chút, cũng không biết được đức từ kim loại quái lạ gì, cầm trong tay một lúc lâu cũng không thấy nửa điểm ấm áp, lạnh lẽo tựa như tiết trời rét đậm vào tháng chạp. Y hơi thử múa tay, bởi vì không thể so sánh với thanh đao y quen dùng, nên cũng không biết thuận tay hay không.

Lúc này, nghĩ đến một chủ ý thú vị, môi y hiện lên một chút ý cười giả hoạt, nhưng trong ánh mắt vẫn là hàn băng như trước.

Y vén màn che lên, tùy tiện gọi hai hồng y nữ nhân, “Người, với người, tới đây một chút, gần thêm chút nữa, ta có chuyện muốn nói khẽ với hai người.”

“Cái gì cơ? Người nói.”

Một người yêu kiều cười khê, dục nghênh còn cự.

“Lại gần đây, không thể để người khác nghe được.”

Nghe được yêu cầu như thế, các nàng sửng sốt trong phút chốc, liếc mắt thấy người gỗ nhẹ nhàng gật đầu, không còn nghi ngờ mà đến gần y.

Các nàng vừa mới đưa đầu qua, một vệt đao quang thâm đen đã kề sát trên cổ, nhanh như chớp giật, cũng lạnh đến thấu xương.

Tiếng kinh ngạc chưa kịp thốt ra khỏi miệng, hai cái đầu đã đồng loạt bay ra ngoài, lăn lông lốc qua một bên. Mắt hạnh trừng trừng, đôi môi khê nhếch, vui cười cùng hoảng sợ tột cùng chưa kịp rút đi trên khuôn mặt tạo thành một sự đối lập rõ ràng đến cực điểm.

Quý dị nhất chính là thân thể mất đầu vẫn không ngã ngay xuống đất, mà bước đi hai bước, rồi mới nhận ra chính mình mất đi thứ gì, giơ tay muốn đừng vào, nhưng lúc giơ lên giữa không trung thì đột nhiên không còn khí lực.

“Thêm một người tới đây.”

Diệp Duy Viễn lắc lắc cổ tay, như thể chưa từng xảy ra chuyện gì, xem xét con mồi trong mảng mây đỏ thẫm này.

“Người lại đây.”

Có giáo huấn của hai người trước, người thứ ba chậm chạp không dám tiến lên.

“Không nghe thấy y gọi người sao? Còn không tiến lên?”

Người gỗ gõ lên tay vịn ghế, lười biếng nói.

Nếu người gỗ đã ra lệnh, hồng y nữ quý kia cũng không dám ngỗ nghịch, nhắm mắt tiến lên.

Từng cái đầu lần lượt cúi thấp xuống, bấy giờ, không người nào dám lăm mồm, chỉ hận không thể núp đi.

Sau một lát, Diệp Duy Viễn thấy giết đủ rồi, chăm chú nhìn vết cắt bóng loáng trên cổ, “Cũng gần được như ta muốn.”

“Thật sao?”

Đầu gỗ ừ một tiếng, ý bảo y tiếp tục nói.

Diệp Duy Viễn tùy tiện nhắc một cái xác không đầu cho người gỗ xem: Chỗ cắt bóng loáng, cũng không chảy máu, ngoại trừ phần thịt thối giống như sợi bông rách thì khiến người ta chú ý nhất là một đoạn xương sống trắng toát. Cây đinh bằng gỗ hoè đóng vào trong khớp xương sống, giống như hoa ký sinh trong xương tuỷ, gần như đâm thủng cái cổ mảnh khảnh.

Những hồng y nữ còn lại tránh được một kiếp không dám mở miệng nói gì, tất cả đều e sợ đến cực điểm với đoản đao có tạo hình cổ quái trên tay Diệp Duy Viễn, thế nên các nàng đều trật tự lui về sau một bước, tránh xa ma tinh không nói đạo lý này.

“Quả là thanh đao tốt.” Y cười như không cười thu đao vào trong vỏ, thả màn che xuống, ngồi trở lại vị trí, “Là khắc tinh của tất cả thứ tà ma.”

“Người thích là tốt rồi, nhưng tay của người hình như không được ổn cho lắm.”

“Không sao, dù gì cũng phải trả giá một chút.”

Nói thì nói thế, nhưng Diệp Duy Viễn vẫn mở lòng bàn tay ra: Một mảng da thịt đã cầm đoản đao kia cháy đen, toả ra mùi cháy khét khó ngửi, mơ hồ có thể nhìn ra trên chuôi đao có khắc vân rồng.

Sau một lúc, chỗ bị bỏng bắt đầu tự lành, chưa đầy chốc lát da dẻ liền nhẵn nhụi như lúc đầu, không hề nhìn ra chút dấu vết bị thương nào.

Y buông bàn tay còn lại đã nắm thành quyền ra, nhưng hình như còn đang nhớ tới đau đớn nóng rát kia.

Thanh đao này có thể trăm yêu tà, bị một kẻ tà ma như y cầm ở trong tay, làm sao sẽ không bị phản phệ?

“Các nàng là người của người, người không để ý?”

“Người không nên câu nệ việc nhỏ này,” Tuy mất nhiều thủ hạ đắc lực, nhưng người gỗ không hề có nửa điểm buồn bực, “Nếu người thích, ta sẽ tặng các nàng cho người, người thích giết vài người thì cứ việc giết vài người, như thế nào?”

“Cung kính không bằng tuân mệnh.”

Người gỗ gõ gõ bàn cờ, nhắc nhở y nên đặt sự chú ý về lại nơi này.

Lúc chơi cờ, Diệp Duy Viễn thoát nhìn mất tập trung, hay thưởng thức đoản đao đặt dưới bàn tay kia, có lẽ vô cùng yêu thích.

Ngón tay của y phác hoạ mình văn trên vỏ đao. Bởi vì đã quá lâu nên chữ khắc có phần mờ đi, nhưng y cũng có thể mơ hồ nhận ra hai chữ được khắc chính là Lang Thuỷ.

“Phát hiện cái gì?”

“Lang Thuỷ, đây là tên của nó sao?”

“Ta không nhớ rõ, có lẽ là vậy.”

Cho dù là nói dối, nhưng người gỗ này cũng nói y như thật, khiến người nghe không thể không tin.

“Thần binh như vậy, người thật sự không tiếc nuôi mà đưa cho ta?”

Cơ quan trong bụng người gỗ vang lên một tràng khanh khách quái lạ, giống như đang cười.

“Tại sao ta lại phải tiếc nuôi, đệ tử trẻ tuổi của Diệp gia, người nhìn dáng vẻ của ta như thế này, còn có thể sử dụng nó được sao?”

Nó có một đôi tay nhỏ, trên mỗi ngón tay đều có khớp mô phỏng người thật, nhưng dù cơ quan có khéo léo thế nào đi chăng nữa cũng không thể sánh được với hai tay người sống, càng miễn bàn đến chuyện phức tạp như sử dụng binh khí.

“Thân thể của người đâu? Người đừng nói người sinh ra đã trong bộ dạng buồn cười này?”

Diệp Duy Viễn cũng không dồng dãi, trực tiếp nói thẳng chuyện nó chỉ hồn phách ly thể, tạm thời cư trú trên thân thể bằng gỗ này.

“Người hỏi thân thể của ta? Vẫn chưa tới lúc công bố đáp án.”

Đối với chuyện thân thể, người gỗ hiển nhiên không muốn nhiều lời, hai con người đen kịt âm trầm rơi trên người Diệp Duy Viễn.

“Ta đưa Lang Thuỷ cho người không phải là không có điều kiện, ta muốn người thay ta làm một chuyện.”

“Chuyện gì.”

“Không lâu, sắp đến rồi, chờ một chút thôi.” Sau âm thanh cứng nhắc không gợn sóng của người gỗ cất giấu một sự hưng phấn cực độ, khiến cho ngũ quan của nó nhiễm một tầng sắc thái biểu cảm dày đặc, “Cách ngày ta suy tính không xa, vào tháng sau.”

“Lâu như vậy?”

Người gỗ cười khanh khách nói: “Ta đã đợi rất nhiều năm như vậy, đợi thêm vài ngày cũng không khác gì nhau.”

Diệp Duy Viễn không hiểu nó nói cái gì, giễu cợt một tiếng.

Có thể có cái gì ghê gớm?

Y vốn tưởng rằng người gỗ này muốn y đi giết người, cùng lắm là giết một người, hoặc giết một đám người khác nhau.

15. Chương 15

Biên tập: Mr.Downer

Bầu trời bao giờ cũng mờ mịt trước khi bình minh.

Ngày hôm nay chắc hẳn trời sẽ nhiều mây, nhưng vào lúc này vẫn chỉ có chút sắc trời âm u mỏng manh, không thấy rõ ràng. Đêm qua trời đổ xuống một trận mưa to, thế nên hoa trong sân đã rụng hơn một nửa, rơi xuống đầy đất trong làn sương mù lạnh lẽo, tích liêu đến mức tất cả như đã chết. Diệp Duy Viễn che dù giấy dầu, đạp lên vũng nước trên nền đá xanh mà bước qua sân, như một du hồn không có chỗ nào để đi.

Y đến lặng yên không một tiếng động, không làm kinh động đến bất kỳ ai —— Ngoại trừ người nọ.

“Như chúng ta đã nói trước.”

Y gật đầu, nói mình không quên giao ước giữa bọn họ.

“Bây giờ, có thể để cho ta đi vào không?”

Biết y không thay đổi chủ ý, người nọ không có lý do gì để ngăn cản.

“Hắn vừa mới ngủ say...”

Không đợi người nọ nói xong, y đã đóng cửa lại. Biết rõ như vậy chẳng qua chỉ là bốc đồng trốn tránh, như y vẫn không nhận được mà làm như vậy. Nửa đời trước của y đều vì người khác mà sống, bây giờ rốt cuộc tuý hứng như thế này một lần, có lẽ chỉ sẽ ngăn ngủi trong nháy mắt, hoặc có lẽ là vài canh giờ, thế nhưng có thể được ở bên cạnh người ở trong phòng, vậy là đủ rồi.

Chỉ cần được ngăn cách với thế giới bên ngoài, sẽ không có bất cứ thứ gì có thể quấy rầy bọn họ.

Y đứng ở trong phòng, ban đầu không cử động. Khác với hành lang lạnh lạnh, nơi này an bình ấm áp khiến cho người ta buồn ngủ. Ngưng thần hương bên trong chậu than sắp cháy hết, là mùi bạch đàn mơ hồ pha lẫn cùng các dược liệu khác. Rèm che không kéo kín, có lẽ là sơ sót của hạ nhân chăm sóc người kia, chừa ra một khe hở, để lọt một tia sáng ban ngày rơi trên gạch đá, giống như một vết tích loé sáng.

Y đi qua kéo kín tấm rèm, giả vờ như trời chưa sáng —— Chỉ khi ban ngày vĩnh viễn không bao giờ giáng lâm, y mới có thể ở lại.

Làm xong hết tất cả, y mới đi về phía người kia.

Người nọ không có lừa y, Diệp Phong Thành quả thật ngủ say. Y đứng trước giường của người đang không hay không biết kia, từ trên cao nhìn xuống hẳn chăm chú.

Y không nói được chính mình rốt cuộc mong ước cái gì: Y hi vọng Diệp Phong Thành vĩnh viễn không biết y đã tới, lại không nhận được hi vọng Diệp Phong Thành sẽ tỉnh lại nhìn thấy mình.

Nhưng bệnh nặng khiến người này không hề cảnh giác như lúc trước, bị người nhìn lâu như thế vẫn không mở mắt ra. Y đợi rất lâu, xác định Diệp Phong Thành sẽ không hồi tỉnh, rồi mới cẩn thận dè dặt ngồi xuống đầu giường, để cho bản thân đến gần hắn, gần kề hắn, mà không phải là nên rời xa hắn.

Vô số đêm Diệp Duy Viễn quanh quẩn ở ngoài cửa trước đây, Diệp Phong Thành có lúc ngủ, có lúc thức, nhưng xuất phát từ sợ sệt, cùng với những lý do khác, y chưa bao giờ dám vượt qua nửa bước chân.

Trong cuộc đời này của y, chỉ có một cơ hội như vậy.

Diệp Phong Thành nằm mơ cau mày, lồng ngực phập phồng yếu ớt chứng tỏ đây là sự thật không thể nghi ngờ. Y dường như tham lam mà nhìn chăm chú sự phập phồng nho nhỏ này, hi vọng nó có thể kéo dài lâu hơn một chút nữa, tốt nhất mãi mãi đừng ngừng lại.

Y có rất nhiều lời muốn nói, nhưng ngồi như vậy ở bên cạnh hắn, nghe thấy tiếng hít thở chậm rãi, ngay cả một chữ y lại không thể thốt ra được. Nói lời từ biệt có thể đợi, nhưng trái tim cô độc của y lại không thể chờ. Thời gian bên cạnh bọn họ nhẹ nhàng trôi qua, như từng ngọn sóng không vội vàng, bao phủ lấy bọn họ, tạo thành một viên hổ phách.

Y tựa đầu trên người Diệp Phong Thành, cảm thụ nhịp đập lên xuống của thân thể theo từng tiếng hít thở chậm rãi.

Cơn buồn ngủ dần dần đến, nhưng y cố gắng không để cho mình thiếp đi.

Y không tiếng động mở mắt ra, chăm chú nhìn khuôn mặt an tĩnh ngủ say kia. Cho dù thiếu chút sức sống, nhưng hân vẫn đẹp như thế, đẹp đến mức khiến y không nỡ chớp mắt.

Muốn hôn lên môi hân, một cái hôn như chuồn chuồn lướt nước cũng đủ rồi.

Y thì thầm, “Ta có thể không...”

Trên góc áo dính chút nước bùn còn mang theo hơi lạnh bên ngoài, làm sao cũng không ủ ấm được, y sợ chút xíu hơi lạnh này sẽ làm cho bệnh của Diệp Phong Thành thêm nặng, nhưng cuối cùng y vẫn không thể kiềm chế.

Chỉ cần một lần, một lần là được rồi. Y chưa bao giờ khó lòng kiềm nổi như lúc này, chưa từng hèn mọn khấn cầu gì đó như thế, ngoại trừ một điều này.

Bọn họ kề nhau thật gần, chưa bao giờ gần nhau như thế này trong quá khứ. Hô hấp ấm áp phả vào trên mặt y, ngay cả trong những giấc mộng hỗn loạn nhất của mình, y cũng không dám mơ tưởng tới.

Nhưng y còn chưa chạm vào đôi môi tái nhợt kia, thì nước mắt đã rơi xuống.

Y cố gắng không khóc, nhưng lại không thể, tình cảm vô tận cùng sợ hãi tội cùng đã dùng sức vò nắn trái tim cô độc trong lồng ngực y, khiến cho y dường như sắp bị xé nát.

Trước khi chạm tới môi hân, y ngừng lại, như bị biến thành một bức tượng đá, làm cách nào cũng không thể nhích lên một tấc.

Đây là khoảng cách mà cả đời y đều không thể vượt qua, là nguyên rủa y không thể không gánh vác.

Một giọt nước mắt rơi trên tấm chăn mềm mại, rớt xuống mu bàn tay y. Giờ khắc này, y rút cuộc nhận ra rằng người đang khóc chính là mình, hai mắt kinh ngạc mở to. Y khóc đến nỗi gần như thở không ra hơi, nhiều lần nghẹn ngào trong lòng, nhưng cho dù như vậy, y vẫn che miệng mình thật chặt, không để cho mình phát ra một chút âm thanh — Đừng tỉnh lại, đừng nhìn thấy ta, đừng...

Y đã quên bao lâu rồi mình không khóc. Trước đây không nghe lời Tạ Quân, thời điểm bị nàng dùng roi đánh, y lại không khóc, thời điểm suýt mất mạng trong bụng ma giao, y cũng không khóc, thời điểm bị Diệp Phong Thành phủ nhận, y vẫn không khóc... Bên cạnh y có rất nhiều người hoài nghi y không có tình cảm, nhưng chỉ mình y biết, y không phải thế.

Chỉ có linh hội qua yêu hận, mới sẽ bị tổn thương.

“Ta sợ...”

Cuối cùng, y vẫn không hôn hân. Bất kể y đã từng nghĩ đến bao nhiêu lần, ở trong lòng, ở trong mơ, ở trong dục vọng thầm kín, thế nhưng y vẫn không thể.

Yêu là thật, hận cũng là thật, nhưng y hoàn toàn không biết tất cả những thứ này có thể mang đến hậu quả như thế nào.

Bởi vì không biết, cho nên sẽ thấy sợ hãi.

Y che mắt lại, nước mắt nhuộm ướt kẽ tay, một lần nữa hội tụ thành một dòng suối nóng ẩm.

“Ta mơ thấy người chết.”

Chết là một lời nguyên rủa, từ xưa đến nay y không bao giờ dám nói ra khỏi miệng.

Tuyệt vọng cùng bất lực trong mộng còn lưu lại mỗi một góc của thân thể. Y vốn tưởng rằng mình đã quen thuộc với những cơn ác mộng như vậy — Tại sao lại không chứ? Nhắm mắt cùng tỉnh lại tựa hồ không hề khác gì nhau, người kia nhất định sẽ chết, còn y sẽ vì vậy mà nhận hết dẫn vật.

Những sợi tóc của Diệp Phong Thành phân tán trên gối, che đi dung mạo tuấn mỹ cùng dấu vết tiêu tụy nơi đáy mắt, che đi bờ môi nhợt nhạt của hắn. Hắn còn sống, vẫn còn kịp.

Mang theo tình cảm tràn đầy, Diệp Duy Viễn nhìn cảnh tượng này chăm chú, mãi đến khi vành mắt của mình đau nhức.

Khắc ghi thật sâu hình bóng này vào trong đầu, bất kể thế nào cũng không được quên. Nhớ kỹ nhiệt độ thân thể của hắn, nhớ kỹ lồng ngực khe khẽ phập phồng của hắn, nhớ kỹ dáng vẻ mấp máy lông mi của hắn, nhớ kỹ ngón tay của hắn...

“Sắp đến lúc rồi.”

Người ngoài cửa thúc giục y lần thứ nhất.

— Đừng quên điều chúng ta đã giao ước.

Trong nháy mắt, thế giới của y trở nên rõ ràng mà tuyệt vọng theo câu nói này.

Đêm đen giả dối sắp kết thúc, Diệp Duy Viễn chậm rãi ngồi ngay ngắn.

Cuối cùng y vẫn không hôn đôi môi tái nhợt kia, đây không phải là nơi mà y có thể để lại dấu ấn.

“Đừng nên hận ta... Nhưng nếu ngươi nhất định phải hận những lời nói của ta, thì cứ hận đi.”

“Ta hi vọng ngươi có thể khoẻ mạnh... Ta muốn đưa cho ngươi những gì tốt nhất của thế gian.”

“Diệp Phong Thành, ta muốn biết...”

Y mở miệng, hỏi một câu hỏi sẽ vĩnh viễn không có đáp án.

Nếu như y có thể sống sót trở về, có lẽ y sẽ nói cho Diệp Phong Thành, y...

Nhưng rất nhiều chuyện trên thế gian này không có nếu như. Không có.

Trước đây, khi y còn không biết người dưới bụi hoa kia là Diệp Phong Thành, khi y còn không biết vận mệnh đã sớm khiến cho bọn họ ràng buộc với nhau, khi y còn không biết y sẽ phải làm như vậy, kết cục đã được viết xong.

Làm thế nào hi vọng xa vời được rằng sẽ có thể đi đến cuối con đường?

Có lúc y không nhịn được căm hận vận mệnh, căm hận Diệp Giang Lâm, căm hận Diệp Cao Sầm, cùng với căm hận chính mình. Biết rõ giữa bọn họ nhất định không thể ngay từ lúc mới bắt đầu, nhưng y vẫn nguyện ý vì tất cả mà hi sinh mạng sống.

“Nếu như ngươi khoẻ lên, ngươi có thể đi ra thế giới bên ngoài, làm những chuyện ngươi muốn làm, nghe thấy, ngắm nhìn, yêu thương ai đó...”

Không còn phải trải qua những ngày tháng bị giới hạn trong đình viện này.

Mùa xuân long lanh, mùa hè xán lạn, mà mùa thu cùng mùa đông sẽ không còn là bùa đòi mạng.

Vào những tháng cuối cùng mỗi năm, nếu như có tuyết rơi, bọn họ có thể ngồi trong một tiểu đảo giữa hồ, hâm nóng một bầu rượu, ngắm nhìn tuyết rơi xuống mặt nước sâu âm xanh thẳm, dù yên tĩnh vô thanh nhưng lại rất mỹ lệ.

“Ta muốn ngươi được tự do...”

Giữa bọn họ hết thấy chỉ là một hồi tình cờ gặp gỡ, thế nhưng chỉ có y là người hăm sâu.

“Ngươi xong chưa?”

Người nọ vẫn không đi vào, chỉ ở bên ngoài gõ cửa, để y thức tỉnh khỏi giấc mộng ngắn ngủi.

“Nếu ngươi không đi, hắn sẽ tỉnh lại.”

Diệp Duy Viễn xoa mắt, đi qua mở một góc rèm cửa sổ đã kéo kín.

Bên ngoài trời sáng choang, suýt chút nữa chói bị thương hai mắt của y.

“Ta đi đây, Diệp Phong Thành.”

Đôi mắt của y sáng như ngân hà đêm hè, nhưng những giọt nước mắt còn đọng lại trong đó, rơi xuống, vỡ nát, như những vì sao bị huỷ diệt.

“Nhưng ta không muốn đi...”

Người bên ngoài nói không sai, nếu y không đi thì sẽ thật sự quá muộn.

Diệp Phong Thành tựa như nhận ra, giãy dụa nhiều lần, muốn tỉnh lại từ trong ác mộng.

Nếu như hắn tỉnh lại vào đúng lúc này, hắn nhất định sẽ nghe thấy Diệp Duy Viễn nói y không muốn đi, hắn cũng sẽ nhất định mạnh mẽ giữ y lại, sau đó nói cho y biết hắn cũng giống y. Nhưng không có nếu như.

— Hắn một chút cũng không muốn đưa người cho bất kỳ ai khác, hắn chỉ muốn an ủi của người, muốn người cho hắn một chút yêu thương.*

*Đoạn này mình không rõ ‘hắn’ ở đây là chỉ A Thành hay A Viễn...

Nhưng cơ hội chỉ tồn tại trong nháy mắt, Diệp Phong Thành vẫn không tỉnh lại.

Hắn sẽ không biết mình đã bỏ lỡ điều gì, vĩnh viễn sẽ không biết.

Trong giao ước này, hắn là người duy nhất không biết gì cả — Bởi vì đã có người thay hắn lựa chọn.

Có người bỏ cuộc, có người tự nguyện dâng ra hết thảy.

Hắn có thể truy tìm chân tướng, nhưng hắn vĩnh viễn sẽ không biết, là ai đã quyết định chọn lựa này.

“Tạm biệt.”

Như sợ rằng chính mình sẽ không nhận được mà quay đầu lại, Diệp Duy Viễn đi rất nhanh.

“Nhanh lên, được hiệu sắp hết.”

Biết rõ làm như vậy có thể sẽ khiến cho chuẩn bị của bọn họ thất bại trong gang tấc, nhưng y vẫn liều lĩnh đến đây.

Trầm luân trong bể khổ này rõ ràng chỉ có một mình y, y đã giãy dụa trong đó từ rất lâu, đã sớm vô pháp thoát thân.

Nếu như vậy, tại sao phải làm cho cả hai thêm phiền não?

“Vĩnh biệt,” Y đỡ khung cửa, do dự rất lâu, rốt cuộc vẫn gọi ra danh xưng kia, “... Ca ca.”

Y đã chết, đã chết rất lâu từ trước, trong cảnh xuân rực rỡ của buổi chiều ngày hôm đó.

Chết ở một khắc y yêu phải Diệp Phong Thành ấy.

“Đừng đi ——!”

Xung quanh xóc nảy một trận kịch liệt, Diệp Phong Thành chợt tỉnh khỏi cơn mơ trong phút chốc. Sau khi tỉnh lại, hắn ôm ngực thở hổn hển dữ dội, rất lâu vẫn không thoát ra khỏi tiếng nói mơ hồ khe khẽ, không biết từ đâu đến trong giấc mộng kỳ lạ — Âm thanh gần như tuyệt vọng bất lực này tiến sâu vào trong mỗi một tác thịt của Diệp Phong Thành, khiến cho hơi chút cử động của hắn khó chịu hơn cả chết đi.

Rốt cuộc là trọng lượng nặng trĩu trên đầu gối đã mang hắn trở về thực tại, hắn định thần nhìn lại, hoá ra là bội đao của Diệp Duy Viễn. Vỗ đao được chạm khắc từ một khối bạch ngọc tinh xảo nhất, trong bóng tối toả ra ánh sáng nhàn nhạt bóng loáng. Đột nhiên, y dùng sức cầm chặt lấy nó, muốn hấp thu một chút an ủi từ vật vô tri vô giác này.

Không giống với sự lạnh lẽo trong tưởng tượng, xúc cảm của bạch ngọc trong tay thật sự ấm áp, tựa như trước đây, lúc Diệp Duy Viễn đưa nó qua cho hắn, vẫn còn lưu lại độ ấm trên đầu ngón tay. Một lát sau, mồ hôi trên người hắn dần dần khô đi, nhưng trong tim vẫn đập rất nhanh, thật nhanh, bất cứ lúc nào cũng có thể nổ tung trong lồng ngực.

Lại một lần nữa, hắn nghe thấy có người nói chuyện: Âm thanh lúc đầu rất nhỏ, khe khẽ thì thầm, sau đó từng chút rõ ràng lên.

Hắn đã sớm quen với chuyện này, chỉ vì không muốn khiến người khác lo lắng, nên không nói cho đám người Vân Ngụy Dịch bên ngoài.

Ảo giác cùng ảo thính, đều là dấu hiệu thân thể này đang cấp tốc tan vỡ từ trong ra ngoài.

Như hiện tại, hắn nhìn thấy Diệp Duy Viễn nói chuyện với mình, biết rõ là giả, nhưng vẫn không nhịn được mỉm cười.

“Diệp Phong Thành, nếu như ta không trở về...” Diệp Duy Viễn giả nhíu mày, tựa như đang cố gắng trấn định, “Vậy thì để nó lại cho người làm tướng niệm đi.”

Khi đó hắn trả lời như thế nào, hắn không thể nhớ được.

“Ta...”

Hắn muốn nói chuyện, thế nhưng cơn ho khan bất thành linh đã cắt ngang hắn.

—— Điều ta muốn, từ trước đến nay không phải thứ này.

Ho một lúc lâu, thật vất vả mới bình ổn lại, hắn biết không thể để cơn ho kéo dài thêm lần nữa, bèn duỗi tay mò mẫm trên bàn. Không dễ gì tìm được bình ngọc, thấy trong chén vẫn còn một chút trà thừa, hắn liền dùng một chút nước trà âm ẩm đó để uống viên thuốc màu xanh trong bình ngọc.

Số lượng thuốc trong bình càng ngày càng ít, tựa như thời gian còn lại không nhiều của hắn. Bất kể Diệp Phong Thành uy hiếp dụ dỗ như thế nào, Vân Ngụy Dịch vẫn không chịu tiếp tục chế luyện loại thuốc này cho hắn. Diệp Phong Thành không biết liệu hắn sẽ gặp lại Diệp Duy Viễn trước, hay liệu những viên thuốc này sẽ hết dần từng ngày đầu tiên.

Nhưng điều duy nhất có thể thấy được là, tất cả mọi thứ đều nằm ngay cuối con đường này.

Uống thuốc, ảo giác từ từ cách xa hắn, “Diệp Duy Viễn” này cũng biến mất, để lại căn phòng đầy sự trống rỗng, cùng một quyển sách chưa đọc xong.

Hắn ngồi trên giường, không nhúc nhích, cho đến khi Doãn Tĩnh vén rèm lên đi vào, mang theo một chút hơi lạnh bên ngoài, cũng xua tan một phần bầu không khí uể oải trong phòng.

“Ngài làm sao vậy?”

Không hổ là người đi theo Diệp Phong Thành lâu nhất, Doãn Tĩnh vừa liếc mắt là đã nhận ra trạng thái của hắn không đúng.

“Mới vừa ngủ dậy, mơ một ít thứ.”

“Ác mộng sao?”

Hắn nhận lấy cái bát trong tay Doãn Tĩnh, uống canh thuốc đắng bên trong.

Phương thuốc này là do Vân Ngụy Dịch kê, kể cả thang* trong canh, tất cả đều dùng kỳ trân dị bảo. Đối với chuyện này, Doãn Tĩnh còn cẩn thận hơn kẻ là bệnh nhân như hắn, một ngày đưa canh bốn lần, rồi phải nhìn hắn uống hết, sợ thiếu một lần sẽ không thể cứu chữa.

*Thang: Vị thuốc cho thêm để tăng hiệu lực của thuốc trong đông y.

“Không, không phải ác mộng.”

Về những gì cụ thể trong mộng, hắn không muốn nói, chỉ nhìn xa xăm ra ngoài cửa sổ: Nhìn sắc trời có lẽ đang là sau nửa đêm, sương muối tĩnh mịch rơi xuống, tựa như những đốm sao vụn, toả ra ánh sáng lập lòe yếu ớt.

Mỗi khi đến ban đêm, Thanh Vân sẽ biến trở về nguyên hình —— Một con thanh giao long, kéo xe của bọn họ cưỡi mây đạp gió, cất bước trên trời.

“Bây giờ đến đâu rồi?”

Tuy nói hần chấp nhận lời mời của các đại môn phái đến Ma Vực để diệt trừ ma tinh, nhưng rốt cuộc hần là một người bệnh, không có cách nào di chuyển cấp tốc ngày đêm như bọn họ. Cho nên tự nhiên không thể đi chung, nhưng dù sao cũng là đối đầu với những thứ sâu trong Ma Vực, bọn họ không được tùy tiện liều lĩnh tiến vào, cần phải từ từ lên kế hoạch, sau mấy lần bàn bạc, rốt cuộc hẹn nhau tập trung ở gần tuyết nguyên.

Tuy không đi chung với nhóm người kia, nhưng vẫn rất vội vàng, hành trình mỗi ngày không thể chậm trễ.

“Vừa qua biên cảnh Giang Hoài.”

“Những người khác đâu?”

“Vẫn ổn.”

Bất kể Diệp Hoài Cẩn khuyên bảo như thế nào, trong chuyến đi này hần không mang theo bao nhiêu người, ngoại trừ Doãn Tĩnh thì cũng chỉ có năm, ba người.

“A Tĩnh, ta có việc hỏi người.”

Đầu hôm hần hơi phát sốt, cộng thêm mấy bữa nay ngủ không ngon, suy nghĩ một chút chuyện cũng đau đầu đến nỗi muốn nứt óc, bây giờ đã uống thuốc, kèm theo giấc ngủ nông ngắn ngủi kia, rốt cuộc cũng thanh tỉnh rất nhiều.

“Trước khi Diệp Duy Viễn bỏ trốn, có đến chỗ của ta không?”

Doãn Tĩnh không biết tại sao hần lại đột nhiên hỏi cái này, theo bản năng tính nói không biết. Nhưng nhìn thấy dáng vẻ mệt mỏi, đến nói cũng không nói nổi của Diệp Phong Thành, đáp án này lại giống như bàn ủi nóng bỏng, làm thế nào cũng không thể thốt ra được.

Trước khi Diệp Duy Viễn bỏ trốn, toàn bộ Diệp gia đều đặt sự chú ý trên người Diệp Phong Thành đang bệnh nặng đến nỗi suýt chút nữa đi đời, còn ai rảnh rỗi quan tâm đến y. Dù sao, mặc kệ y có làm gì đi chăng nữa, y vẫn sẽ mạnh khỏe ở đây, lần lượt vào sinh ra tử vì thành Vãn Nhật.

“Ta không biết...” Doãn Tĩnh gần như nghĩ nát óc, cũng không nghĩ ra chi tiết nhỏ nào bị mình bỏ qua, “Chỉ có một buổi sáng ta không ở, ngày đó A Giang bọn họ tìm được tung tích của Vân tiên sinh, ta phải đi xem, vừa lúc nhị gia chủ động muốn thay ta trực đêm...”

“Người còn nhớ gì nữa không?”

Nên có nhiều manh mối, như vậy chuyện về sau sẽ càng rõ ràng như kéo tơ bóc kén.

“Ta nhớ, đêm hôm đó trời đổ một trận mưa, nhị gia đến sau nửa đêm... Lúc đó chủ nhân ngài mới vừa ngủ không lâu...”

Nghe đến đó, Diệp Phong Thành từ từ cúi người xuống, khiến cho Doãn Tĩnh nghĩ hình như mình đã nói sai cái gì.

“Ta có phải đã làm sai chuyện gì hay không...?”

“Không phải lỗi của người.”

“A Tĩnh, ta hỏi người một câu cuối.”

Diệp Phong Thành che ngực, giống như khó chịu đến cực hạn, trên môi hiện ra chút xanh tím.

Bất lực, đối với mọi thứ, hần chỉ cảm thấy bất lực.

“Ta đối với y, có phải rất tệ không?”

“Y?” Doãn Tĩnh suýt chút nữa không kịp phản ứng người hần ám chỉ là ai, “Không...”

Diệp Phong Thành trước mắt lại giống như không chịu nổi một chút kích thích, Doãn Tĩnh đang muốn lựa lời nói dối để an ủi hần một phen, thì nghe thấy Diệp Phong Thành cự tuyệt, “Người dựa theo sự thật mà nói, ta muốn nghe lời nói thật.”

Nhưng lời nói thật luôn luôn tổn thương lòng người.

Doãn Tĩnh suy tư rất lâu, tựa như đang tìm kiếm một cách nói uyển chuyển.

“... Quyết định bởi việc chủ nhân đặt y ở vị trí nào.”

“Người đi ra ngoài đi.”

Doãn Tĩnh ngập ngừng đi ra, như thế nào cũng không cảm thấy an tâm.

Nhưng cũng không thể làm trái với chủ ý muốn ở một mình của Diệp Phong Thành, Doãn Tĩnh chỉ hi vọng là có thể ở bên ngoài để ý thêm một chút.

“Y...”

Diệp Duy Viễn quyết định phản bội giết Diệp Cao Sầm rồi chạy đến Ma Vực vào lúc Diệp Phong Thành đang hôn mê.

Hôn mê sâu thật dài, còn lúc tỉnh táo thì lại ngẩn ngui như trong chốc lát. Có lúc, hắn không rõ mình đã thật sự tỉnh dậy, hay hồn phách đã rời khỏi thể xác mà du dương ở bên ngoài —— Tất cả mọi người đều biến thành những dáng hình sáng rực, bay tới bay lui, một lúc tại đầu này, một hồi tại đầu kia.

Cơn ốm đó thật sự đáng sợ, khiến cho hắn nhiều lần cảm giác rằng mình sẽ không chịu đựng được.

Hắn cho rằng chuyện kia chỉ là mơ.

Trong mơ, có một người ngồi trước giường của hắn, nói với hắn mấy câu. Cho dù chịu ảnh hưởng của canh an thần, hắn vẫn muốn tỉnh lại để biết rõ ngọn ngành, nhìn xem cái người tuyệt vọng mà ưu thương kia là ai, tại sao lại phải khóc.

“Người đã tới chỗ ta sao...”

Nếu như là huynh đệ đệ mẩu bình thường, Diệp Phong Thành làm như vậy sẽ không có vấn đề gì lớn. Không thân cận, thì sẽ không nảy sinh nhiều chuyện rắc rối.

Nhưng hắn yêu Diệp Duy Viễn, vượt xa cả tính mạng của hắn. Hắn không muốn dùng cái chết của mình để huỷ diệt quãng đời còn lại của y.

Khi Diệp Phong Thành cố gắng chống cự lại vận mạng quỷ kế, hoá ra hắn và Diệp Duy Viễn đã sớm hãm sâu vào trong đó. Nhưng điều hắn không dự liệu được chỉ có chuyện Diệp Duy Viễn không phải là hoàn toàn không có tình cảm với hắn.

Hắn không nói được rốt cuộc buông tay là tàn nhẫn, hay cự tuyệt là nhẫn tâm. Nhưng bất kể hắn chọn như thế nào, trước mặt đều là tàn khóc.

Hắn vùi mặt trong lòng bàn tay, hơi ẩm lạnh leo rơi xuống, càng ngày càng nhiều.

Mỗi phút mỗi giây bọn họ bỏ lỡ, đã trở thành dòng chảy ngày hôm nay không cách nào bơi qua.

Diệp Duy Viễn đi rồi, vĩnh viễn mang đi một số thứ trong thân thể hắn, để lại vết thương không thể nào lành trong những khoảng trống ấy.

Khẽ chạm cũng thấy đau đớn day dứt.

Nhưng thật may hắn đã vượt qua Giang Hoài, vượt qua Giang Hoài sẽ đến Mạch Hà, sau đó chính là tuyết nguyên sâu thẳm.

Dù sao hắn phải đến gặp y.

Bất luận kết quả như thế nào, hắn đều phải đến gặp lại y.

16. Chương 16

Biên tập: Mr.Downer

Lớp tuyết trắng xóa trên đỉnh Nạp Cách Nhĩ quanh năm không bao giờ tan.

Người ta đồn rằng chỉ cần vượt qua nó thành công, rồi băng qua rừng thông kín kẽ không một khe hở cùng tuyết nguyên minh mông, là có thể tìm đến lối vào Ma Vực trong truyền thuyết. Trăm ngàn năm qua, vô số người trước ngã xuống, người sau tiến lên tìm đến nơi này, không biết đã bị núi tuyết nuốt chửng thành những bộ xương vô danh, hay là đã được toại nguyện như mong muốn.

Ánh tà dương ảm đạm chìm xuống mặt tối của dãy núi, kéo dài bóng dáng hai người đang đi tới từ xa xa.

“Ngu huynh, tiểu thư đã hạ lệnh, dặn không được tự tiện hành động. Hơn nữa...” Người cao hơn một chút dường như cảm thấy lạnh cóng, bọc kín xiêm y trên người, rồi mới đề thấp giọng nói tiếp, “Hơn nữa ta luôn cảm thấy hình như có thứ gì đó đang ngằm nhìn trộm.”

“Người sợ thì cứ đi về, ta ngược lại muốn nhìn xem, rốt cuộc là thứ gì đang giả thần giả quỷ!”

Người thấp hơn kia có hình thể cường tráng, đẩy đồng bạn đang muốn ngăn cản ra, “Dừng cản ta!”

Toàn bộ sự tình phải nói tới từ chiến loạn phía nam: Tiểu quốc Nam Hê trong năm gặp đại hạn, cuối năm gặp tuyết tai, thiên tai hại người, khiến cho dân chúng sống lang thang, bụng ăn không no quyết định khởi nghĩa vũ trang, còn các nước xung quanh luôn nhìn chằm chằm, muốn nhân cơ hội để được chia một chén canh. Vài trận giao tranh lại dẫn đến rất nhiều chuyện rắc rối, ngọn lửa chiến tranh vì thế mà ngày càng kịch liệt. Phát hiện điều bất thường đầu tiên là người của Khanh Thuỷ Tông, bọn họ tìm thấy nhiều dấu vết tà pháp ở Nam Hê, mà tất cả dấu vết này đều chỉ về quãng thời gian trước khi thiên tượng dị biến — Ma tinh xuất thế ắt có chiến loạn, bất kể con người ra sao, chỉ cần máu chảy đầy đủ là được.

Biết việc này không thích hợp để lâu, mấy tông môn bên kia Giang Hoài bèn dẫn đầu, thề sống chết phải kiểm chế vật kia trong Ma Vực, không thể cho nó thừa dịp loạn lạc lớn mạnh, làm hại thế gian.

Đám người bọn họ là nhóm xuất phát đầu tiên, đến đây vào hừng đông ngày hôm qua. Theo kế hoạch, bọn họ trước hết cắm trại ở nơi này, chờ nhóm người còn lại đến, cùng thương thảo ra đối sách tốt nhất, rồi mới xuất phát về phía đầu kia của núi tuyết, tìm kiếm vị trí thật sự của Ma Vực trong truyền thuyết.

Thế hệ trước đây cũng đã từng có hành động tương tự, nhưng sở dĩ Ma Vực có thể bảo trì thần bí cũng không phải là do được vây quanh bởi tấm chắn thiên nhiên bằng núi tuyết — Hơn một nửa số người đã bỏ mạng trong núi tuyết này, số còn lại quay về cũng trở nên ngu ngốc, không được vài người sống thọ.

Càng tới gần Ma Vực thì càng phải cẩn thận, đêm xuống là thời khắc nguy hiểm nhất. Mỗi đêm cần phải có người canh gác, tối nay vừa lúc đến phiên hai người bọn họ. Cả hai đang vốn thủ quanh đồng lửa, chờ đợi màn đêm buông xuống, đột nhiên có một bóng đen xẹt qua, Ngu huynh kia cũng không biết bị sao, đuổi theo tới đây tựa như bị trúng tà. Người còn lại không yên tâm bèn đi theo, bây giờ tỉnh táo lại một chút, phát hiện hai người đã lệch khỏi con đường ban đầu tiến vào sâu trong núi tuyết.

“Có lẽ là một loại chồn nào đó.”

Người cao hơn vẫn chưa từ bỏ ý định cố gắng khuyên nhủ đồng bạn quay lại.

“Suyt, người nghe kia,” Người đang được khuyên bảo đưa tay đặt trên lỗ tai, cẩn thận lắng nghe.

“Cái gì?”

Người cao to ngạc nhiên, bắt chước bộ dạng nghe ngóng. Ban đầu hẳn không nghe thấy gì, nhưng sau đó không biết có phải là ảo giác hay không, tựa như có người thật sự kêu la từ đằng xa.

“Cứu, cứu ta, cứu, cứu ta.”

Âm thanh trở nên rõ ràng, là giọng nói của nữ nhân, mang theo chút tiếng khóc nức nở, bị gió lạnh thấu xương thổi tới chỗ bọn họ.

Người thấp nọ muốn lần theo tiếng kêu, nhưng bị người cao hơn hết sức kéo cánh tay lại.

“Người cẩn thận một chút, không nên hồ đồ! Mười dặm xung quanh đây hoang tàn vắng vẻ, làm sao có thể có nữ nhân yếu đuối nào gặp nạn?”

“Ta thật sự nhìn lầm người rồi, Giang huynh!” Người cao vừa dứt lời, họ Ngu kia liền hất tay hắn ra, giận dữ trừng hắn, “Nữ nhân cầu cứu người, phản ứng đầu tiên của người lại là chạy trốn. Không chừng bóng đen kia là tín hiệu cầu cứu của nàng gửi đến chúng ta, tóm lại ta phải đi xem!”

Cường chế bất an trong lòng, người cao to cũng không muốn bị gánh cái danh kẻ hèn nhát, chỉ đành đuổi theo bước chân của đồng bạn, men theo âm thanh của nữ nhân kia, không hề phòng bị mà đi vào sâu trong núi tuyết.

Chỗ tảng đá tránh gió, lộ ra một góc xiêm y đỏ rực, rốt cuộc đã tìm được rồi.

“Cô nương...”

Người vóc dáng thấp hơn không chút nào đề phòng chạy lại, ngay cả họ Giang cao to kia cũng buông lỏng cảnh giác.

Có thể đến đây đều là tinh anh cao thủ ngàn người mới tìm được một, đối phương thoát nhìn chỉ là một nữ nhân, có thể hại bọn họ như thế nào?

Bóng dáng nữ nhân kia trông thật yếu điệu, mái tóc đen được vấn thành búi, người thấp nhỏ nhìn thấy cũng có chút muốn thay lòng đổi dạ. Hắn vừa mới đến gần, muốn đưa tay kéo nàng. Còn chưa kịp mở miệng, nữ nhân kia đã ngẩng đầu lên, lộ ra gương mặt đương nhiên không phải là của người sống.

Người thấp nhỏ muốn lùi về sau, nhưng thứ quái lạ này lại ra tay nhanh hơn, cánh tay gỗ nặng nề bắt chặt cổ tay hắn, không cho hắn thoát thân.

“Người, tới cứu ta sao?”

Nàng cười khanh khách, toàn bộ thân thể sắp leo lên người hắn.

Trong cơn kinh hoảng làm sao cũng không gỡ được cánh tay gỗ kia ra, người thấp hơn chỉ biết cầu cứu đồng bạn.

“Giang huynh! Cứu ta cứu ta!”

“Đây không phải là người sống!”

Người cao to nghe thấy tiếng la chạy tới, rút bội kiếm chặt đứt cánh tay của con rối gỗ này.

Hồng y, con rối...

Một dự cảm cực kỳ không rõ bất chợt dâng lên trong đầu.

“Chạy mau!”

Hắn còn chưa dứt lời, cái tay cụt trên tuyết kia liền bay lên trời, bóp lấy cổ họng của hắn.

“Thứ quỷ quái gì vậy?”

Người thấp hơn quay đầu, ngay lập tức nhìn thấy trên gương mặt kiêu mị của người rối hồng y kia tràn đầy ý cười.

Rõ ràng mỹ lệ hơn bất kỳ nữ nhân nào hắn từng gặp, nhưng lại khiến hắn cảm nhận được sự sợ hãi đến khác cốt.

“A ——!”

Tiếng kêu thảm thiết đến cực điểm vang vọng ở trong núi, đánh rơi tuyết đọng trên cành cây.

Máu tươi ảm áp chảy trên tuyết trắng, ngưng kết thành băng, chậm rãi bị che phủ, cho đến khi không còn nhìn thấy.

Màn đêm đã buông xuống, trăng lưỡi liềm hờ hững treo lơ lửng bên kia đầu núi, ánh trăng thăm thẳm chiếu xuống làn sương mù tím nhạt mờ mịt.

Sau đó, ngay cả tiếng sột soạt khe khẽ cũng không thể nghe thấy, chỉ có tiếng tuyết rơi vi vu bất chợt.

Sâu trong núi lớn lại trở nên yên tĩnh như chưa từng có ai đã tới đây.

“Giang tiểu thư...”

Tới báo tin là một nam nhân trung niên, cho dù đã từng thấy nhiều biết rộng, nhưng cũng lấy làm kinh ngạc khi đi vào nơi này. Bên ngoài là trời băng đất tuyết, không một cọng cỏ, còn trong lều lại là một khung cảnh hoàn toàn khác: Nền đỏ đèn bạc, ánh đuốc sáng choang, đầu đầu cũng có rèm lụa mỏng manh cùng mảnh châu mã não, người qua lại trong đó, như đối mặt với tiên cảnh. Nam nhân này muốn tìm Giang tiểu thư đang ngồi ở chỗ ánh nến u ám, bóng người mờ mờ đằng sau tầng tầng lớp lớp màn che, không thể thấy rõ lắm.

Chỉ có thể xác định được, nàng đang trò chuyện cùng ai đó, phát hiện này khiến cho những lời chưa kịp nói ra khỏi miệng của nam nhân nọ chợt dừng lại.

“Không sao, người cứ nói, cũng không phải bí mật gì.”

Thấy có người đến, Giang Trì Tố dùng tay ra hiệu ngừng một chút với người đối diện.

“Người tìm được rồi?”

Phụ trách tuần tra đêm qua chính là thủ hạ của Giang Trì Tố. Hai người kia bỗng nhiên mất tích vào giữa đêm trước, mới đầu có người tưởng rằng cả hai đi tiểu, một chút sẽ quay lại ngay. Nhưng bọn họ đợi đến khi chân trời sáng rực, hai người Giang và Ngu vẫn không thấy xuất hiện.

“Tìm được rồi, không, cũng không thể xem như tìm được...”

“Ồ?”

“Là như vậy...” Người kia chùi mồ hôi trên trán, nói rõ ràng mười mười toàn bộ sự việc, “Mới vừa rồi, trên trời xuất hiện hai vệt bóng đen, bay về phía chúng ta. Ban đầu chúng ta tưởng đó là chim chóc, nhưng chờ thứ đó đến gần một chút, mới phát hiện đó là cơ quan gỗ làm thành hình chim lớn.”

“Hai con chim gỗ kia bay quanh quần trên không hai vòng, rồi vút cái gì đó xuống dưới, vừa vụn rơi xuống trước mũi chân một người. Người nọ cúi đầu nhìn, phát hiện đó là hai cánh tay chảy máu đầm đìa, sợ tới mức ngã xuống đất.”

“Từ quần áo cho thấy, chủ nhân cánh tay bị chặt đứt này chính là hai người mất tích kia.”

“Đây là thứ mà vật trong Ma Vực muốn chúng ta nhìn cho kỹ, để biết khó mà lui,” Giọng nói của Giang Trì Tố giòn giã, như tiếng ngọc thạch va chạm, nhưng bên trong cũng lộ ra một chút bức mình, “Nhưng mà cũng hay, có mấy kẻ xem lời nói của ta như gió thoảng bên tai, bây giờ đổ máu, cũng nên biết rõ chính mình sẽ chẳng được xem là nhân vật nào trong tuyết nguyên sâu xa này.”

Hiện giờ việc này đã truyền khắp doanh trại như lửa cháy lan trên đồng cỏ, cho mọi người một sự cảnh tỉnh: Ở đây tất cả chức vị đều là nhân tài kiệt xuất ngàn người mới có một, thế nhưng chỉ mới tiến vào núi tuyết đêm đầu tiên, đến cả rìa Ma Vực cũng chưa tìm thấy, mà đã thần không hay quỷ không biết tổn thất hai cao thủ, ngay cả xác cũng không còn.

“Chuyện này...?”

“Nhắc nhở mọi người phía dưới, đừng có tự ý hành động. Coi như đối hai mạng người mua một bài học.”

Thấy người kia chậm chạp không trả lời, lông mày dài của Giang Trì Tố cau lại, ngữ khí hơi hơi hoà hoãn, “Cảm thấy ta lãnh khốc vô tình sao?”

“Không dám.”

Giang Trì Tố nói không sai.

Thiên hạ này thái bình quá lâu, rất nhiều người thật sự không đặt chủ nhân của Ma Vực ở trong mắt, luôn cảm thấy bọn họ chỉ cần tập trung lại như vậy là có thể nghiền chết kẻ đó tựa như giết một con kiến. Nhưng nếu đúng là như thế, hai người nọ cũng sẽ không phải bỏ mạng dễ dàng.

“Người lui xuống đi, ta còn có chuyện muốn nói cùng vị này.”

Sau khi người báo tin rời khỏi, Giang Trì Tố mới quay đầu nhìn người không nói một lời từ đầu đến giờ.

Hôm nay nàng mặc một chiếc váy màu vàng đồng mộc mạc trên người, biếng nhác nằm trên tháp mỹ nhân, để chân trần, mắt tập trung theo dõi cờ song lục* mình đang chơi, “Diệp thành chủ, ngài đột nhiên đến chơi như vậy, thật khiến ta sợ hết hồn.”

*Cờ song lục: Là cờ backgammon hay còn gọi là cờ tào cáo, một trò chơi dạng bàn cờ cổ nhất cho hai người chơi, trong đó những quân được di chuyển theo số súc sắc.

Hoá ra vị khách thần bí này chính là Diệp Phong Thành.

Hắn tới trễ hơn nhóm người Giang Trì Tố nửa ngày, chuyện đầu tiên làm sau khi dàn xếp xong xuôi chính là đến bái phỏng nàng.

“Diệp thành chủ, mời ngài nói rõ mục đích đến đây?”

“Mỗ chỉ muốn hỏi thăm Giang tiểu thư về cuộc đời của một người.”

Diệp Phong Thành nhìn chăm chú ánh lửa u ám trong chập đèn bạc, ngọn lửa phản chiếu trong con người đen thẫm của hắn, nhuộm màu mắt thành hoả diễm. Hắn có dung mạo tinh tế, đuôi mắt phượng hẹp dài, sống mũi cao thẳng, chỉ tiếc dáng vẻ phong lưu nhã trí như vậy lại bị bao phủ bên trong bệnh khí ủ rũ quanh năm, trông có vẻ không có tinh thần.

“Ai?”

Giang Trì Tố vẫn là bộ dạng chán chường không quan tâm đến tất cả, một ván cờ chỉ chơi sơ qua, trái lại cực kỳ hứng thú với cục súc sắc lung linh kia, cầm trong tay khế ngắm nghía.

“Diệp Lang Thuỷ.”

Nghe thấy cái tên này, tay nàng run lên, súc sắc lăn xuống đất, quay vài vòng rồi không biết rớt ở chỗ nào.

Sau khi ổn định tinh thần, Giang Trì Tố mở miệng từ chối, “Diệp thành chủ hỏi sai người rồi, các người là người của Diệp gia, hỏi người ngoài làm chi?”

Từ lúc rời khỏi ảo cảnh trong bức hoạ, Diệp Phong Thành luôn suy nghĩ xem vị Giang tiên sinh mà Diệp Lang Tuyên cầu viện rốt cuộc là ai, vì sao Diệp Lang Tuyên lại chọn người này, người đó có năng lực gì để đối phó với Diệp Lang Thuỷ đã nhập ma?

Trang sách ghi chép về nửa đời sau của Diệp Lang Thuỷ đã bị người xé đi, nếu muốn mở chiếc vòng thách đố cuối cùng này, hắn nhất định phải tìm đến hậu nhân của vị Giang tiên sinh đã tham gia tiêu diệt Diệp Lang Thuỷ.

Thực ra trước khi Giang Trì Tố lộ ra phản ứng như vậy, hắn cũng không có cách nào để hoàn toàn xác định rằng vị Giang tiên sinh vô danh kia là tổ tiên của Giang Trì Tố — Dù sao đã qua một ngàn năm, thế sự thương hải tang điền*, nếu chỉ là tình cờ trùng họ, hắn tìm nhầm người, như vậy chẳng phải sự thật năm đó sẽ bị mai táng vĩnh viễn trong bóng tối sâu thẳm hay sao?

*Thương hải tang điền: Chỉ những sự thay đổi lớn lao.

“Nếu Giang tiểu thư không biết, thì để mỗ kể một chút về Diệp Lang Thuỷ vậy.”

Ánh mắt lãnh tĩnh của Diệp Phong Thành như dao nhọn, đối khách thành chủ, gắt gao nhìn chăm chú Giang Trì Tố đang muốn tiến khách.

Tuy nói Diệp Phong Thành còn trẻ mà có vẻ bệnh tật, thế nhưng dưới ánh mắt như vậy của hắn, ngay cả di dời tâm mắt Giang Trì Tố cũng không làm được, chỉ có thể chết lặng nghe hắn nói.

Diệp Phong Thành đầu tiên chỉ nói về chút nội dung cũ rích viết trong sách vở: Cái đêm trước khi Diệp Lang Thuỷ chào đời, trên bầu trời chợt liên tiếp phát sinh dị tượng. Gã có mái tóc bạc bầm sinh, mắt phải có hai đồng tử, suy tính ra mệnh cách của gã sẽ hỗn độn. Lúc còn trong tã lót, Diệp Lang Thuỷ đã cho thấy

thiên phú đáng sợ mà xưa nay chưa ai từng có, cho tới bây giờ, từ trên xuống dưới Diệp gia vẫn không có người nào có thể so sánh được với gã.

Trong quãng đời ngắn ngủi của mình, Diệp Lang Thuỷ đã đặt chân lên rất nhiều lĩnh vực, không có lĩnh vực nào gã không đạt đỉnh cấp, Diệp Lang Tuyên từng thẳng thắn rằng, nếu không phải Diệp Lang Thuỷ mất sớm, chức thành chủ này cũng không tới phiên hắn.

“Năm mười bảy tuổi, Diệp Lang Thuỷ đã dùng thiên ngoại văn thạch để đúc cho mình một thanh đoản đao, đặt tên nó là Lang Thuỷ. Ngày thanh đao ra lò, cửu thiên lôi minh, cho dù là bắc hải đại yêu cũng đều phát sinh tiếng khóc gào bi ai. Trong lời đồn nói rằng, gã đã dùng thanh đao này chém giết bạch xà chín ngàn tuổi trong biển, mang xà cốt về thành Văn Nhật. Sau trận đánh đó, đoản đao kia đã trở thành khắc tinh của tất cả thứ tà ma trên đời này, có thể trảm hết yêu tà. Thần binh này đã mất tích cùng lúc Diệp Lang Thuỷ chết, mổ đã tìm khắp kho đồ của Diệp gia cũng không thấy, ngay cả trong phần mộ của Diệp Lang Thuỷ cũng không có, người nói thử xem nó đã đi nơi nào?”

“Ta không biết!”

“Có thật không?”

Trong lòng bàn tay của Giang Trì Tổ đầy mồ hôi lạnh, vừa ẩm ướt vừa dính dính, nhưng dáng vẻ của Diệp Phong Thành vẫn lạnh như băng.

Cả hai giằng co khoảng chừng một nén nhang.

“Giang tiểu thư, mổ sắp không còn thời gian.”

Người thay đổi tầm mắt đầu tiên là Diệp Phong Thành, “Nói ra chân tướng đi, đây là thời điểm để chấm dứt ân oán này.”

Có lẽ trong lời nói này có điều gì đó làm xúc động Giang Trì Tổ, khiến nàng ấp úng rất lâu.

“Diệp thành chủ, nếu như người khẳng khẳng muốn biết, cũng không phải không được,” Nàng không trả lời ngay lập tức, trầm ngâm thật lâu rồi mới hạ quyết tâm, khẽ mở miệng, “Có liên quan đến thân phận thật sự của vật kia trong Ma Vực, chắc người cũng đoán được một chút?”

Trong những lời đồn lác đác liên quan với núi tuyết này, thường xuyên xuất hiện chuyện về hồng y nữ nhân cùng người ròi gỗ. Đối với những người đã từng gặp qua như bọn họ mà nói thì đầu chỉ rõ ràng, quả thật giống như bày đáp án tại nơi có thể chạm tay tới.

“Ta kể cho nghe người một chuyện xưa đi, một câu chuyện có lẽ người chưa từng được nghe thấy.”

Trong phút chốc, nàng giống như già đi mười mấy tuổi, giữa lông mày xuất hiện khắc ấn thật sâu.

Rất lâu về trước, khi nàng vẫn còn là một thiếu nữ hồ đồ, ông cố của nàng đã kể cho nàng nghe một cổ sự không tên, mãi đến gần đây, nàng mới biết, đây không chỉ đơn giản là một cổ sự.

“Dù gì tất cả ghi chép đều đã bị huỷ, người muốn tin thì tin, không tin thì cứ coi như ta đang nói bậy cũng được.”

Giang Trì Tổ không vội vàng giảng giải, mà trước hết chỉ dập tắt ánh đèn sắp tàn.

Bóng tối bao trùm trong nháy mắt, bóng người lơ mơ cùng tiếng nói mơ hồ dần xa rời bọn họ,

Nàng háng giọng, rồi mới mở miệng, “Cổ sự này bắt đầu từ đâu, ta cũng không rõ lắm, nhưng gây nên náo động thật sự phải nói đến ngày tiểu nữ nhi Tạ Sương của Tạ gia xuất giá. Phu quân của Tạ tiểu thư họ Nguyễn, là thanh mai trúc mã của nàng. Theo thông lệ, tân nhân phải dâng trà cúng tổ tiên vào ngày hôm sau, thế nhưng trưởng bối của Nguyễn gia đợi thẳng đến khi mặt trời lên cao cũng không có ai tới, cảm thấy không ổn, bọn họ bèn tìm đến tân phòng, đẩy cửa đi vào thì phát hiện chú rể đã bị móc hai mắt cùng trái tim, thi thể lạnh cứng, còn tiểu thư của Tạ gia đã không cánh mà bay. Hỏi hầu gái hộ viện chờ người, bọn họ đều nói đêm qua không có bất kỳ động tĩnh quái lạ nào, tra cấm chế trong viện cũng không phát hiện được tình huống xâm nhập bất thường.”

“Thân thủ của tiểu thư Tạ gia cùng công tử Nguyễn gia không phải tầm thường, nhưng kỳ lạ là ở hiện trường không có bất cứ dấu vết đánh nhau nào cả. Chuyện này nhắc lên sóng to gió lớn giữa các đại tông tộc, Nguyễn gia nghi ngờ Tạ tiểu thư giết chết phu quân rồi bỏ trốn, Tạ gia vì trong sạch của chính mình, thề sống chết phải tìm ra hung thủ. Người đoán xem bọn họ có tìm được không? Không được. Thượng cùng bích lạc, hạ hoàng tuyền, tiểu thư Tạ gia như bốc hơi khỏi thế gian này, làm sao cũng không tìm thấy. Hỏi quý sai, trả lời rằng chưa từng gặp hồn phách của Tạ tiểu thư, đi tra những tà môn tông phái chuyên thu nhận nữ đệ tử, bọn họ cũng nói môn hạ của mình có nữ đệ tử mất tích. Từ ngày đó trở đi, thỉnh thoảng lại có những cô gái xinh đẹp trẻ tuổi biến mất, có nữ đệ tử của các đại môn phái, cũng có nữ nhi của vô danh nhân gia. Trong suốt quãng thời gian ấy, chỉ cần thị tộc nào có nữ nhi trong nhà cũng đều run sợ trong lòng, chỉ sợ một ngày nào đó vận rủi sẽ giáng xuống đầu mình.”

“Vụ án này giống như dao nhọn, treo trên đỉnh đầu mọi người. Trong lúc tất cả cho rằng án này sẽ không thể giải được, có một người trẻ tuổi đã vô tình đánh vỡ người rối sống mà huynh trưởng của mình nuôi dưỡng trong địa lao. Rơi vào kinh hải cực độ, người trẻ tuổi lao xuống sâu trong địa lao để kiểm tra. Tất cả người rối sống này đều là những cô gái trẻ, trên người mặc hồng y, nói cười yển yển, không khác gì những cô gái bình thường. Hắn đi vào trong, lại nhìn thấy một khuôn mặt quen thuộc, cuối đám người, nữ nhân hồng y dẫn đầu kia... Chính là Tạ Sương đã mất tích từ rất lâu. Bằng chứng vững như núi, cho dù không thể tin được, hắn cũng phải thừa nhận, tội lỗi này thật sự là do huynh trưởng hắn gây ra.”

“Người trẻ tuổi sợ hãi muốn khuyên nhủ huynh trưởng quay về chính đạo, nhưng không có ích gì, huynh trưởng của hắn thấy sự tình bại lộ, thậm chí cũng không tiếp tục che giấu, giam lỏng người trẻ tuổi này ở trong nhà, ngang nhiên làm chuyện tà ác. Trong lúc bị giam lỏng, người trẻ tuổi biết được huynh trưởng của mình đã nhập ma không phải là chuyện của một ngày hai ngày — Người rối sống chỉ là bước thứ nhất của kế hoạch, thứ gã thật sự muốn là cuốn thiên hạ này vào trong ngọn lửa chiến tranh. Nhìn thấy nhà mình dần dần biến thành động quỷ, người trẻ tuổi tuyệt vọng không thể không cầu viện bằng hữu của mình.”

“Người hắn nhờ vả nhận được thư gửi, biết việc này có liên quan đến bá tánh thiên hạ nên không được phép sai lầm, ngay lập tức tập hợp nhân thủ, không ngại vạn dặm xa xôi chạy tới. Thế nhưng không biết huynh trưởng của người trẻ tuổi đã nhìn thấu kế hoạch của bọn họ từ đâu, đi trước một bước ngăn chặn quân cứu viện, quảng viện binh cùng người trẻ tuổi đã phản bội gã vào trong địa lao. Lúc bị giam ở trong ngục, người trẻ tuổi thông qua cuộc nói chuyện của những người rối sống mà biết được, huynh trưởng của hắn sẽ biến hắn thành con rối, còn những người khác sẽ luyện thành một loại quái vật gọi là “Nhân trĩ” — Chỉ có con rối mới sẽ không phản bội. Đến ngày thi thuật ấy, người trẻ tuổi mượn cơ có lời muốn nói cùng huynh trưởng, lừa ma vật còn một tia huynh đệ với hắn đến gần.”

“Hoá ra lúc đầu người trẻ tuổi đã chuẩn bị tốt kế hoạch nếu bị phát hiện, còn giữ lại hậu chiêu. Hắn giấu bội đao của huynh trưởng, để nó trong quần áo, không nói cho bất kỳ ai. Thừa dịp huynh trưởng nhập ma đến gần trong nháy mắt, hắn dùng hết sức đâm đoản đao có thể trăm hết yêu tà này vào trong lồng ngực của gã, cho dù bị vỡ một chưởng cũng không chịu buông tay.”

Diệp Lang Tuyên đâm đao Lang Thuỷ vào trong ngực gã, máu tươi ầm ập dần nhuộm đẫm tay hắn, như sinh mệnh từ từ trôi đi của Diệp Lang Thuỷ. Người rối sống trở nên bạo động, muốn chạy tới kéo kẻ đâm làm bị thương chủ nhân của các năng, nhưng Diệp Lang Thuỷ phát tay áo một cái, ra hiệu cho các năng không được tiến lên.

Bị thần binh do chính mình rèn đả thương, Diệp Lang Thuỷ ngã vào lồng ngực Diệp Lang Tuyên, quệt máu của mình trên mặt hắn.

Máu bị nước mắt cọ rửa, nhếch nhác lung tung, trông rất khó coi.

“Gã nói: ‘Người rút cuộc đã vượt qua ta một lần.’ Người trẻ tuổi biết rõ sự đổ kị cùng hâm mộ của gã đối với hắn, nhưng chỉ đặt trong lòng, chưa bao giờ nói ra. Cuối cùng, người trẻ tuổi vì thiên hạ diệt trừ một tai hại ô nhiễm thể của huynh trưởng khóc đến mức thở không ra hơi, rất lâu sau hắn mới đứng lên, quyết định hậu táng huynh trưởng.”

“Ta nghe thấy kết cục của cố sự là ma vật đền tội, từ đó thiên hạ lại thái bình.”

“Thế nhưng người cùng Diệp Cao Sầm, các người một mực nói rằng, Diệp Lang Thuỷ chưa chết.”

Nhiều lần nhắc đến tên của kẻ nọ tại nơi gần Ma Vực nhất, rốt cuộc đưa tới một điểm bất thường.

Yêu phong chợt nổi lên bốn phía, thổi bay màn che, ánh nến thoảng chớp một cái, biến thành thanh quang lạnh lẽo, chiếu lên trên gương mặt Giang Trì Tổ, tựa như ác quỷ bò ra từ mười tám tầng địa ngục.

Đâu đâu cũng có người rít gào, chén sứ rơi đầy trên mặt đất, còn màn che phát phơ phần phật.

Cơn gió này càng lúc càng lớn, như có thứ gì đó sắp đến, pha thêm mùi máu tanh nồng nặc, gần như chạm phải gò má của nàng... Nàng trợn to hai mắt, hoàn toàn không có cách nào nhúc nhích, ngay cả né tránh cũng không thể.

Chuyện xảy ra kế tiếp khiến cho nàng sửng sốt tại chỗ —— Diệp Phong Thành nghiêng người bước đến nắm cổ tay của nàng. Ngón tay của hắn lạnh lẽo, nhưng trong lòng bàn tay tựa như cất giấu một ngọn lửa mong manh, vững như bàn thạch, kỳ lạ đến nỗi làm cho nàng cảm thấy hoảng sợ.

Cái gì đó trong gió càng ngày càng gần, ngay trong nháy mắt sắp đụng tới nàng, nó thay đổi phương hướng xông về phía Diệp Phong Thành.

Cầm hận, oán độc còn có một chút không cam lòng... Diệp Phong Thành đối mặt trực diện với hết thảy cũng không chớp mắt, giống như muốn nhìn cho rõ kẻ đang thao túng ở phía sau kia.

Cuối cùng, quỷ ảnh chưa kịp chạm vào lại biến mất.

Tình huống khác thường chấm dứt, đèn đuốc trở về sắc vàng mật ong ảm áp, giống như trước đó không hề xảy ra chuyện gì.

Diệp Phong Thành buông tay, vẻ mặt bình thản như thường, chỉ có Giang Trì Tổ kinh hồn thổ hổ.

“Người nói, Diệp Cao Sầm... Đã hỏi người chuyện giống như vậy?”

“Hắn... Đến bái phỏng ta.” Giang Trì Tổ nhớ lại cảnh tượng lúc ấy, “Ta đoán rằng cho dù Diệp Lang Thủy còn sống, cũng đã trở thành phế nhân. Như người nói, đao Lang Thủy là khắc tinh của tất cả ma vật, dù là chủ nhân của nó cũng không ngoại lệ. Một đao đâm thủng ngực kia hoàn toàn thương tổn tới hồn phách của Diệp Lang Thủy, cũng để lại cho gã một vết thương vĩnh viễn không bao giờ lành, nếu như không có người kéo dài tính mạng cho gã, thì cho dù gã trốn được nhất thời, cũng tránh không khỏi cả đời.”

“Diệp thành chủ, trước đây gặp người ta vẫn chưa thể xác định, nhưng ta phải nói, người... Không phải sinh bệnh, mà là bị trúng chú.”

“Bùa chú của Diệp Lang Thủy, chính là được hạ trên người Diệp Lang Tuyên vào lúc đó, theo máu của Diệp gia các người mà truyền từng đời, đến người là đời cuối cùng. Dựa vào việc hấp thụ tinh khí cùng linh lực huyết duệ của Diệp gia, Diệp Lang Thủy tẩm bổ cho thân thể cùng hồn phách bị huỷ hoại của mình, vì vậy gã mới có thể kéo dài hơi tàn được nhiều năm như vậy trong Ma Vực.”

17. Chương 17

Biên tập: Mr.Downer

Cây đuốc trên vách tường sắp cháy hết, cuối hành lang là hắc ám, dường như không khác gì ban ngày tối tăm ở bên ngoài.

Phía trước chợt loé qua vật vấy đỏ khiến Diệp Duy Viễn dừng bước chân.

Trước đây, khi đi đến đâu, y đều có thể nghe thấy tiếng các nàng thì thầm khe khẽ, nhưng từ ngày đó về sau, tất cả đã thay đổi, chỉ cần nghe được tiếng bước chân của y, các nàng sẽ lập tức nhượng bộ né tránh, cho dù y là chủ nhân mới của các nàng, các nàng vẫn sợ đối mặt với y, tựa như mãnh thú sợ lửa. Đương nhiên y sẽ không cho rằng nguyên nhân là do mình —— Các nàng chỉ sợ hãi đoán đao cổ quái có thể chém hết tất cả trong tay y.

Cửa cung hé mở, chừa ra một khe hở vừa vặn cho một người đi qua, Diệp Duy Viễn dễ dàng lách mình tiến vào.

Thiên điện mà hoàng thất Văn Cống quốc dùng để thờ phụng thần linh trước đây trở nên suy tàn đến mức không ra hình dạng, ngói vỡ tường đổ, màu sắc hoa văn trên tường đá bị nước mưa chua cọ rửa hơn một nửa, chỉ có thể mơ hồ phân biệt được đường nét chạm trổ là một số bước cúng tế.

Trên nóc bị thủng một lỗ to do lâu năm không được tu sửa, lộ ra bầu trời tối tăm, cùng ánh trăng sáng trong vô tường.

“Người lại đang giở trò quỷ gì...”

Diệp Duy Viễn tìm một vòng mới tìm được bóng dáng người gỗ ở một góc cung điện, nhưng chưa dứt lời, người gỗ đang nằm úp sấp đã lao đảo đứng lên, bí hiểm vẫy tay với y, “Đến rất đúng lúc, lại chỗ này nhìn xem đây là ai.”

Diệp Duy Viễn đến gần mới thấy rõ nó đang nhìn cái gì: Trong cái mồm bằng đồng của mãnh thú ba đầu dữ tợn có nước chảy tí tách, dưới đáy hội tụ một vũng nước trong vắt, nhưng thứ thật sự đáng chú ý chính là mặt nước không phản chiếu cái bóng của bọn họ, mà là từng hình ảnh xảy ra trên tuyết nguyên bên ngoài. Y nhìn vô số hình ảnh hỗn loạn vút qua trên mặt nước, chỉ thờ ơ lạnh nhạt, mãi đến khi trong nước loé lên gương mặt của Diệp Phong Thành.

Đối diện với Diệp Phong Thành là một thiếu nữ xinh đẹp mặc bộ váy màu vàng đồng. Nghe không thấy âm thanh, trông có vẻ như bọn họ đang trò chuyện. Phản ứng duy nhất của Diệp Duy Viễn chỉ là phát ra một tiếng cười nhạo lạnh nhạt, sau đó lập tức khôi phục lại dáng vẻ âm trầm.

“Tại sao hắn lại ở chỗ này, ngại chính mình chết chưa đủ nhanh sao?”

“Hắn đến rồi thì không phải càng tốt sao, đỡ đến lúc lại nhọc lòng đi tìm,” Nói lời mang thâm ý, người gỗ cố ý dùng lời kích thích y, “Thế nào, người không nữa?”

“Làm sao có thể?” Diệp Duy Viễn buông thông tầm mắt, không hề nhìn ảnh phản chiếu của Diệp Phong Thành, “Hắn chết hay sống thì liên quan gì đến ta?”

Từ sau khi ra khỏi huyết trì, y không nhớ rõ lắm những chuyện trước đây. Nếu đã quên, cũng chẳng phải chuyện gì ghê gớm, quên rồi thì thôi. Y không muốn biết ma vật này rốt cuộc muốn nói cái gì, dù sao đều là những thứ tẻ nhạt.

“Tại sao không liên quan, người không phải nói với ta rằng người muốn hắn chết sao, bây giờ người đang ở chỗ này, người lại còn nói không liên quan?”

“Ta làm sao biết ta của trước đây ngu xuẩn quá mức như thế?”

Tay của y tìm tới đao Lang Thủy bên hông, đoản đao lạnh lẽo như cất giấu một đám lửa, thiêu đốt lòng bàn tay y cháy khét, nhưng y nắm chặt không buông, giam nó trong lòng bàn tay, như muốn so cao thấp cùng thứ thần binh này.

Dạ thịt cháy xém tanh tưởi hấp dẫn sự chú ý của người gỗ, nó không tiếp tục cố chấp với đề tài vừa nãy, hai con người đen sì không hề chớp mắt nhìn chăm chăm tay phải của y, “Thực sự khó có thể tin, nó lại có thể chịu cho người gần kề.”

Nhìn thấy Diệp Duy Viễn như muốn phản bác, nó lạnh lùng nói, “Nếu nó thật sự có ý định không cho người gần kề, chỉ sợ cả người người sẽ không thể chịu đựng được.” Sau một lát, nó thở dài một tiếng, “Có điều như vậy rất tốt, rất tốt, rất tốt...”

Nó liên tiếp thốt ra hai chữ “Rất tốt” nhiều lần, bên trong chứa đựng sự hưng phấn cùng vui sướng khiến người ta sồn tóc gáy, “Diệp Duy Viễn, người quả nhiên không làm cho ta thất vọng, người cứ giữ lấy nó thật kỹ, tuyệt đối đừng làm mất, chờ ta...”

“Ta có thể đi ra khỏi thành không?”

Diệp Duy Viễn căn bản không thèm để ý đến tại sao nó lại mừng rỡ như điên, “Để ta đi ra khỏi thành gặp Diệp Phong Thành.”

“Không phải người nói người không quan tâm sao?”

“Nhưng ai nói ta không hận hần,” Diệp Duy Viễn đưa tay tìm đến trước ngực, lộ ra một nụ cười lạnh lẽo, “Ta đây một thân đầy thương tích cũng là do Diệp Phong Thành ban tặng, hần khiến người trong cả thiên hạ tới giết ta, ta nhất định phải trả lại hần từng vết thương, muốn hần biết rõ rằng lúc trước không nên bỏ qua ta.”

Vết thương suýt chút nữa đoạt mạng y coi như đã lành, để lại một vết sẹo thật dài, ở vị trí gần sát ngay tim.

Từng đêm tỉnh lại, mỗi lần chạm vào vết sẹo này đều khiến y cảm thấy căm hận đang thiêu đốt tâm can của mình, như muốn y đi một vòng trong địa ngục.

Dù gì một ma đầu như y nếu chết cũng sẽ phải vào mười tám tầng địa ngục chịu khổ, thế nên cứ tận hưởng khi còn sống đi.

“Còn chưa đến thời điểm, đừng gấp gáp như vậy.”

“Người bao giờ cũng là đáng vẽ này, muốn ta chờ, những lại không nói cho ta biết rốt cuộc ta phải chờ bao lâu!” Cầm thấy mất kiên nhẫn, Diệp Duy Viễn đứng lên, một chưởng đánh nát ảnh phản chiếu trên mặt nước, khiến cho những giọt nước lạnh lẽo bắn tung toé lên mặt mình, “Diệp Phong Thành còn có thể sống được bao lâu chứ, ta cũng không muốn hần chết trên nửa đường, người không muốn ta ra khỏi thành, thì ta càng muốn ra khỏi đây, người chỉ là thứ phế vật phải mượn con rối gỗ này để hoàn hồn, còn nghĩ làm khó dễ được ta?!”

Y vừa mới quay đi một bước, ma vật ở phía sau y chợt nặng nề mở miệng, “Đứng lại, Diệp Duy Viễn.”

Nếu từ trước đến nay ma vật này đối với y cũng còn gọi là ôn hoà, thì giờ phút này nó thật sự nổi cơn thịnh nộ. Bị uy thế khổng lồ kinh sợ, đầu gối Diệp Duy Viễn như nhũn ra, trên lưng áo thấm mồ hôi lạnh, cả người không thể động đậy, nhúc nhích một chút sẽ ngã quỵ trên mặt đất. Y nhìn chăm chăm bàn tay đang run lên cầm cập của mình, cắn chặt khoé môi, nửa ngày không lên tiếng. Khuất nhục, còn có phần nộ, cảm giác như vậy giống một con rắn độc quấn quanh tim y, truyền nọc độc vào trong đó, ăn mòn trái tim vốn không còn phần nhiều nguyên vẹn.

Y luôn cảm thấy bản thân không có địch thủ, nhưng lại không ngờ rằng ma vật này chỉ mới nói một câu mà đã khiến y kinh sợ thành như vậy.

“Tĩnh táo lại chưa?”

Mãi tới khi uy áp dần dần biến mất, Diệp Duy Viễn mới cảm thấy tri giác một lần nữa trở về trong thân thể mình.

Y chậm rãi xoay người lại, người gỗ đang ở trên cao nhìn xuống, Diệp Duy Viễn nhìn thấy bản thân kinh hoàng thất thố phản chiếu trong hai con ngươi của nó.

“Ta vẫn chưa tĩnh,” Y đau đớn nhắm hai mắt lại, khàn giọng nói, “Rốt cuộc người muốn ta làm gì?”

“Người không có tư cách biết.” Tựa như nhận ra chính mình hù được y, người gỗ lại nói tiếp thêm một câu, “Thế nhưng, ta đáp ứng người, Diệp Phong Thành nhất định sẽ chết trên tay người.”

Nó cường điệu ngữ khí khi nói mấy chữ “Trên tay người”.

“Vậy ta trở về đây.”

Thủ đoạn ân uy tịnh thi* này khiến Diệp Duy Viễn hơi hoà hoãn.

*Ân uy tịnh thi: Dùng uy nghiêm và ân đức để quản lý.

Có điều nếu đạt được thứ mình muốn, y tự nhiên không có ý định ở đây lâu. Ngay khi ngón tay của y đụng tới cửa cung, người gỗ đã gọi y từ đằng sau.

“Đừng làm chuyện dư thừa.”

Người gỗ có ý nhắc nhở.

“Người ám chỉ cái gì?”

Hơn nửa người của Diệp Duy Viễn đã biến mất trong bóng tối, ngay cả nét mặt cũng không thấy rõ.

Khác với biểu hiện trấn định bên ngoài, chỉ mình y biết bản thân bây giờ đang căng thẳng bao nhiêu. Hoảng sợ một khắc trước còn lưu lại trong cơ thể, chỉ có thể càng dùng sức nắm chặt đao Lang Thủy, hấp thụ đau đớn nóng rực để chính mình đừng quay đầu bỏ chạy.

Tim đập ầm ầm trong lồng ngực, tựa như ngay sau đó sẽ thoát ra ngoài.

“Trong tuyết nguyên đêm hôm qua, hồng y nô... Là do người phái đi?”

Hoá ra là chuyện này, y nhẹ nhàng thở phào một tiếng không thể nhận ra.

“Nếu người không cho ta đi ra ngoài, ta rút cuộc cũng nên tự tìm cho mình chút vui vẻ chứ.”

Cùng lúc nói những lời này, đầu ngón tay y bấu vào trong da thịt, cho đến khi chảy máu.

Từ lúc ra khỏi huyết trì, y luôn muốn thấy máu. Nhưng trong thành này lại không có vật sống, mục dân ở phụ cận đã chạy sạch từ lâu về trước, vì không có ai để giết, kiếm chế cảm giác kích động này cũng khiến y kiệt sức. Bây giờ khó khăn lắm bên ngoài mới có một đám người sống, người gỗ lại không cho y ra khỏi thành, quả thật như muốn mạng của y.

“Chỉ tìm chút vui vẻ... À?”

Thấy người gỗ không có vẻ tin tưởng, y tiếp tục nói, “Ta còn tưởng rằng sẽ khó khăn bao nhiêu, không ngờ hai tên kia thật sự ngu xuẩn, ta chỉ dùng một phép che mắt liền bị lừa, từng bước chui vào trong cạm bẫy của ta, lúc bị xé nát còn hi vọng có người đến cứu chúng... Thế nào, không thể được sao? Không thể thì ta sẽ không làm?”

Một lúc lâu sau, người gỗ mới gật đầu, “Tuỳ người, đừng giết hết, để cho bọn chúng cái mạng vẫn có ích cho ta.”

Sương Vị vẫn còn đang lưỡng lự ngoài cửa phòng của Diệp Duy Viễn, nhiều lần muốn đưa tay lên gõ cửa nhưng rồi lại thả xuống, trước sau không hạ nổi quyết tâm. Nàng cũng không biết tại sao nàng lại đến đây, nhưng khi khôi phục tinh thần thì đã ở đây được vài canh giờ. Mấy hôm nay, đồng bạn của nàng mất đi vài người, các nàng đều ngầm nói là do người kia làm, chung quy y không giống chủ nhân ban đầu của các nàng, không chỉ tính cách âm tình bất định hơn, càng có thể thấy y thật sự hận các nàng thấu xương.

Nhưng sau khi trở lại từ ngày hôm đó, Diệp Duy Viễn nhốt chính mình ở trong phòng, không lộ mặt ra.

“Có chuyện gì không?”

Đột nhiên không kịp chuẩn bị, cửa chợt mở, nàng ngẩng đầu lên đối diện với gương mặt cao thâm khó dò của Diệp Duy Viễn.

“Không..... Không có.....”

Nàng muốn lùi ra sau theo bản năng, nhưng Diệp Duy Viễn lại để cửa mở rộng hơn một chút, không nói gì mời nàng tiến vào.

Thấy nàng chậm chạp không quyết định, y đơn giản xoay người, “Không vào thì rút xa một chút, đừng làm phiền ta.”

Nói đến mức này, nàng không tiện cự tuyệt, chỉ có thể nhắm mắt đi vào.

Nhìn bóng lưng Diệp Duy Viễn ở phía trước, nàng cắn môi, cố gắng áp chế nỗi sợ hãi trong lòng.

Không trách nàng khiếp đảm, thi sống như các nàng, mệnh cách giống như cỏ bòng lung lay bất định trong gió, không ai biết một giây sau sẽ như thế nào. Muốn hỏi nàng có hận ma vật đã biến nàng thành đáng sợ không ra người không ra quỷ này hay không, tất nhiên là hận. Nhưng so với hận, phần nhiều hơn là ỷ lại — Các nàng dựa vào ma vật kia mà sống, tư vị của chết vô cùng khó chịu, trải qua một lần là đủ rồi.

Vốn tưởng rằng có thể vô tri vô giác sống qua ngày như vậy, không ngờ tới chớp mắt đã bị tặng cho kẻ khác, đặc biệt là người lúc trước đã đắc tội chủ nhân mới này như nàng, khiến cho mỗi một bước chân bây giờ của nàng như đi trên băng mỏng, chỉ sợ đoan đao đen kịt kia sẽ tìm mình lấy mạng.

Trang trí xa hoa trong tầm cung ngày xưa đã không còn rõ ràng, chỉ để lại một chiếc giường đá cùng bàn nhỏ.

Chăn đệm trên giường cũng không có, có thể thấy được chủ nhân ngày thường không ngủ trên nó. Diệp Duy Viễn không nhìn nàng, tiến đến cạnh bàn ngồi xuống, để nàng tùy ý.

Ánh nền nhỏ như hạt đậu trên chup đèn đồng giầy giữa trong bóng tối vô biên, nhưng dù thế nào cũng chỉ có thể rọi sáng một ít khu vực xung quanh. Y nhắm mắt lại, lồng ngực phập phồng khe khẽ như thể không đập, không khác gì đã chết, thoạt nhìn không giống ma tinh hỉ nộ bất định kia, trái lại khá giống Diệp Duy Viễn trước đây mà nàng quen thuộc.

Nàng đợi rất lâu, xác định Diệp Duy Viễn thật sự không thăm dò mình, mới dè dặt đi tới, nhưng không ngờ vừa di chuyển tầm mắt, liền chú ý đến một góc lụa đỏ kiêu diễm, suýt chút nữa kinh ngạc kêu thành tiếng. Nếu như Diệp Duy Viễn không gần nữ sắc, thì không cần nói cũng biết góc lụa đỏ này có ý nghĩa gì, nàng cẩn thận đến gần, quả nhiên là một hồng y nữ giống nàng —— Quần áo còn nguyên vẹn, nhưng tay chân đều bị bẻ gãy, cong vồng ra sau theo một góc độ quỷ dị. Cường chế bất an trong lòng, nàng lật thi thể lại, lộ ra một khuôn mặt trắng xanh vằn vện đã không còn thấy được dung mạo xinh đẹp khi còn sống, nàng suy nghĩ thật lâu vẫn chỉ có thể thừa nhận gương mặt này có hơi quen mắt.

Dựa vào ánh nền, nàng để ý thấy cây đinh trên cổ xác chết đã bị người nhổ xuống, vết thương cũ năm xưa hiện ra thịt thối trắng toác, nhìn lâu làm cho người ta muốn nôn mửa... Ánh nền, nàng chợt nhớ tới cái gì, hít vào một ngụm khí lạnh.

Rốt cuộc nhớ ra mình đang ở đâu, nàng che miệng lại, dè dặt quay đầu.

Không biết từ lúc nào, Diệp Duy Viễn đã đứng ở sau lưng nàng, cầm đèn trên tay, từ trên cao nhìn xuống.

“Nếu không muốn chết thì đừng lẩm miệng về chuyện của ta, đây chính là kết cục.”

Ngày hôm đó, sau khi trở lại, Diệp Duy Viễn đã đi tra xem kẻ nào dám mật báo chuyện y điều động hồng y nô. Y không rõ có bao nhiêu thứ ma quỷ đang dòm ngó trong bóng tối, nhưng nếu đã được đưa cho y, thì phải theo quy củ của y —— Còn những kẻ muốn dùng chuyện của y để lấy lòng chủ cũ, tuyệt đối không thể giữ lại. Bây giờ, chỉ ít là trong lòng rõ ràng, các nàng xem như an phận một chút.

“Người...” Người không giết ta?

Nàng trừng to hai mắt, tựa như không thể tin được y lại buông tha cho mình.

Diệp Duy Viễn căn bản chẳng muốn phản ứng lại nàng, đi thẳng vào một gian nhỏ khác trong phòng.

Tiếng nước chảy ào ào truyền đến, nàng bất an đứng tại chỗ, ngón tay thất nút. Những ngày dầm trắng trợn chế nhạo, châm chọc y trước đây tựa như xảy ra vào kiếp trước xa xôi, hiện tại nàng chỉ cầu đừng đụng phải vảy ngược của ma tinh này, làm cho y chú ý tới nàng.

Lúc trở ra, Diệp Duy Viễn đã thay một bộ y phục mới màu đen có thêu hoa văn bạch hạc, dường như lúc may người ta đã dùng chỉ bạc cùng lông vũ, khiến cho lông hạc chợt loé lên ánh bạc dưới ngọn đèn cầy. Thân thể của y lạnh như băng, môi cống đến tím bầm, đuôi tóc chảy nước ướt nhẹp, chỉ có ngực còn giữ được một chút nhiệt khí.

“Người muốn ở lại thì cứ ở lại, cái giường kia người có thể ngủ... Đi ra ngoài nhớ đóng cửa thay ta.”

Nhận ra có điều không đúng, nàng có thể nghe rõ một chút ý tứ bàn giao hậu sự trong những lời nói này.

“Cái gì, người nói rõ ràng.”

“Đến lúc rồi, ta phải đi.”

Diệp Duy Viễn tiện tay tìm một sợi dây để buộc tóc.

Thấy y không buộc được gọn gàng, nàng đánh bạo đi qua giành lấy sợi dây, “Để ta.”

Ngoài dự kiến của nàng là, Diệp Duy Viễn không phản kháng, thậm chí yên tĩnh để mặc động tác của nàng.

“Người thật sự đã quên... Những thứ đó sao?”

Một suy nghĩ đáng sợ thoáng loé trong đầu, thái độ của nàng trở nên khác thường, lớn tiếng hỏi y.

“Người không phải biết rõ nhất sao?”

Diệp Duy Viễn xoay người nhìn nàng, đôi mắt lấp loé hồng quang chặn đứng những lời kế tiếp trong họng của nàng.

Phải, người đẩy y xuống huyết trì là nàng, người đè cả cơ thể gãy dựa của y trở lại đó cũng là nàng, người mang y ra khỏi chỗ đó cũng vẫn là nàng, bây giờ nàng lại hoài nghi y có phải chịu đựng tra tấn của địa ngục huyết trì hay không. Nàng từng nghe người gỗ kia nói, huyết trì này có thể luyện người thành ma, coi như là “trích tiên” trên trời đi vào, cũng không có cách nào quay đầu lại, hướng chỉ là kẻ đã rơi vào ma đạo thật lâu như Diệp Duy Viễn.

Càng nghĩ càng thấy hoang đường, nàng cắn môi, trên tay vô thức dùng thêm nhiều sức lực.

Nhận ra Diệp Duy Viễn hơi nhúc nhích, nàng vội vã quỳ xuống nhận sai.

Làm sao có kẻ nào đã thành ma còn có thể giữ được trái tim của người bình thường?

“Diệp Duy Viễn, ngươi muốn đi đâu...”

“Đi giết người.”

Diệp Duy Viễn dựng thẳng một ngón tay, “Không được nói cho những kẻ khác.”

Nói xong, y cũng không quay đầu lại, đi thẳng vào trong bóng tối bên ngoài, để lại một mình nàng đang run sợ trong lòng.

Người sống duy nhất ở nơi này chính là y, y còn có thể giết ai?

Diệp Duy Viễn gơ cây đuốc đi giữa hoàng cung âm trầm tĩnh mịch.

Bởi vì nằm lòng bố cục bài trí, y thậm chí không cần phải phí tâm nhìn đường, cả người linh hoạt băng qua từng cây cột trên hành lang.

Trong ấn tượng của y, đằng sau lưng thạch thú này là mật đạo đã bị phong kín từ lâu, còn viên gạch dưới chân y thì có cửa ngầm... Y biết được càng nhiều, càng cảm thấy những thứ này chẳng có ích gì, không có nửa điểm giá trị.

Ma vật kia cũng không phải gốc, dù sao lựa chọn nơi này làm chỗ cư trú cũng có lý do của nó. Nhưng nếu phân lộ trên mặt đất không có gì đặc biệt, thì như vậy chỉ có nghĩa đáp án sẽ được giấu sâu trong cung điện thần bí dưới lòng đất.

Diệp Duy Viễn nhớ lại tình cảnh lần trước mình đi vào địa cung: Y đã đánh một trận với yêu thú gác cổng Thần Dĩ, ngay lúc sắp phân thắng bại thì đã bị ma vật cứng rắn ngăn lại. Sau đó, dù là thăm dò công khai hay đi dạo vào ban đêm, y đều vô tình hoặc cố ý tránh xa việc đến gần lối vào địa cung.

Ban đầu, y còn có thể nhìn thấy vài hồng y quý du đang ở ngoài rìa xa xăm, sau đó chỉ còn lại một mình. Cảnh vật xung quanh trở nên xa lạ, trong gió nặng mùi lưu huỳnh và tiêu thạch gay mũi, y biết mình thật sự đã đến gần.

Diệp Duy Viễn rút kinh nghiệm từ giáo huấn lần trước, mỗi một bước đi tương đối cẩn thận, ngẫm đề phòng những thứ kia.

Trước khi sắp chạm vào khuyên đồng trên cửa, Diệp Duy Viễn đột nhiên nhớ đến cái gì đó, bèn dừng bước không tiến về trước.

Sau khi trầm ngâm thật lâu, y tùy tiện ném cây đuốc trên tay xuống đất, lập tức lui về, dựa vào vách tường chờ đợi, vuốt ve ước chừng đoản đao trong tay.

“Còn không chịu đi ra sao?”

Mi mắt Diệp Duy Viễn rũ xuống, quét qua bóng tối mơ hồ, khiến người ta không thấy rõ nét mặt như thế nào.

Đuốc lặn vài vòng trên đất, rồi từ từ tắt ngúm.

Ngay khi đốm sáng cuối cùng biến mất, hắc ám lại phủ xuống trong nháy mắt, động tác trên tay Diệp Duy Viễn cũng ngừng lại.

Trong yên tĩnh, y gắt gao nhìn chăm chăm bức hoạ cũ kỹ có màu sắc còn ảm đạm hơn lần trước, sợ bỏ lỡ một chút động tĩnh rất nhỏ.

Qua một lúc, trong bức hoạ truyền ra tiếng vang sột soạt. Ban đầu còn khiến người tưởng mình xuất hiện ảo thính, sau đó động tĩnh này càng lúc càng lớn, nhanh chóng to như bình địa kinh lôi, làm cho người khác không thể nào bỏ qua.

Thấy con mồi rớt cuộc mắc câu, khoé miệng Diệp Duy Viễn hơi giương lên, ngừng thở chờ đợi.

Tiếng lưới rần thè ra thụt vào phát ra xì xì rõ ràng, tựa như kẻ sát bên tai, mang theo cảm giác man mát khiến người ta sởn tóc gáy.

Nếu là những người khác, có lẽ đã bỏ chạy, nhưng Diệp Duy Viễn không chỉ không sợ, mà trái lại càng thêm hưng phấn: Quái vật bên trong hình vẽ cuối cùng đã bắt đầu xuất hiện, thuốc màu ảm đạm biến thành vân da tươi sống, đầu tiên là đầu, sau đó là nửa trên giống người, từng chút một tách ra khỏi bức hoạ.

“Diệp Duy Viễn, ngươi nên dừng bước.”

Nó vẫn muốn tiên lễ hậu binh, khuyên Diệp Duy Viễn từ bỏ suy nghĩ không thiết thực này.

Chỉ tiếc nó đã tính sai một chuyện, Diệp Duy Viễn đến có chuẩn bị.

Thừa dịp nửa người dưới của nó còn đang trong bức hoạ, Diệp Duy Viễn ngay lập tức giành đòn phủ đầu tiến lên không chừa nó.

Một tay y cầm đao kề ngang cổ của nó, một tay kéo tóc của nó, khiến cho nó ngẩng đầu lên, hoàn toàn bại lộ dưới tầm mắt của y.

Phản ứng đầu tiên của Thần Dĩ chính là né tránh, nhưng trên tay Diệp Duy Viễn hơi hơi dùng sức, lưỡi đao liền xước ra một đường chảy máu.

“Nếu ta đã bắt được ngươi, thì ngươi tốt nhất đừng nghĩ đến chuyện trốn về trong bức hoạ.”

Y nói những lời này vừa nhanh vừa nhẹ nhàng, nhưng Thần Dĩ biết, y không phải nói đùa, sát ý cùng tàn nhẫn bên trong đó đều là thật.

Sau một giây, Diệp Duy Viễn duy trì tư thế này mà mạnh mẽ lôi nửa người còn lại của nó ra khỏi bức hoạ.

Chưa bao giờ cảm thụ qua đau đớn kịch liệt như vậy, Thần Dĩ gào thét, đuôi rắn điên cuồng vẫy vẫy, nhiều lần quất vào người Diệp Duy Viễn.

“Nếu không muốn chết, ngươi thành thật một chút cho ta, đừng để cho tất cả nghe được chúng ta đang làm gì.”

Ngay khi y nói chuyện, máu lạnh ngưng tụ thành một đường, nhỏ xuống dọc theo rãnh đao.

“Biết sợ rồi chứ?”

Thần Dĩ không dám lên tiếng, e dè gật đầu với y.

“Hiểu rõ?”

Nó lại gật đầu.

Lúc này Diệp Duy Viễn mới hơi thả lỏng một điểm, “Xem ra ta quả nhiên đoán không sai, ngươi cũng sợ nó.”

Chỉ cần là ma vật và thi sống như bọn y, hoặc chỉ cần là tà ma, nhất định phải e ngại cây đao này.

Ngay cả Thần Dĩ cũng không ngoại lệ.

“Biết ta sắp làm gì không?”

“Người không thể đi, người sẽ hối hận.”

Cho dù bị khống chế, nhưng Thần Dĩ vẫn không từ bỏ ý định, muốn khuyên y dừng lại, “Người nhất định sẽ phải hối hận.”

“Làm sao người biết?”

Chẳng muốn tốn nhiều miệng lưỡi với nó, Diệp Duy Viễn một cước đá văng cánh cửa chưa khoá lại, lộ ra cầu thang sâu thẳm không đáy phía sau.

Mất đi lớp bình phong cuối cùng, những luồng hơi nóng bức người chìm dưới nền đất kéo tới trước mặt, khiến người ta nghi ngờ cuối con đường này có phải là địa ngục hay không,

“Đệ tử Diệp gia trẻ tuổi, người sẽ phải hối hận vì quyết định này.”

“Câm miệng!”

Diệp Duy Viễn tạm thời buông lỏng áp chế với nó, nhưng vẫn ngằm cảnh giác quái vật nửa người nửa xà này có thể cắn ngược lại mình một cái.

“Người đi xuống trước dò đường.”

Thần Dĩ có lại tự do dường như không nghe thấy, nhưng Diệp Duy Viễn biết dĩ nhiên có trò quỷ, uy hiếp trừng nó một chút, Thần Dĩ đành phải lấy ra một tượng gỗ cỡ ngón út ném vào trong bóng tối.

Tượng gỗ một bên to lên, một bên lặn xuống theo những bậc thang đá, ngay tại lúc không thể nhìn thấy, bất thường đột nhiên phát sinh.

Tiếng rít nghe phong thanh như vật gì xẹt qua không khí, Diệp Duy Viễn biến ra một ngọn lửa trong tay, đốm lửa lơ lửng giữa không trung, soi cho bọn họ thấy một màn cực kỳ khủng bố: Một làn cung tên đồng nghệt phóng ra từ hai bên, biến tượng gỗ thành một con nhím.

“Đúng vậy, nếu ta không cho người xuống trước, chỉ sợ chính ta sẽ như thế đi.”

Diệp Duy Viễn vỗ tay một cái, tỏ vẻ cách này quả thật khá tốt.

Càng canh giữ chặt chẽ như vậy, y càng hiểu kỳ với địa cung bí mật kia, nếu đúng như y suy đoán...

Diệp Duy Viễn đi xuống, ngọn lửa nhẹ nhàng đi theo, chiếu sáng huyền cơ trên tường đá: Một loạt cái hốc đen thui ẩn giấu cơ quan nổ tiễn, đầu mũi tên được ngâm độc loé lên ánh sáng màu xanh dày đặc, tựa như răng nanh lợi hại trong mõm thú, chỉ cần có người mưu tính xông qua sẽ bị xé nát.

“Thay ta giải trừ cơ quan, bằng không...”

Y không nói gì, chỉ quơ quơ lưỡi đao đen sì.

“Rõ rồi, nhưng cơ quan này không có cách giải trừ, chỉ có thể...”

Giữa sinh và tử, Thần Dĩ cuối cùng đã lựa chọn sinh. Nó cúi thấp người lén vào trong bóng tối, mò mẫm thật lâu trên chân tường, tìm thấy một khối nhỏ lồi ra, liền đè xuống. Cơ quan được khởi động, dẫn theo cơ trục cũng chuyển động theo, ngay lúc Diệp Duy Viễn đang muốn nhắc nhở Thần Dĩ đừng giở trò quỷ, một trận mưa tên như cuồng triều mãnh liệt bắn ra.

“Chờ xem, đệ tử Diệp gia trẻ tuổi.”

Mưa tên tựa như không có điểm dừng, xác tên lấp bộp rơi đầy xuống bậc thang đá đến không còn chỗ trống trên đất.

Đầu mũi tên phía sau đụng vào đuôi mũi tên phía trước, chẻ nó thành hai đoạn, còn tượng gỗ rơi xuống ban nãy đã sớm không thấy bóng dáng.

Qua một khoảng thời gian để uống cạn một chén trà, bọn họ rút cuộc cũng đợi được đến lúc tên thép trong cơ quan nổ tiến bắn hết.

“Tạm thời coi như xong rồi, chúng ta đi xuống thôi.”

Vì để y tin tưởng, Thần Dĩ đã giành việc đi trước, Diệp Duy Viễn chờ trong giây lát, thấy không có gì khác thường mới đi theo.

Vài mũi tên cắm sâu vào trong lớp đá cứng rắn, nếu là da thịt con người đỡ lấy thì khó có thể tưởng tượng sẽ như thế nào.

Y vừa chém đứt những đuôi tên cản đường, vừa đi về phía trước, qua một lúc lâu cũng tới bậc thang cuối cùng.

“Người tiếp tục dẫn đường.”

Địa cung phức tạp như mê cung, Thần Dĩ đi phía trước, Diệp Duy Viễn cách nó một bước chân theo sau, cứ như vậy đi qua chính điện cùng hành lang dài thăm thẳm. Ánh mắt lạnh lẽo của thủ vệ bằng đá canh giữ địa cung tập trung trên người bọn họ, còn nguồn ánh sáng duy nhất là ngọn lửa đang lơ lửng giữa không trung kia. Diệp Duy Viễn càng đi càng cảm thấy nóng nực, y nhìn Thần Dĩ, nhưng hình như động vật máu lạnh này lại không cảm thấy gì.

Diệp Duy Viễn chợt dừng bước, hoá ra phía trước là ngã ba.

“Bên phải.”

Thần Dĩ không chút do dự quẹo sang ngã bên phải, Diệp Duy Viễn tự nhiên đi theo.

Tiếp tục đi vào trong, tường đá dần dần trở nên thô ráp, đến tận khi chúng khôi phục về trạng thái nguyên thủy không được điêu khắc.

Bọn họ đi thật lâu, đột nhiên đến được cuối đường.

“Người phải làm như vậy...”

Không cần Thần Dĩ nhắc nhở, Diệp Duy Viễn đã chú ý tới cái chậu đồng được chạm trổ hình Toan Nghê* trên bệ đá trước cửa.

*Toan Nghê: Là con thứ tám do rồng sinh ra, có đầu rồng, thích khói lửa, mùi thơm, nuốt khói phụng sương. Thích sự tĩnh lặng và thường ngồi yên ngắm cảnh khói hương tỏa lên nghi ngút, nên thường được đúc làm vật trang trí trên các lư hương.

“Dùng máu của người, rót đầy nó,” Thần Dĩ đưa cho y một con dao găm cong như trăng lưỡi liềm, trên lưỡi dao phủ đầy răng cưa.

Diệp Duy Viễn nhận lấy con dao, không hề chớp mắt mà cắt xuống một đường trên cánh tay.

Thiếu kiên nhẫn để đợi lâu, y cắt liên tiếp thêm hai ba đường, mỗi một đường đều sâu đến nỗi thấy được tận xương.

Máu rơi tí tách vào trong chậu đồng, chậm rãi che đầy đáy chậu, nhưng còn chưa chảy đầy, miệng vết thương đã khép lại hơn một nửa. Thấy vậy, y bèn cắt thêm một nhát, ngay cả lòng mày cũng không hề nhăn lại một chút nào.

“Máu của ai cũng đều có thể mở cửa sao?” Trong lúc chờ đợi máu chảy đầy chậu, y tùy tiện nói chuyện với Thần Dĩ, “Các người bố trí phòng ngự như vậy?”

“Không,” Thần Dĩ chỉ nhìn chăm chú cánh cửa kia cùng chậu đồng đã đầy hơn một nửa, dường như mệt mỏi đến mức không nói ra lời, “Chỉ có máu của người mới có thể.”

Trong mắt nó chứa đầy bi ai và thê lương, nhưng Diệp Duy Viễn cũng không quan tâm nó đang nghĩ gì.

Dù có nghĩ gì đi chăng nữa, vận mệnh của y đều đang chờ đợi y tại cuối đường hầm này.

Khi giọt máu cuối cùng nhỏ xuống, chậu đồng đã đầy máu, chậm rãi lún vào trong bể đá rồi biến mất.

Cùng lúc đó, vách đá không cách nào vượt qua lúc trước dần dần trở nên trong suốt, lộ ra quang cảnh sau lưng.

Ánh sáng đỏ rực chói mắt cùng nhiệt độ khiến người ta thở không được ùn ùn kéo đến, Diệp Duy Viễn suýt chút nữa không thể mở mắt nổi, chỉ có thể nắm chặt đao Lang Thủy, hấp thụ một chút hơi lạnh từ nó —— Bất kể như thế nào, cây đao này chắc chắn sẽ không bị nhiễm phải nhiệt độ của ai khác, chỉ có một sự lạnh lẽo hết như mùa đông rét cóng, nhưng lại khiến y cảm thấy an tâm.

Đường hầm đứt đoạn tại đây, phía trước là không trung lơ lửng, còn bên dưới là biển lửa dung nham sôi trào.

“Con đường tiếp theo, chỉ có mình ngươi có thể đi.”

“Nếu như không yên tâm, thì ngươi cứ giết ta.”

So với lúc trước còn sợ hãi Diệp Duy Viễn cùng đoản đao kia trong tay y, thái độ của Thần Dĩ trở nên khác thường vào giờ phút này, nó không ngừng khiêu khích Diệp Duy Viễn.

“Mang ngươi đến đây, sứ mệnh của tại hạ coi như hoàn thành.”

“Ta biết ngươi muốn làm gì, thế nhưng ngươi nhất định sẽ không thành công, nhất định sẽ không...” Thần Dĩ lộ ra một nụ cười bí hiểm, “Được rồi, đến giết ta đi, ta biết ngươi muốn làm như vậy từ lâu rồi... Ngươi đến đây chính là để báo thù...”

“Nếu ngươi đã muốn như thế, thì ta đành chiều lòng ngươi.”

Diệp Duy Viễn nhẹ nhàng cử động, chỉ thấy đao quang u ám quét qua, cái đầu của Thần Dĩ đã bị chém xuống.

Máu bắn ra từ chỗ cắt, làm bắn bộ y phục mới của y, có vết máu chảy dọc theo thái dương, khiến cho tầm mắt của y dính một màu đỏ tươi.

Bạch hạc nhuộm máu, không còn cao nhã như trước, trái lại trở nên yêu tà.

Y thu đao vào vỏ, đập thân thể mất đầu vẫn còn co giật của Thần Dĩ rơi xuống dung nham cuộn cuộn.

Dung nham bắn lên bọt sóng cao hơn nửa người, lập tức nuốt sống cơ thể của bạch xà.

“Ngươi sẽ không thành công...”

Cái đầu không nhắm mắt kia vẫn đang lặp lại nguyên rửa của nó dành cho y.

“Ta thành công hay không, ngươi cứ dùng đôi mắt này nhìn cho kỹ.”

Y đặt cái đầu của Thần Dĩ trên mặt đất, vừa vặn có thể nhìn thấy những gì xảy ra bên dưới, sau đó nhún người nhảy xuống.

“Ta không phải đến báo thù.”

Giữa biển lửa mênh mông vô bờ là một mảnh đất nhỏ, có một chiếc quan tài trong suốt đang lơ lửng trên đó.

Diệp Duy Viễn rơi xuống ngay rìa mảnh đất, dung nham tràn lên suýt chút nữa đốt phải giày của y, nhưng may mà Diệp Duy Viễn nhanh chóng đứng vững thân thể, dịch hai bước vào trong mới có thể tránh khỏi.

Nằm trong quan tài là một gã tóc bạc ngủ say.

Đôi lông mày dài của gã tóc bạc phong lưu tuấn mỹ này hơi nhíu lại, hai mắt nhắm nghiền, tựa như giây tiếp theo sẽ lập tức mở to mắt.

Diệp Duy Viễn để ý trong quan tài không có châu bảo ngọc khí bồi táng, thậm chí cũng không giống những thi thể bình thường được mặc nhiều lớp cấm y hoa lệ, giống như chỉ tùy tiện bố trí cho gã ở đây.

Càng nhìn càng cảm thấy kỳ quái, trong tay Diệp Duy Viễn liên tục đẩy nắp quan tài ra.

Phả vào mặt không phải là mùi xác thối trong tưởng tượng, đó là một mùi thơm khó có thể dùng lời để diễn tả. Biết mùi thơm này dĩ nhiên có trá, y lập tức che mũi lùi về sau nửa bước, nhưng bước quá lớ khiến cho y suýt chút nữa rơi vào trong dung nham.

Thật vất vả mới ổn định cả người, y lập tức đưa tay kiểm tra tất cả trong quan tài.

Gã tóc bạc này cũng không biết là đã chết hay còn sống, cứ nằm yên như vậy ở trong, không có hơi thở, cũng không có lồng ngực phập phồng lần cử động nhúc nhích. Tầm mắt của Diệp Duy Viễn hơi lướt xuống, chợt chú ý đến vết thương như ẩn như hiện trước ngực gã tóc bạc này.

Không tiếp tục tùy tiện thăm dò, y trước hết dùng mũi dao khẩy mở lớp áo mỏng manh, khiến cho toàn bộ vết thương lộ ra: Vết thương này dài không tới ba ngón, nhưng rất sâu, xuyên qua toàn bộ lồng ngực. Chỗ thịt ngay miệng vết thương vẫn rất mới, giống như vừa bị thương... Diệp Duy Viễn nhận ra được gì đó, mở to hai mắt nhìn kỹ, hoá ra vết thương kia đang chậm chậm khép lại do ánh hưởng của bạch quang nhỏ xíu đang bám vào, nhưng mỗi khi sắp khép kín lại bị sát khí nặng nề đánh tan.

Mà nguồn gốc của sát khí kia đang rung động dữ dội trong tay y, phát sinh từng tiếng u u bèn nhọn.

Ma vật có thể làm cho đao Lang Thuỷ phản ứng kịch liệt như vậy, ngoại trừ chủ nhân chân chính của Ma Vực, Diệp Duy Viễn không nghĩ ra được ai khác.

“Như vậy còn chưa chết sao, mạng của người thật lớn...”

Giữa lúc y đang trầm ngâm, ngón tay của gã tóc bạc hơi nhúc nhích.

“Xem ra đã phát hiện...”

Một cảm giác mát mẻ thấu xương xuyên qua thân thể y, hướng về phía cơ thể trong quan tài.

Để ý thấy dị động, sắc mặt Diệp Duy Viễn trở nên nặng nề, y nắm chặt chuôi đao trong tay, tàn nhẫn hạ đao xuống theo vị trí của vết thương kia.

“Mạng của người, ta muốn!”

Nhưng chỉ trong nháy mắt, gã tóc bạc mở mắt ra, lạnh lùng nhìn y.

Tròng mắt của gã tối đen không giống người sống, mắt trái là một mảnh mệnh môn lan rộng, còn mắt phải là hai đồng tử, bên trong phản chiếu âm dương lưỡng giới giữa người sống cùng linh hồn, ly hợp sinh tử của mọi thứ.

Trong truyền thuyết nói rằng, nếu như bị ánh mắt có thể liên kết sinh tử này nhìn qua, thì sống chết sẽ không còn do bản thân.

Diệp Duy Viễn dễ dàng nhìn thấy cái bóng của mình ở trong đó —— Trong hình chiếu, khắp người y đầy máu, nét mặt tuyệt vọng.

Điều này khiến cho động tác trên tay y chậm lại.

Nhưng y chỉ sửng sốt trong vài giây cực kỳ ngắn ngủi, ngay lập tức hồi phục tinh thần.

Chỉ ít vào lúc này, sống chết của y còn chưa tới phiên gã tóc bạc nọ quyết định.

“Xuống địa ngục thôi, Diệp Lang Thuỷ!”

Diệp Duy Viễn lớn tiếng quát, “Chết đi, Diệp Lang Thuỷ !”

—— Người sẽ không thành công.

Ngay khi bàn tay của Diệp Duy Viễn đang hạ xuống giữa không trung, lời nguyên rủa của Thần Dĩ đột nhiên vang vọng bên tai y.

Từng tiếng nguyên rủa, biến thành những sợi xích nặng nề, quấn quanh tay y, khiến cho y không dùng được sức.

Trong lúc này, khoảng cách ngắn ngủi giữa mũi đao cùng lồng ngực của gã tóc bạc kia cũng trở nên xa xôi.

Gã tóc bạc vẫn không hề làm gì, chỉ nhìn thẳng vào trong mắt Diệp Duy Viễn, tìm kiếm phong toả hồn phách của y.

Ánh mắt của gã giá lạnh tựa như có thể nhìn thấu hết tất cả, khiến cho đầu gối y mềm nhũn, hoảng hốt đến nỗi suýt chút nữa không cầm được chuôi đao.

—— Đau đớn như bị rút hồn phách ra khỏi thân thể.

“Diệp Duy Viễn, ngươi không nên phản nghịch ta.”

Một giọng nói xuất hiện trong đầu của y.

Diệp Duy Viễn nhìn chằm chằm Diệp Lang Thuỷ, cắn răng đấu tranh với ma lực đáng sợ kia, “Ngươi câm miệng!”

—— Ngươi sẽ không thành công.

Lại nữa, nguyên rủa của Thần Dĩ vang lên.

“Ngươi câm miệng đi!”

Đột nhiên, trên đao Lang Thuỷ dấy lên hoả diễm tối tăm, đốt bàn tay y cháy đen, đến nỗi lộ ra xương cốt.

Đau đớn khiến y tỉnh táo, tìm về một chút khí lực, nếu cứ tiếp tục như vậy thì y biết mình sẽ không thể ám sát thành công.

Ma Vực không cần hai chủ nhân, chỉ cần một ngày gã tóc bạc này còn tồn tại, y vẫn chỉ có thể là một quân cờ bị khống chế sinh tử.

Bất kể bàn về phương diện nào, Diệp Lang Thuỷ lợi hại hơn y rất nhiều, nếu y tùy tiện xâm nhập, chẳng khác nào lấy trứng chọi đá tìm đường chết. Hôm nay là ngày trăng tròn, là thời khắc sức mạnh của ma vật như bọn y bị suy giảm nhất. Nếu như y không bắt được Diệp Lang Thuỷ khi gã vứt bỏ cơ thể giả trở về thân thể thật, bỏ lỡ thời khắc hồn phách suy yếu nhất này, thì thứ chờ đợi y phía trước sẽ còn đáng sợ hơn hồn phi phách tán.

Đây không phải lần đầu tiên y mưu tính, cũng không phải chưa từng nghĩ tới việc bỏ cuộc.

Nhưng nếu y đã động thủ, thì đường lui đã không còn.

Trừ phi người chết hoặc ta mất mạng, không còn lối đi nào khác.

Lưỡi đao chạm tới thân thể của gã tóc bạc, y nhắm mắt lại, dùng hết sức mạnh cả người trên mũi đao.

Đây là cơ hội duy nhất cũng là cơ hội cuối cùng của y.

Chỉ cần giết gã, chỉ cần tiêu diệt gã ——

Tiêu diệt ngọn nguồn của tất cả những thứ kinh tởm này, hết thảy sẽ kết thúc.

Đặt dấu chấm hết cho mọi thứ tại đây.

Sau đó.....

Y nhắm mắt lại, khi đó, kết cục của y cũng sẽ đến.

18. Chương 18

Biên tập: Mr.Downer

Trong tuyệt nguyên, từng gian lậu được bài bố theo trật tự, bên ngoài có người đặc biệt phụ trách tuần tra.

Trong một gian lều ở trung tâm, Diệp Phong Thành vừa gặp ác mộng đột nhiên mở mắt, phát hiện sau lưng mình thấm đầy mồ hôi lạnh.

Hắn định gọi Doãn Tĩnh đi vào, nhưng phát hiện cổ họng đau đớn giống như lửa cháy, ngay cả tiếng hắng khản khản cũng không thể phát ra.

Cuối cùng, hắn chỉ có thể tự mình mò mẫm xuống giường, thấp sáng ngọn nến trên bàn, rót cho mình một chén trà thuốc vừa đắng vừa chát để thông cổ họng.

Nước trà lạnh lẽo dập tắt ngọn lửa vô danh đang cháy hừng hực trong lồng ngực của hắn, cho hắn một chút an bình trong chốc lát.

Gió tuyết tàn sát bốn phía lúc trước đã ngừng lại, các vì sao trốn sau những rặng mây mù, trăng tròn đỏ nhạt ảm đạm dần chìm xuống chân núi.

Quãng thời gian tối tăm nhất trong đêm dài đã trôi qua, chân trời trở nên tảng sáng, một lúc sau bọn họ sẽ tiếp tục khởi hành.

Cách ngày dự đoán không còn bao lâu, mấy hôm nay bọn họ đều phải gấp rút lên đường đến nửa đêm, sau đó trời chưa sáng lại một lần nữa xuất phát, chỉ mong sớm có thể tìm đến được vị trí thật sự của Ma Vực.

Dựa theo hành trình, đây là đêm cuối cùng bọn họ trải qua trong núi.

Nhưng bây giờ, hắn rõ ràng mệt mỏi đến mức không có sức nhúc nhích đầu ngón tay, làm thế nào cũng không ngủ được.

“Diệp Phong Thành, ta đi đây.”

Hắn hơi mở mắt, nhưng ngoại trừ một chút ánh nền u ám cùng bóng tối bên cạnh, hắn không còn nhìn thấy gì khác.

Mỗi khi xung quanh lại yên tĩnh, âm thanh này sẽ vang lên từ sâu trong ký ức.

Kể từ lúc đi sâu vào Nạp Cáp Cách Nhĩ, thân thể hắn càng trở nên tồi tệ: Trước hết là thánh lực bắt đầu suy yếu, vài lần Doãn Tĩnh nói chuyện với hắn, hắn cũng không nghe được, sau đó là thị lực, mỗi khi mặt trời xuống núi, hắn cơ bản không khác gì bị mù.

Dù hắn có định che giấu như thế nào đi nữa, muốn biểu hiện giống như người bình thường, nhưng Doãn Tĩnh cũng đã nhìn ra được một ít manh mối.

Mỗi một lần đối diện với gương mặt muốn nói lại thôi của Doãn Tĩnh, hắn không phải không áy náy, nhưng áy náy sẽ chẳng mang đến bất kỳ thứ gì.

—— Trừ phi áy náy có thể mang Diệp Duy Viễn trở về.

“Người biết không... Thôi, nếu như ta không trở về, thì chuyện này...”

Là Diệp Duy Viễn đang nói chuyện với hắn.

Bất kể là Diệp Duy Viễn thiếu niên chưa trưởng thành, hay là Diệp Duy Viễn thanh niên thường giấu mình sau lớp vỏ ngoài quái gở, bọn họ luôn được cất giấu trong ký ức của hắn, chưa bao giờ rời đi.

“... Ca ca.”

Tay hắn run lên, chén trà rơi xuống đất vỡ tan.

Đã bao lâu rồi hắn không được nghe thấy Diệp Duy Viễn gọi hắn như vậy.

Có lẽ là một năm trước, hoặc có lẽ là nhiều năm trước đây, có lẽ là lâu hơn nữa.

“Đừng... Đừng nên gọi ta như vậy.”

Bởi vì hắn không xứng đáng.

Ngay trước khi hắn sắp sửa bị kéo vào trong vòng xoáy ảo giác, có cái gì đó đang gõ cửa sổ.

Từng tiếng từng tiếng, tựa như nhất định phải hấp dẫn sự chú ý của hắn.

“Ai.....?”

Chưa đợi hắn đi qua xem thử, hậu quả của việc uống nhiều trà lạnh đã tới trước một bước.

Hắn ho như muốn sắp tắt thở, máu sệt gần như đen bầm chảy dọc xuống kẽ tay, khiến cho tà áo trắng như tuyết dính một đồng lộn xộn. Trong nháy mắt tưởng rằng mình có thể chậm rãi ổn định, hắn lại nôn mửa dữ dội.

Ói ra đầu tiên là nước trà lạnh, rồi tới máu bầm đen và giấm chua, sau đó là mật. Không còn gì để ói, hắn khom người đứng trong một bãi tanh hôi dơ bẩn, thở hổn hển rất lâu, trong lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi lạnh.

Khi hắn cho rằng vị khách không mời kia đã rời đi, đối phương vẫn cứ tiếp tục gõ cửa sổ.

Hắn lấy lại bình tĩnh, đi qua mở cửa sổ cho khách không mời nọ —— Bất luận là phúc hay là hoạ, chung quy cũng đều không thể tránh khỏi, không bằng sớm đối mặt với nó.

“..... Thanh Vân?”

Hắn hoàn toàn không nghĩ tới vị khách này lại là Thanh Vân đã biến trở về nguyên hình.

Thanh Vân thu mình lại dài cở một cánh tay, nhân lúc hắn mở cửa sổ liền bay vào quán trên cổ tay của hắn. Cùng lúc đó, ánh sáng mong manh bắt đầu mở rộng từ chỗ bọn họ đang đứng, như một lớp men loé sáng, im lặng bao phủ nơi này. Hắn nhận ra đây là pháp thuật của Thanh Vân, có tác dụng ngăn cách gian phòng của hắn với tất cả bên ngoài.

“Người có chuyện gì sao?”

Khác với thanh tông mã mà những người khác quen thuộc, chân thân của Thanh Vân là giao long.

Nó kết duyên cùng Diệp gia chủ yếu bởi vì Diệp Duy Viễn: Trước đây khi Diệp Duy Viễn tru sát ma giao trong biển, nó bị ma giao làm cho trọng thương, vì muốn báo ân, cam tâm tình nguyện làm thú cưới cho Diệp Duy Viễn, sau này lúc Diệp Duy Viễn phản bội, nó cũng biến mất không thấy bóng dáng. Mãi đến tận một ngày nào đó, nó chở Tư Đồ đang bị thương nặng về thành Vãn Nhật. Diệp Phong Thành không phải chưa từng thử thả Thanh Vân đi, cho nó tập trung tu hành để hoá rồng, nhưng Thanh Vân dường như quyết định ở lại, hắn không thể làm gì khác hơn là để nó đi theo mình.

Bây giờ tới đây tìm kiếm Ma Vực, Diệp Phong Thành cũng mang nó theo.

Nó còn nhớ con đường lúc trước đã chở Diệp Duy Viễn đi qua hay không, chính là mấu chốt để bọn họ có thể tìm tới vị trí thật sự của Ma Vực.

“Cứu cứu y.”

Không một ai mở miệng, nhưng tiếng nói bi thương lại đột nhiên xuất hiện ở trong đầu Diệp Phong Thành.

Hắn nhìn Thanh Vân chăm chú, trong đôi mắt to ngoan ngoãn kia chứa đầy nước mắt, từng giọt rơi xuống.

“Là người đang nói chuyện sao?”

“Cứu cứu y.”

“Y là ai?”

“Cứu cứu y, van cầu người cứu y, cầu người...”

Nhưng bất kể hắn hỏi cái gì, Thanh Vân đều chỉ biết lặp đi lặp lại một câu “Cứu y”.

Nó cắn ống tay áo của Diệp Phong Thành, dùng cái đầu nhỏ của mình cọ xươg cổ tay của hắn, gần như tuyệt vọng khẩn cầu hắn đi cứu y.

“Người... Có thể mang ta đi tìm y sao?”

Diệp Phong Thành cảm giác mấy câu hỏi vừa nảy của mình thật sự vớ vẩn đến cực điểm.

Hắn và Thanh Vân, chỉ muốn nhìn thấy duy nhất một người kia.

Thanh Vân ở lại bên cạnh hắn, có lẽ chỉ là vì chuyện này.

Không giống với gia súc bình thường vô tri vô giác, Thanh Vân vô cùng thông minh như người, nghe thấy hắn đáp ứng thỉnh cầu của mình, thậm chí không cần hắn ra lệnh đã trượt khỏi cổ tay của hắn, biến trở về thanh tông mã có sừng kia.

Sau một tiếng hí bi thương, nó chậm chậm quỳ gối trước người hắn, chờ đợi hắn ngồi lên.

“Đi thôi.”

Cho dù Thanh Vân không đến tìm hắn, hắn cũng đã quyết định.

“Cứu cứu y, van cầu người cứu cứu y.”

Hắn dấn vào gò má của Thanh Vân, thay nó vén từng sợi lông bờm.

Đây là nội tâm người đang nói à?

Người tin tưởng ta có thể cứu y sao?

“Ta.....” Lời nói kế tiếp, dù thế nào hắn cũng không thể thốt ra.

Nhưng bất kể ra sao, hắn vẫn phải đi, nếu như hắn không cứu được Diệp Duy Viễn...

Chỉ ít hắn có thể chết cùng y.

Rầm rầm rầm.

Doãn Tĩnh giật giật ngón tay.

“Doãn tiên sinh có ở trong không?”

Rầm rầm rầm.

“..... Doãn tiên sinh?”

Không nghe thấy tiếng ai trả lời, người nọ tăng thêm sức lực tiếp tục đập cửa.

“Doãn tiên sinh, sắp khởi hành rồi!”

Lần này người nọ rốt cuộc cũng đánh thức được Doãn Tĩnh.

Doãn Tĩnh mở to mắt, ngẫm nghĩ một lúc mới nhớ ra mình đang ở chỗ nào, rồi mới bật dậy mở cửa cho người kia.

“Nên chuẩn bị lên đường.”

Người đến gọi là thuộc hạ của Giang Trì Tổ.

“... Hầu hết mọi người đã chuẩn bị xong, chỉ không thấy ngài cùng chủ nhân của ngài.”

“Chủ nhân nhà ta cũng không có ở đây sao?”

“Không có, chỉ ít tiểu thư nhà ta không nhìn thấy, vì vậy không yên tâm, muốn ta tới xem một chút.”

“Xin lỗi, ta đây ngay lập tức đi gọi chủ nhân của mình.”

Làm sao cũng không thể tin bản thân lại ngủ quên, trên đường đi tới gian phòng của Diệp Phong Thành, Doãn Tĩnh cẩn thận nhớ lại tất cả những gì xảy ra đêm qua.

Trí nhớ của Doãn Tĩnh chỉ kéo dài đến sau nửa đêm: Khi đó hắn nghe thấy trong phòng Diệp Phong Thành truyền đến một tiếng động lớn, muốn đi hỏi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, nhưng sau đó phát sinh cái gì... Doãn Tĩnh suy nghĩ rất lâu, chỉ có thể thất bại thừa nhận mình thật sự không nhớ gì cả.

“Chủ nhân, người có ở bên trong không? Chủ nhân?”

Doãn Tĩnh gõ cửa một lúc, không được trả lời, chợt cảm thấy không ổn, bèn nói hai chữ “Mạo phạm” rồi phá cửa mà vào.

Không thấy người, trong lòng hắn nhất thời có chút dự cảm không tốt, nhanh chân đi vào buồng trong.

Cửa sổ trong buồng mở ra, trên đất lưu lại một bãi nôn có máu, ngoại trừ chén trà vỡ nát, những thứ khác không bị hư hại.

Mặt trời đã mọc, dương quang chiếu vào, đâm vô mắt Doãn Tĩnh khiến hắn có chút không mở mắt ra được.

Mọi thứ vẫn còn đây, chỉ duy nhất không có người hắn muốn tìm.

“Ta... Ta đi bẩm báo với tiểu thư nhà ta.”

Người đi theo cũng nhận ra sự tình không đúng, xoay người chuẩn bị chạy về.

Không thấy Diệp Phong Thành, suy nghĩ như vậy cứ quanh quẩn trong lòng hắn. Doãn Tĩnh đột nhiên hỏi hận, tại sao không phản kháng mệnh lệnh của Diệp Phong Thành, cố ý gác đêm cho hắn như trước đây —— Chỉ là mấy ngày không ngủ, trước đây hắn đã vốn quen như vậy.

“Được, mau mau tìm được ngài ấy, bằng không.....”

“Bằng không?” Người nọ tiếp nhận lời nói dang dở, nói xong mới nhận ra mình lỡ lời, “Xin lỗi, ta không phải cố ý. Những thứ cổ quái bên trong núi tuyết này thật nhiều, quả thật phải nhanh chóng tìm được Diệp thành chủ.”

“Làm phiền người.”

“Doãn tiên sinh trước hết nên tỉnh táo lại, Diệp thành chủ cát nhân thiên tướng*, chắc chắn sẽ bình yên vô sự.”

*Cát nhân thiên tướng: Người tốt sẽ được trời giúp.

Doãn Tĩnh cười khổ, đưa mắt nhìn bóng người nọ đã chạy đi để thông báo với mọi người.

Doãn Tĩnh đi theo Diệp Phong Thành nhiều năm như vậy, chăm sóc sinh hoạt hằng ngày cho hắn, cũng coi như thuộc nằm lòng mọi cử động của Diệp Phong Thành.

Mới đầu Doãn Tĩnh chỉ ngẫu nhiên nhận ra thân thể Diệp Phong Thành không ổn. Khi đó hắn còn mang tâm trạng cầu may trong lòng, hi vọng chính mình đa nghi.

Một lần thử thăm dò, Doãn Tĩnh cố ý nhỏ giọng nói xấu Diệp Duy Viễn trước mặt Diệp Phong Thành, nhưng Diệp Phong Thành chỉ nghiêng đầu, có chút mờ mịt nhìn hắn.

Doãn Tĩnh cưỡng chế chua xót trong lòng, cố gắng biểu hiện giống như thường ngày, Diệp Phong Thành không nghi ngờ hắn, cho rằng vừa rồi chưa hề xảy ra chuyện gì.

Cho dù có trì hoãn như thế nào, Doãn Tĩnh cũng nhìn ra được Diệp Duy Viễn trong lòng Diệp Phong Thành tuyệt đối không giống như những gì người khác nghĩ.

Diệp Phong Thành làm sao sẽ cho phép cho phép kẻ khác nói về Diệp Duy Viễn như vậy ở trước mặt hắn?

Trừ phi hắn đã sắp không còn nghe được, chỉ có thể dựa vào âm thanh mơ hồ và khẩu hình để phân biệt có ai đang nói chuyện với hắn hay không.

“Vân tiên sinh, không thấy chủ nhân nhà ta, đêm qua...”

Trên đường, Doãn Tĩnh đụng phải Vân Ngụy Dịch cũng mới vừa thức dậy.

“Đừng tìm.”

Sau khi nghe Doãn Tĩnh kể đại khái những chuyện phát sinh đêm qua, Vân Ngụy Dịch kéo hắn, lắc đầu.

“Người nói cái gì, người muốn ta đừng tìm?”

Doãn Tĩnh nổi giận trong lòng, “Người có biết chủ nhân nhà ta...”

Người có biết hắn sắp sửa điếc hay không?

Nghĩ đến khả năng Diệp Phong Thành không hi vọng người khác biết chuyện này, Doãn Tĩnh miễn cưỡng ngậm miệng, tức giận trừng mắt nhìn Vân Ngụy Dịch thấp hơn hẳn một cái đầu.

“Ngay cả người cũng nhìn ra, làm sao ta có thể không biết?” Đối mặt với ánh mắt muốn phun lửa, Vân Ngụy Dịch vẫn bình tĩnh, “Coi như người có tìm được hãn cũng chẳng có ích gì, ngay từ ban đầu chủ nhân nhà người không nghĩ đến chuyện còn sống mà rời khỏi tuyết nguyên này, không bằng cứ để cho hãn đi làm chuyện hãn thật sự muốn làm?”

“Người biết cái gì?”

“Chủ nhân của người chỉ còn sống được ít ngày.”

Tính toán số viên thuốc trong bình ngọc sẽ hết dần trong hai ngày, Vân Ngụy Dịch thở dài, “Chắc hẳn hãn đã lựa chọn rồi đi, nếu không phải vậy thì người cứ đi xem, hãn cũng đã mang theo thanh giao long kia.”

“Vân tiên sinh, rốt cuộc thứ thuốc người đưa cho chủ nhân ta là thuốc gì? Không phải thuốc chữa bệnh sao, tại sao lại sống không lâu?!”

Đột nhiên nhớ tới một chuyện, Doãn Tĩnh găm thét lên.

“Là độc dược.”

Đến lúc này, che giấu đã không còn bất cứ ý nghĩa gì, Vân Ngụy Dịch thoải mái thừa nhận thuốc lão đưa cho Diệp Phong Thành không phải là linh dược chữa bệnh gì, mà là một loại độc dược, uống độc để giải khát*.

*Ẩm chậm chỉ khát: Nghĩa là uống rượu độc giải khát, ví với việc giải quyết khó khăn trước mắt mà không tính đến hậu quả mai sau.

“Đó là một loại độc dược có tên là Ngọc Gian Hương. Người trúng độc sẽ có biểu hiện dư thừa tinh lực, bách bệnh bất xâm trong một khoảng thời gian dài, giống như được uống linh đan diệu dược có thể trị mọi loại bệnh, thế nhưng đây chỉ là bên ngoài, độc tính sẽ từng bước ăn mòn lục phủ ngũ tạng, thân thể người trúng độc sẽ cấp tốc suy nhược, sau đó tử vong. Ta khai phương thuốc chỉ là cho chủ nhân của người điều trị thân thể, nhưng độc tính không rõ, điều trị như thế nào đi nữa cũng vô dụng.”

Lúc lão giao bình ngọc vào trong tay Diệp Phong Thành, Diệp Phong Thành chỉ hỏi lão một câu.

“Nói cách khác, uống thuốc này rồi, mỗi tạm thời có thể sống giống như người bình thường.”

“Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, thì mọi thứ chắc hẳn sẽ giống như Vân mỗ đã nói.”

Vân Ngụy Dịch bất an, mặc dù tính tình lão gần gũi, nhưng từ trước đến nay chưa từng chủ động ra tay hại người.

“Diệp thành chủ, người...” Người nên suy nghĩ thêm như vậy có đáng hay không.

“Vân tiên sinh, mỗ đã bị vây hãm trong đình viện này quá nhiều năm.”

Hắn có người mình thích, có chuyện mình muốn làm, nhưng những chuyện này thật sự quá mức khó khăn cho thân thể của hãn.

Không cần phải nằm trên giường bệnh, không cần bị bức ép thanh tâm quả dục, những nguyện vọng đơn giản như vậy đối với hãn mà nói lại rất xa vời ngoài tầm với.

Cuộc đời của hãn ngắn ngủi tựa như con phù du sớm sinh chiều tử, nếu như cứ bình thường vô vi* thì có lẽ hãn cũng chỉ sống được thêm hai ngày trong quá khứ.

*Vô vi: Thuận theo tự nhiên, không làm gì cả.

Thế nhưng trong lòng vẫn lưu lại thật nhiều tiếc nuối, bao giờ cũng không được, vì vậy hãn cam tâm tình nguyện dùng toàn bộ những tháng ngày còn lại để đổi lấy một chút thời gian ngắn ngủi này.

“Vân tiên sinh, mỗ dù chết cũng muốn gặp lại một người, mỗ không thể tiếp tục để y chờ đợi.”

Nghe xong những lời này, Doãn Tĩnh cảm thấy da đầu tê dại.

Doãn Tĩnh chỉ biết Diệp Phong Thành đến Ma Vực là vì gặp lại Diệp Duy Viễn, nhưng Doãn Tĩnh hoàn toàn không biết hắn đã phải trả đại giới như thế nào.

Những ý nghĩ đáng nghi ban đầu, những chi tiết cổ quái lúc trước, vào giờ khắc vạch trần chân tướng này, biến thành bất an bùng nổ.

Dưới cơn thịnh nộ, Doãn Tĩnh nhắc Vân Ngụy Dịch lên, hung ác hỏi lão tại sao phải làm như vậy.

“Người không phải đại phu sao hả!? Tại sao người phải làm như vậy?! Người đây là giết người!”

Khuôn mặt cả hai cách nhau rất gần, Vân Ngụy Dịch có thể nhìn thấy tơ máu trên con ngươi bạo lòi của Doãn Tĩnh.

“Là thành chủ nhà ngươi cầu xin ta đưa cho hắn.”

Vân Ngụy Dịch biết những lời này của mình nghe vô cùng giống lấy cớ, từng tiếng từ từ nhỏ xuống, “Hắn không còn sống được bao lâu, cho nên muốn trong khoảng thời gian cuối cùng này...”

“Người không phải là thần y nổi danh thiên hạ sao? Tại sao người không cứu được thành chủ của ta còn muốn đưa độc dược cho hắn?”

Nói đến câu sau, âm thanh Doãn Tĩnh hoàn toàn nghẹn ngào.

“Tại sao người lại không chịu cứu hắn!”

Doãn Tĩnh gào thét một tiếng, bi thương đến mức Vân Ngụy Dịch cũng cảm thấy không đành lòng, đưa tay đặt trên mu bàn tay của hắn, khuyên nhủ hắn.

Nhưng Doãn Tĩnh không chịu chấp nhận, thả lão ra, lão đảo lùi hai bước, quỳ trên mặt đất, rồi che mặt đau thương khóc lên.

“Vân mỗ chỉ am hiểu chữa bệnh, không am hiểu giải trừ bùa chú. Muốn cứu thành chủ nhà ngươi, chỉ có một cách, nhưng cách này...”

Vân Ngụy Dịch bị thả ngã xuống đất, gượng gạo bò dậy, phỉ phỉ bụi bẩn trên người, hiếm khi không nổi trận lôi đình, cẩn thận nói cho Doãn Tĩnh nghe bệnh tình của Diệp Phong Thành... Lão không thể nói tiếp, bởi vì chính lão cũng không cứu được Diệp Phong Thành, giải thích như thế nào đi chăng nữa cũng chỉ là đang thoái thác.

Doãn Tĩnh nói không sai, cho dù Diệp Phong Thành chết, cũng là chết trên tay thứ độc dược lão đưa cho hắn.

Bất kể là thật tâm hay giả dối, cuộc đời này lão đã cứu vô số người, chỉ duy nhất một người, dù lão có làm như thế nào cũng không thể cứu được.

Muốn cứu Diệp Phong Thành, chỉ có một biện pháp, đó chính là tháo gỡ bùa chú trên người hắn, để cho sinh khí cùng linh lực của hắn không tiếp tục trôi đi.

Nếu không.....

Thanh Vân mang theo Diệp Phong Thành phi nhanh trên con đường mòn gồ ghề đã sớm bị tuyết đọng bao phủ.

Dáng điệu của nó vô cùng uyển chuyển, đạp tung tuyết đọng lên cao chừng bằng nửa người, cẩn thận tránh né những khu vực nguy hiểm rộng toác dưới chân, bất cứ lúc nào cũng có thể bị sụt xuống, khéo léo băng qua khe đá chỉ miễn cưỡng dành cho một người luồn lách, để lại một hàng vết móng bán nguyệt nhạt nhòa.

Trong tuyết nguyên, trời và đất chỉ có một màu, trắng xoá, đau đớn đâm vào mắt người. Khi bọn họ xuyên qua bình phong nham thạch khổng lồ, đến một khác hoàn toàn trống trải. Đường cụt tại đây, phía dưới vách đá chính là tuyết nguyên thần bí kia.

Mặt trăng đỏ nhạt hoà tan với tận cùng mặt đất, thái dương đỏ thẫm dâng lên.

Diệp Phong Thành nhìn xuống, biển mây cuộn cuộn, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy một chút cảnh sắc bên dưới.

Thanh Vân dùng móng bới tuyết, chậm chạp không chịu tiến về trước. Biết nó đang đợi mình chuẩn bị xong, Diệp Phong Thành kéo dây cương, cúi sấp người xuống ôm chặt lấy cổ của nó, bấy giờ Thanh Vân mới hí lên một tiếng thật dài, nhún lên nhảy xuống vực.

Giữa không trung, tứ chi của nó rút ngắn lại thành móng vuốt, cơ thể kéo dài, sinh ra vẩy trơn bóng cùng cái đuôi.

Cho đến lúc nó hoàn toàn biến trở lại nguyên hình, sự rơi xuống liền dừng lại. Khi thấy bọn họ sắp sửa chạm phải mặt đất, Thanh Vân vẩy đuôi, thân thể dựng thẳng bay lên trên, chui vào trong biển mây.

Biển mây mênh mông bao phủ bọn họ, khi bị một làn gió thổi qua, lại bất chợt tan đi.

Gió lạnh thấu xương như một con dao đâm vào da thịt của Diệp Phong Thành, khiến hắn cảm thấy đau đớn. Nhưng dù như vậy hai tay đang ôm cổ Thanh Vân của hắn vẫn không chịu buông ra, vẩy cứng dưới tay được một chút ánh sáng nơi chân trời chiếu rọi, hiện ra tinh quang kỳ quái lạ lùng.

Sương muối vì vu rơi trước mắt hắn, tựa như những chấm sao vụn vặt, phản chiếu trong hai mắt của Diệp Phong Thành, khiến hắn không nhìn thấy rõ con đường phía trước.

Bởi vì thời gian còn lại của hắn không còn bao nhiêu, cho nên Diệp Phong Thành lên đường rất cấp bách, ngay cả một lá thư để lại cho Doãn Tình cũng không có. Hắn chỉ nhớ rõ mang theo thanh đao bạch ngọc dát vàng kia —— Là vật tượng niệm cuối cùng Diệp Duy Viễn để lại cho hắn, bất kể như thế nào hắn cũng không thể bỏ nó lại.

Cuối cùng, Thanh Vân vững vàng đáp xuống trên cánh đồng hoang bao la, còn rừng cây rậm rạp tối tăm đã bị bọn họ bỏ xa ở đằng sau. Lúc này, Diệp Phong Thành nhạy bén cảm nhận được gió không còn trong lành như ở Nạp Cáp Cách Nhĩ.

Ma khí, cùng một chút thứ hỗn loạn mang mùi máu tanh nặng nề, tích tụ ở trong không khí, đè ép người đến mức không thở nổi.

Lúc xuống khỏi lưng của Thanh Vân, Diệp Phong Thành đứng không vững, ngã vào trong tuyết. Thanh Vân lại một lần nữa biến thành thanh tông mã, vội vàng đến gần hắn, dùng đầu lưỡi thô ráp của mình liếm gò má của Diệp Phong Thành, muốn cho hắn một ít khí lực để đứng lên. Là vật sống phát ra nhiệt độ duy nhất trong phạm vi trăm dặm xung quanh này, Diệp Phong Thành cứ như vậy dựa vào thân thể ấm áp của nó, run rẩy moi bình ngọc nhỏ ra từ trong ngực.

Trong bình chỉ còn lại một viên thuốc cuối cùng, hắn không hề suy nghĩ, ngay lập tức đổ nó ra tay.

Thanh Vân cúi đầu, ngửi mùi trong bình, đôi mắt ướt nhẹp tràn ngập không tán đồng.

Thú hoang đều có bản năng tránh dữ tìm lành, cực kỳ miễn cảm với mùi vị của độc thảo, nó không nghĩ ra tại sao một người lại chủ động đi dùng thứ thuốc trăm hại mà không có một lợi này, thậm chí cả mạng sống cũng không cần.

Diệp Phong Thành không đáp lại nó, trên thực tế hắn hiểu rõ tình trạng cơ thể mình hơn bất kỳ ai khác. Tay hắn run rẩy kịch liệt, thiếu chút nữa đã làm rơi viên thuốc kéo dài tính mạng này vào trong tuyết trắng mênh mông, cũng may hắn dùng tay còn lại để nắm chặt cổ tay kia mới tạm thời ổn định, cưỡng bách bản thân đưa thuốc đến bên miệng.

Thấy hắn cố chấp như thế, Thanh Vân phun ra hai luồng nhiệt khí, phần nộ vung đuôi, quay đầu không nhìn hắn.

“Tha thứ cho ta, Thanh Vân.”

Diệp Phong Thành thấp giọng nói, nhưng không thật sự hy vọng giao long có thể khoan dung cho mình.

Trước đây khi dùng loại thuốc này, được hiệu bao giờ cũng đến rất nhanh, hắn có thể đi lại giống như người bình thường vài ngày, không còn phải ốm đau cả ngày, thậm chí cũng có thể cầm kiếm. Nhưng bây giờ, độc tính đã xâm nhập phế phủ, hại nhiều hơn lợi, phải đợi một lúc lâu sau mới có thể cảm thấy hơi tốt hơn.

“Người chờ ta một chút...”

Rõ ràng còn đang tức giận, thế nhưng vừa nghe thấy tiếng hân trò chuyện với ai khác, Thanh Vân ngay lập tức cảnh giác, quan sát bốn phía xung quanh, chỉ sợ có thứ gì âm độc mà nó không biết sẽ nhảy xổ ra.

Theo một luồng nhiệt, khí lực dần dần trở lại trong thân thể, Diệp Phong Thành giật giật ngón tay.

Chỉ cần một chút nữa là tốt rồi, một chút nữa...

“Người...”

Hắn mở nửa mắt, cái bóng kia đang lắc đầu trước mặt.

“Ta không thể đứng lên nổi.”

Hắn có chút khổ sở nói.

Nghe đến câu này, trong ánh mắt Diệp Duy Viễn nhìn hân quả thật tràn ngập khiếm trách cùng thất vọng.

Cuối cùng, Diệp Duy Viễn vẫn đưa tay ra, muốn cho hân mượn sức lực của mình.

Diệp Phong Thành muốn bắt lấy những đầu ngón tay kia, nhưng làm thế nào cũng không thể với tới, chỉ chạm phải không khí lạnh giá như băng.

“Người chờ một chút... Thôi, hình như ta lúc nào cũng để người chờ.”

Diệp Duy Viễn chắc hân không thích chờ đợi, hay phải nói là sẽ không có ai lại thích buồn tẻ chờ đợi ngày này qua ngày khác, năm này qua năm nọ, có khi còn không chờ được gì cả.

Nhưng hân đã khiến y đợi lâu như thế, tới một bước này lại còn muốn đến muộn.

“Ngay bây giờ ta sẽ lập tức đến gặp người.”

Mặt trời trên đỉnh đầu càng lúc càng lên cao, bọn họ lại bắt đầu tìm kiếm.

Đột nhiên, Thanh Vân dừng bước, ngẩng đầu hí lên.

Không hiểu vì sao Thanh Vân lại không chịu đi tiếp, Diệp Phong Thành cũng nhìn lên bầu trời.

“Chuyện này... Chuyện này không thể nào.” Hân không thể tin mà trợn to hai mắt, quên mất chuyện cứ nhìn thẳng vào mặt trời như thế sẽ bị chói mắt, “Tại sao lại như vậy?”

Ngập chìm trong nỗi khiếp sợ vô cùng, hân nín thở, sợ mình đã nhìn lầm chỗ nào.

“Tại sao...?”

Trong kế hoạch của bọn họ, mười ngày sau sẽ có nhật thực. Nhật thực này chắc chắn sẽ thúc giục đại loạn, mà vật kia trong Ma Vực tất nhiên cũng sẽ theo dõi cơ hội này, muốn nhân dịp xuất thế, vì vậy bọn họ cần phải tìm tới lối vào thật sự của Ma Vực trước khi nhật thực xảy ra.

Nhưng bây giờ nhật thực đã bắt đầu, sớm hơn hân mười ngày so với dự đoán của bọn họ.

Vì để dự tính ngày này, Diệp Phong Thành gần như dùng tới tất cả phương pháp, mà mỗi phương pháp đều chỉ về mười ngày sau, chứ không phải là ngày hôm nay. Nhưng mặc kệ hân có tin hay không, bóng tối đã bắt đầu cắn nuốt mặt trời, đưa đất trời vào trong hắc ám cùng hỗn loạn sơ sinh.

Con người không thể chống lại mệnh trời, mây đen tuyệt vọng bao phủ trong đầu Diệp Phong Thành, không thể xua tan.

Sắc trời trở nên u ám từng phần, còn ở cuối màn trời, ma tinh dần dần xuất hiện, như được hút no máu chảy từ trong thiên hạ chiến loạn, hồng quang chói lọi càng ngày càng sáng rực.

“Có tiếng động gì?”

Đột nhiên nhận ra được cái gì, Thanh Vân đang chờ hân bỗng nhấc chân chạy như điên.

Diệp Phong Thành quay đầu nhìn, mảnh đất bọn họ đứng lúc trước đã bị lún xuống.

Cùng lúc đó, mặt đất rung chuyển kịch liệt, giống như có thứ gì đó ở sâu bên trong muốn trồi lên.

Mặt đất nứt toác ra một khe hở thật lớn, chia cắt dưới chân bọn họ thành vô số khối.

Vết nứt lan rộng càng lúc càng nhanh, rốt cuộc cũng vượt qua tốc độ chạy trốn của Thanh Vân.

Hắn và Thanh Vân không hề chuẩn bị liền rớt thẳng vào trong.

Lực hút khổng lồ tách hắn và Thanh Vân ra, khiến cho cả hai rơi xuống theo hai hướng khác nhau.

Trong bóng tối, từng cặp mắt tham lam mở to, là ánh mắt của những kẻ đã chết không được thấy người sống, hy vọng có máu thịt tươi mới để lấp đầy bụng đói.

Chúng nó tiến về hướng hắn rơi xuống, đuổi những cánh tay gầy gò giờ xương, định xé nát hắn thành từng mảnh.

Tận cùng dưới đáy là nghiệp hoả đến từ địa ngục, đốt cháy lũ ác quỷ vĩnh viễn không bao giờ được siêu sinh này, khiến chúng phát ra những tiếng kêu rên khàn ré từ cuống họng bị nghiền nát — Ban đầu chỉ vang vọng một hai tiếng, nhưng rồi dần dần lan truyền cho tất cả ma quỷ ở đây, vạn quỷ gào khóc bi thương, làm cho lòng người phát lạnh.

Diệp Phong Thành nắm chặt thanh đao trong tay, để mặc bản thân rơi xuống như một chiếc lá rụng.

Nếu dưới đáy chính là Ma Vực, thì hắn không nên cảm thấy sợ hãi.

Lần này sẽ không có bất cứ thứ gì có thể đỡ lấy hắn.

Hắn nhắm mắt lại, biết rõ là ảo giác nhưng vẫn không nhịn được mà sa vào trong tàn ảnh ngày xuân.

Bởi vì là đầu xuân, ban ngày còn se se lạnh, nhưng ánh nắng chiếu xuống vẫn rất ấm áp.

Hắn nhắm mắt lại, không muốn tỉnh dậy.

Trên dây leo kết đầy những đoá hoa nặng trĩu, gió nhẹ thổi qua, phát ra tiếng vang sần sật nhỏ bé, ngẫu nhiên có một hai cánh hoa rơi xuống khuôn mặt hắn. Cho dù không mở mắt, hắn vẫn có thể nhớ ra sắc thái tươi đẹp ướt át giống như được tắm nước ngày đó, mỹ lệ tựa như sẽ không xuất hiện lần thứ hai ở bất kỳ nơi đâu trên thế gian.

Thiếu niên đến vào lúc này — Dù ý nghĩ động tác của mình rất nhẹ, nhưng không biết rằng trong tai người luyện võ, âm thanh kia chẳng khác nào tiếng sấm. Hắn muốn mở mắt ra, nhưng uể oải không tên cứ đè nặng mí mắt của hắn, khiến hắn không thể thấy rõ gương mặt của thiếu niên.

— Dù gì cũng là một người không quan trọng, có gì đáng xem?

Nếu như lúc đó, khi thiếu niên vén dây hoa lên để tìm hắn, hắn không giả bộ ngủ, không cảm giác bức mình, mà mở mắt ra nhìn y...

Nếu như lúc đó, hắn nắm chặt tay y...

Liệu có phải kết cục sẽ thay đổi?

“Khi đó người tìm thấy ta.”

“Bây giờ đến lượt ta tới tìm người...”

Đã không còn có thể quay lại quãng thời gian tốt đẹp ấy, chỉ xin lưu giữ dáng vẻ khi xưa trong ký ức.

19. Chương 19

Biên tập: Mr.Downer

Rốt cuộc, Diệp Duy Viễn vẫn không thể nào ra tay.

Trong tình cảnh ngàn cân treo sợi tóc, một bàn tay lạnh lẽo nhẹ nhàng bắt lấy cổ tay của y, khiến cho khí lực của Diệp Duy Viễn bị hút đi ngay tức khắc, không cầm được vũ khí trong tay. Không còn hơi sức, huyết thái dương của y như bị ai đó đánh một quyền, mạch máu bạo lồi, đập thành thạch, trước mắt là máu chảy mơ hồ như sương mù, trong tai tràn đầy tiếng ong ong chói nhột, ngay cả âm thanh đao rơi xuống đất cũng không nghe thấy.

Dù đã sớm có dự cảm, nhưng dưới sự chênh lệch sức mạnh áp đảo này, y không khống chế được mà chậm rãi quỳ xuống trước mặt gã, đan chéo hai tay, rũ đầu xuống, lộ ra sơ hở khắp người.

Tư thái chờ chết này khiến Diệp Lang Thuỷ trong quan tài hài lòng.

“Bản tôn đã dự liệu được từ lâu rằng ngươi sẽ đến.”

Gã chậm rãi ngồi dậy, giữa chừng hít một ngụm khí lạnh — Dù gã có cẩn thận như thế nào cũng ảnh hưởng đến vết thương trước ngực, làm cho một mảnh đỏ ẫm ướt loang lổ trên vạt áo trắng như tuyết.

Hai ngón tay lạnh lẽo nhắc cằm của Diệp Duy Viễn, làm cho y ngẩng đầu đối mặt với gã: Tất cả lớp nguy trang đã bị tróc ra, trong đôi mắt của Diệp Duy Viễn là tuyệt vọng, hoảng sợ, cùng cảm hận chân thật, đan xen lộn xộn, hình thành một cảm xúc phức tạp đến mức ngay cả bản thân y cũng không diễn tả được.

Diệp Lang Thuỷ chưa bao giờ nhận thức qua một Diệp Duy Viễn như vậy, gã nhìn y chằm chằm, tựa như đang nhìn một vật phẩm thất bại thấp kém.

“Ngươi hận ai? Hận ta sao? Hận ta đã biến ngươi thành bộ dạng người không ra người, quỷ không ra quỷ này à... Thật buồn cười, Diệp Duy Viễn, ta nói cho ngươi nghe, ngươi đã sớm nhập ma, bốn toạ chẳng qua chỉ đẩy sau lưng ngươi một cái, ngươi sa đoạ thành như vậy hoàn toàn là do trong lòng ngươi có dục vọng mà thôi.”

Trong hai mắt của Diệp Lang Thuỷ đều chứa huyền cơ: Hai đồng tử bên mắt phải, có thể thấy quỷ và nhìn thấu lòng người.

“Ngươi nói cũng đúng, nơi này quả thực không cần tới hai chủ nhân. Nhưng mà... Ngươi sẽ không vọng tưởng có thể thắng nổi ta chứ?”

Hai người bọn họ cách nhau rất gần, Diệp Lang Thuỷ gần như kề sát vào vành tai của Diệp Duy Viễn mà nói chuyện.

Ở trong miệng gã, hết thảy hành động của Diệp Duy Viễn chẳng qua chỉ là đang diễn hề, gã đã biết hết từ lâu nhưng không nói, chỉ ở đây đợi y chui đầu vô lưới — Không biết từ lúc nào, một tấm lưới kín không kẽ hở đã rơi xuống, bao lấy tất cả.

“Ngươi cho rằng, sau khi ăn một một lần thì ta còn có thể tin tưởng Diệp gia các người hay sao?”

Diệp Duy Viễn bị gã áp chế gắt gao, ngoại trừ thỉnh thoảng run lên, căn bản không có cách nào đáp lại.

“Chờ cho ngươi một mạng là vì thân thể này còn có chút hữu dụng với ta.”

Vào năm mười ba tuổi, Diệp Lang Thuỷ tình cờ chiếm được con mắt trái: Lúc đó, mắt trái của gã bị một con quỷ đả thương, nên gã đã dứt khoát khoét mắt quỷ lấp vào trong hốc mắt của mình. Ngày thường, gã sẽ dùng huyền thuật che giấu mắt quỷ này, nhưng mỗi khi gã sử dụng sức mạnh, ảo giác tróc ra, mắt quỷ sẽ hiện nguyên hình, không có tròng trắng, toàn bộ con mắt đen trầm đến mức ánh sáng không thể xuyên qua.

Nếu nhìn lâu, tựa như muốn hút hồn phách của người khác vào bên trong.

Xác định Diệp Duy Viễn đã bị mắt quỷ yểm trụ, môi gã bắt động, nhưng trong cuống họng lại phát ra một tràng rì rầm quái lạ không giống tiếng người.

Những tiếng râm rì âm trầm nọ thoát đầu nghe qua không hề có nhịp điệu, nhưng nếu nghe kỹ lại có thể phát hiện trong các âm tiết chứa đựng ẩn dụ sâu xa nào đó, tựa như xua đuổi một loài mãnh thú không biết tên, hoặc giống như kèn hiệu trước chiến tranh.

Đây là yển ngữ dùng để câu thông hồn phách, nghe đâu chỉ có vài đại vu sư có thể liên kết với quỷ thần mới biết cách sử dụng, cho đến nay, nó gần như đã bị thất truyền. Yển ngữ không có hình thức xác định, phần lớn chú ngữ còn được lưu truyền là những câu ca dao được sử dụng khi tế tự lúc xưa.

Diệp Lang Thuỷ là kẻ đã trải qua thời kỳ khi đại lục này còn là một mảnh đất man hoang, vu thuật hoành hành, gã xướng đi xướng lại những âm tiết nọ. Gã xướng càng lúc càng nhanh, cho đến khi một làn gió âm lạnh nổi lên ngay dưới chân bọn họ, tạo thành một vòng xoáy bao phủ tất cả ở trong đó, thậm chí ngăn cách luồng nhiệt nóng rực của dung nham cuộn cuộn, khiến cho trên người cả hai kết một lớp băng sương dày đặc.

Trong mắt quỷ kia phản chiếu rõ ràng tất cả những gì phát sinh trên người Diệp Duy Viễn: Người có ba hồn bảy phách, hai ngọn lửa trên vai Diệp Duy Viễn lụi tàn đầu tiên. Sau khi ba hồn bị dập tắt, người này sẽ không còn ý thức của bản thân, mà không có ý thức thì sẽ không thể phản kháng, như dê con đọi bị làm thịt, tuy ý để cho Diệp Lang Thuỷ rút đi bảy phách còn lại của y.

Đối với chuyện di hồn, Diệp Lang Thuỷ xử lý vô cùng cẩn thận, sợ bỏ sót một hồn hay một phách của Diệp Duy Viễn, nhất định phải chắc chắn hồn phách của y đã bị nghiền nát, đời đời kiếp kiếp không được vào luân hồi chuyển thế, rồi gã mới cắn nát đầu ngón tay của mình, dùng máu chấm một điểm đỏ sẫm trên mi tâm của Diệp Duy Viễn.

Nếu như trong thời kỳ hưng thịnh của gã, đoạt xá chỉ là chuyện nhỏ tựa như hạ bút thành văn. Nhưng năm đó gã đã bị Diệp Lang Tuyên đâm trọng thương, không chỉ để lại một vết thương không cách nào lành trên cơ thể, mà hồn phách cũng bị tổn hại — Có một phách bị hút vào trong đao Lang Thuỷ, vĩnh viễn không được siêu sinh.

Đoạt xá vốn chuyện nghịch thiên, tàn hồn đoạt xá lại càng hung hiểm vạn phần.

Chấm máu này dùng để trấn trụ thể xác mất đi hồn phách của Diệp Duy Viễn, không cho nó chết đi.

“Quỷ thai của bốn toạ đã bị Diệp Phong Thành phá huỷ, nên đành phải dùng tạm thân thể của người.”

Quỷ thai trong bụng Lý Tương Quân mới là cơ thể mà Diệp Lang Thuỷ muốn: Thứ nhất, sức mạnh hồn phách của trẻ sơ sinh rất yếu, thứ hai, quỷ thai vốn dĩ là tà vật, càng thích hợp với hồn phách của gã. Nhắc tới quỷ thai khiến gã nhớ đến nước cờ của mình bị Diệp Phong Thành đảo loạn, gã hừ lạnh một tiếng, trán kề trán với Diệp Duy Viễn, thấp giọng niệm một một tràng chú ngữ khác.

Khác với yển ngữ tràn đầy tính xâm lược ban nãy, chú ngữ này được các vu sư dùng để di hồn trong quá khứ, nghe như ca dao thôi miên, ê ê a a, ôn nhu kéo dài, trong âm cuối mang theo chút lưu luyến vô thức.

Lúc Diệp Lang Thuỷ xướng xong lần thứ nhất, không có gì xảy ra, đến lần thứ hai, âm thanh của gã trở nên nhỏ dần, lần thứ ba, lần thứ bốn... Cho tới khi gã ngừng xướng.

Âm tiết cuối cùng tiêu tan trong gió, chính là lúc quyết định thành bại.

Chỉ thấy vị trí thân thể đang kề sát của cả hai đảo ngược: Cơ thể Diệp Lang Thuỷ ngã xuống, còn Diệp Duy Viễn đưa tay đỡ lấy.

“Diệp Duy Viễn” này dường như không quen với cơ thể, cử động cái cổ cùng tay chân một chút, rồi mới đứng lên.

Gã nhìn chăm chú đôi tay của bản thân, đột nhiên phá lên một tràng cười thật to. Tiếng cười ban đầu nghe có vẻ kiềm chế, nhưng càng về sau càng can rõ, hơi giống như tiếng gào khóc bên tai.

“Ha ha ha ha ha ha ha — Ta thắng! Ta đã thắng!”

Gã dùng sức che mặt, không để cho bản thân thất thố.

“Diệp Lang Tuyên, người thấy được không? Cuối cùng kẻ thắng vẫn là ta.”

Gã và Diệp Lang Tuyên đã giằng co phân thắng bại trong nhiều năm: Diệp Lang Tuyên đã hoá thành bụi trần dưới lòng đất cho là mình thắng, nhưng không ngờ được rằng máu đời sau của mình lại biến thành căn thuốc cho gã, Diệp Lang Thuỷ cũng cho là mình thắng, nhưng phải như chó nhà có tang mà sống tạm bợ

ở đây cả ngàn năm... Cả hai đánh đến lũng bại câu thương, nhưng rốt cuộc gã vẫn thắng một bước, trở thành kẻ thắng cuộc duy nhất của trận đấu này.

Chỉ tiếc Diệp Lang Tuyền đã không còn cách nào biết được.

Ánh mắt vừa âm trầm vừa điên cuồng của Diệp Lang Thuỷ quanh quẩn trên thân thể của mình trước đây, khoé môi gã cong lên một cách ác ý.

Gã luồn tay trái vào trong vết thương trước ngực do bị đao đâm, xé rách vết thương, thậm chí là toàn bộ lồng ngực, lộ ra trái tim đỏ tươi còn đang đập yếu ớt.

Trên trái tim tràn ngập chú văn bị sát khí xuyên qua, cũng chính là ở chỗ này, hai luồng sức mạnh hoàn toàn bất đồng đang đánh nhau. Gã cũng không thèm nhìn tới, ngay lập tức xé trái tim ra khỏi lồng ngực, bỏ vào trong miệng nhai nuốt.

Máu thịt vào bụng, mang đến sức mạnh vốn thuộc về gã.

Gã say sưa lẫn vui sướng mà thở dài, cảm thấy sức mạnh hoàn toàn mới đang cuộn cuộn sâu trong đan điền, dồi dào đến mỗi một kẻ hờ trên thân thể.

... Không đủ, còn chưa đủ, sức mạnh của cơ thể này vẫn kém quá xa thời điểm gã cường thịnh nhất.

Cho dù gã đã ném Diệp Duy Viễn vào trong huyết trì để luyện hoá, nhưng kết quả cũng chỉ có thể chứa đựng tàn hồn của gã cùng sức mạnh chưa hoàn chỉnh. Nếu như muốn trở lại đỉnh cao trong quá khứ, gã còn có rất nhiều chuyện phải làm, dứt khoát không thể phí thời gian ở chỗ này.

Cuối cùng, gã móc hai mắt trên thân thể cũ. Mắt quỷ tối đen cùng mắt phải hai đồng tử điên cuồng quay vòng trong lòng bàn tay gã, canh chừng mọi việc trên thế gian, gã lần lượt hôn chúng nó, rồi cất kỹ vào trong ngực như ẩn giấu báu vật.

Ném thân thể hết giá trị lợi dụng vào trong dung nham cuộn cuộn, gã nhặt đoản đao trên đất, nhón mũi chân, cả người nhẹ nhàng bay lên cửa động như một con diều giấy.

Cái đầu bị Diệp Duy Viễn đặt ở cửa hơi mở mắt ra.

“Diệp...”

Nó cho rằng người kia là Diệp Duy Viễn, nhưng chưa nói được nửa câu đã ngậm miệng.

— Người này tản ra khí tức nguy hiểm hoàn toàn khác với Diệp Duy Viễn, lãnh khốc hơn, cũng tà ác hơn...

Diệp Lang Thuỷ nâng đầu của Thần Dĩ trên lòng bàn tay, đặt nó ngang hàng với tầm mắt mình.

“Người còn không nhận ra là ai sao?”

“Chủ nhân...”

Ngoại trừ Diệp Lang Thuỷ, còn có thể là ai?

Tựa như cảm thấy thống khổ, Thần Dĩ nhắm mắt lại trong chốc lát.

Nó tự nhận mình đã hết lòng quan tâm giúp đỡ Diệp Duy Viễn, nhưng vẫn không đành lòng khi thấy y rơi vào kết cục như vậy.

“Hôm nay là một ngày tốt lành của ta, dù sao ngươi cũng nên có chút biểu lộ chứ?”

“Chúc mừng chủ nhân, chúc mừng chủ nhân.”

“Hư tình giả ý.”

Diệp Lang Thuỷ hừ lạnh một tiếng, nhìn chăm chăm đôi mắt đỏ như máu của nó, nhẹ giọng nói, “Không bằng mù thì tốt hơn.”

Gã ra tay nhanh như gió, đâm mù hai mắt của Thần Dĩ.

Hai hàng huyết lệ chảy xuống gò má trắng bệch, trông rất kinh khủng.

“Thần Dĩ còn một lời cuối cùng muốn nói với chủ nhân.”

Cổ nén đau đớn, Thần Dĩ ra hiệu cho Diệp Lang Thuỷ đến gần.

Trước đây, Thần Dĩ vốn dĩ chỉ là một con người bình thường, bởi vì Diệp Lang Thuỷ cho hắn một ân huệ, nên hắn ở lại bên cạnh gã để báo đáp. Thần Dĩ đã tận mắt nhìn thấy Diệp Lang Thuỷ rơi vào ma đạo như thế nào, làm những chuyện ít ai biết, nhưng hắn nhớ đến ân tình của gã, miệng kín như bưng, tuyệt đối không nói với người nào khác.

Một ngày nào nọ, Diệp Lang Thuỷ nói gã cần một người hiến thân, Thần Dĩ không hỏi lý do, ngay lập tức đứng dậy, quyết tâm hoàn trả hết thủy ân tình của Diệp Lang Thuỷ. Gã dùng đao Lang Thuỷ chém rơi đầu của hắn, nấu thân thể hắn cùng xương cốt của bạch xà trong nồi đồng. Đầu của hắn thờ ơ lạnh mắt nhìn ở bên ngoài, rốt cuộc triệt để hiểu rõ rằng Diệp Lang Thuỷ muốn biến hắn thành quái vật gọi là nhân trĩ kia.

Kỳ quái là dù đầu và thân thể đã bị tách ra, nhưng cảm giác đau đớn bị luyện nấu trong nồi đồng vẫn truyền đến hắn. Tiếng kêu gào của hắn vang vọng trong địa lao, chỉ hận không thể chết ngay tại chỗ. Nhưng hắn không chỉ không chết, mà ngay lúc Diệp Lang Thuỷ đánh thức hắn, hắn đã mở mắt gọi gã là chủ nhân. Bắt đầu từ ngày đó, hắn biến thành quái vật nửa người nửa xà, thay Diệp Lang Thuỷ trấn thủ địa cung này cả trăm nghìn năm.

Cho dù có là ân tình to lớn như trời cao thì cũng đã đến lúc phải chấm dứt.

“Thần Dĩ có lời cuối cùng muốn dành cho chủ nhân...”

Không đợi Diệp Lang Thuỷ trả lời, nó thản nhiên nói tiếp, “Thiện ác cuối cùng...”

Cảm giác xui xẻo, Diệp Lang Thuỷ tùy tiện ném cái đầu sang một bên.

“Người cứ ở đây mà chậm rãi mục nát đi.”

“Thiện ác... Cuối... Cùng... Cuối cùng...”

Cái đầu của Thần Dĩ lăn vài vòng rồi mới dừng lại.

“Cuối cùng sẽ có báo ứng...”

Sau đó, nó hoàn toàn tắt thở.

Khi động tĩnh hỗn loạn truyền đến, Sương Vị vẫn chưa hồi phục tinh thần giữa cơn trầm tư.

Xung quanh vẫn là đáng vẻ nửa sống nửa chết, dầu trong chụp đèn sắp cháy hết, ánh lửa càng lúc càng thưa thớt.

Đến bây giờ Diệp Duy Viễn vẫn còn chưa trở lại.

Chẳng biết vì sao trong lòng nàng có linh cảm vô cùng chẳng lành, giống như cái đêm mà lẽ ra phải là một đêm kiêu diễm vào rất nhiều năm về trước, nàng mặc áo cưới thêu đầy hoa lựu sống động, ngồi trong tân phòng rực rỡ sắc màu, cảm môi ngượng ngùng chờ đợi.

Thế nhưng cuối cùng, nàng không đợi được lang quân thanh mai trúc mã anh tuấn của mình, mà lại chờ được một tên ma đầu đã huỷ hoại cuộc đời nàng, khiến nàng mỗi khi nhớ tới đều cảm thấy hận thấu xương.

Trong lúc suy nghĩ miên man, tiếng động bên ngoài càng ngày càng lớn, dường như không thể không chú ý.

“Sương Vị tỷ tỷ, Sương Vị tỷ tỷ, mau đến đây!”

Những người rồi sống khác gọi kẻ còn đang chậm chạp không chịu xuất hiện là nàng, hối nàng nhập bọn với các nàng ta.

“Chủ nhân đang gọi chúng ta đó, không đến sẽ trễ.”

Nàng ôm đầu, điên cuồng đụng trán vào cạnh bàn.

“Đừng có gọi ta, đừng có gọi ta, ta là người không phải quý! Đừng có gọi ta!”

Những âm thanh kia tựa như giò bọ bám trên xương, cho dù nàng có bịt kín lỗ tai, chúng vẫn chui sâu vào trong lòng nàng.

“Mau đến nào, người muốn phản bội chúng ta sao?”

“Người làm sao có thể không phải là quỷ cơ chứ? Người đã quên chúng ta đều là những con quỷ lẩn quẩn trên nhân gian à?”

“Sương Vị, đến chỗ của ta... Người muốn phản kháng lại ta sao hả?”

Là giọng nói của ma vật đã hại cuộc đời nàng.

Âm thanh đó đã đè nát cộng rơm cuối cùng của Sương Vị, bản năng của con rối đã chiến thắng một chút nhân tính được lén lút cất giấu trong lòng nàng.

Nàng cứng nhắc đứng lên, đi ra khỏi phòng, tụ hợp với một mảnh sóng người đỏ như lửa, cùng nhau đi tới một nơi.

Đến mảnh đất rộng rãi bên ngoài hoàng cung, nàng phát hiện không chỉ có các nàng, toàn bộ người rối sống cùng những con rối gỗ trong thành đều đang hướng về nơi này.

Khi tất cả đã đến gần đông đủ, đột nhiên xuất hiện một bóng đen thật lớn trên đỉnh đầu, khiến bọn chúng vô thức ngẩng mặt lên nhìn.

Một bầy quạ đen đông đúc che kín bầu trời. Chúng vỗ cánh gỗ, gây nên một cơn lốc mạnh mẽ, toàn cảnh vô cùng hùng tráng.

Bên trong đó, chỉ có một con chim không giống những con còn lại: Trên người nó khoác vũ y hoàng kim, lông đuôi dài như lửa cháy, trong hốc mắt khảm bảo thạch đỏ như máu đọng, quả thực rất giống phượng hoàng trên chín tầng trời.

Từ góc độ của Sương Vị, nàng có thể nhìn thấy có một người đứng trên lưng nó.

Người kia quay lưng lại với nàng, đứng chấp tay, tay áo bay lượn trong cơn cuồng phong, thân hình trông vô cùng quen thuộc.

Những hồng y quý bên người nàng quỳ rạp xuống giống như lúa mì sau khi gặt, chỉ có nàng ngơ ngàng đứng yên ở đó.

“Chúc mừng chủ nhân!”

“Chúc mừng chủ nhân!”

Ý thức được chuyện gì đang xảy ra, đầu gối Sương Vị mềm nhũn, cũng phải quỳ xuống.

Giữa không trung, kẻ kia nhận ra nàng đang nhìn gã, bèn xoay người lại, để nàng hoàn toàn nhìn thấy rõ khuôn mặt của mình.

Chính là Diệp Duy Viễn đã đi chưa trở về.

Diệp Duy Viễn, hay phải gọi là Diệp Lang Thuỷ, ra hiệu cho tất cả ở dưới bình tĩnh đừng nôn nóng.

Âm thanh này tựa như có ma lực, trực tiếp truyền vào trong đầu bọn chúng, khiến cho chúng trở nên yên tĩnh không hề gây rối ngay lập tức, tất cả đều ngửa mặt lên nhìn gã, chỉ sợ bỏ lỡ bất kỳ chi tiết nhỏ nào.

“Các vị theo bốn toạ nhiều năm như vậy, không có gì báo đáp, chỉ có thể hứa hẹn lần này nhất định sẽ không nuốt lời.”

Diệp Lang Thuỷ dừng lại một chút, để dành cho đám tà vật phía dưới một chút khoảng không mơ màng.

“Tất cả những thứ bay trên trời, bơi trong nước, đi trên đất trong thế gian này, đều là con mồi của chư vị.”

Vừa nói xong câu này, trong cổ họng của bầy quỷ đói khát ngàn năm ở đây đều phát sinh tiếng rít gào trầm thấp.

Bọn chúng là thi sống, là người rồi, là tạo vật bởi tà thuật của Diệp Lang Thuỷ, muôn dân thiên hạ vốn không liên quan gì đến chúng, chỉ có khát vọng giết chóc cùng máu sống thịt tươi mới là bản năng không đổi kể từ chúng khi sinh ra.

Lần trước Diệp Lang Thuỷ thất thế, chúng nó chỉ có thể mang theo không cam chịu ngập lòng, lẫn quần ở trong mê thành này cả ngàn năm. Trước đây, trên núi Nạp Cáp Cách Nhĩ thỉnh thoảng sẽ có bộ tộc du mục qua lại, thế nhưng tin đồn sâu trong núi tuyết càng được nhiều người biết đến, cái nơi duy nhất chỉ có một chút bóng người này đã không còn ai. Ngay trước khi bọn chúng bị cảm giác đói bụng bức điên mỗi đêm, chủ nhân của chúng rốt cuộc đã không còn bị ràng buộc trong thân thể người gỗ buồn cười kia, vì gã đã đoạt được thân thể mới.

Chỗ dựa lớn nhất của bọn chúng đã trở lại thế gian. Còn chương ngại trong quá khứ của chúng, Diệp Lang Tuyên đã chết, Giang gia chậm rãi sa sút, tất cả nhân tài mới xuất hiện đều là lũ vô dụng, sẽ không có bất cứ thứ gì có thể ngăn cản bọn chúng.

Nghĩ tới đây, chúng nó cảm thấy hưng phấn đến run cả người, tựa như tiệc thịt thịnh soạn đang bày ở trước mắt, đồng thời cũng không thể kiềm chế nổi bản thân, chỉ hận cửa thành không lập tức mở lớn, không có cách gì để đi ra ngoài tận hưởng thức ăn sống.

Diệp Lang Thuỷ vẫn duy trì ánh mắt lạnh nhạt đối với sự hưng phấn của lũ quỷ.

Chỉ có mình gã biết, bọn chúng còn thiếu chút gì để rời khỏi lòng đất.

“Rất nhanh, rất nhanh, nghi thức sẽ bắt đầu. Đợi đến khi đất trời trở nên tối tăm, ma tinh xuất thế, đấy chính là cơ hội tốt của chúng ta.”

Gã vận dụng cổ pháp, khiến cho nhật thực buông xuống trần gian sớm hơn mười ngày.

Cường ép thay đổi quy luật vận hành của sao trời sẽ phải trả cái giá thật lớn, vì vậy gã tuyệt đối không cho phép bất cứ ai đến quấy rầy.

Diệp Lang Thuỷ mở hai lòng bàn tay, đón cơn gió mạnh mẽ, niệm thần chú: Sử dụng toàn bộ tính mạng của những kẻ bên ngoài núi tuyết để thực hiện nghi thức tế sinh, kêu gọi thêm sức mạnh tà ác, cũng là sức mạnh mà tất cả tà vật của gã cần gấp để trở về nhân gian.

Lúc nghi thức được tiến hành, trên bầu trời Ma Vực hiện ra một “Mặt trời”.

Mặt trời mới sinh này đen ngòm, không hề có nhiệt độ, lơ lửng ngay chính giữa bầu trời, như một cái bóng đen khổng lồ vĩnh viễn sẽ không bị quang minh chiếu sáng, hấp thu hết ánh sáng ít ỏi còn sót lại trong Ma Vực.

Nhưng rất nhanh, bên ngoài của mặt trời này ngưng kết một lớp sương máu rừng rợn, huyết quang đỏ sậm bao phủ toàn bộ toà thành chết chóc.

Những con rối cùng thi sống đang đắm chìm trong huyết quang cung kính nhìn kẻ đang đứng giữa không trung, căn bản không phát hiện được thân thể của mình đang lặng lẽ phát sinh biến hoá. Ví dụ như các hồng y nữ vốn xinh đẹp kiều diễm kia, mái tóc đen từ từ tróc ra khỏi đầu, da dẻ nhăn nhoe trở nên bầm tím xấu xí, răng nanh mọc ra đến môi cũng không thể che giấu.

Trải qua hàng ngàn năm thán, vẻ đẹp mỹ lệ u ám như vậy chỉ nở rộ trong lòng đất.

Nếu muốn đi ra ngoài một lần nữa, các nàng phải từ bỏ những thứ này.

Khuôn mặt xinh đẹp héo tàn, các nàng rốt cuộc mới nhận ra rằng chính mình xấu xí dữ tợn như ác quỷ bò ra từ mười tám tầng địa ngục.

Các nàng nhìn bản thân chằm chằm trong mắt đối phương, vừa khóc vừa cười, không khác gì đã phát điên.

Cười vì không còn phải sợ hãi ánh nắng bên ngoài, khóc vì chính mình rốt cuộc đã mất đi đặc tính giống “người” cuối cùng.

“Ồ?” Giữa lúc nghi thức được tiến hành hơn một nửa, Diệp Lang Thuỷ nhận ra có gì bất thường, mở hai mắt, “Có khách đến sớm.”

Con mắt bị gã moi ra trôi nổi trong không trung, điên cuồng xoay tròn. Những gì xảy ra trong cả toà thành Văn Cống, thậm chí bên trong tuyết nguyên đều chạy không thoát khỏi cặp mắt này, rất nhanh, bóng dáng vị khách không mời kia được chúng chiếu lên không: Một con thanh tông mã đang phi nhanh trên tuyết nguyên, mà người cưỡi trên lưng nó chính là Diệp Phong Thành.

“Hoá ra là người.”

Diệp Lang Thuỷ ủa lên thù mới hận cũ trong lòng, nghiêng rằng nghiêng lợi nói.

Nếu không phải Diệp Phong Thành tiêu diệt quỷ thai mà gã luôn mong đợi, gã sẽ không cần dùng cơ thể Diệp Duy Viễn để thay thế.

Thân thể cũ của gã đã bị huỷ, huyết chú cũng theo đó mà được giải trừ, nếu như cố gắng điều trị, Diệp Phong Thành có thể tìm lại về một mạng. Nhưng bất kể như thế nào, gã sẽ không cho phép chuyện như vậy xảy ra. Diệp Phong Thành, thậm chí toàn bộ Diệp gia đều là kẻ địch của gã, giữa hai phe chỉ có thể có một bên tồn tại, vì vậy gã chắc chắn sẽ không chừa cho Diệp Phong Thành một cái mạng.

“Mà thôi, cho các người một chút trò vui vậy.” Diệp Lang Thuỷ than thở một tiếng, “Dù sớm hay muộn gì thì ta cũng sẽ kết thúc toàn bộ Diệp gia.”

Diệp gia đã cho gã mạng sống cùng chỉ dẫn ban sơ, có thể nói, nếu không có Diệp gia thì sẽ không có Diệp Lang Thuỷ bây giờ.

Chỉ có Diệp gia mới dám nuôi dưỡng một kẻ khác thường như Diệp Lang Thuỷ, mà không phải dìm chết gã bởi vì sợ hãi.

Trong một quãng thời gian rất dài lúc đầu, gã luôn suy nghĩ, có nên báo đáp ân dưỡng dục của Diệp gia mà giả vờ làm người tốt hay không.

Nhưng thật đáng tiếc, dã tâm của gã không cho phép bản thân bị nhốt ở thành Văn Nhật nhỏ bé mà đảm đương cái chức thành chủ vĩ đại.

Từ nhỏ, gã đã luôn muốn đẩy lên sóng lớn trong thiên hạ.

Bây giờ, gã lại một lần nữa đạt được tân sinh, dĩ nhiên phải thanh toán từng ân oán giữa gã và Diệp gia.

Diệp Lang Thuỷ giơ tay nhẹ nhàng quét một đường, mây mù dày đặc như bị một bàn tay vô hình xé ra một khe hở, mà tại đó, một luồng ánh sáng mang màu tuyết đỏ xuống, rọi sáng toà thành tội ác bị chôn giấu ngàn năm trong lòng đất, đoạt đi hào quang của mặt trời huyết sắc giả tạo giữa không trung kia.

Trong làn ánh sáng rực rỡ chân thật, những hạt bụi vô cùng nhỏ bé phấp phới, sáng đến mức đủ để chói bị thương những con mắt đã quen với bóng tối.

Bầy quỷ bên dưới sợ ánh sáng, ào ào lui về sau, chỉ cần lùi hơi chậm một chút, vài người rồi gõ tiếp xúc phải ánh sáng, chúng sẽ tức khắc bốc cháy. Giống như nghiệp hoả trong địa ngục lây lan, nếu kẻ nào dính phải thì không thể nào thoát thân, những người rồi bắt lửa điên cuồng lăn lộn trên mặt đất, muốn dập tắt ngọn lửa cháy ngàn ngút này, nhưng chỉ khiến cho nó lan sang càng nhiều đồng loại.

Trông thấy tình cảnh như vậy, nhóm người gõ vẫn bình an vô sự lùi nhanh hơn trước, sợ bị những con quỷ bên cạnh liên lụy.

Tiếng kêu rên như sóng lớn, liên tục không ngừng.

Nghiệp hoả cháy rụi lớp gỗ cứng rắn bên ngoài, chừa lại hài cốt đen xì —— Hoá ra chân thân của chúng là cư dân nơi này ngày xưa.

Lửa cháy rất lâu, giống như hoa sen nở rộ trong chín tầng trời, phủ kín toàn bộ mặt đất.

Kể cuối cùng đã bị đốt thành tro, những con quỷ sống sót vẫn còn khiếp sợ trong lòng, vừa mừng thầm vì bản thân tránh được một kiếp.

Ánh sáng lan rộng khắp Ma Vực, khiến cho khu vực bầy quỷ đang giấu mình thu nhỏ dần từng bước.

Những con chim gỗ đập cánh bay lên cao, tựa như muốn dựa vào sức của bản thân để ngăn chặn khe hở này lại.

Nhưng chúng nó chỉ như châu chấu đá xe, chung quy không địch lại luồng ánh sáng tựa như dòng nước lũ này.

Vết nứt trên tầng mây càng lúc càng lớn, càng lúc càng lộ ra thế giới thật.

Luồng sáng liên thông hai thế giới thành một, cuối đầu bên kia, là mặt trời giữa trưa có thể chiếu sáng hết tất cả bóng tối.

Mặt trời bên kia đã bị thiên cầu cắn nuốt hơn một nửa, để lại cái bóng đỏ đen. Nhìn thấy vậy, đám quỷ vốn đang sợ hãi đến cực điểm lại trở nên rối loạn: Chỉ cần mặt trời này hoàn toàn biến mất, chính là thời cơ để bọn chúng dốc toàn bộ lực lượng.

Cuối vết nứt, có vật gì đó ngã vào.

Bóng dáng kia lập tức bị tách thành hai, một kẻ là người, còn lại là giao long đang biến hình, rơi xuống theo hai hướng.

Rốt cuộc được nhìn thấy vật sống, đám quỷ vốn đang sợ hãi dồn dập đuổi tay về phía ánh sáng.

Bóng người Diệp Phong Thành phát phơ giữa không trung, như lá rụng trong gió, ống tay áo hất tung lên trên, còn cả người lại đang rơi xuống.

Trong ánh sáng, tựa như một con bạch hạc bị bẻ gãy cánh.

“Con súc sinh kia để lại cho các người, còn kẻ nợ... Không ai được đụng vào hắn, ta muốn tự mình động thủ.”

“Diệp Duy Viễn, người nên cảm ơn ta.”

Diệp Lang Thuỷ dè tay lên ngực, thì thào.

Lúc trước, gã đã hứa với Diệp Duy Viễn, nhất định sẽ để cho y tự tay kết liễu Diệp Phong Thành.

Bây giờ chính là thời cơ tốt nhất, cho dù hồn phách trong cơ thể đã đổi người, nhưng chỉ cần bằng tay Diệp Duy Viễn, thì coi như gã không nuốt lời.

Chỉ tiếc hồn phách của Diệp Duy Viễn đã bị huỷ, vĩnh viễn sẽ không biết những gì phát sinh tại nơi này.

“Người...”

Tiếng nói của gã đột nhiên dừng lại, bởi vì kinh hãi cực độ mà trợn to hai mắt.

“Người...”

Đám quỷ phía dưới còn đang vội vàng né tránh luồng sáng, nhân tiện vọt tới chỗ con mồi mà chủ nhân ban cho chúng, căn bản không chú ý đến giữa không trung đang diễn ra chuyện gì.

Mới đầu chỉ có một giọt, hai giọt máu rơi xuống, sau đó dần dần nhiều hơn, đám quỷ cực kỳ miễn cưỡng với máu tanh vội vàng dừng bước, ngẩng đầu nhìn men theo ngọn nguồn của mưa máu.

Diệp Lang Thuỷ kinh ngạc nhìn chằm chằm tay phải của mình, như thể không tin được nó vừa làm cái gì.

Tay phải của gã, giờ lên không theo không chế, cầm đao Lang Thuỷ vào trong lòng ngực.

Máu chảy ra nhanh chóng thấm đẫm xiêm y trên người gã, nhưng bởi vì là đồ đen, chỉ có thể mơ hồ nhìn thấy một mảng lớn ảm ướt.

Vị trí kia, vào ngàn năm trước, đúng là nơi Diệp Lang Tuyên đã đâm xuyên qua.

Linh hồn của gã bị đâm thủng lần thứ hai, vẫn là cảm giác đau đớn xé rách.

Sát khí trên đao nhanh chóng dọc theo tim phổi hướng lên trên, giống như liệt hỏa bùng bùng thiêu đốt ý thức của gã, khiến cho trước mặt Diệp Lang Thuỷ trở thành một vùng tối tăm, cả người từ từ khụy xuống, cổ gồng rút lưỡi đao ra.

“Diệp... Diệp Duy Viễn...”

Gã ngã xuống từ trên lưng chim gỗ bắt tử, như con diều đứt dây.

Lũ quỷ kia không biết đang xảy ra chuyện gì, nhìn thấy chủ nhân của mình bị thương rơi xuống, bất an lui về sau.

Còn Diệp Lang Thuỷ đã không thể nhìn thấy, cũng không thể nghe thấy bất cứ thứ gì.

Linh hồn của gã đã đi tới một nơi khác.

Biên tập: Mr.Downer

“Diệp Lang Thuỷ, đến lúc kết thúc rồi.”

Ở trong bóng tối, tiếp dẫn gã là âm thanh của Diệp Duy Viễn.

Gã men theo âm thanh này đi về phía trước, muốn làm rõ hết tất cả.

Nhưng mà hành lang này tựa như vĩnh viễn không có điểm cuối, tuần hoàn lặp lại, khiến người ta không rõ mình đã đi thật xa hay là vẫn dậm chân tại chỗ.

“Ta chờ người ở cuối đường.”

Diệp Lang Thuỷ đi trong hành lang tăm tối thật lâu, đột nhiên nhìn thấy ánh sáng chói mắt phía trước, không thể không giơ tay che chắn.

Đợi đến khi ánh sáng mãnh liệt giảm bớt, gã mới phát hiện chính mình đang ở giữa cảnh xuân ấm áp trong một đình viện: Hàng lang uốn khúc tĩnh mịch, cột trụ đỏ thẫm, hồ nước xanh biếc, hương hoa âm thầm vương vấn cùng hơi thở, yên tĩnh tựa như một thế giới khác.

“Nơi này là...”

“Nơi này là nội tâm của ta, ta cũng không biết tại sao lại như thế này.”

Nghe thấy âm thanh của y, Diệp Lang Thuỷ trở nên tức giận, quay đầu tìm kiếm, “Diệp Duy Viễn, đừng có giả thần giả quỷ, đi ra đây!”

Đột nhiên xuất hiện một người áo đen, dựa vào cây cột hành lang ở sau lưng Diệp Lang Thuỷ, người nọ cúi đầu, lộ ra cái cổ mảnh khảnh tinh tế, tựa như chỉ hơi dùng sức sẽ đứt gãy, đây không phải Diệp Duy Viễn thì là ai?

“Đừng tìm nữa, ta ở đây.”

Diệp Duy Viễn hờ hững đùa nghịch nhúm lá non đỏ nhạt trên cây đỗ quyên, bấm chúng ra nước, khiến đầu ngón tay trắng bệch của y nhiễm phải sắc màu.

Trông y quả thực không có vẻ bị tổn thương hồn phách.

“Làm sao người có thể...”

Diệp Lang Thuỷ không thể tin trọn to hai mắt: Gã nhớ rõ rằng ngay lúc đó mình thật sự đã huỷ diệt hồn phách của y.

Diệp Duy Viễn hiện lên một nụ cười tự giấu bên môi, “Đại khái là người đã nghiền nát nhằm hồn phách tiểu thúc thúc của ta.”

Sợ Diệp Lang Thuỷ không tin, y bổ sung thêm, “Không cần nghi ngờ. Nhờ người ban tặng, hồn phách của tiểu thúc thúc đã vỡ nát đến mức không thể vào luân hồi, coi như muốn thu thập để chắp vá lại, ít nhất cũng phải mất trăm nghìn năm.”

Y vốn là một thể hai hồn, người đã thay thế y chịu đựng cực hình của Diệp Lang Thuỷ chính là Diệp Cao Sâm.

“Nếu đã đến rồi, vậy thì đi thôi, mời người đi trước.”

Không quan tâm đến nhúm lá đỗ quyên vừa bị mình tàn phá, Diệp Duy Viễn ra dấu xin mời.

Nghĩ Diệp Duy Viễn cũng không làm gì được mình, Diệp Lang Thuỷ không trở mặt với y ngay lập tức, phất tay áo đi về phía trước.

Ở sau gã, Diệp Duy Viễn phát ra một tiếng thở dài, nhanh chóng đi theo.

“Mang bốn toạ tới địa phương quái quỷ này, người tính làm gì?”

“Nếu ta nói ta không tính làm gì cả, người tin sao?”

Diệp Lang Thuỷ hừ lạnh một tiếng, dĩ nhiên không tin.

Cái bóng của cả hai bị tà dương nơi chân trời kéo dài, vòng đi vòng lại trên hành lang dài tĩnh mịch.

“Ta đã sớm đoán được rằng người sẽ không tin.” Diệp Duy Viễn nhẹ giọng thì thầm, giống như đang tự lầu bầu, “Thôi, cũng không khác gì nhau.”

Nói xong, y không nói nữa, chỉ duy trì khoảng cách một cách tay với Diệp Lang Thuỷ.

Những hàng cây lê nở rộ hai bên bờ. Cánh hoa trắng phấn phủ kín mặt nước tựa như gấm, nổi lên gợn sóng lăn tăn theo cơn gió nhẹ.

“Đến rồi.”

Nhìn thấy quang cảnh này, cho dù là ma đầu lãnh tâm lạnh tính như Diệp Lang Thuỷ cũng phải sững sờ trong chốc lát.

Bất luận không muốn thừa nhận cỡ nào đi chăng nữa, nhưng trải qua thời thơ ấu cùng Diệp Lang Tuyên trong đình viện này thật sự là những năm tháng tươi đẹp nhất, ôn nhu nhất trong cuộc đời của gã.

Ngày xuân sắp hết, bóng cây rậm rạp, bụi hoa rơi đầy sân, kiều diễm đến say lòng người.

“Diệp Lang Thuỷ, có người nào đã từng nói với người không, rằng người thật quá mức ngạo mạn.”

Diệp Lang Thuỷ bất chợt quay đầu lại, nhưng tìm khắp nơi cũng không thấy bóng dáng của Diệp Duy Viễn.

Lối đi ban nãy đã biến mất trong một màn sương mù dày đặc, hay phải nói là, chỉ còn sót lại duy nhất đình viện này tồn tại.

Nơi này giống như một toà thành trên không, cô đảo trên biển, cách biệt với tất cả thế gian.

“Diệp Duy Viễn, nếu ta có thể nghiền nát hồn phách tiểu thức thức của người, thì ta cũng có thể khiến người biến mất khỏi thế gian này, trước khi buông lời khiêu khích, người nên nghĩ cho rõ.”

Phát hiện bản thân không sử dụng được pháp thuật sở trường trong không gian u bế linh thể này, Diệp Lang Thuỷ không khỏi cảm thấy hơi nôn nóng.

Nhưng gã chắc chắn không biểu hiện bất an trên mặt, nói cho Diệp Duy Viễn biết nhược điểm của mình rốt cuộc ở chỗ nào.

“Nếu chưa có ai nói, thì để ta nói cho người biết vậy.”

Tìm theo âm thanh, lần này Diệp Lang Thuỷ đã thấy rõ chỗ ẩn thân của Diệp Duy Viễn.

Dây leo không thể chịu nổi trọng lượng của những đoá hoa rủ xuống, che khuất phân nửa thân hình của Diệp Duy Viễn, chỉ lộ ra một phần khuôn mặt cùng góc áo.

Y cũng không nhìn tới Diệp Lang Thuỷ, chỉ chăm chú quan sát những đoá hoa nở rộ quá mức mãnh liệt, đến gần như héo tàn.

“Người giống như người, quá mức ngạo mạn, quá mức tin tưởng bản thân mình cường đại, một ngày nào đó người sẽ thất bại vì điều này.”

“Nếu như ban đầu, người có chút cảnh giác với ta, không chịu theo ta đến đây, ta thật sự không thể làm gì được người. Nhưng nếu người đã theo ta đến nơi này, thì tiếp theo không còn do người nữa rồi.”

Giữa bốn bề chỉ còn lại mảnh đất nhỏ mà cả hai đang đứng.

“Người...”

Lời nói của Diệp Lang Thuỷ còn chưa ra khỏi miệng, một trận chấn động khủng bố rung chuyển đất trời đột nhiên xảy ra.

Bắt đầu từ ngoài rìa, vùng đất không nền móng này dần dần sụp đổ, lộ ra vực thẳm dưới đáy.

Diệp Lang Thuỷ chỉ kinh hoàng trong phút chốc, rồi tỉnh táo lại trong chớp mắt —— Trò mèo, làm sao có thể vậy khốn được gã?

“Người sẽ không cho rằng loại thủ đoạn nho nhỏ này có thể nhốt được ta chứ?”

So với một kẻ trẻ tuổi thủ đoạn non nớt như Diệp Duy Viễn, bất kể là sức mạnh hay kinh nghiệm xử thế, gã chắc chắn cao hơn một bậc. Chỉ cần gã thoát thân được, Diệp Duy Viễn nhất định phải trả giá đắt vì dám đùa giỡn gã.

Nhưng Diệp Duy Viễn chỉ thờ ơ lạnh nhạt, y căn bản không đặt uy hiếp của Diệp Lang Thuỷ vào trong mắt.

“Người trước hết nên nhìn dưới chân mình đi.”

Được Diệp Duy Viễn nhắc nhở, Diệp Lang Thuỷ mới để ý tới mặt đất dưới chân mình đang nứt ra một khe hở đáng sợ, như một cái miệng khổng lồ, lộ ra răng nanh cộc cạch, muốn nuốt chửng bọn họ.

“Gì đây...”

Diệp Lang Thuỷ chỉ cười nhạt, xuất một đòn chém tay, định phá tan hư không đào tẩu.

Nhưng gã vừa ra tay liền nhận ra tình hình không đúng: Bốn phía tựa như bị vách tường vô hình vây quanh, làm thế nào cũng không mấy may lay động. Gã dùng lực chưởng hai lần vào không khí, nhưng khí lực mỗi lần đều bị phản hồi, khiến cho lòng bàn tay gã chấn động đến run lên, còn tường khí không có nửa điểm rạn nứt.

“Người rốt cuộc đã làm gì?”

Nhận ra chuyện gì sắp sửa phát sinh, Diệp Lang Thuỷ lần thứ nhất cảm nhận được cái gọi là hoảng sợ trong cuộc đời.

Nhưng đối mặt với tất cả những thứ đáng sợ như vậy, Diệp Duy Viễn vẫn chỉ mỉm cười.

“Những gì đang xảy ra ở đây đã nằm ngoài tầm kiểm soát của ta, ta, và cả người, ai cũng không thể trốn thoát được.”

“Nơi này không phải là nội tâm của người à, tại sao không phải do người kiểm soát!? Làm như thế... Người điên rồi sao?”

Với ý định ngọc nát đá cùng vỡ của Diệp Duy Viễn, Diệp Lang Thuỷ cảm thấy hàn ý dọc theo xương sống lan tràn lên trên.

“Ta điên hay không ta cũng không biết. Nhưng ta nghĩ người đã làm một chuyện,” Nửa khuôn mặt của Diệp Duy Viễn giấu đằng sau dây hoa, khiến người không rõ y rốt cuộc đang suy nghĩ cái gì, “Ngay từ lúc vừa mới bắt đầu, ta không nghĩ tới chuyện còn sống trở về.”

Muốn đánh bại một kẻ như Diệp Lang Thuỷ, đối với y mà nói quả thực không thể nào, sự chênh lệch giữa cả hai như hồng cầu thiên tiệp*.

*Hồng cầu thiên tiệp: Hình dung khoảng cách xa xôi, phân ranh giới rõ ràng.

Y chỉ có một thứ mạnh hơn Diệp Lang Thuỷ: Gã tiếc mệnh, còn y không muốn mạng.

Từ ban đầu, y đã không nghĩ tới chuyện sống sót trở về.

“Người muốn xem vậy khốn bốn toạ có gì khó, vậy thì người lại đây, bốn toạ sẽ cho người nhìn.”

“Ta quả thực không giết được người, nhưng kẻ muốn đòi mạng của người, đâu phải chỉ có mình ta?”

Mặt đất dưới chân đã nứt ra gần đủ, Diệp Duy Viễn chỉ tay, để gã nhìn toàn cảnh vực thẳm trong lòng đất.

“Người nhìn kỹ xem đây là chỗ nào, rồi trở lại nói chuyện với ta.”

Cho dù chỉ là một góc nhỏ của tầng băng chìm, nhưng cũng đủ để thấy rõ quang cảnh đáng sợ dưới đáy: Vô số ác quỷ quần quai gào thét bên trong nước thép nóng chảy đỏ rực, ngay cả xương cốt cũng lần lượt bị nấu tan; quỷ đói đưa đồ ăn nóng hằm hập lên bên mép, nhưng chưa kịp đụng vào môi thì đã hoá thành lửa bỏng; quỷ sai giơ roi dây gắn đầy chông sắt, nặng nề quất từng nhát trên những tấm lưng quỷ trần trụi.

Người ta nói rằng những kẻ phạm vào ngũ nghịch thập ác* khi còn sống, lúc chết đi sẽ rơi xuống địa ngục A Tỳ, muôn đời chịu khổ, không thể thoát thân.

*Ngũ nghịch thập ác: Là những tội cực nặng, các bạn có thể đọc thêm ở đây.

“Tại sao người phải làm như vậy, người không sợ sao?”

Dù là Diệp Lang Thuỷ, rốt cuộc cũng hiểu ra được khi đối mặt với địa ngục A Tỳ này, Diệp Duy Viễn thật sự muốn già chết.

Vì thế y mới dẫn cả hai đến lối vào địa ngục.

“Ta muốn cứu một người, vì thế người nhất định phải chết ở đây.”

Giọng điệu của Diệp Duy Viễn vẫn không mặn không nhạt, thật giống như đang bàn luận một việc tầm phào không liên quan đến mình.

“Không phải người nói người hận Diệp Phong Thành sao?”

Nhận ra y rốt cuộc muốn cứu ai, Diệp Lang Thuỷ như bất được cọng cỏ cứu mạng, tức khắc hỏi y, “Người không phải hận hần sao!”

Diệp Lang Thuỷ cuồng loạn đến mức không biết là đang hỏi y, hay là đang thuyết phục y: Người hận Diệp Phong Thành.

“Ta đích thực hận hần,” Diệp Duy Viễn cúi đầu, đường cảm gầy gò trắng nhợt, trông yếu ớt như thể không chịu nổi một đòn, “Nhưng hơn hần bất kỳ ai trên thế gian này, ta hi vọng hần có thể được khoẻ mạnh.”

“Diệp Lang Thuỷ, đến lúc rồi.”

Ý thức được sự tình không ổn, Diệp Lang Thuỷ muốn trốn tránh, nhưng một bước đạp vào hư không, khiến gã ngã xuống.

Trong tình thế nghìn cân treo sợi tóc, một tay gã bám được vào mép vực, không để bản thân hoàn toàn rơi vào địa ngục.

“Không, Diệp Duy Viễn, người kéo ta lên.... Chỉ cần người kéo ta lên, bất cứ cái gì ta cũng đều có thể cho người!”

Vinh hoa phú quý cùng quyền lực vô hạn, Diệp Lang Thuỷ từng hứa hẹn chúng cho y, nhưng Diệp Duy Viễn chỉ lắc đầu.

“Không đủ.”

“Nếu người không tin, ta có thể thề, lập huyết thệ không gì phá nổi. Chỉ cần người kéo ta lên, thiên hạ này đều là của chúng ta... Người, cọng thêm ta, còn có thứ gì chúng ta sẽ không chiếm được? Tại sao người phải suy nghĩ nhiều? Người muốn Diệp Phong Thành sống, thì hần sẽ sống... Ta có thể cứu hần, ta thật sự có thể... Ta không muốn xuống địa ngục, kéo ta lên, van người Diệp Duy Viễn!”

“Diệp Duy Viễn!”

Bởi vì tuyệt vọng, gã kêu gào đến vỡ tiếng, chói tai sắc bén như tiếng quạ kêu đêm.

Diệp Duy Viễn cười, không phải là nụ cười không thờ nổi bởi vì sợ hãi kinh hoàng, mà là một nụ cười sinh động, vui vẻ, bởi vì nghe thấy chuyện gì đó buồn cười. Trong quá khứ, y rất ít khi cười, hay nói là, khi đó cho dù y có cười thì cũng chỉ là cười thoáng qua, như gượng gạo bắt chước biểu tình của người bên cạnh, không nhìn ra được vui sướng bên trong, chỉ có cứng nhắc cùng bối rối.

Nụ cười này như tuyết đầu mùa, khiến người ta nhìn thấy khó quên.

Bên trong đó, bắt gặp được bóng dáng của Diệp Phong Thành.

Bọn họ thật sự là huynh đệ chung huyết thống, mà cũng chính vì một phần huyết thống này, đã biến nhiệt huyết trong lòng y thành tội nghiệt.

Khi còn bé, y nghe qua người ta nói rằng, những ai loạn luân sẽ bị đoạ đầy trong địa ngục Bát Bì* sau khi chết: Tội nhân phạm vào luân thường sẽ bị quỷ sai khoét một lỗ trên đỉnh đầu, đổ thủy ngân vào, sau đó liền có thể lột ra một lớp da người.

*Địa ngục Bát Bì còn gọi là địa ngục lột da.

Ban đầu nhận ra được tình cảm tràn ngập của mình dành cho Diệp Phong Thành, y hầu như mơ thấy cảnh tượng kia mỗi đêm, sợ hãi không biết phải làm thế nào.

Nhưng bây giờ, y đã không còn thấy sợ.

Y cúi người, nhìn thẳng vào ánh mắt đục ngầu của Diệp Lang Thuỷ.

“Diệp Lang Thuỷ, ngươi còn nhớ rõ những gì chúng ta được Diệp gia dạy dỗ thuở nhỏ sao? Chúng ta tu cái gì, nói?”

Bất chợt nghe thấy câu hỏi không liên quan này, nhưng vì muốn cầu cứu Diệp Duy Viễn, Diệp Lang Thuỷ liều mạng suy nghĩ đáp án trong đầu. Nhưng gã nghĩ không ra bất cứ cái gì, chỉ có khuôn mặt của Diệp Lang Tuyên thoáng loé qua.

“Là.....”

“Là thiên địa chính đạo.”

“Nói thứ này có ích gì? Mau kéo bốn toạ lên!”

Thiên địa chính đạo là gì? Bên ngón tay của Diệp Lang Thuỷ rơi xuống một ít đất cát, khiến gã càng thêm sợ hãi mà bám chặt mép đá.

Nhưng Diệp Duy Viễn hoàn toàn không để ý tới sự nôn nóng của gã, chỉ ung dung thong thả nói.

Năm đó, lúc Diệp Cao Sầm dạy dỗ y, y vẫn còn tỉnh tỉnh mê mê đối với tất cả, chỉ biết lặp lại lời nói của người khác như một con vẹt.

Nhưng trải qua nhiều chuyện như vậy, rốt cuộc y mới hiểu rõ đạo lý thật sự đằng sau đó.

Đệ tử Diệp gia tu chính là thiên địa chính đạo.

Như thế nào là thiên địa chính đạo?

Là luôn luôn duy trì kính nể cùng thương hại với vạn vật trên thế gian, như vậy bản thân mới sẽ không lạc lối trong con đường đen tối.

“Là thương hại... Nếu như người thương hại chúng sinh, thì người nên cứu ta!”

“Nhưng loại người như ngươi, không xứng đáng dù chỉ là nửa điểm thương hại. Nếu như ta cứu ngươi, đó mới chính là bất kính to lớn nhất đối với bá tánh thiên hạ.”

“Ngươi...?!”

“Cúi đầu nhìn xem.”

Nghe vậy, Diệp Lang Thuỷ bất giác cúi đầu, lập tức sợ tới mức hồn phi phách tán, đánh chết cũng không dám liếc mắt nhìn lại.

Ác quỷ dưới đáy thấy có kẻ sắp sửa gia nhập với bọn chúng, nhao nhao duỗi tay ra.

Mà trong số đó, Diệp Lang Thuỷ bắt gặp vài khuôn mặt quen thuộc: Khi còn sống, các nàng là những nữ nhân vô cùng xinh đẹp, thể nhưng hai hàng huyết lệ chảy xuống, biến xinh đẹp hoá thành âm u cực độ. Xa xa ra một chút, gã nhìn thấy Thần Dĩ, không còn là đáng dấp quái vật nửa người nửa xà quỷ dị kia, Thần

Dĩ bị trôi trên cột đồng nung đỏ, thoi thóp, hai mắt tràn ngập cảm hận dù bất kể thế nào cũng không chịu nhắm lại, trừng mắt nhìn thẳng về phía chủ nhân ngày trước của mình, hận không thể uống máu gã, ăn thịt gã.

“Chủ nhân, thiếp đẹp không?”

“Chủ nhân, mau mau đến với thiếp.”

...

“Diệp Lang Thuỷ, thiện ác cuối cùng...”

...

“Người thật là một kẻ nhu nhược.”

Diệp Duy Viễn thu hết tất cả vào trong đáy mắt, “Những người bị người hại, người cũng không dám đối mặt.”

“Người thì tốt hơn ta ở chỗ nào?! Đừng nói như thể người vô tội!”

“Ừ, ta và người giống nhau.”

Đầu tiên là một nhà Diệp Cao Sầm, sau đó là vô số chính đạo nhân sĩ đếm không xuể mà y đã giết trên đường chạy trốn, trong đó còn có cả bằng hữu của y trước đây.

Vì thời khắc này, y không ngại rơi vào ma đạo, hai tay nhuộm đầy máu tươi, bất kể như thế nào cũng không thể thoát tội.

Để đền trả cho những sát nghiệt mình đã phạm, sau khi chết, y phải vào trong luyện ngục sâu thăm chịu khổ hình, vĩnh viễn không bao giờ được siêu sinh.

Nhưng trước đó, y có chuyện nhất định phải hoàn thành.

Diệp Duy Viễn tách từng ngón tay đang bám vào mặt đất của Diệp Lang Thuỷ, mỗi khi y tách từng ngón của gã, ánh mắt Diệp Lang Thuỷ trở nên oán độc thêm một phần.

“Người... Người suy nghĩ cho kỹ, thật kỹ về những thứ ta đã hứa cho người, đừng, đừng làm vậy, đừng làm vậy!”

“Xuống địa ngục thôi, Diệp Lang Thuỷ, để thù hận kết thúc ở đây...”

Lát nữa ta cũng sẽ đi cùng người.

Chúng ta đều là thứ ác quỷ đầy sát nghiệt trên tay, không xứng đáng ở lại thế gian.

“Diệp Lang Thuỷ, người phải biết, thiện ác cuối cùng sẽ có báo ứng, mà người và ta, đều là loại vĩnh viễn không được siêu sinh nhất.”

Chúng ta đều nên xuống địa ngục.

Khi ngón tay cuối cùng bị Diệp Duy Viễn tách khỏi mặt đất, Diệp Lang Thuỷ rơi thẳng vào địa ngục.

Tiếng kêu thê lương vẫn vang vọng bên tai Diệp Duy Viễn, y đứng lên, cuối cùng nhìn thoáng qua đoá hoa tử đằng nở rộ gần như hoa đồ mi.

“Đến phiên ta.”

Nơi này sẽ hoàn toàn đổ nát bất cứ khi nào, y nhắm mắt lại, chờ đợi kết cuộc giáng lâm.

Không có trốn tránh, cũng không có thoái nhượng, cứ như vậy để mặc cho vực sâu cũng nuốt chửng y.

Đây chính là vận mệnh của y.

Chờ đợi y ở cuối vận mệnh này, sẽ là gì chứ?

—— Có lẽ sẽ không là gì cả.

“... Được rồi, đây là toàn bộ những gì ta biết, có liên quan đến sự thật về Ma Vực cùng bùa chú trên người của Diệp gia.”

“Nói nhiều như vậy, người muốn ta làm như thế nào?”

“Vào trong Ma Vực mai phục, ám sát Diệp Lang Thuỷ.”

“Giết Diệp Lang Thuỷ, hắn sẽ khoẻ lại sao?”

“Theo lý mà nói thì đúng vậy, chỉ cần Diệp Lang Thuỷ chết, bùa chú coi như được giải trừ. Được rồi, ta cũng không chắc chắn, nhưng đây là biện pháp cuối cùng của chúng ta... Người cũng thấy đấy, hắn không còn chờ được bao lâu, vì vậy người lên đường càng nhanh càng tốt.”

...

“Nếu người muốn làm thanh đao kia, người phải dứt bỏ tình cảm dư thừa, trở nên lãnh khốc, vô tình, không hề quyến luyến ôn nhu của người khác, như vậy người mới có thể trở nên sắc bén, không có chỗ nào không tuyệt hảo.”

“Ta không quan tâm, bởi vì ta đúng là vì thế mà sinh.”

“Nhưng một cây đao sắc bén quá mức cũng không tốt, vì như vậy sẽ dễ dàng bị bẻ gãy.”

“Vậy thì cứ để nó gãy, hung khí giết người mà thôi, dù sao cũng sẽ không có ai để ý.”

...

“Diệp Duy Viễn, người sẽ hận ta chứ?”

“Hận người cái gì?”

“Giữa người và Diệp Phong Thành, ta cuối cùng lại lựa chọn đặt tội danh trên đầu người, để hắn có thể sống tiếp.”

“Không, ta không hận người.”

Ta không hận người, bởi vì tất cả những gì ta làm đều xuất phát từ ý nguyện của chính mình.

Ta giống như người, hay phải nói là so với bất kỳ ai trên cõi đời này, ta luôn hi vọng hắn có thể được bình an khoẻ mạnh.

Yên lặng như tờ.

Thì sống cùng người rồi không dám đến gần đứng thành một vòng, vây quanh người vừa ngã xuống từ giữa không trung.

Diệp Duy Viễn không hề cử động, nằm trong một vũng máu nhỏ, ngoại trừ vết thương đáng sợ còn đang chảy máu ra ngoài, còn lại trông y không khác gì đã chết.

Qua rất lâu, lâu đến mức đám thi sống kia đều cho rằng y sẽ không bao giờ tỉnh lại, dự định nhào đến cẩu xé máu thịt của y, thì lông mi của Diệp Duy Viễn nhẹ nhàng run rẩy, sau đó đột nhiên mở mắt ra.

Con ngươi của y rã rời thành một mảnh đen ngăm sâu không thấy đáy, mờ mịt phản chiếu tường vô vách đổ trong toà thành chết chóc này, nhớ lại những chuyện phát sinh trên người mình.

Tại sao y còn sống?

Rõ ràng vào lúc ấy, y và Diệp Lang Thuỷ đã cùng tiến vào địa ngục Vô Gián*, y thậm chí còn có thể nhớ lại nhiệt độ khiến người ta nghẹt thở trong địa ngục, cùng run rẩy khi tay quỹ chạm vào y.

*Địa ngục Vô Gián, tên gọi khác của địa ngục A Tỳ, vô gián có nghĩa là không xen hở, không gián đoạn, các tội nhân trong địa ngục này sẽ bị hành hạ liên tục.

Tại sao y lại trở về nơi này?

Y gắng gượng muốn đứng lên, nhưng khắp toàn thân không có khí lực, mới vừa bò dậy lại trực tiếp quỵ rạp trong vũng máu — Y cũng không biết tại sao phải làm thế, chỉ là trong lòng có một giọng nói đang bảo y, có một người y muốn thấy bằng bất cứ giá nào đang chờ mình.

Trong tư thế quỵ xuống, y cúi đầu, nhìn thấy trước ngực mình cắm một đoản đao đen kịt, lưỡi đao mang theo hàn băng ngàn năm. Y ho hai phát, dùng bàn tay không ngừng run rẩy của mình nắm lấy lưỡi đao, rút nó ra từng chút, vứt qua một bên.

Tiêu hết một tí khí lực cuối cùng mà vất vả lắm mới tích góp được, y thiếu chút nữa lại ngã xuống.

“Ồ trong này!”

“Y ở trong này.”

Dường như có người nào đó đang tiến về phía y.

Một nam một nữ, âm thanh rất quen thuộc, hình như trước đây y đã từng nghe qua ở đâu đó.

Cảm thấy hiếu kỳ, y quay đầu nhìn, nhưng không thấy rõ, chỉ có thể nhìn thấy những mảng đỏ thật lớn, tựa như nghiệp hỏa cháy trong địa ngục sâu thẳm, phải thiêu đốt y đến tro cũng không còn. Nghĩ tới đây, y bùm vết thương trước ngực, phun ra một miếng máu bầm đen, ý thức chậm rãi bị nuốt chửng trong thủy triều sâu không thấy đáy này.

Kể xâm nhập kia tựa hồ đang đánh nhau cùng bầy thi sống, mới đầu y còn có thể phân biệt binh khí của người nọ rốt cuộc chém vào gỗ hay là vào thịt mềm, nhưng sau đó y bắt đầu ù tai, ngoại trừ tiếng ong ong the the kéo dài, y không còn có thể nghe được gì khác.

Y nhắm mắt lại, chờ đợi cái chết giáng xuống.

— Người phải hỏi, người sắp đợi không nổi nữa, tại sao hắn vẫn chưa tới, tại sao lúc nào hắn cũng đến quá muộn.

Quá mệt mỏi, mệt mỏi tựa như sóng triều, từng đợt ập tới, mang y vào giấc ngủ vĩnh hằng.

Có thể ngủ thiếp đi như vậy cũng tốt.

Mỗi một nơi trên thân thể thật sự đau đớn, như xương cốt khắp người bị nghiền nát. Hay là trời cao cũng không muốn nhìn thấy y chết một cách hạnh phúc như vậy, quyết định để y trở lại trần gian, tiếp tục chịu đựng xong một chút thống khổ cuối cùng này, rồi mới thu hồi hồn phách của y.

Cuộc đời này của y phải nên đi đến kết thúc.

Loại người như y không xứng đáng có kiếp sau.

Không có kiếp sau, sẽ không cần qua cầu Mạnh Bà, không cần uống chén canh quên đi người kia.

Y không muốn quên.

Cho dù chỉ là chút xú ảm áp.

“Nhớ rõ cái gì?”

“Diệp Duy Viễn, ta đến tìm ngươi.”

“Ta đến tìm ngươi.”

Là... Diệp Phong Thành.

Diệp Duy Viễn cố gắng suy tư trong đầu, thật giống như lúc y trốn trong nội tâm của Diệp Lang Thủy, quả thực nhìn thấy bóng dáng của Diệp Phong Thành.

Con người của y rõ rồi, dù có dùng hết một điểm khí lực cuối cùng còn sót lại trong người, y cũng phải mở mắt ra nhìn.

Nhìn xem có phải là người mà y đang chờ hay không, rốt cuộc hắn cũng tìm được y.

“Ca ca...”

Người trước mặt dường như một mực đứng đờ, có lẽ là do ánh mắt rã rời của y không thể nào tập trung được.

“Là ta.”

Diệp Phong Thành quỳ trước mắt y, đỡ lấy thân thể lão đảo muốn ngã quỵ của y.

Muốn chạm vào lại sợ, muốn ôm ấp nhưng lại e ngại như vậy sẽ càng làm cho những vết thương đầy rẫy trên người y thêm đau.

Nhưng đã không còn ai có thể tách bọn họ ra, chỉ ít là vào giờ khắc như thế này.

“Người rốt cuộc đã tới...”

Nếu như là ảo ảnh, vậy xin hãy để cho y sa vào giấc mộng vĩnh viễn không tỉnh lại này.

—— Người có lẽ chưa bao giờ biết cái gì gọi là thỏa mãn, chỉ khi vào thời khắc trái tim sắp ngừng đập mới rốt cuộc hiểu được, người chỉ muốn ở cùng với hắn, cho dù không làm cái gì, thì đó cũng là những giây phút tốt đẹp hơn hết thấy thời gian trong cuộc đời người.

Diệp Phong Thành giúp y giữ vết thương trước ngực, cuộn cuộn không ngừng truyền linh lực của mình cho y tựa như không muốn sống.

Khắp toàn thân của y đau đớn, nhưng bàn tay kia như có ma lực cứu mệnh, khiến y hơi hơi tỉnh lại một ít.

Rốt cuộc cũng có một chút sức, y đưa tay đặt trên mu bàn tay của hắn, cảm nhận được cả người hắn đều đang run rẩy.

“Diệp Phong Thành, người nghe ta nói,” Y khụ ra một chút máu, “Ta cái gì cũng không có.”

Máu ầm chảy ra liên tục không ngừng từ kẽ tay của Diệp Phong Thành, giống như sinh mệnh đang trôi qua của Diệp Duy Viễn.

“Nhưng tất cả ở đây luôn có người.”

Ta muốn tặng cho người hết thấy của ta, trong đó bao gồm cô độc của ta, bất thường của ta, cùng với trái tim tuyệt vọng này của ta.

“Người có thể sống tiếp, Diệp Phong Thành.”

Trước đây, có rất nhiều chuyện y muốn nghĩ cũng không dám nghĩ tới, thế nhưng ý vào đây là một lần cuối cùng, y rốt cuộc mới dám ích kỷ một lần.

Một lần cuối cùng nói chuyện với hắn, một lần cuối cùng nhìn hắn, một lần cuối cùng... Thở lộ cõi lòng.

Trong phổi đau rát, nói một câu cũng phải gian nan thở hổn hển. Y tạm dừng thật lâu, có chút hoang mang hỏi người vẫn luôn im lặng kia một câu, “Ta như vậy, dọa người sao...”

“Người đừng nói chuyện.”

Diệp Phong Thành rốt cuộc không nhịn được cắt ngang y, “Ta mang người đi ra ngoài, người của chúng ta đang ở bên ngoài...”

Thật ra hắn chỉ đang gạt y, bên ngoài chẳng có gì cả.

Một mình hắn xuyên qua tuyết nguyên mệnh mông tới đây, ngoại trừ có thể ôm y như vậy, cái gì hắn cũng không làm được.

“Người đang khóc sao?”

Khoé môi Diệp Duy Viễn hơi giương lên một chút, “Có gì đáng khóc chứ?”

“Người bị thương sao?”

Lúc chém giết với đám tà vật kia, Diệp Phong Thành cũng bị thương không nhẹ, nhưng căn bản không tính là gì so với vết thương trước ngực của Diệp Duy Viễn.

Diệp Duy Viễn nhíu mũi, “Đều là mùi máu.” Không phân biệt được là của ai.

“Ca ca, người thật sự..... Cầm ghét ta sao?”

Cái chết cận kề đã đập tan chiếc mặt nạ mà y sử dụng nhiều năm, lộ ra thiếu niên thật thà, dè chừng với tất cả mọi thứ.

“Ta thích người. Không phải là yêu thích giữa huynh đệ chung huyết thống, ta muốn ở bên người, muốn...”

Rõ ràng có rất nhiều điều muốn nói với y, rõ ràng có thật nhiều chuyện trong tương lai muốn làm cùng y.

“Người đi thích người khác đi.”

Lấy được đáp án mình muốn, Diệp Duy Viễn cự tuyệt hần như chặt đinh chém sắt.

“Người có biết...”

“Sẽ không.”

Diệp Phong Thành biết y muốn nói cái gì.

Hần sẽ không yêu ai khác.

Vì sẽ không có Diệp Duy Viễn thứ hai.

“Người sẽ xuống địa ngục.”

Trong lời nói của Diệp Duy Viễn tràn ngập bất đắc dĩ.

“Ừ, ta sẽ.”

“Nhưng người không thể xuống địa ngục, một mình ta vào là đủ rồi.”

Trong địa ngục rất khổ, để một mình y vào là đủ rồi.

Loại hình phạt lột da này, nghe qua vô cùng đau đớn, thể nên y không nỡ.

Hoá ra đây chính là yêu mà thống khổ, tuyệt vọng lại thoả mãn.

“Người im miệng, ta đã nói chỉ muốn ở bên người.”

Nhận ra sinh lực của Diệp Duy Viễn lúc này trở nên cạn kiệt, Diệp Phong Thành chỉ có thể càng dùng thêm sức để giúp y giữ miệng vết thương.

Máu đã từ từ ngừng chảy, còn lại hần bắt lực.

Hần mãi mãi không có cách nào để bảo vệ người hần yêu.

“Người sẽ sống, người nhất định sẽ tiếp tục sống...” Hần mở miệng, muốn nói ra nhiều lời cam kết hơn nữa, thể nhưng lại nghẹn ngào không thể thốt ra, “Xin người, đừng bỏ ta lại một mình.”

“Xin người, đừng bỏ ta lại một mình, xin người...”

Diệp Duy Viễn đưa tay đặt trên bả vai của hần, muốn nói xin lỗi, muốn nói ta cũng không muốn bỏ người lại một mình, thể nhưng y vừa mới mở miệng, máu lại tuôn ra nhiều hơn. Vì sao luôn phải vào giờ phút này mới đến, vì sao đến giờ phút này mới hiểu được.

Cho đến thời khắc này, bọn họ mới biết, bọn họ có được cái gì đằng sau ngăn ấy năm tháng mà mình bỏ lỡ.

Có lẽ là vui sướng ngắn ngủi cùng cô quanh lâu dài được gọi là yêu kia.

Nhưng đau lòng cùng tuyệt vọng, thống khổ cùng bi thương của những giây phút này, vẫn là yêu, một tình yêu càng thêm cuộn trào mãnh liệt, và cũng càng thêm bất lực.

Mất máu quá mức, Diệp Duy Viễn đã hoàn toàn không thể thấy rõ mọi thứ.

Hít thở không thông cùng đau đớn nhức nhối khiến y chỉ có thể cảm nhận được bóng người mơ hồ cùng một chút ánh sáng lơ mơ.

Y muốn chạm vào Diệp Phong Thành, nếu như không nhìn thấy, thì sờ một chút cũng tốt, y chính là tham lam được một tác lại muốn tiến thêm một thước như vậy.

Muốn khắc ghi đường nét của hắn vào sâu trong đầu.

“Ta...”

Rõ ràng là chuyện bi thương như vậy, nhưng tại sao ta lại không hề muốn buông tay ra?

Tại sao vào lúc ta đã từ bỏ, người lại đến đây, là trừng phạt trời cao dành cho ta sao?

Y nhắm mắt lại, cảm thụ nhiệt độ dưới đầu ngón tay của mình.

—— Hắn thật là ám áp.

Chất lỏng ấm nóng, liên tục trào ra không ngừng, thấm ướt lòng bàn tay của Diệp Phong Thành.

Cuối cùng, Diệp Duy Viễn không còn có thể nắm lấy bất cứ thứ gì.

Diệp Phong Thành vội vã nắm lấy bàn tay lạnh như băng của y, kề sát vào gương mặt của hắn.

Khắp cả người bọn họ đều là máu, không phân rõ ai bị thương nặng hơn ai.

“Xin người.”

Cho dù tiếp tục sống đau đớn như vậy, cho dù người muốn bỏ cuộc.

“Ta cầu xin người.”

20. Chương 20

Biên tập: Mr.Downer

Diệp Phong Thành đã đi trước, đám người Doãn Tĩnh đành phải tạm thời đi tiếp cùng Giang Trì Tổ.

Lời nói của Vân Ngụy Dịch vẫn giống độc rắn chiếm cứ trong lòng Doãn Tĩnh, khiến trong tâm hắn như bị mũi châm xuyên qua, đau đớn âm ỉ dày đặc.

Doãn Tĩnh chưa bao giờ biết chủ nhân của mình có tâm nguyện hừng hực như vậy, chỉ một mực ngu muội muốn hắn có thể sống sót, nhưng chưa bao giờ nghĩ tới hắn muốn sống như thế nào.

Dọc đường đi, ngoại trừ những vị dẫn đầu phân công ra lệnh cho thuộc hạ, bên ngoài không ai nói chuyện, im lặng kéo dài tựa như nỗi sợ hãi về Ma Vực chưa ai biết đến bao phủ trong lòng đoàn người, làm cho mỗi bước chân của bọn họ phải đi thật cẩn thận, chỉ sợ trong tuyệt đột nhiên sẽ nhô ra thứ tà yêu gì đó, khiến cho cả đoàn dẫm vào vết xe đổ của hai người Giang và Ngụ đêm nọ.

Khác với mây đen dày đặc vài ngày trước, bầu trời hôm nay quang đãng hiếm thấy, từ xa xăm là những đám mây trắng tựa như bông gòn, nhẹ nhàng trôi tới.

Thiên cao lộ viễn, vân đạm phong khinh*, còn băng tuyết bất biến sâu trong núi lớn phản xạ ánh sáng chói chang, khiến người ta nhìn thấy đau mắt như muốn mù.

*Thiên cao lộ viễn, vân đạm phong khinh: Trời cao đường xa, mây nhạt gió nhẹ, ý chỉ đường xá xa xôi, thời tiết đẹp dễ.

“Tiếng gì thế?”

Lúc xuống núi, bọn họ chọn một con đường tương đối rộng rãi, nhưng dù vậy, đoàn người vẫn xếp thành một hàng thật dài.

Khi bọn họ xuống đến giữa sườn núi, có một người dừng bước, nghi ngờ nói với người bên cạnh, “Người nghe thử xem đây là tiếng động gì?”

Phía sau truyền đến tiếng ù ù quỷ dị, người được hỏi là dân sống trong núi từ nhỏ, vừa nghe liền biết có chuyện gì, gương mặt biến sắc cực kỳ đáng sợ, giảm thấp âm lượng nói, “Là tuyết lở trên chỗ núi cao, đây không phải là chuyện nhỏ, mau chóng thông báo cho mọi người.”

Tin tuyết lở này như một hòn đá kinh động đến ngàn con sóng, lan truyền rất nhanh trong đám người.

Giang Trì Tổ vừa thương lượng xong cùng một ông lão có lông mày dài bên cạnh, ngay lập tức quyết định.

Trốn dĩ nhiên không kịp, hướng chỉ nhân số của bọn họ đông đảo, trong thời gian ngắn sẽ không tìm được hang động nào có thể chứa toàn bộ mọi người, mà dừng tiên các thì sẽ tốn rất nhiều thời gian, hiện nay bọn họ chỉ có thể dựa vào thú cưỡi hoặc pháp khí thần thông.

Cũng không lâu sau, tuyết lớn trắng xóa liền rơi xuống từ những chỗ dốc cao, giống như thiên quân vạn mã, nhấn chìm lẫn chôn vùi vị trí bọn họ vừa đứng một khắc trước đó. Nhưng vẫn chưa an toàn, đám người bọn họ bay nhanh giữa lưng chừng núi, phía sau là cơn tuyết lở như thú dữ truy cùng đuổi tận, nếu ai chạy chậm một chút thì sẽ bị mai táng dưới lớp băng tuyết vĩnh viễn không tan ra này.

Doãn Tĩnh hơi quay đầu, thấy một người trẻ tuổi đang cưỡi kiếm, nhưng bởi vì tâm hoảng ý loạn mà rơi xuống từ giữa không trung, ngay lập tức bị tuyết triều nuốt chửng.

“Đừng quan tâm đến hắn, muốn sống thì không nên quay đầu!”

Tuy Giang Trì Tổ là nữ, lần đầu lộ diện cũng có vẻ được nuông chiều từ bé, nhưng vào giờ khắc này xem ra, nàng còn mạnh mẽ hơn rất nhiều nam nhân khác đang sợ hãi.

Một người vẫn đang còn sống sờ sờ, vậy mà biến mất chỉ trong tích tắc, ngay cả một câu di ngôn cũng không kịp để lại. Doãn Tĩnh nhìn thấy hãi hùng khiếp vía, càng dùng thêm sức kẹp chặt ái mã dưới người, thúc giục nó phi nhanh hơn một chút nữa.

Đến lúc này, đối mặt với thảm họa tàn phá, bọn họ cũng chỉ quan tâm đến sống chết, không lo đến chuyện sẽ kinh động yêu ma quỷ quái giữa núi.

Thật vất vả mới chạy đến được khu vực an toàn, mấy người dẫn đầu trước tiên dừng chân, quan sát cảnh vật bốn phía xung quanh.

Hoá ra trong lúc vô tình, bọn họ đã xuống núi, tiến vào đầu cánh rừng rậm rạp không có ánh sáng xuyên qua.

Khu rừng này thật sự quỷ dị, khắp nơi trôi nổi tà khí nhàn nhạt, còn cành lá của cây cối thấp bé quấn chặt lấy nhau, như bện một tấm lưới khổng lồ đen thùi trên đầu bọn họ, ngăn cách tất cả với thế giới bên ngoài.

Có một vài người nóng nảy trực tiếp vận dụng phép thuật, chém đứt những cành lá chướng mắt trên đỉnh đầu, làm cho ánh nắng sáng sủa có thể chui vào cái nơi quanh năm không thấy sáng, chỉ có bóng tối tụ tập này. Một ít người tinh mắt nhận ra, bọn họ càng chém, khu rừng rậm thâm sâu này càng u ám, giống như đang chuẩn bị một âm mưu ác ý gì đó.

Doãn Tĩnh nhặt một đoạn cành bị chém, phát hiện ở đầu vết cắt chảy ra chất lỏng đỏ nhạt, giống như máu của cây.

“Cẩn thận một chút, nơi này không đơn giản.”

“Ta biết, lời đồn nói rằng khu rừng này làm cho người ta mất đi tâm trí, trở nên phát rồ, rồi tự chém giết lẫn nhau.”

Giang Trì Tổ nói, chiếc kim của la bàn tinh xảo trong tay đang quay loạn xạ, không nhìn ra được đông tây nam bắc.

Tuy nói thế, nhưng trong khu rừng liên tiếp sinh ra mấy thứ quái đản này, bọn họ lại bình yên vô sự xuyên qua nó.

Đến một nơi hơi trống trải, đoàn người dự định nghỉ ngơi, thảo luận xem kế tiếp nên có kế hoạch gì.

Vừa đến giữa trưa, mặt trời trắng toát treo lơ lửng trên đỉnh đầu, khiến sau lưng người ta không khỏi đổ một lớp mồ hôi dày.

“Đó là thứ gì?”

Một người chỉ về phía cái bóng đổ ở trước, hô ra tiếng.

Không chỉ có hắc, rất nhiều người cũng thấy được: Hình như là một người bị treo trên cây, cơ thể đang nhẹ nhàng lắc lư theo gió.

“Người, cả người nữa, đi qua xem một chút.”

Giang Trì Tổ chỉ định hai thủ hạ lão luyện đi vào dò đường.

Sau khi đã chuẩn bị xong, hai người được chỉ định mới cẩn thận tiến lên từng bước, đến gần liền phát hiện bị treo trên cây không phải người sống, mà là người gỗ mặc hồng y được chế tác tinh xảo. Thấy có người trúng chiêu, người gỗ kia đột nhiên mở to mắt, cười loạn khanh khách sống lại. Hai mắt người gỗ bạo lòi, con ngươi trong hốc mắt quay cuồng, cầm gỗ hạ xuống, cơ quan bên trong chuyển động, phát ra tiếng kêu kệt như thiếu dầu.

“Các người đã bị lừa, nơi này sẽ là mồ chôn thân của các người.”

Nó cười quái dị, bên trong tràn đầy oán độc cùng trào phúng, “Trở thành đồ cúng tế cho nghi lễ của chúng ta đi.”

“Giang tiểu thư, mau chạy!”

Hai người kia biết được tình hình không ổn, cấp tốc lùi lại, muốn dẫn đoàn người rút khỏi rừng rậm cổ quái này, nhưng phát hiện mảnh đất dưới chân bọn họ đang nổi lên hồng quang. Ánh sáng đỏ tươi như máu này nhanh chóng lan rộng, nối thành một đồ đằng cổ quái mà bọn họ chưa từng thấy qua, bao vây tất cả mọi người vào trong.

Một nhóm bọn họ hơn bốn mươi người, dĩ nhiên bị nhốt hết vào trong kết giới kỳ quái này, không ai may mắn thoát khỏi.

Sắc mặt Giang Trì Tổ trở nên nghiêm trọng, muốn thử cách thoát ra, nhưng móng của thú cười như sa vào trong đầm lầy, làm thế nào cũng không bước ra được.

Những người còn lại thấy nàng như vậy, muốn xuống thú cười để đi bộ ra khỏi phạm vi của kết giới, nhưng bọn họ vừa mới chạm đất, đã bị một luồng sức mạnh đáng sợ hút lại, thân thể tựa như nặng ngàn cân, không tài nào nhấc chân lên nổi.

“Nhật thực... Bắt đầu rồi.”

Doãn Tĩnh ngẩng đầu lên, chỉ nhìn thấy một đường tối đen cắn nuốt mặt trời.

Tia hắc ám mờ mịt không thể thấy rõ kia, giống như vận mệnh của bọn họ vào giây phút này.

“Sao lại như vậy, không phải là còn...”

Không phải là còn mười ngày sao?

Cùng với nhật thực mở màn, huyết quang yếu ớt của đồ đằng đột nhiên trở nên sáng rực.

Thật sự giống như sinh khí lẫn linh lực bị rút ra mạnh mẽ khỏi thân thể.

“Phải dừng ở đây sao?”

Trên gương mặt mộc mạc của Giang Trì Tổ sinh ra những nếp nhăn sâu khó coi.

Tóc đen bạc trắng, mười ngón tay thon dài trở nên thô ráp như rễ cây già.

Hồng nhan khô cốt, chỉ ngay trong chốc lát, còn những người khác bên cạnh nàng cũng không tốt hơn chỗ nào, tất cả đều đang trở nên già nua nhanh chóng.

Nàng tuyệt vọng nhắm mắt lại, trong lòng tràn đầy phẫn hận cùng không cam lòng, chỉ hận chính mình học nghệ không tinh, lại còn quá bất cẩn.

Là bọn họ thất bại sao? Là bản thân mình cuối cùng không thể sánh được với vị tổ tiên kia sao?

Không trách người người đều nói, Giang gia xem ra thật sự xuống dốc trong tay nàng... Ngàn năm trước, tầng tổ phụ của nàng có thể làm cho Diệp Lang Thủy thất bại bỏ chạy đến Ma Vực, mà ngàn năm sau, nàng lại bất lực với tất cả mọi thứ.

Bất kể là giải chú cho hậu nhân của Diệp gia, hay là đối phó với kẻ kia trong Ma Vực, nàng đều bất lực.

Thế nhưng vào lúc bọn họ tưởng rằng bản thân sắp phải chết, sức hút đáng sợ này đột nhiên rút lui, trong rừng trở nên yên tĩnh tựa như chẳng có chuyện gì xảy ra.

Sau khi nhận ra có thể cử động, Doãn Tĩnh ngay lập tức đến cạnh Giang Trì Tố, đỡ nàng dậy.

“Giang tiểu thư, ngài không sao chứ?”

“Ta... Ta không sao.”

Tinh khí trong cơ thể không còn bị cướp đi, bọn họ rốt cuộc vẫn còn sống trước khi bị hút thành một bộ xương khô.

Từ cõi chết trở về, Giang Trì Tố không để ý tới nam nữ khác biệt mà tựa vào bả vai của Doãn Tĩnh để lấy hơi thở mạnh, còn bất an trong lòng Doãn Tĩnh đột ngột trở nên mãnh liệt khi nghĩ tới Diệp Phong Thành.

Những thứ bọn họ gặp phải ở đây tất nhiên là bút tích của kẻ trong Ma Vực, nhưng bây giờ nghi thức bỗng dừng bị bỏ dở, nhất định là trong Ma Vực có biến. Nghĩ đến đây, Doãn Tĩnh thậm chí bất chấp chính mình vừa suýt chết, giao Giang Trì Tố cho người khác, bản thân gắng gượng hai lần, lão đảo đứng lên đi tìm ngựa của mình.

“Người...?”

“Đắc tội, Giang tiểu thư, tại hạ phải đến tìm chủ nhân của mình.”

Coi như có một khả năng xa vời, nếu chủ nhân nhà hắc mang theo Diệp Duy Viễn chạy thoát, hắc nhất định phải đến tiếp ứng cho hai người bọn họ.

Doãn Tĩnh giờ phút này đã trở nên già cả yếu sức, tóc bạc da mồi, ngoại trừ một đôi mắt sáng ngời, còn lại không khác gì một lão nhân bình thường, nhiều lần suýt chút nữa rớt khỏi ngựa bởi vì tay chân như nhũn ra.

Thật vất vả mới ngồi lên được ngựa, hắc nắm chặt dây cương, không nói hai lời mà đi sâu về hướng tuyết nguyên.

Nghi thức trong kết giới đã bị bỏ dở, nhưng nhật thực vẫn đang tiến hành, trong giây phút mặt trời hoàn toàn bị nuốt chửng, dưới lòng đất phát ra một trận chấn động kịch liệt, giống như có thứ gì đó muốn trồi lên.

“Đây là... Cái gì?”

Trong cơn khiếp sợ, Doãn Tĩnh ghìim ngựa dừng lại, nhìn ra xa xăm.

Dựa vào vầng sáng ngoài vòng mặt trời, hắc mới thấy rõ là một con thanh giao long đang bay lên.

Giao long nọ cắt ngang bầu trời, uy nghiêm tựa như chân long cửu thiên, muốn tất cả tai họa trên thế gian không được đến gần người.

Thanh giao long thật dài phun ra một luồng sương mù, dường như đang hô mưa gọi gió.

Mà nó quả thật làm được, hơi thở phun ra hoá thành một cơn mưa nhỏ, mưa phùn yếu ớt đổ xuống từ giữa không trung, gặp phải nhiệt độ thấp, ngưng kết thành những bông tuyết rơi lả tả, giống như một giấc mơ, khiến người ta làm sao cũng không thể tin được.

“... Thanh Vân.”

Doãn Tĩnh sững sốt một chút, rồi mới nhận ra thanh giao long này chính là Thanh Vân.

Nghĩ tới đây, tim của hắc liền điên cuồng nhảy dựng lên.

Bởi vì Doãn Tĩnh rõ ràng nhìn thấy, trên lưng Thanh Vân chở hai người.

Bóng đêm dần rút khỏi khe núi, trên đỉnh đầu là một đường đỏ đậm tàn nhạt, như thiên địa sơ sinh.

Ngôi sao đỏ tươi trở nên ảm đạm, từ từ tan biến giữa bầu trời, cho đến khi không còn nhìn thấy.

Trên tuyết in vết một hàng dấu móng trái sâu phải nông, một bên còn có chút vết máu đứt quãng, quanh co đến sau tảng đá đen xì khổng lồ rồi biến mất, thay vào đó là một con thanh tông mã cùng hai bóng người.

Bên trong bóng râm cự đại chỗ tránh gió, Diệp Phong Thành ngồi trong tuyết, trên đầu gối nằm ngang một người.

Trong lòng bàn tay của hắn ngưng tụ một quả cầu bạch quang ảm áp, chiếu sáng u ám xung quanh. Thế nhưng bạch quang kia càng sáng ngời, sắc mặt của hắn càng trở nên tái nhợt, cho đến khi tử khí dày đặc bao phủ thân thể Diệp Phong Thành, bất cứ lúc nào cũng có thể nuốt chửng lấy hắn. Nhưng Diệp Phong Thành căn bản không quan tâm, đặt bạch quang tượng trưng cho sinh mệnh không còn lại bao nhiêu của hắn vào trong lồng ngực của người hình như đang ngủ thiếp đi kia.

Dựa theo động tác này, bạch quang rực rỡ chậm chậm đi vào lồng ngực của Diệp Duy Viễn. Đợi đến khi ánh sáng hoàn toàn biến mất, trái tim gần như đã ngừng đập của y lại một lần nữa trở nên mạnh mẽ. Diệp Phong Thành ôn nhu nhìn chăm chú gương mặt của y, hoàn toàn không để ý đến trước mắt mình nhiều lần biến thành màu đen, dường như sắp ngất đi.

Ở một bên, Thanh Vân liếm láp vài vết thương sâu tới xương trên chân mình, trong cổ họng phát ra tiếng kêu thảm thiết nghẹn ngào.

Thật vất vả mới làm cho máu ngừng chảy, nhưng da thịt xung quanh vết thương đã trở nên bầm đen, hiển nhiên nó đã bị trúng thi độc.

Lúc rơi vào Ma Vực, nó bị lũ ma vật khát máu dưới lòng đất bao vây. Lấy tu vi của Thanh Vân, vài con quỷ lâu la căn bản sẽ không đả thương được nó, nhưng những thứ ma quái này thật sự đông đúc, nó lại phải cấp bách tìm đến cặp huynh đệ của Diệp gia, nhất thời sơ ý nên bị thương đùi phải.

Máu kích phát hung tính của thi sống, khiến chúng nó càng thêm không sợ chết mà xông lên, Thanh Vân phải mất rất nhiều công sức mới có thể miễn cưỡng thoát thân.

Có thể mang theo hai người bọn họ chạy thoát đã là cực hạn của nó, bây giờ nó căn bản không có cách chịu được trọng lượng của hai người.

“Người mang y đi đi, chỉ có người mới biết làm sao tìm được đường chính xác.”

Sau một lát, đợi đến khi hô hấp của Diệp Duy Viễn hơi hơi ổn định lại, Diệp Phong Thành rốt cuộc hạ quyết tâm, “Mang y đi tìm Vân tiên sinh, nếu là lão ấy mà nói... Chắc hẳn có thể cứu được y.”

Nghe hiểu hắn nói, Thanh Vân xoay người lại, trong đôi mắt to ôn thuận chợt hiện ánh sáng bi ai, dường như đang hỏi, vậy còn người?

“Nếu như người đưa y đến chỗ Doãn Tĩnh xong mà còn dư sức lực, thì hãy trở lại tìm ta.”

Như không ý thức được mình nói cái gì, bên môi Diệp Phong Thành thậm chí chứa đựng một chút ý cười, “Như vậy có thể sao?”

Không giống những lúc mê man, trong lòng hắn chỉ có một ý niệm duy nhất vào giờ phút này: Hắn muốn cứu Diệp Duy Viễn, hắn nhất định phải cứu được Diệp Duy Viễn, nếu tại nơi cuối vận mệnh bắt hắn lựa chọn giữa hai người, thì hắn đã sớm quyết định được đáp án.

Lúc ở sâu dưới lòng đất, trong nháy mắt mà hô hấp của Diệp Duy Viễn gần như hoàn toàn biến mất đó, hắn thật sự nghĩ tới, muốn cùng y chết ở đây. Muốn dân thiên hạ cái gì, ma tinh xuất thể cái gì, tất cả đều không có liên quan với bọn họ.

“Không còn thời gian, Thanh Vân, chúng ta giống nhau.”

Thấy Thanh Vân bất an bởi tuyết, như đang phản đối lời đề nghị này, hắn ôn nhu nói.

Lý do tại sao chúng ta lại ở đây giống nhau.

Hắn cúi đầu, Diệp Duy Viễn vẫn không tỉnh lại.

Không phải hắn cảm giác sai, thân thể của Diệp Duy Viễn thật sự ảm áp hơn một chút so với lúc trước, nhưng cũng chỉ là một chút mà thôi.

Vết thương đâm xuyên qua ngực của y, bất kể nhìn thấy mấy lần cũng đều cảm thấy giật mình.

Thương tích của Diệp Duy Viễn quá nặng, hô hấp cùng trái tim đập yếu ớt chỉ có thể gắng gượng kéo dài sinh mệnh như nền tàn trong gió của y.

“Đây là chuyện cuối cùng... Ta có thể làm vì ngươi.”

Diệp Phong Thành đứng lên, bố trí cho Diệp Duy Viễn lên lưng Thanh Vân. Nhưng bởi vì hắn đã tiêu hao sức lực quá mức, thử nhiều lần vẫn không thành công, còn thiếu chút nữa làm cho cả hắn và Diệp Duy Viễn cùng ngã vào trong tuyết.

Cuối cùng Thanh Vân vẫn lại đây, giúp hắn một tay.

Diệp Phong Thành đỡ dẫn nhìn Diệp Duy Viễn mà suy nghĩ thật lâu, xem có nên đặt thanh đao bạch ngọc dát vàng này lại bên người Diệp Duy Viễn hay không.

“Cái này, ta sẽ không trả lại ngươi.”

Coi như ngươi không tha thứ cho ta cũng không sao.

Chất độc trong người hắn đã phát tác, bây giờ độc tố đang cấp tốc ăn mòn thân thể hắn, khiến mỗi một câu nói ra của hắn là một loại tra tấn.

Dùng nó thay thế người kia để cùng y rơi vào giấc ngủ vĩnh hằng là được rồi.

“Xin lỗi, ta...”

Lúc trước hắn hạ lệnh truy sát với Diệp Duy Viễn, ngoại trừ tức giận, còn có một chút tự dục không nói rõ cũng không diễn tả được.

Hắn là một kẻ ích kỷ như vậy, muốn vĩnh viễn nhốt người này vào nơi mà mình có thể trông thấy.

Dù Diệp Duy Viễn phạm vào tội nghiệt không thể tha thứ, hắn vẫn muốn y.

Nhưng tại ngã ba vận mạng, cuối cùng hắn vẫn quyết định buông tay.

Hắn không muốn kéo người kia rớt xuống vực sâu cùng mình.

“Mang y trở về, những người còn lại trong Diệp gia ta đã phân phó, bọn họ sẽ biết nên làm thế nào...”

Dự liệu từ lâu được ngày hôm nay, nên trước khi lên đường, hắn đã dọn dẹp, dù hắn có mất cũng phải cứu Diệp Duy Viễn.

Không nghĩ tới an bài ma xui quỷ khiến này lại trở thành cọng rơm cứu mạng hắn ngày hôm nay.

Thanh Vân hí dài một tiếng, không quay đầu lại, mang theo Diệp Duy Viễn đi mất.

Làm xong hết tất cả, không còn nhìn thấy bóng dáng Thanh Vân cuối đường chân trời, hắn cũng không thể chịu đựng được nữa mà ngã xuống tuyết.

Diệp Duy Viễn không ở bên cạnh hắn, hắn cũng mất đi hết thấy khí lực để chống đỡ đau đớn.

Cuối cùng, hắn nhìn thoáng qua bầu trời, một nửa thái dương chiếu sáng tuyết nguyên hoang vu.

Tuyết trắng mênh mông vô bờ, trên vách đá hai bên sơn cốc, tường băng vĩnh viễn không tan lấp loé tinh quang mê huyền.

Giữa quang cảnh bao la, hắn trông thật nhỏ bé, còn số mệnh của bọn họ giống như cát bụi nhỏ nhỏ bị gội rửa trong dòng nước lũ.

Nhật thực sắp sửa kết thúc, ánh sáng trở về mảnh đất này.

Có lẽ sau khi đêm dài qua đi, tất cả ác mộng đều sẽ chấm dứt.

Còn hẳn chỉ hi vọng Diệp Duy Viễn được tốt đẹp.

Ấm áp, mang theo thêm một chút nhiệt độ của chất lỏng chậm rãi chảy vào cuống họng, xoa dịu cơn khát khô của hẳn.

Chỉ là mùi vị của thứ này thật sự rất kinh khủng: Trừ đắng thì chính là chua, thậm chí còn có chút chất miệng, không khác gì những thứ thuốc mà hẳn đã từng uống qua từ nhỏ đến lớn.

—— Quá mệt mỏi, không muốn tỉnh lại.

“Diệp...”

Nhưng ở trong bóng tối, có một người một mực gọi tên của hẳn.

Dù hẳn tiếc rẻ cho đi một chút phản ứng, người kia vẫn tựa như không biết đến thất bại, cứ tiếp tục lặp đi lặp lại từng lần.

“Chủ nhân, mau tỉnh lại.”

Sau khi tỉnh lại, Diệp Phong Thành mất một ít thời gian mới nhận ra mình được người cứu, cũng chưa chết.

“Tốt quá rồi, Vân tiên sinh không có gạt ta, thuốc này quả nhiên hữu hiệu.”

Nghe giọng người này rõ ràng là Doãn Tĩnh, hẳn gương mặt nhìn, ánh mắt vừa đối mặt liền cảm thấy sững sốt.

Doãn Tĩnh trong trí nhớ của hẳn đang trong tuổi trung niên, chứ không phải già lom khom, gần đất xa trời như vậy.

Rõ ràng từ lúc hẳn rời đi đến khi gặp lại cũng không qua bao lâu, tại sao bọn họ lại rơi vào tình cảnh này?

Nếu ngay cả Doãn Tĩnh còn bị như vậy, thế những người khác đâu?

Nếu những người khác xảy ra vấn đề, vậy ai tới cứu Diệp Duy Viễn?

Hẳn lựa chọn để Diệp Duy Viễn trở lại là sai lầm rồi sao?

Rất nhiều thứ khiến hẳn suýt chút nữa không thở nổi.

“Người...”

Nhận ra tại sao hẳn sầu lo, Doãn Tĩnh duỗi tay về phía hẳn, kéo hẳn dậy từ trong tuyết.

“Dáng vẻ của ta chắc chỉ là tạm thời. Vân tiên sinh cùng những người khác đều không sao, Duy Viễn thiếu gia sẽ được cứu.” Doãn Tĩnh tháo dây cương buộc quanh đá, vươn mình lên ngựa, “Sau đó ta sẽ nói rõ tường tận với chủ nhân, bây giờ ngài lên ngựa trước đi.”

“Ta bảo đảm với ngài, mọi thứ đều sẽ ổn.”

Cũng không biết trong thứ thuốc Vân Ngụy Dịch đưa cho Doãn Tĩnh có bỏ thêm vật gì, Diệp Phong Thành cảm giác độc tính rục rịch trong thân thể hẳn đã bị áp chế, không còn thiêu đốt tâm mạch của hẳn, muốn hẳn đau khổ không thể tả.

Nhưng hẳn trúng độc quá lâu, dù không có người khác nói rõ, hẳn vẫn biết chỉ dựa vào một chén thuốc dĩ nhiên là không có khả năng nhổ tận gốc độc tính.

“Đây chỉ là kế sách tạm thời, không phải lâu dài, xin nhủ nhân tiếp tục chịu đựng một lúc.”

Sáng sớm hôm đó, sau khi Doãn Tĩnh tranh cãi với Vân Ngụy Dịch, lão đã đưa cho hẳn cái ống trúc này.

“Đây là toàn bộ những gì Vân mỗ có thể bồi thường. Chuyện còn lại, phải xem vận may của chủ nhân nhà người.”

Nếu chú thuật được giải, lão còn có thể thử trị độc cho hẳn.

Còn nếu không được, vậy thì thứ thuốc trong ống trúc này cũng chỉ để kéo dài thời gian, cho hẳn nói vài câu di ngôn.

Bọn họ men theo dấu chân chưa bị tuyết lớn vùi lấp của Thanh Vân.

“Làm thế nào người tìm được ta?”

“Nửa đường ta gặp phải Thanh Vân, Thanh Vân chỉ cho ta phương hướng, để ta mau chóng tới cứu ngài.”

Trên thực tế, lúc nhìn thấy Thanh Vân, hắn vô cùng giật mình.

Thanh Vân chở Diệp Duy Viễn cả người đầy máu, còn Diệp Phong Thành không thấy bóng dáng. Toàn bộ đầu óc Doãn Tĩnh trở nên trống rỗng, không nghĩ ra rốt cuộc phát sinh chuyện gì, nhưng vừa cúi đầu liền nhìn thấy vết thương còn rỉ máu trên chân Thanh Vân.

“Đến gần chút nữa.”

Doãn Tĩnh vừa định hỏi Diệp Phong Thành đang ở đâu, chợt nghe thấy âm thanh này vang lên trong đầu mình.

Xuất phát từ cẩn thận, hắn thận trọng nhìn bốn phía xung quanh một phen, phát hiện trong trời đất ngập tràn băng tuyết này chỉ có hắn và Thanh Vân, cùng Diệp Duy Viễn đang hôn mê.

Thấy Doãn Tĩnh dù thế nào cũng không chịu lại đây, Thanh Vân tức giận phun ra hai luồng nhiệt khí, chỉ hận không thể xông lên đá hắn hai phát.

Bất đắc dĩ, Doãn Tĩnh chỉ có thể lại gần, đưa tay đặt lên trên cái trán mọc sừng của Thanh Vân.

Trong thoáng chốc, rất nhiều hình ảnh tràn vào trong đầu hắn, cuối cùng dừng lại trên thân ảnh tịch liêu trong tuyết.

“Đi cứu hắn.”

“Hắn ở...”

Doãn Tĩnh đang muốn hỏi Diệp Phong Thành ở đâu, một con đường đột nhiên xuất hiện trong đầu hắn, tựa như bản năng.

“Cảm tạ.”

Sau khi nói lời từ biệt với Thanh Vân, hắn liền nghĩa vô phản cố đi sâu vào trong tuyết nguyên.

Đến tận cùng con đường, Doãn Tĩnh rốt cuộc cũng tìm được Diệp Phong Thành đã bất tỉnh.

“Tại sao người lại biến thành như vậy?”

Doãn Tĩnh tóm tắt lại những gì bọn họ gặp phải trước đó một phen, Diệp Phong Thành suy nghĩ một chút, hiểu rõ chuyện gì đã xảy ra.

“Là Diệp Duy Viễn cứu các người.”

Nghĩ đến Diệp Duy Viễn, hắn không nói gì nữa.

Còn Doãn Tĩnh thấy hắn im lặng, cũng không hỏi không biết nói gì.

“Chuyện này...”

“Không có gì, là ta không tốt.”

Giả sử trong quá khứ hắn để cho Diệp Duy Viễn biết, y quan trọng biết bao nhiêu đối với hắn, thì như vậy y có thể quý trọng tính mạng của mình hơn không?

Lúc hoàng hôn, bọn họ cuối cùng cũng đến nơi trú quân.

Hôm nay vừa vặn là người của Diệp gia gác đêm, hai người kia từ xa đã nhận ra bọn họ, vội vã chạy tới đón tiếp.

Theo như bọn họ kể, sau khi Doãn Tĩnh rời đi không bao lâu, đám người Giang Trì Tổ quyết định tạm thời dừng trại một đêm tại địa phương cách rừng cây không xa, bằng không một đám người già yếu bệnh tật tiến vào Ma Vực như vậy cũng chỉ có một con đường chết.

Lều trại của Diệp gia dựng hơi xa những người còn lại, trông có vẻ lẻ loi. Đến gần một chút, Doãn Tĩnh nhìn thấy Thanh Vân được buộc bên một chiếc cọc gỗ, vết thương trên người đã được xử lý ổn thỏa.

“Thành chủ!”

Người bên trong nghe được động tĩnh, nhô đầu ra xem rốt cuộc là người nào đến đây.

Thấy Doãn Tĩnh trở lại, tất cả mọi người không khỏi hoan hô lên tiếng, nhưng bọn họ vui mừng không được bao lâu, nhìn thấy Doãn Tĩnh đỡ Diệp Phong Thành gần như mất đi ý thức, mới nhận ra được sự tình nghiêm trọng, vội vàng vào trong nhà gọi Vân Ngụy Dịch.

“Nhưng Vân tiên sinh đang trong phòng cứu Diệp Duy Viễn,” Một người trong đó nhin không được mà giới cho bọn họ một chậu nước lạnh, “Xem ra trong một thời gian ngắn không thể ra ngoài.”

Doãn Tĩnh mệt đến sắp ngất, đứt quãng nói một câu, “Đừng gọi, cứu Diệp Duy Viễn quan trọng hơn.”

Trên đường vào nhà, cũng không cần Doãn Tĩnh hỏi nhiều, những người còn lại tự giác khai báo chuyện tình sau khi Diệp Duy Viễn trở về.

Thanh Vân không tùy tiện xông vào, mà chỉ giấu Diệp Duy Viễn ở một chỗ gần đó, chính mình đi gọi bọn họ tới hỗ trợ. Tuy rằng trong lòng bọn họ còn ôm nghi ngờ với Diệp Duy Viễn, nhưng nhận mệnh lệnh của Diệp Phong Thành trước đây, vẫn đi theo Thanh Vân.

“... Suýt chút nữa bị Hoài Thanh đạo nhân bắt gặp.”

Đoàn người dùng phép che mắt cho Diệp Duy Viễn trên lưng Thanh Vân, lén lút mang y vào doanh trại, nhưng trên đường lại tình cờ gặp Hoài Thanh đạo nhân đến đưa đan dược cho bọn họ.

Hoài Thanh đạo nhân xưa nay ghét cái ác như kẻ thù lại hay đa nghi, thấy hành tung của bọn họ lén lút, kiên trì muốn bọn họ giải trừ thuật pháp, xác minh thân phận của khách không mời này rồi mới chấp thuận cho bọn họ trở về.

Đây cũng chỉ là một yêu cầu bình thường, nhưng thân phận của Diệp Duy Viễn phức tạp như thế, bọn họ tuyệt đối không thể để y bại lộ trước mặt Hoài Thanh đạo nhân. Người của hai bên giằng co, đối chọi gay gắt, không ai chịu lùi về sau một bước.

Nhưng Hoài Thanh có thể đợi, còn vết thương của Diệp Duy Viễn lại không chờ được.

“Sau đó thì sao?”

“Sau đó? Phải cảm ơn Giang tiểu thư đã nghe tin chạy tới giải vây giùm chúng ta, nếu không ta cũng không biết có thể ngăn cản được bao lâu. Nếu như thân phận của Diệp Duy Viễn bị bại lộ vào lúc đó, y có lẽ sẽ phải chết chắc...”

Vân Ngụy Dịch còn ở trong phòng cấp cứu cho Diệp Duy Viễn, nghe người khác nói đã ném ra vài bộ quần áo dính đầy máu, khiến tất cả đều nghi ngờ không biết trong người Diệp Duy Viễn còn dư lại bao nhiêu máu có thể chảy.

“Chờ xem.”

Vân Ngụy Dịch nghe nói Diệp Phong Thành sống sót trở về, sai người đưa một viên đan dược cho Doãn Tĩnh, muốn hấn để Diệp Phong Thành uống vào, nhấn rằng lão tạm thời không thể phân thân, trước tiên cho Diệp Phong Thành dùng cái này để hoãn độc tính phát tác.

Mực nước bên trong canh lậu* vẫn thay đổi, giống như thời gian trôi qua.

*Canh lậu: Hay còn gọi là lậu khắc, lậu hồ. Là dụng cụ để đếm thời giờ ngày xưa, cho nước nhỏ xuống từng giọt, xem mực nước còn lại mà biết thời giờ.

Không ngừng có người khuyên bảo Diệp Phong Thành* về phòng nghỉ ngơi, nhưng đều bị Doãn Tĩnh khéo léo từ chối.

*Chỗ này tác giả viết là Diệp Duy Viễn, có lẽ tác giả nhầm.

Tựa như từng đêm dài đằng đẵng trôi qua, chỉ có được ở nơi gần với Diệp Duy Viễn nhất, Diệp Phong Thành mới thoáng an tâm.

Bọn họ vẫn đợi từ đêm khuya đến tận bình minh. Trong suốt đó, Diệp Phong Thành đã tỉnh nhiều lần, nhưng thần trí dĩ nhiên không tỉnh táo lắm, mỗi lần Doãn Tĩnh đều phải nói với hắn, Vân Ngụy Dịch đang cứu Diệp Duy Viễn, Diệp Duy Viễn sẽ sống qua kiếp nạn này.

“Có thật không?”

“Thật.”

Đến gần hoàng hôn ngày hôm sau, Vân Ngụy Dịch mới đi ra từ trong phòng.

Sắc mặt lão vàng như nghệ, trên trán đều là mồ hôi lạnh, cả người kiệt sức đến cực hạn. Không để ý tới trên mình đầy vết máu đã khô đen, lão vòng qua Doãn Tĩnh đến bên người Diệp Phong Thành, bắt mạch cho hắn, tiện thể nhắc tới tình trạng của người trong phòng.

“Vết thương kia thật sự phiền phức, rốt cuộc là thứ binh khí gì đã làm y trọng thương, quanh thân lưỡi đao mang theo sát khí vô cùng mạnh...”

Độc tính của Ngọc Gian Hương đã bị cưỡng chế kéo dài đến tận bây giờ, trên môi Diệp Phong Thành đều hiện ra màu tím bầm đen quái dị.

“Chắc là đao Lang Thủy trong truyền thuyết.”

Ngàn năm trước, Diệp Lang Tuyên đã dùng cây đao này đâm trọng thương Diệp Lang Thủy.

Sau này, thanh đao cũng mất tích cùng gã.

“Không giống.” Vân Ngụy Dịch lắc đầu, hiển nhiên có điều nghi ngờ, “Nếu thật sự là đao Lang Thủy, vậy Diệp Duy Viễn tuyệt đối sẽ không sống nổi.”

“Y... Bây giờ ra sao?”

Cho dù trong lòng đã sớm có khái quát, nhưng trước việc không có được đáp án xác thực, ai cũng không thể yên lòng.

“Diệp thành chủ, Vân mỗ cam đoan với người, chỉ cần bản thân đệ đệ của người muốn sống, Vân mỗ tuyệt đối không để y chết.”

“Trái lại là người, Diệp thành chủ, độc tố trong người người một khắc cũng không thể trì hoãn, bằng không cho dù có trị được rồi, quãng đời còn lại cũng chỉ có thể làm một kẻ tàn phế.”

21. Chương 21

Biên tập: Mr.Downer

Giang Trì Tổ lưỡng lự cạnh cửa, không biết có nên đi vào hay không.

Dung mạo của nàng đã khôi phục lại dáng vẻ xinh đẹp như trước, một bộ váy xanh biếc mới làm nổi bật lên nét tươi tắn khắp người như tử đằng mới nở, nhưng mà nàng đang nhíu mày, hình như phải làm một chuyện khiến người khó xử.

“Giang tiểu thư, có chuyện gì thì xin mời vào nói.”

Nếu chủ nhà đã lên tiếng, nàng đơn giản không còn xoắn xuýt.

Vào lúc này, Diệp Phong Thành đang tập trung đánh cờ cùng chính mình, không nhìn nàng.

Trên bàn cờ, cờ đen cờ trắng cắn giết lẫn nhau, thế cuộc khó bề phân biệt, cũng không biết bên nào có thể hoàn toàn nuốt chửng đối phương. Diệp Phong Thành nhặt một quân cờ đen lên, cũng không hạ xuống, dường như đang chăm chú suy nghĩ xem phải đặt nó ở vị trí nào mới có thể phá giải câu đố này.

Trong hơn mười ngày ngắn ngủi, hần trở nên gầy vô cùng, đường nét cứng nhắc như bị dao gọt, xương gò má lộ ra, bên trong khí chất ít đi một chút phong lưu, nhiều hơn mấy phần âm hiểm, chỉ duy nhất đôi mắt phương kia càng trở nên thâm trầm, tựa như một vòng xoáy, nhìn lâu khiến người khác cực kỳ kinh hãi.

“Nói đi.”

Nhìn thấy quân cờ đen được đặt xuống một vị trí mà nàng không bao giờ nghĩ đến, Giang Trì Tố thốt lên tiếng kinh ngạc nho nhỏ.

“Không có chuyện thì không thể bái phỏng Diệp thành chủ sao?”

Nàng có ý định thay đổi bầu không khí này, “Cờ đen... Trông có vẻ sắp thua?”

Giữa hai bên quân cờ giằng co không ngừng kia, chỉ cần có một phương lui lực, thì sẽ bị một phương khác vồ giết hoàn toàn. Qua vài hiệp, cờ đen thua cờ trắng mười mục, tình thế trở nên khó khăn.

Diệp Phong Thành vẫn không nói gì, cứ làm theo ý mình.

Bị mất mặt, nàng dứt khoát tóm tắt rõ ràng mục đích mình đến đây, “Ta chỉ tới thông báo cho người một tiếng, Hoài Thanh đạo nhân quyết định hoàn toàn huỷ diệt thành Văn Cống vào chạng vạng ngày hôm nay, sau đó bố trí cấm chế, chôn sâu dưới lòng đất để vĩnh viễn không thấy ánh sáng mặt trời.”

“Ừm.”

“Ngày mai sẽ trở về Trung Nguyên, người có muốn đi cùng với chúng ta không?”

“Không cần.”

Diệp Phong Thành đáp trả cực kỳ qua loa, khiến cho những lời còn lại của nàng không thốt ra được.

Dù sao là người sáng suốt cũng có thể nhìn ra, hần đã hạ quyết tâm bảo vệ người trong kia, ai tới khuyên bảo cũng đều vô ích.

Kế hoạch tiêu diệt rầm rộ còn chưa chân chính bắt đầu đã phải hạ màn, chỉ còn một chút công tác giải quyết hậu quả.

Vì thế bọn họ phải dừng chân trong tuyết nguyên hơn nửa tháng mới xem như xử lý hết sạch.

Không ai biết rốt cuộc sâu trong lòng đất đã xảy ra chuyện gì vào ngày hôm đó. Chỉ có hai người biết rõ, một là Diệp Lang Thủy đã chết, hai là Diệp Duy Viễn đến giờ vẫn còn bất tỉnh hôn mê. Để lại cho bọn họ vô số bí ẩn, cùng bấy hồng y quỷ làm sao giết cũng không hết.

Mất đi Diệp Lang Thủy làm chỗ dựa, mới đầu dám thi sống cùng lũ rồi còn dựa vào địa thế hiểm trở để chống cự, khiến bọn họ tổn thất vài người, nhưng sau đó chúng dần dần mất đi sức mạnh đáng sợ, không khác gì ma vật tầm thường, bọn họ cứ thế mà giết sạch như cắt rau gọt dưa.

Không phải không có người bắt một vài người rồi sống về tra hỏi, nhưng lũ quái vật này cứng miệng cực kỳ, làm sao cũng không cạy được, cuối cùng chỉ có thể giết đi, tránh để chúng sống rồi đi gieo vạ cho thế gian.

Tại sao nhặt thực lại xảy ra sớm mười ngày, tại sao Diệp Lang Thủy yên lặng ngàn năm lại đột nhiên quyết định trở lại? Vì để biết được đáp án, hơn nửa tháng nay bọn họ lật tung thành Văn Cống, nhưng ngoại trừ một cái quan tài rỗng cùng một cái đầu mục nát hơn nửa trong địa cung, còn lại không tìm được gì.

Đầu nguồn của tất cả tội ác, Diệp Lang Thủy sống không thấy người, chết không thấy xác, làm cho mọi người kinh hồn táng đảm, chỉ sợ lần thứ hai thả hổ về rừng.

Bất đắc dĩ, bọn họ không thể không dời mắt đến cái người mà Diệp Phong Thành đã dùng mạng để mang ra khỏi Ma Vực thâm sâu.

Liên quan đến việc xử trí Diệp Duy Viễn, ý kiến của bọn họ cơ bản chia thành hai phe: Một phe nhớ đến ân cứu mạng của Diệp Duy Viễn, nguyện ý chờ y tỉnh lại, nghe y kể những gì xảy ra ngày hôm đó rồi mới quyết

định tiếp, còn một phe có thân bằng hảo hữu chết trong tay Diệp Duy Viễn, kiên trì muốn tiến hành xâm lấn thần thức của y để biết được chân tướng, cho dù hoàn toàn tổn hại thần trí của y cũng không thương tiếc.

Dù sao trong mắt bọn họ, Diệp Duy Viễn đã nhập ma, tội nghiệt chồng chất, chết cũng chưa hết tội.

“Y... Vẫn chưa tỉnh sao?”

Giang Trì Tổ cẩn thận quan sát sắc mặt của Diệp Phong Thành, “Xin lỗi, ta không phải cố ý muốn...”

Nghe thấy nàng giải thích, Diệp Phong Thành lắc đầu, tỏ vẻ chính mình không có giận chó đánh mèo với nàng, “Chưa tỉnh.”

Từ ngày được hắt mang ra khỏi lòng đất, Diệp Duy Viễn vẫn hôn mê, đến nay chưa có dấu hiệu tỉnh lại.

“Diệp Phong Thành, chúng ta đều muốn biết ngày hôm đó xảy ra cái gì, người đừng nên oán hận Hoài Thanh, bản chất của hắn không xấu...”

Nói được một nửa, Giang Trì Tổ cũng cảm thấy không thể tiếp tục thuyết khách, rụt rè ngừng miệng.

Hoài Thanh đạo nhân chính là một trong những người muốn tìm kiếm chân tướng trong thần thức của Diệp Duy Viễn. Sau khi bị Diệp Phong Thành cự tuyệt, Hoài Thanh mất mặt bèn quát mắng hắn bao che cho ma vật, không chịu vì thiên hạ muôn dân mà đại nghĩa diệt thân*.

*Đại nghĩa diệt thân: Vì đại nghĩa không quản người thân.

“Giang tiểu thư, hắn là người như thế nào, trong lòng mỗi tự có kết luận.”

Đụng vào cái đỉnh không mềm không cứng như thế này, trong tâm Giang Trì Tổ càng thêm bức tức Hoài Thanh đạo nhân.

“Không cần tiếp tục truyền lời giùm hắn, có chuyện gì thì cứ để hắn đến nói với mẹ.”

Giang Trì Tổ đỏ mặt tới tận mang tai, cúi đầu nhìn, phát hiện chẳng biết từ khi nào thế cuộc đã trở nên long trời lở đất: Hoá ra một bước kia của Diệp Phong Thành lúc đó là muốn khai thông cục diện bế tắc, bắt đầu đánh lại từ vị trí kia. Cờ đen thoát nhìn không có chút đầu mối nào giờ đã kết thành cự thú mở to miệng đầy máu, bao vây cờ trắng nguyên bản chiếm hết ưu thế, nuốt gọn vào bụng.

Nàng ổn định tâm trí rồi nói, “Thế nhưng Diệp thành chủ, người đừng trách ta nói chuyện khó nghe, dù tâm của Diệp Duy Viễn bây giờ vẫn còn lương thiện, nhưng y đã nhập ma thì cũng giống như ở bên vách đá cheo leo, ngày nào đó sẽ không còn cách khắc chế dục vọng nơi đáy lòng, rơi xuống vực sâu vạn trượng, hết thấy liền xong.”

“Người cũng tới khuyên mẹ nên vì đại nghĩa diệt thân sao?”

Diệp Phong Thành liếc qua nàng một chút, bên trong ánh mắt có thứ gì đó khiến khắp cả người nàng phát lạnh, “Doãn Tĩnh, đến đưa Giang tiểu thư trở về.”

“Không, ta tới là để bàn luận với người về một vài thứ.”

Tuy một khắc trước còn có chút chần chờ, Giang Trì Tổ đột nhiên trở nên dũng cảm hơn, nàng nhìn thẳng vào cặp mắt của Diệp Phong Thành, cố gắng tìm kiếm đáp án mình muốn trong đó, “Thiên hạ muôn dân chẳng qua chỉ là cái cớ, y vì muốn cứu người nên mới làm như vậy, đúng chứ?”

“...”

Thấy Diệp Phong Thành không nói tiếng nào, nàng liền biết hắn đây là thừa nhận.

“Y ở bên vách đá, chỉ có người mới cứu được y, người chung quy sẽ không để ý đến huyết thống...”

“Sẽ không.” Đã hiểu nàng muốn nói cái gì sau đó, Diệp Phong Thành bình tĩnh cắt ngang nàng, “Người không hiểu, bất kể như thế nào ta cũng sẽ không buông tay.”

Giang Trì Tổ cho rằng đây là huynh đệ tình thâm bình thường, vì vậy nghi ngờ sẽ có một ngày hắn từ bỏ Diệp Duy Viễn.

Nhưng chỉ mình hắn biết rõ, muốn hắn buông tay, không bằng muốn hắn chết đi.

“Thế nhưng... Nhỡ như hồn phách của Diệp Lang Thủy còn thật sự ở lại trên người y, người phải làm thế nào?”

Ngay lúc sắp sửa cáo từ, Giang Trì Tổ đột nhiên đặt câu hỏi, không đợi câu trả lời của hắn đã vội vàng rời đi.

Sau khi Giang Trì Tổ cáo từ, Diệp Phong Thành không còn lòng dạ tiếp tục vắn cờ kia, hắn quay người, đi vào buồng trong.

Cửa sổ khép chặt, u tĩnh như chết. Than lửa trong chậu vẫn còn một tia ấm áp.

Điều duy nhất khiến hắn an tâm chỉ có người đang ngủ thoảng thở gấp kia.

“Người mơ thấy cái gì?”

Hắn ngồi bên giường của Diệp Duy Viễn, giúp y lau mồ hôi lạnh trên thái dương.

“Sáng mai, chúng ta sẽ trở về, về thành Vãn Nhật. Ta cũng không biết người có muốn về đó hay không, thế nhưng cũng phải chữa lành vết thương cho người. Dù gì ta đã không còn là thành chủ, nếu như người không muốn tiếp tục ở lại đó, ta sẽ dẫn người rời đi.”

“Người luôn nói người muốn xuống địa ngục, kỳ thực kẻ chân chính phải xuống địa ngục chính là ta.”

Trong toàn bộ cục khổ Diệp Duy Viễn gặp phải vài chục năm trước, hắn vẫn sắm vai một nhân vật thờ ơ lạnh nhạt.

Nếu lúc ấy hắn vươn tay ra giúp y, liệu sẽ có thể thay đổi kết cục này hay không?

“Ta hối hận, thế nhưng hối hận cũng không có tác dụng gì...”

Dù hắn nói nhiều như vậy, nhưng người đang ngủ kia vẫn không hay biết.

Đây có lẽ là giấc ngủ bình yên nhất, lâu dài nhất trong nửa cuộc đời cô độc của y.

Không cần gánh vác những trách nhiệm nặng nề, không phải bị vận mệnh tàn nhẫn hoang đường lôi kéo.

“Trước đây người cũng như thế này mà nhìn ta sao?”

Trong những đêm dài đã qua trước đây, Diệp Duy Viễn cũng giống như thế này phải không?

Ôm hi vọng hư vô mờ mịt trong lòng, ở ngoài cửa lẳng lặng chờ đợi.

“Vào lúc ấy, người rốt cuộc đang nghĩ cái gì?”

Hắn nhẹ nhàng vuốt ve bàn tay lộ ra ngoài chăn của Diệp Duy Viễn.

Diệp Duy Viễn trở nên gầy gò đến lợi hại, dưới làn da mỏng manh hiện lên gân xanh.

“Lần này dù bất cứ kẻ nào nói gì, cũng đến lượt ta bảo vệ người.”

Trong ánh mắt của hắn chứa đựng nhu tình hiếm thấy, tựa như ánh sao đầy trời, cùng một chút hơi ấm mờ mịt.

“Bọn họ không ai biết, người là mệnh của ta, không có người, ta sống cũng không có ý nghĩa gì.”

Trong ký ức của Diệp Phong Thành, thành Vãn Nhật chưa bao giờ đổ mưa lớn như vậy, chỉ trừ một lần.

Từ lúc hoàng hôn của một ngày nào đó, chân trời xuất hiện mây đen mênh mông, che lấp mặt trời, trầm trọng khiến người ta không thở nổi.

Tia sét xanh xuyên qua những rặng mây, xé rách bầu trời tăm tối. Tiếng sấm nặng nề như thiên quân vạn mã đang đánh trống tiến công giữa không trung, cho đến khi mưa to dữ dội rơi xuống, nổi thành đường trong đất trời, tựa như một toà giam, nhận chìm tất cả sinh linh.

Diệp Phong Thành đứng lặng trước cửa sổ, nhìn chăm chú cảnh vật bên ngoài, đoán không ra hắn rốt cuộc đang nghĩ cái gì.

Kết quả của việc tiên đoán trên sa bàn đã bị hắc dùng tay xoa đi, nhưng trong lòng hắc rõ ràng như gương sáng: Mưa to khác thường này chẳng qua chỉ là điềm báo, nguy cơ thật sự tiềm tàng đằng sau trận mưa này.

Ma giao ngũ đông ngàn năm dưới đáy biển xuất thế, sắp sửa hoá rồng.

Nếu để cho nó thành công hoá thành ma long, đứng mũi chịu sào gặp xui xẻo chính là thành Vãn Nhật đối diện biển cả.

Vào giờ phút này, bỗng có người gõ cửa, cắt đứt suy nghĩ của hắc.

“Vào đi.” Hắc vốn tưởng rằng người đến là Doãn Tĩnh trở lại báo cáo, hoặc là Diệp Cao Sầm, không ngờ tới đó là Diệp Duy Viễn, ánh mắt trở nên nhu hoà hơn một ít, “Sao người lại tới đây?”

Phần lớn thời gian Diệp Duy Viễn đều ở trong thành, gần như đầu mỗi tháng sẽ trở về khoảng hai ba ngày. Bình thường mà nói, bây giờ chưa tới thời điểm y trở lại đây. Y vội vã chạy về như vậy, chỉ sợ đã nhận ra được điều gì bất thường.

“Người của ta gặp được bóng ma khổng lồ trên biển, nhưng ẩn náu sau mây mù nên không thấy rõ ràng. Tuy rằng ta không thể xác định, nhưng cái bóng này cùng tất cả dị thường đang xảy ra cũng không phải ngẫu nhiên, đúng không?”

Y bị mưa to dầm ướt, quần áo dính sát vào người, cuối sợi tóc cùng đầu ngón tay đều nhiều nước, cả người lạnh như băng, chỉ có trong ngực còn lưu một chút nhiệt khí, tạo thành sự chênh lệch rõ ràng với nhiệt độ ẩm áp như mùa xuân trong phòng. Y dĩ nhiên cũng nhận ra bộ dạng mình không thích hợp, chỉ sợ sẽ truyền hàn khí cho người kia, làm sao cũng không chịu tiến thêm một bước.

“Người đoán cũng không sai, cái bóng đó chính là ma giao đang hoá rồng.” Diệp Phong Thành rũ tầm mắt, “Nó có chút ngọn nguồn với tổ tiên của Diệp gia, nhưng nhìn điệu bộ hiện tại này, chỉ sợ không phải thiện duyên gì.”

“Nói cách khác,” Diệp Duy Viễn hít sâu một hơi, “Chúng ta với nó, chỉ có một bên có thể sống, phải không?”

“Gần như vậy.”

Diệp Duy Viễn cao lên rất nhiều so với lúc mới tới, từ một thiếu niên tưởng chừng như gặp lại sẽ gãy đã trưởng thành thành một thanh niên kiên cường gầy gò.

“Còn bao nhiêu thời gian?”

Y ngẩng ngửa bối đạo quanh hông, giả bộ hững hờ hỏi hắc.

“Đến giờ dẫn ba khắc ngày kia.”

Dù thế nào, suy tính của Diệp Phong Thành đều không có khả năng sai lầm.

“Ta đây phải đi mau.”

Biết được đáp án mình muốn, Diệp Duy Viễn xoay người rời đi.

Cho đến nửa đêm ngày kia, thời gian còn lại của bọn họ nói dài cũng không dài, nói ngắn cũng không ngắn, y không nên tiếp tục ở lại trong đây.

“Đợi đã.”

Vốn im lặng không nói gì, Diệp Phong Thành đột nhiên gọi y một tiếng, khiến cả người y dừng bước, vô cùng do dự quay đầu lại, “Còn có việc gì?”

“Khi nào xuất phát?”

“Ước chừng là chạng vạng ngày hôm nay.”

“Người đeo cái này vào.”

Diệp Phong Thành lấy ra từ trong lòng một mặt ngọc đồng xu có buộc dây đỏ.

Mặt ngọc này thoát nhìn là do người mới học làm ra, điêu khắc một con đà long* cắn đuôi, đường nét rất nhiều chỗ trông có vẻ vụng về. Nhưng mà chắc nó đã được chế tác từ rất nhiều năm trước, dây đỏ bị sờn lộ ra xơ bông, trong xơ bông trắng xen lẫn loáng thoáng vài sợi tơ đỏ như máu, tựa như đã đeo thật lâu, nên máu trong tim cũng thấm vào.

*Đà long: Hình như là con cá sấu... Trong Tây Du Ký thì đà long là cháu ngoại của Tây hải Long vương.

“Bùa hộ mệnh, có lẽ sẽ hơi hữu dụng, ta không rõ lắm, nhưng mang theo cũng không hại chỗ nào.”

Diệp Phong Thành mời thêm một lần, Diệp Duy Viễn mới cực kỳ do dự tiến lên, để lại một hàng vệt nước ướt nhẹ trên nền gạch.

“Xin lỗi.” Y trầm thấp lặp lại một lần, “Ta... Không phải cố ý.”

“Cái gì?”

Diệp Phong Thành cũng không biết y chỉ chuyện gì, chỉ đặt vật nhỏ này vào trong tay y.

Tiếp nhận mặt ngọc, Diệp Duy Viễn cũng không ngay lập tức buông ra, mà trái lại cầm lấy bàn tay của Diệp Phong Thành.

“Thành chủ, mạo phạm.” Như cảm thấy thật ngại, y dời ánh mắt, tránh né không dám nhìn Diệp Phong Thành, “Ta cũng có đồ cho người.”

Không rõ y muốn làm cái gì, nhưng Diệp Phong Thành chột nhứ mi khi nghe thấy xưng hô kia của Diệp Duy Viễn, không nói gì thêm.

“Người đang run rẩy.”

Diệp Phong Thành nhận ra bàn tay của Diệp Duy Viễn đang run lên, “Người... Sợ sao?”

Dù Diệp Phong Thành có một quãng thời gian dài không tập kiếm, kiếm của hắn cũng bị phong tồn sâu trong kiếm các, nhưng hắn vẫn nhớ kỹ giáo huấn của Diệp Cao Sầm: Người luyện võ kiên kỵ nhất chính là sợ hãi trước khi ra trận.

Nếu để cho Diệp Duy Viễn như vậy mà đi, chỉ sợ sẽ... Lúc ấy hắn liền muốn giữ y lại.

“Có thể có một chút... Thành chủ, đợi một lát xảy ra chuyện gì cũng đừng nói chuyện, kính nhờ.”

Diệp Duy Viễn nắm tay hắn rất chặt, Diệp Phong Thành có thể cảm nhận được vết chai bởi vì cầm đao quanh năm trong lòng bàn tay y.

Tuyết quang loé lên, bội đao của Diệp Duy Viễn rút ra khỏi vỏ, cắt một vết trên lòng bàn tay của Diệp Phong Thành.

“Xong rồi.”

Ngón tay của Diệp Duy Viễn lau vết máu kia, “Như vậy là được rồi.”

Đau nhói chỉ trong nháy mắt, theo đầu ngón tay của y xoa nhẹ, vết thương cũng dần dần khép lại.

Lòng bàn tay của Diệp Duy Viễn có chút âm ẩm, nhưng ngón tay lại lạnh. Khi ngón tay vuốt qua vết thương, ngứa ngứa một chút, nhưng nhiệt độ cùng xúc cảm tựa như in dấu trong lòng hắn, dù bao nhiêu năm trôi qua cũng làm cho hắn không tài nào quên được.

Từ góc độ của Diệp Phong Thành, chỉ có thể nhìn thấy lông mi khẽ rung động cùng đôi môi giương lên nhợt nhạt của Diệp Duy Viễn.

Gần gũi tựa như chỉ gặp trong mơ.

“Người đang làm gì?”

Hắn cảm thấy rất khó mới không để cho mình mất bình tĩnh.

“Một chút chuyện nhỏ.”

Nếu Diệp Duy Viễn không muốn nhiều lời, hắn cũng sẽ không hỏi thêm.

Giọt máu đỏ thẫm chảy xuống dọc theo lưỡi đao, đến giữa đường liền ngấm vào trong, giống như chưa từng tồn tại.

“Nếu như ta không trở về, thì để nó lại cho người làm vật tưởng niệm đi...” Diệp Duy Viễn cúi đầu, thu hồi đao vào trong vỏ, cần cổ chợt hiện một vết đỏ ửng mơ hồ, “Thôi, cũng không cần phải.”

“Người sẽ trở về sao?”

“Diệp Phong Thành, những người như chúng ta, đều là binh khí bảo vệ người. Nếu như ta ở vị trí của người, ta tuyệt đối sẽ không vì một cây đao gãy mà thương tâm.”

Huống chi, người sẽ thật sự khổ sở sao? Lời nói tiếp theo này, y không nói ra, mà thay đổi một ngữ khí khá uyển chuyển, “Nhờ như, ta nói nhờ như... Nếu như mọi người chúng ta không trở về...”

“Đừng nói gở.”

Nhưng Diệp Duy Viễn không để ý hấn cắt ngang, vẫn cứ nói cho xong, “Nếu như ta chết, thay ta chuyển lời với tiểu thúc thúc, nói Diệp Duy Viễn đã để hấn thất vọng rồi.”

“Ta đi đây,” Ngón tay của y ôm chặt mặt ngọc kia, “Cảm ơn bùa hộ mệnh của người.”

Y bước đi vừa nhanh vừa vội, như sợ vật gì đó sẽ đuổi theo từ sau.

Cánh cửa kia vừa đóng lại, bên trong khôi phục sự yên tĩnh chết chóc.

Diệp Phong Thành cũng chỉ đứng yên, không nhúc nhích, tựa như khó có thể mô tả thống khổ tích tụ trong lòng hấn.

Dường như có người xách đèn lồng đến đón Diệp Duy Viễn, nhưng ánh lửa yếu ớt kia cũng bị nuốt gọn vào màn mưa lạnh thê thảm.

Diệp Duy Viễn giống như phát hiện ngẩng đầu lên, nhìn về phía tiểu lâu cao cao thấp thoáng giữa cây cối.

Nhưng mưa thật sự rất lớn, ngăn cản tầm mắt của y, khiến y không tài nào thấy rõ thứ gì đó sau một mảnh đen kịt.

“Đi nhanh đi.”

Còn phía trước, đưa tay không thể thấy được năm ngón tại cuối con đường này, giống như tương lai của bọn họ.

Khi Diệp Phong Thành tỉnh lại, sắc trời bên ngoài đã có chút u ám, mơ hồ có thể nhìn thấy chút dáng hình của mặt trăng.

Mấy bữa nay cũng không thật sự yên giấc, Diệp Phong Thành chỉ cảm thấy đau đầu như búa bổ. Hấn mở cửa sổ, liếc mắt nhìn, hoàng hôn đã nhuộm bằng tuyết thành sắc lửa, kéo dài ra vạn dặm, gió lạnh thấu xương thổi tới, cho dù chỉ trong nháy mắt, nhưng cũng khiến hấn thanh tỉnh rất nhiều, không còn vô tri vô giác đắm chìm giữa cơn mưa tầm tã âm trầm trong mộng.

Buổi chiều, hấn dựa vào bên giường Diệp Duy Viễn ngủ thiếp đi, có lẽ Hoài Thanh đạo nhanh đã đi xử lý chuyện Ma Vực, cho nên tới bây giờ không có ai đến quấy rầy huynh đệ hai người bọn họ, cũng coi như được thanh tịnh.

Gần đây, hấn nhiều lần nhớ tới chuyện xưa có liên quan tới Diệp Duy Viễn, rất nhiều ký ức mà hấn cho rằng mình đã quên.

Hấn nhớ rõ trận mưa to quỳnh di liên tiếp đổ xuống vài ba ngày.

Trong mấy ngày đó, toàn thành giới nghiêm, cửa thành đóng chặt, còn đoàn người của Diệp Duy Viễn không rõ sinh tử mà chiến đấu với ma giao trong biển. Dù là bất cứ loại pháp thuật nào cũng đều không thể nhìn thấy hết tất cả phát sinh trên đại dương, hấn chỉ có thể gửi gắm hi vọng vào trong mặt ngọc cất giấu một tia thần hồn của mình — Chỉ cần mặt ngọc này chưa vỡ vụn, Diệp Duy Viễn tất nhiên vẫn còn bình an vô sự.

Đột biến xảy ra vào chiều hôm sau, khi đó mưa nhỏ dần, bao gồm cả Diệp Cao Sầm, đa số mọi người đều cho rằng ma giao đã bị đánh bại.

Nhưng khi bọn họ dự định ra khỏi thành nghênh đón đám người Diệp Duy Viễn chiến thắng trở về, mưa máu tanh hôi đổ xuống như trút nước. Giữa mưa máu đầy trời, trong khoảng khắc truyền đến cảm giác đau đớn như bị xé rách thần hồn, hần liền biết Diệp Duy Viễn gặp phải nguy hiểm, mặt ngọc vì bảo vệ y mà vỡ nát.

Sau đó hần mới biết được từ trong những lời kể lại của Diệp Duy Viễn, khi đó ma giao giả vờ chết, lừa y đến gần kiểm tra, y nhất thời không cẩn thận, suýt chút nữa mất mạng. Diệp Duy Viễn còn nói, lúc đó thương tích của y quá nặng đến mức muốn bỏ cuộc, nhưng dường như được ai dắt tay, dùng hết một điểm khí lực cuối cùng xé bụng Giao Long, gặp lại ánh sáng bên ngoài.

Hồi ức đứt đoạn tại đây, Diệp Duy Viễn trên giường vẫn là dáng vẻ không hay không biết.

Diệp Phong Thành đóng cửa sổ, đi qua dịch góc chăn cho y.

Có lẽ trong một thế giới vô hình, có một sợi tơ không ai nhìn thấy liên kết hần và Diệp Duy Viễn, ngay cả khi bọn họ có đi theo những hướng khác nhau, nhưng chỉ cần tiến về trước theo chỉ dẫn, đều sẽ gặp lại nhau. Nhưng dù thế nào, ràng buộc yếu ớt này đã sắp nứt toác, sẽ không có thêm lần thứ ba.

“Nên đổi thuốc cho y.”

Vân Ngụy Dịch mang theo hòm gỗ đi vào rồi mở ra, xếp đủ loại bình sứ ly ngọc thành một hàng dài.

“Làm phiên tiên sinh.”

Hần giúp Vân Ngụy Dịch nâng Diệp Duy Viễn dậy, cẩn thận mở vạt áo trước ngực cùng tháo bông băng, lộ ra vết thương đã tạm thời đóng vảy.

Nửa tháng trôi qua, được liệu quý hiếm đã dùng hết như nước chảy trên vết đao đâm này, cuối cùng cũng thấy một chút hiệu quả. Vân Ngụy Dịch dùng vải mềm thấm ướm, lau đi mồ hôi xung quanh vết thương cùng thuốc mỡ còn dính, rồi thoa lại từ đầu trên vải bông mềm mại sạch sẽ.

“Tuy nói sát khí do binh khí mang đến đã bị Vân mỗ loại trừ hơn một nửa, thế nhưng suy xét đó là đao Lang Thủy, có thể khép lại như thế này, cũng coi như tương đối khá tốt.” Vân Ngụy Dịch rửa sạch hai tay trong chậu đồng, “Theo lẽ thường mà nói, y nhập ma như vậy, đáng lý ra đã bị sát khí trên đao trực tiếp đốt thành tro, nhưng y lại còn sống, thật là quái lạ...”

Lão thoảng nhìn qua sắc mặt trầm trọng của Diệp Phong Thành, thanh âm dần dần nhỏ xuống, “Mà thôi, mà thôi, Diệp thành chủ, y còn sống.”

Vết thương do đao đâm vẫn còn có chút đỏ ửng, dù nhìn mấy lần đều cảm thấy giật mình, trừ nó ra, xung quanh còn rất nhiều vết thương cũ đã lành từ lâu, tầng tầng lớp lớp bao phủ nhau, giống hệt như những tấm ảnh thu nhỏ của Diệp Duy Viễn đã vào sinh ra tử vì Diệp gia nửa đời trước.

Hần muốn chạm vào, nhưng sợ hãi như vậy sẽ làm đau y.

Máu đã đổ xuống vĩnh viễn không cách nào lau sạch...

“Diệp thành chủ, đến lượt người.”

Rửa tay xong, Vân Ngụy Dịch lấy ra vài thứ khác, ý bảo Diệp Phong Thành ngồi xuống trước mặt lão như bình thường, “Kiếp trước của Vân mỗ nhất định thiếu nợ huynh đệ các người một khoản lớn, nên bây giờ mới bị sai bảo như thế này, hết như con la, một chốc cũng không rảnh rồi.”

Diệp Phong Thành đã uống Ngọc Gian Hương trong một khoảng thời gian dài, độc tính đã tích tụ sâu trong đan điền, muốn hoàn toàn thanh lý cũng không phải chuyện một sớm một chiều. Vì vậy Vân Ngụy Dịch đã điều chế phương thuốc thứ ba, muốn Diệp Phong Thành nhất định phải dùng theo quy củ lão đã đề ra, bỏ một lần cũng không được, chỉ như vậy mới có thể từng chút một bức độc tính ra khỏi thân thể.

Thanh lý dư độc là quá trình dài dòng mà vô vị, nhưng lại không được mắc một điểm sai lầm.

Trên trán Vân Ngụy Dịch đổ một lớp mồ hôi dày: Lão ngưng tụ khí kinh thành những sợi tơ tinh mịn, chậm rãi thăm dò vào trong kinh mạch của Diệp Phong Thành, từng chút dẫn độc tính đã lơ lửng ra bên ngoài.

“Diệp thành chủ, bùa chú cũng đã giải,” Thời điểm căng thẳng tận cùng, Vân Ngụy Dịch cần nói chuyện với người khác, “Tương lai có dự tính gì không?”

Sau khi trở lại, Diệp Phong Thành ngay lập tức nhận ra luồng sức hút cổ quái sâu trong đan điền của hắn đã biến mất.

Bây giờ nghĩ lại, đó chính là hoá thân cho bùa chú kia, truyền linh lực cùng tinh khí của Diệp Phong Thành cho Diệp Lang Thuỷ trong Ma Vực thâm sâu.

“Bây giờ còn chưa nghĩ kỹ.”

Diệp Phong Thành nhắm nghiền hai mắt.

Tuy nhiều ngày như vậy đã thành thói quen, nhưng tóm lại đây không phải là chuyện dễ chịu: Độc tính bị rút ra từng chút, giống như một cây đao nhỏ nạo vết xương tủy của hắn, đau đớn dày đặc dọc theo linh mạch lan toả khắp cả người, cuối cùng hội tụ sâu trong đan điền.

“Diệp thành chủ, để Vân mỗ kể cho nghe một chuyện xưa.”

Dưới ánh nến ảm đảm, Vân Ngụy Dịch kể lại chuyện cũ của bản thân, xem như một chút tiêu khiển trong đêm trường thao thức.

Thoạt nhìn trông lão chỉ như một nam nhân trung niên bình thường có chút dung tục, ánh mắt vẫn đục, cử chỉ xốc nổi, bởi vì mập mạp, da thịt lỏng lẻo trên người xệ xuống, cho dù đã từng có dáng vóc thì cũng đánh không lại sự mài mòn của thời gian.

Nhưng trong chuyện xưa này, lão đã từng có những năm tháng kinh ý khí phong*.

*Kinh ý khí phong: Hình dung tinh thần phần chấn, khí phách hào hùng.

Trước khi chưa nổi danh, lão đã từng thành hôn một lần, tân nương chính là biểu muội thanh mai trúc mã.

“Lúc đó ta trẻ tuổi nóng tính, không muốn bị ràng buộc, luôn nghĩ rằng mình còn rất nhiều thời gian, quanh năm để nàng ở nhà chờ ta.”

“Có một lần ta bị kẻ hãm hại, đánh cuộc thua, không thể không đi chữa trị cho cung chủ Huyết Duyệt Cung nổi danh tai tiếng kia. Tính cách của ả cung chủ nọ đa nghi, cũng hơi hiểu biết một ít y lý, thấy trong căn thuốc có kịch độc Ô Đẳng Thanh, liền hoài nghi ta muốn hại ả, âm thầm bắt động thanh sắc sai thuộc hạ bắt biểu muội ta về tra tấn. Sau đó ta trị hết thương tích cho ả, mới ở trong địa lao nhìn thấy biểu muội đang hấp hối.”

Cho dù lão là thần y nổi danh thiên hạ, biểu muội của lão cũng không cầm cự nổi cho đến khi lão cứu được nàng.

“Thành chủ, người nhìn dáng vẻ của y, cũng gần giống như dáng vẻ của biểu muội lúc ta mang nàng ra khỏi địa lao đáng sợ đó. Người có chủ kiến như người, nếu ta nói chuyện luân thường cho người nghe, người nhất định sẽ không nghe lọt, chẳng bằng khuyên người đối xử tử tế với y.”

Coi như lần này được cứu chữa, nhưng sau này thân thể Diệp Duy Viễn không còn có thể chịu đựng được những lần bị thương nặng.

Nghe Vân Ngụy Dịch kể chuyện, Diệp Phong Thành nói không rõ trong lòng mình rốt cuộc là tư vị gì.

Có ghét cay ghét đắng đối với sự bất lực của bản thân, cũng có đau lòng với người kia.

“Sẽ không có lần sau.”

Từ nay về sau, đến lượt hắn bảo vệ Diệp Duy Viễn.

Nói xong cố sự, đã gần sắp qua nửa đêm.

“Chủ nhân, nên xuất phát rồi.”

Doãn Tĩnh đến gõ cửa, đây là lúc bọn họ khởi hành về thành Vãn Nhật.

Dù sao trong tuyết nguyên thiếu thốn rất nhiều vật tư, bọn họ ở lại một quãng thời gian dài như vậy, cũng sắp đến cực hạn.

“Tuyết lại rơi...”

Xe kéo đã chuẩn bị xong, Doãn Tĩnh giúp hần thu xếp cho Diệp Duy Viễn vào trong xe.

Tuyết quang chiếu rọi bình nguyên sáng lên như ban ngày, hoa tuyết nhẹ tựa lông hồng lung lay rơi xuống, giữa đất trời tĩnh lặng.

Trước khi vém rèm lên xe, Diệp Phong Thành liếc mắt nhìn bầu trời sao an tĩnh bao la.

Ngân hà ngày đông tựa như một dải lụa, ào ào đổ xuống từ đầu này sang đầu kia, ánh sáng màu bạc bao phủ tất cả mọi người.

Có thể hết thấy đã kết thúc, có thể không.

Nhưng bọn họ vĩnh viễn sẽ không trở lại nơi này, trở lại Ma Vực âm u.

Thời điểm đến đây với tâm tình bi ai lẫn cấp bách tựa như chỉ mới ngày hôm qua, nhưng đồng dạng, trong nháy mắt Diệp Duy Viễn đã về tới bên cạnh hần.

Với hần mà nói, cho dù có vài thứ đã không thể trở lại, chỉ cần Diệp Duy Viễn có thể tốt lên, vậy là đủ rồi.

.

22. Chương 22

Biên tập: Mr.Downer

Tiết xuân se lạnh trong tháng hai, vào mấy ngày trước, một trận mưa lạnh dai dẳng đổ xuống bởi vì đảo xuân hàn*, đến ngày hôm nay trời rốt cuộc cũng quang đăng.

*Đảo xuân hàn: Hiện tượng trời lạnh bất thường trong mùa xuân.

Sau cơn mưa, trời sáng sủa như được dội nước, một cơn gió nhẹ thổi qua, làm cho vài đám mây trắng lơ lửng càng có vẻ trôi xa.

Những đoá hoa phù dung bên ngoài lầu Cấp Vân nở rộ rực rỡ hơn năm ngoái, đỏ tía tươi đẹp kề bên nhau.

Trong một buổi sáng tinh mơ bình thường như vậy của thành Vãn Nhật, Diệp Duy Viễn mở mắt ra.

Bốn bề yên tĩnh, dường như không có người, ngay cả làn gió thổi qua chiếc chuông treo lủng lẳng bên cửa sổ cũng có thể đẩy nên chấn động to lớn. Ý cứ như vậy trọn tròn mắt, không có mục đích nhìn về một hướng, ngơ ngác ngác ngác, không nhớ nổi chính mình là ai, vì sao lại ở chỗ này, tựa như du hồn phiêu đảng, không thích hợp dừng chân tại thế gian.

Qua không biết bao lâu, mặt trời thông thả nghiêng sang đây, để rơi vài tia nắng sáng sủa đến chói mắt vào trong phòng, làm cho y không thể không giơ tay che chắn. Nhưng giữa chừng không biết đụng đến chỗ nào trên người, cảm giác thống khổ như kim châm muối xát lan tràn, khiến toàn thân y trở nên cứng đờ trong nháy mắt, chỉ có thể bất lực thở gấp, chờ đợi những giây phút đau đớn khó khăn này trôi qua.

Bỗng nhiên, một bàn tay giữ vai y, tuy rằng không dùng nhiều sức lực, nhưng vẫn chế trụ được động tác tiếp theo của y.

Một dòng nhiệt ấm áp cuộn cuộn không dứt chảy vào trong cơ thể Diệp Duy Viễn, hoá giải đau đớn đáng sợ kia, để y có thể phân tâm thấy rõ khuôn mặt của người bí ẩn nọ.

“Cẩn thận một chút, không thôi vết thương sẽ nứt ra.”

Âm thanh của người kia nghe lạnh lạnh tựa như một dòng nước suối, nhưng điều gì đó ẩn giấu bên trong lại không làm cho người ta cảm thấy lạnh lẽo.

Nhờ hấn nhắc nhở, lúc này y mới để ý tới băng vải quấn quanh ngực mình, còn đau đớn kia là do y chạm phải vết thương.

Y muốn nói chuyện, nhưng một chút âm thanh cũng không phát ra được, chỉ có thể chặt vật mở miệng, bất lực nhìn người kia, như là không biết làm sao mới tốt.

Ánh mắt người đó chợt loé lên, tựa như đang trầm tư xem nên làm gì. Đầu tiên hấn đỡ lưng y, để cho y từ từ ngồi dậy, tựa vào đầu giường, sau đó lấy một cái chén nước ở cách đây không xa.

Khi đôi môi khô khốc tiếp xúc với cảm giác mát lạnh ướt át, y mới nhận ra cổ họng mình đau đớn như nuốt phải than lửa bởi vì khát khô.

“Chậm một chút, không cần vội.”

Hoàn toàn không để ý tới kháng nghị trong ánh mắt của y, người kia cầm lấy cái chén để ra xa.

Lặp đi lặp lại nhiều lần, mỗi lần chỉ thấm ướt đôi môi của y rồi lại tách rời.

“Người... Quá suy yếu, không làm như vậy sẽ sặc.”

Rốt cuộc cái chén không còn bị lấy đi, một dòng nước nhỏ từ từ chảy vào trong cổ họng, khiến y dù thế nào cũng thấy không đủ mà nuốt xuống.

Cảm giác khô khốc trôi qua, y dần dần bắt đầu phân biệt được một ít mùi vị: Không biết trong thứ nước này có pha lẫn cái gì, uống vào trơn mềm ngon miệng, dư vị ngọt ngào, còn có thêm một ít mùi thơm của cây cỏ.

Uống nước xong, y liền nhìn chăm chăm hai tay của mình mà ngây người.

Không biết nói cái gì, không nghĩ ra được tại sao mình lại ở đây, mọi thứ đều xa lạ đến cực điểm.

“Người.....?”

Người kia nhảy bèn hơn y tưởng, rất nhanh chú ý tới dáng vẻ của y có chỗ không đúng.

“Người nhớ rõ người là ai sao?”

Y suy nghĩ đáp án của câu hỏi này thật lâu, rốt cuộc tìm được một ít bóng dáng mơ hồ sâu trong tâm trí.

“...”

“Cái gì?”

Trong tiềm thức của y, luôn có một nữ nhân gọi y như vậy, chắc hẳn đây chính là tên của y.

Cùng với cái tên này, là hồi ức về mẫu thân sao?

Dù như thế nào, y không nhớ nổi những thứ có liên quan đến mẫu thân.

Mẫu thân.

“...”

Y nói cái tên này cho người kia nghe để thăm dò, nhưng bởi vì giọng nói quá nhỏ, chỉ có thể phân biệt bằng khẩu hình.

Người kia không đáp lại y, chỉ hỏi y một câu khác, “Người còn nhớ rõ ta sao?”

Y chăm chú nhìn người nọ thật lâu, như là nhận ra, lại như không biết.

Trong ánh mắt người nọ đọng đầy bóng hình phản chiếu của y, nho nhỏ, tựa như đang kinh hoàng chuyện gì đó.

Cuối cùng, y mờ mịt lắc đầu.

Dù cho người kia trông thật bi thương, nhưng đáp án của y vẫn là như vậy.

Bởi vì y quả thực không nhớ ra được, chỉ suy nghĩ một chút thì nơi nào đó lại cảm thấy đau đớn, chẳng bằng không nên suy nghĩ.

“Thôi, người có thể tỉnh lại, ta cũng nên tha mãi.”

Không biết người kia cho y uống thứ gì, đau đớn thiêu đốt tâm phế chậm chậm rút đi, buồn ngủ ào tới như nước chảy, từ một vũng nước cạn thành một đầm sâu, dần dần tràn qua ý thức của y, khiến y đắm mình vào bên trong.

Mơ mơ hồ hồ, y nhìn thấy người kia đứng lên, trông như muốn rời đi.

“Người ngủ đi, ta sẽ không đi, ta chỉ là... Rất vui về.”

“Đừng nên không tin, ta thật sự rất vui về.”

Tuy rằng y không nhớ được gì, nhưng cũng biết dáng vẻ nhắm mắt của người kia không hề giống như đang vui về.

“Ta đóng cửa sổ lại giúp người, như vậy sẽ không bị chói mắt.”

Siết chặt ống tay áo của người kia trong lòng bàn tay, y rốt cuộc nhắm hai mắt lại.

Buổi chiều có chút nóng, y kiêng kỵ vết thương trước ngực, không dám tùy ý trở mình, thế nên ngủ không sâu.

Ngay lúc y đang hơi phiền muộn, bên ngoài vang rền một trận leng keng thùng thùng, tiếng bước chân đập lệt xệt, có người đến.

Tiếng động này làm cho cơn buồn ngủ của y bị quét sạch, tỉnh lại trong nháy mắt.

“Thành chủ, người nói cái gì y cũng không nhớ rõ.....?”

Người xông vào còn chưa đến, âm thanh đã tới trước, y lập tức khống chế hô hấp giả vờ ngủ.

Ngay cả chính y cũng không rõ tại sao mình phải làm như vậy, chỉ là bản năng tràn ngập sợ hãi đối với tất cả bên ngoài.

Người vừa đến nọ ngồi vào đầu giường, đầu tiên tách mí mắt của y cẩn thận kiểm tra, sau đó bắt mạch.

Cuối cùng, một tay người đó đặt trên đỉnh đầu của y, thăm dò vào linh thức, không biết đang tìm kiếm những gì.

“Hồn phách của y không ổn định, giống như vừa trở lại thể xác sau một quãng thời gian dài ly hồn...”

“Sẽ tốt lên sao?”

“Thông thường mà nói, nếu người mắc phải chứng ly hồn không có đủ ba hồn bảy phách thì sẽ khá nan giải. Ta vừa nhìn tổng quát một chút, ba hồn bảy vía của y vẫn còn ở trong cơ thể, nói cách khác chỉ cần an tâm tĩnh dưỡng, chờ hồn phách lại một lần nữa thích ứng với thân thể, qua mấy hôm tự nhiên sẽ chậm rãi nhớ lại.”

Sau đó vị khách không mời này nói một tràng dài, đa số là những thứ có chút huyền diệu, nghe không hiểu.

“Tỉnh lại có nghĩa là y đang dần chuyển biến tốt.”

Đợi đến khi người nọ rời đi, y mới thở phào một hơi —— Y không biết mình lại căng thẳng như thế.

“Đã nghe được thì cứ nghe, không phải chuyện gì nghiêm trọng.”

Hoá ra chuyện y giả bộ ngủ đã bại lộ từ lâu, Diệp Duy Viễn mở mắt ra, nhìn thấy người kia cười, tính nói cái gì cũng quên.

Nụ cười kia như tân tuyết sơ tình, trực tiếp chạm vào tim y, khiến y không thể không di dời tầm mắt, không dám nhìn nhiều hơn nữa.

“Người muốn biết người là ai không?”

Y gật đầu.

“Người tên là Diệp Duy Viễn, là tiểu nhi tử của Diệp gia, cũng là...”

Ý cười lúc trước không còn tồn tại, người kia thở dài, không nói tiếp. Rõ ràng là do hấn mào đầu.

Ta làm sao? Y muốn hỏi, nhưng lại không hỏi.

Bởi vì y cảm thấy sẽ không phải là chuyện tốt lành gì.

Trầm mặc đến khi tiếng chuông gió vang lên từ xa xa, y lại ngủ thiếp đi.

Lần này, y mơ một giấc mộng thật dài. Trong mộng là một nơi hoang vu, y đứng bên dòng sông dài rộng lớn, làn gió âm lãnh ẩm ướt thổi qua hai gò má, không khác gì lưỡi đao.

Trong sông chật ních lũ quỷ chết oan, đám quỷ kia nhìn thấy người sống, dồn dập đuổi tay về phía y.

Mặt đất bỗng chốc nứt ra một khe hở sâu không thấy đáy, khiến cho bọn chúng cảm thấy sợ sệt, một lần nữa lặn xuống nước, chỉ lộ ra ánh mắt theo dõi y.

Nghiệp hỏa bùng lên từ dưới đáy, ngọn lửa liếm láp làn da của y, trong nháy mắt đốt cháy khe nứt đến đen xì.

Y đứng tại chỗ, cũng không tránh né, giống như y phải nên bị thiêu thành tro tàn.

“Diệp Duy Viễn, xuống đây với ta.”

Sâu dưới vực thẳm, có kẻ gào thét gọi y.

“Người nói người muốn xuống đây với ta.”

Giống như bị yểm trụ, y muốn nhìn rõ là ai đang gọi mình.

“Diệp Duy Viễn...”

“Diệp Duy Viễn...”

Có người nào khác đang gọi y, không phải giọng điệu oán độc kia, mà tràn đầy lo lắng cùng quan tâm.

Y mở mắt ra, phát hiện nào có sông dài nhồi đầy quỷ hồn cùng nghiệp hỏa cháy rực vô tận.

“Người mơ thấy cái gì?”

Y mở miệng, nhận ra mình chỉ có thể phát sinh tiếng thở yếu ớt.

Là nghiệp hỏa, là nghiệp hỏa cháy rực vô tận, bùng lên quét sạch tất cả từ dưới địa ngục sâu thẳm, muốn thiêu đốt tội nhân như y đến hồn phách cũng không còn.

Được buông lỏng ra một ít, y nhìn chăm chăm gương mặt của người kia.

Y chợt ý thức được mình nhận ra người này là ai.

“Ca ca.”

“Người gọi ta... Cái gì?”

Nét mặt người kia khổ sở đến mức như muốn khóc lên.

Như một hồ băng vỡ nát, nước trong lẫn lẫn gợn sóng, nỗi niềm bi thương tựa như ban đầu chỉ có thể thưởng hoa trong sương mù đột nhiên trở nên rõ ràng.

“Ca ca.”

Y lại gọi một tiếng, bởi vì không phát ra được tiếng nói, chỉ có thể kề vào vành tai hấn, dùng thanh khí yếu ớt mà gọi từng tiếng.

“Đừng gọi.”

Cho đến khi nước mắt ẩm áp rơi trên người y, y mới đột nhiên ngừng lại.

—— Người đang khóc sao?

Thế nhưng có gì đó thật khó chịu?

“Người sẽ không xuống địa ngục, ta mới sẽ...”

“Diệp Lang Thuý đã chết, gã đã chết, không còn sống..... Ta đã hỏi quý sai, tuổi thọ của người chưa hết, coi như là để chuộc tội... Thì cũng là ta thay người, người không phải xuống địa ngục, chỉ có kẻ như ta mới phải...”

Cách một tầng giấy cửa sổ, nguyệt quang dịu dàng toả chiếu ánh sáng ngập tràn trên đất, cùng những cái bóng lơ mơ đung đưa khiêu vũ.

“Ta ở đây.”

Nước mắt vừa mặn vừa đắng chất rơi xuống bên môi y.

Người này đang vì ta mà khóc, vì những chuyện ta không biết mà khóc.

Đột nhiên, y không còn cảm thấy sợ hãi.

“Xin lỗi.”

Xin lỗi cái gì?

Còn có rất nhiều chuyện y không biết, thế nhưng tất cả mọi thứ đều không giống như giả dối.

“Y... Có khá hơn một chút nào không?”

Cuối xuân đã hết, qua một chút sẽ là đầu hạ, cũng là lúc mở chợ biển.

Mỗi năm chợ biển được tổ chức một lần, là một trong những ngày lễ lớn hiếm hoi của thành Vãn Nhật. Năm rồi Diệp Phong Thành ốm bệnh không tiện đi lại, việc đến thăm giao nhân* trên biển đều do Diệp Cao Sâm làm giúp. Diệp Cao Sâm ngồi trên thuyền phước gỗ đào theo gió vượt sóng, đến đất nước của giao nhân làm khách, dùng binh khí cùng một số pháp bảo để đổi lấy lụa giao tiêu và những vật phẩm quý hiếm.

*Giao nhân: Người cá.

Diệp Hoài Cẩn ngồi trên vị trí này chưa được bao lâu thì lại gặp phải chuyện đại sự này, nên đặc biệt tìm đến Diệp Phong Thành để xin một chút kinh nghiệm.

Tính luôn cả Diệp Hoài Cẩn, chỉ có vắn vẹn mấy người biết việc Diệp Phong Thành mang Diệp Duy Viễn trở về thành Vãn Nhật. Trước đó vài ngày, hần nhốt mình cùng Diệp Duy Viễn đang hôn mê vào trong lầu Cấp Vân, không muốn tiếp khách, làm cho Diệp Hoài Cẩn lo lắng rằng nếu Diệp Duy Viễn vẫn không tỉnh lại, liệu hần sẽ giam cầm bản thân suốt đời hay không, cho đến khi đại nạn xảy ra.

Nếu hần chịu gặp Diệp Hoài Cẩn, điều này chỉ đại diện cho một chuyện, Diệp Duy Viễn tỉnh rồi.

“Khá hơn một chút,” Diệp Phong Thành không muốn nhiều lời, “Cụ thể như thế nào ta cũng không biết.”

Hần nhìn chăm chú bàn cờ trước mặt, nhưng tâm tư vẫn đặt trên cái người được hần lưu lại trong lầu Cấp Vân.

Từ ngày Diệp Duy Viễn tỉnh lại đến nay, đây là lần nhứt nhứt hần rời đi không ở bên cạnh y.

Có thuốc mỡ do Vân Ngụy Dịch điều chế, vết thương trước ngực Diệp Duy Viễn đã kín miệng gần hết, tuy nói vẫn cần phải cẩn thận hơn, nhưng sẽ không dễ dàng nứt chảy máu, qua thêm mấy tháng là có thể hoàn toàn lành hần.

Chỉ có chứng ly hôn kia như một tảng đá lớn, nặng nề đè trên ngực hần. Bởi vì mắc phải chứng ly hôn này, Diệp Duy Viễn không nhớ rõ những chuyện mình đã trải qua, Diệp Phong Thành cũng không nói chuyện này với bất cứ kỳ ai ngoại trừ Vân Ngụy Dịch. Hần không nói được rốt cuộc là vì sao, có lẽ xuất phát từ ý muốn bảo hộ, hoặc cũng chỉ có lẽ xuất phát từ dục vọng dưới đáy lòng của hần, không muốn để ai nhìn thấy y.

Trong quãng thời gian ban đầu khi vừa mới tỉnh lại, Diệp Duy Viễn bao giờ cũng mơ thấy một vài thứ đáng sợ, dù thể nào cũng ngủ không yên, cần hẳn một tác không rời ở bên cạnh mới thấy tốt hơn một chút.

Nhận được lời gọi của hắn, sau khi nửa đêm phải chạy tới xem, Vân Ngụy Dịch nói rằng bởi vì hồn phách bất ổn, người mắc chứng ly hồn thường hay hồi hộp, mơ thấy ác mộng đều là chuyện bình thường, rồi lão đưa một bình hợp hồn đan cho Diệp Phong Thành, muốn hắn cho y uống một ngày hai lần. Chỉ sợ Diệp Phong Thành lo lắng mà phạm sai lầm, lão luôn luôn căn dặn hắn, phải nhớ kỹ thuốc này không thể dùng nhiều, bằng không sẽ có hại cho thân thể.

Cho dù có hợp hồn đan, Diệp Duy Viễn vẫn thỉnh thoảng bừng tỉnh từ trong mộng, có khi một đêm bị dẫn vật khoảng bốn, năm lần.

“Đây là dấu hiệu y đang từ từ hồi hồn.”

Đối với lời giải thích như thế, ban đầu hắn còn ôm nghi ngờ, sau đó ác mộng cũng dần dần ít đi, chỉ còn phần nhiều là một chút giấc mơ dài.

Cứ như vậy, Diệp Duy Viễn lần lượt nhớ lại nhiều thứ, nhưng chỉ có mấy lần đầu y nguyện ý nói với hắn.

“Chờ chừng nào người muốn nói với ta thì hãy nói.”

Thấy hắn trả lời có lẽ, Diệp Hoài Cẩn gõ lên bàn cờ, thở dài, “Thực không dám giấu diếm, cảm tình của ta đối với y thật sự phức tạp, Tương Quân có mang quý thai trong bụng không thể không chết, còn Cao Sâm, tuy ta tin rằng y làm như vậy nhất định là có lý do, nhưng mà y phải tự mình đến nói rõ với ta... Nhìn tư thái này của người, chỉ sợ trong một thời gian ngắn người sẽ không để bất kỳ ai gặp y một lần.”

Lại nghĩ tới một số lời Diệp Phong Thành nói với hắn khi đó, những tâm tư của Diệp Phong Thành đối với Diệp Duy Viễn... Trong lòng Diệp Hoài Cẩn vô cùng không được tự nhiên, phải thừa nhận hắn luôn cảm thấy nuốt không trôi khẩu khí này, đành phải chuyển hướng, “Vị trí thành chủ này người còn muốn không? Ta cảm giác..... Người như ta không có khả năng thích hợp để làm thành chủ, ví dụ như chuyện chợ biển này, rất nhiều thứ người chỉ hơi suy nghĩ là biết cách giải quyết, nhưng ta thì phải khổ não rất lâu.”

Diệp Hoài Cẩn tiếp nhận vị trí thành chủ thật sự là do bất đắc dĩ mà thôi.

Khi đó thân thể Diệp Phong Thành đã xấu đến cực điểm, người sáng suốt đều nhìn ra được rằng hắn không còn sống được bao lâu. Nếu như Diệp Hoài Cẩn từ chối hắn, thành Vạn Nhật to lớn này cùng cả tổ nghiệp của Diệp gia chỉ sợ sẽ rơi vào trong tay người ngoài.

Nhưng nếu Diệp Phong Thành trở lại đây, ẩn thành chủ nên trở về trong tay chủ nhân chân chính của nó.

“Lại làm phiền người một khoảng thời gian nữa, ta không thể buông tay y.”

Hắn nói chuyện với Diệp Hoài Cẩn một buổi chiều, trời cũng sắp tối.

Sương mù hoàng hôn dâng lên nơi ven núi xa xa, được ánh chiều tà nhuộm thành sắc tím xinh đẹp.

“Ta rời đi đủ lâu, phải trở về.”

Hắn nhìn thấy bóng dáng lầu Cấp Vân từ đằng xa, bởi vì khuất sáng mà tối đen một mảng lớn.

Chỉ là đi về hướng đó một khoảng nhỏ như vậy, màu tím chiều tà đã biến thành màu xám tro. Chuông chiều vang lên nơi phương xa, một vì sao ẩm đậm vừa vụt xuất hiện bên kia tiếng chuông, lấp loé giữa sương chiều bạch sắc, theo hoàng hôn lắng đọng mà trở nên sáng ngời.

Trên đường lên lầu, trái tim Diệp Phong Thành đột nhiên đập vô cùng nhanh, tựa như có chuyện gì sắp xảy ra.

Trong phòng không chút ánh đèn, trên giường lẫn trên sàn một mớ ngổn ngang, hắn tinh mắt liếc nhìn mảnh sứ vỡ không được thu thập sạch sẽ ở trong góc.

Diệp Phong Thành cẩn thận nhặt lên, tự an ủi trong lòng, trên mảnh sứ không có vết máu, cắm chế ở ngoài cũng không có dấu hiệu bị người khác tiến vào, chắc là Diệp Duy Viễn run tay làm rớt bể chứ không phải có ý định gì khác.

“Diệp Duy Viễn, người ở đâu?”

Không có tiếng trả lời, bất an trong lòng Diệp Phong Thành càng trở nên mãnh liệt.

Trong mấy ngày nay, hắn với Diệp Duy Viễn cùng ăn cùng ngủ, chưa từng tách nhau ra lâu như vậy.

Mặc dù Diệp Duy Viễn có thể xuống giường đi lại, nhưng không có nghĩa là y đã khôi phục được thân thủ ngày xưa, nếu như... Trong lòng hắn trở nên lo sợ, xoay người đi tìm những nơi còn lại.

“Người đang nhìn cái gì?”

Cuối cùng, hắn tìm thấy Diệp Duy Viễn ở bên cửa sổ buồng trong.

Diệp Duy Viễn khoác ngoài sam xanh biếc, đứng bên cửa sổ, gần như biến mất trong bóng đêm ảm áp.

Y xoay mặt lại, biểu tình lạnh lùng xa lạ, riêng ánh mắt chứa đầy cảm xúc phức tạp, giống như hồ nước sau khi lắng đọng.

“Ta về hơi chậm một chút, gió lớn, lại đây đi.”

Thấy Diệp Duy Viễn vẫn cứ bất động đứng yên tại chỗ, Diệp Phong Thành chợt cảm thấy nghi hoặc, “Người...”

“Ta... Đã nhớ lại toàn bộ, ta là ai, vì sao ta lại ở đây, cùng những chuyện xảy ra ngày hôm đó, ta đã nhớ ra tất cả rồi.”

Nghe y nói như vậy, động tác của Diệp Phong Thành chỉ ngừng trong thoáng chốc.

Hoá ra là như thế. Hắn không nói được tại sao mình lại cười, khiến cho trong ánh mắt của Diệp Duy Viễn nhiều hơn mấy phần kinh ngạc.

Có lẽ có một giây ngắn ngủi không biết làm sao, trái lại hắn cảm thấy giải thoát cùng an tâm nhiều hơn.

Lúc Diệp Duy Viễn mắc chứng ly hồn, dù cho có bao nhiêu biểu hiện không muốn xa rời hắn, nhưng tâm của y lại như lơ lửng giữa bầu trời trên lầu các, bất kể thế nào cũng không ở thực tại. Tuy rằng quá khứ không tốt đẹp gì mấy, nhưng Diệp Phong Thành chưa bao giờ muốn hoàn toàn vùi lấp chúng.

Hắn hi vọng Diệp Duy Viễn là một người hoàn chỉnh, mà không phải đắm chìm trong ảo ảnh giả tạo của quá khứ.

“Thật sao? Trông người giống như có chuyện muốn nói với ta.”

Ánh mắt của Diệp Duy Viễn trôi về phương xa.

Ngôi sao thanh sắc gặp gỡ một vì sao khác trong làn sương hoàng hôn có chút phai nhạt, cành lá sum xuê bị nhấn chìm giữa ánh chiều tà cuối cùng.

Buổi chiều, một mình y ở trong phòng chờ Diệp Phong Thành trở về, cảm thấy nhàm chán, y bèn đến thư phòng tìm vài quyển sách để giết thời gian, còn chưa đi được vài bước, trong đầu đột nhiên tràn ra rất nhiều hình ảnh.

Một mảnh ồn ào bên tai, tựa như có ai đó lớn tiếng nói chuyện, còn trước mắt loang lổ huyết sắc mơ hồ, làm thế nào cũng không thấy rõ. Dưới chấn động kịch liệt, y che đầu, chậm rãi khụy xuống, co quắp cả người.

Những dấu hiệu mờ nhạt trước đây ràng buộc nối tiếp nhau, như một trận sóng thần, hất rơi y từ bên bờ khô cạn, cuốn vào sóng triều lên xuống. Tàn ảnh trong mộng biến thành hiện thực, toàn bộ ký ức trở về, lấp đầy hư không.

“Kỳ thực ta cũng không biết nói gì.”

Trong nháy mắt bị chuyện cũ nhấn chìm, y tựa như nhớ đến khoảng khắc dưới lòng đất sâu thẳm hắc ám kia.

Đâu đâu cũng là máu cùng lửa, chỉ có luồng sáng trắng như tuyết lọt vào khiến người ta không mở mắt nổi.

Lên trên nữa là thế giới bên ngoài, là nơi y và bọn chúng vĩnh viễn không dám mơ tưởng, nơi có tiếng Phật vang vọng trên thiên quốc.

Y quỳ ở chỗ đó, thần thờ chờ đợi máu chảy cạn trong thân thể, còn đám ma vật rục rịch kia đã vây quanh y, kiêng kỵ ma vật bám trên người y cùng đoản đao có thể chém hết tất cả tà ma.

Thời khắc sắp chết, y gặp được người kia, người mà y vừa muốn nhìn thấy nhất, vừa không muốn trông thấy nhất.

“Hoá ra đây không phải là ảo giác, người thật sự đến Ma Vực, đến... Gặp ta.”

Khi được Diệp Phong Thành ôm vào trong ngực, cảm giác ấm áp đó không hề có chút gì giống như giả tạo, đến ngày hôm nay, y vẫn có thể nhớ rõ độ ấm gần như muốn đốt cháy linh hồn của mình thành tro bụi. Chỉ vì điều này, y nguyện ý dâng ra sinh mệnh của chính mình.

Y bình phục hô hấp, ngón tay vịn song cửa sổ, cố gắng khắc chế run rẩy của bản thân, “Diệp Phong Thành, ca ca... Ta không hiểu rõ, ngày xưa người chưa bao giờ chịu nhìn thẳng vào ta, phủ định sự tồn tại của ta, nếu là như vậy, tại sao người lại đến tìm ta, tại sao lại muốn để ta nghĩ rằng chính mình vô cùng quan trọng đối với người?”

Diệp Phong Thành trong trí nhớ của y bao giờ cũng lạnh lùng như vậy, ngay cả nói nhiều một câu với y cũng không nguyện ý, tựa như không phải là một với cái người ôn nhu đến mức khiến người ta tan chảy cõi lòng vào lúc y mắc chứng lỵ hồn.

“Ta luôn cảm thấy tất cả mọi thứ đều là giả dối, còn ta căn bản không tỉnh lại, vẫn đang quanh quẩn trong địa ngục. Người là thật sao? Hay là ta đã chết...”

Trong cơn hoảng hốt cực độ cùng nỗi sợ hãi trước khi chết, y đã không nhận được thổ lộ tâm tình của mình.

Và Diệp Phong Thành đích thực đã cho y một câu trả lời.

“Người rốt cuộc thích ta cái gì, ta có chỗ nào đáng để người thích?”

Nhớ lại giây phút Diệp Phong Thành hồi đáp, y lại không cảm thấy nửa phần vui sướng.

Giống như y? Rốt cuộc giống ở điểm nào?

Thế thì vì cái gì lại khiến y luôn cảm thấy thống khổ?

“Nếu người chỉ muốn an ủi ta, người căn bản không cần phải...” Mối y giật giật, không phát ra âm thanh, “Không cần phải...”

“Dừng lại đi.”

Có người ôm y từ sau lưng, y chợt mở to hai mắt.

Nếu như vào lúc y không bị trọng thương, làm sao sẽ có người nào có thể yên lặng không tiếng động đến gần y như vậy?

Y suy yếu đến mức ngay cả khí lực để tránh thoát cũng không có, nhưng có lẽ là trong tiềm thức, y không có chút nào muốn tránh né.

Đây là người mà ngay cả chạm vào y cũng không dám, là người mà y nguyện ý chết vì hắn.

“Người nghe ta nói, nghe ta nói cho người nghe được không?”

Giọng nói của Diệp Phong Thành có chút khàn khàn, “Không phải như vậy, ta...”

Trời đã hoàn toàn tối đen, xa xa sáng lên chút ánh đèn, kéo dài ở trên hồ giữa núi.

Ngoài cửa sổ đều là những cảnh sắc quen thuộc.

Hắn lớn lên tại đây, dù không nhìn thấy, nhắm hai mắt cũng có thể tưởng tượng ra quang cảnh kia: Bên ngoài là những khóm hoa phù dung, xa một chút, xuyên qua vòm cửa bằng đá, băng qua hành lang hẹp dài là sẽ đến đình viện. Trong đình viện nở đầy những đoá hoa màu tím rục rịch, chỉ cần gió lớn thổi qua, bụi hoa sẽ bay lả lả như tuyết rơi khắp nơi.

“Khi ta còn bé, đại phu nói rằng ta mang bệnh từ trong bụng mẹ, nhất định sẽ sống không được bao lâu. Mấy năm đầu ta còn có thể miễn cưỡng chống đỡ, sau đó thân thể ngày ngày suy yếu, liền bị bắt buộc đến đây tĩnh dưỡng. Từ ngày ta bắt đầu có ký ức, nơi này vẫn luôn trông như thế này, không thay đổi gì nhiều.”

Ngày này qua năm khác, cô quạnh đã ăn mòn hết một chút nhiệt tình còn lại trong lòng hắn.

“Ngày đó ta hơi mệt mỏi, nằm chợp mắt bên trong đình viện thì bị người đánh thức, sau khi tỉnh lại, ta nhìn thấy một thiếu niên gầy gò. Phụ thân nói, y là huynh đệ khác mẹ của ta, muốn ta đối xử tốt với y. Vài năm đầu, ta quả thực không đặt y vào trong mắt, nhưng không biết từ khi nào, ta chợt bắt đầu để ý đến y. Mỗi sáng sớm, y sẽ so chiêu cùng tiểu thúc thúc trong đình viện, ừ, cứ như vậy... Chỉ cần ta muốn, tùy lúc đều có thể nhìn thấy bóng dáng của y.”

Hắn chỉ cho Diệp Duy Viễn xem, cho dù bóng đêm dần dần dày đặc, cũng có thể nhìn thấy đường nét mơ hồ trong đình viện.

Chỉ thiếu mỗi thiếu niên trong trí nhớ của hắn.

“Đây là thú vui duy nhất của ta trong những ngày tháng buồn tẻ lúc đó. Dần dần, ta không thoả mãn với việc chỉ nhìn từ đằng xa, ta muốn đích thân đi gặp y. Dù y nữ cùng tiểu thúc thúc đều nói với ta, không thể tiếp tục luyện kiếm. Nhưng ta tựa như mê muội, chỉ cần thân thể khá hơn một chút sẽ đi đến đình viện... Ta cũng không nói rõ là vì sao, có lẽ khi đó ta thật sự có vài phần ghen tị, nhưng càng nhiều hơn là dục vọng không dám nghĩ sâu của chính mình.”

“Ta ngày ngày theo dõi y, nhìn y từ một thiếu niên gầy gò trưởng thành thành một người thanh niên, dục vọng dưới đáy lòng cũng ngày càng mãnh liệt. Vì y, ta lần đầu tranh cãi với phụ thân, ta chỉ trích phụ thân tại sao phải liên lụy y vào trong số mệnh bi ai của Diệp gia. Đối mặt với sự phẫn nộ của ta, phụ thân nói: ‘Người và y chảy chung một dòng máu, phải biết cái gì có thể, cái gì không thể.’ Câu nói này giống như một lời cảnh tỉnh, muốn ta biết rằng dục vọng ta dành cho y là điều trời đất bất dung. Ta rốt cuộc cũng hiểu rõ tình cảm của mình đối với y, cũng là lần thứ nhất ta ý thức được rằng, y là huynh đệ của ta, là người mà ta vĩnh viễn không nên mơ tưởng.”

“Người là người sẽ để ý những cái này sao?”

Nghe thấy Diệp Duy Viễn nói vậy, Diệp Phong Thành chỉ cười, “Đúng vậy, có lẽ ta thật sự sẽ không để ý. Nhưng ta là người sắp chết... Ta không thể huỷ hoại cuộc đời của y, y phải nên có được một cuộc sống tốt đẹp, mà không phải bị bệnh quỷ gần đất xa trời như ta liên lụy. Thế nhưng người dừng lắm, ta không phải không ích kỷ, thậm chí ta còn ích kỷ hơn phụ thân của chúng ta, ta không chịu thẳng thắn với y, cũng không muốn để y rời đi, cứ như vậy giữ y lại đây, ít nhất cho đến khi ta chết, ta đều sẽ không buông tay. Người nói xem, ta có phải là một nam nhân vô cùng ích kỷ?”

Hắn dừng lại thật lâu, nhưng không chờ được câu trả lời của Diệp Duy Viễn, “Thế nhưng còn chưa chờ được đến lúc ta chết, ta suýt chút nữa đã đánh mất y. Ta thật vất vả mới có thể mang y trở về.....”

Hắn nắm chặt tay, Diệp Duy Viễn nhận ra hắn đang run rẩy.

Không nhìn thấy nét mặt của hắn, nhưng có thể nghe ra hắn đang thật sự thống khổ.

“Ta.....”

“Nhưng thiếu niên người từng thấy đã chết!”

Tựa như không muốn nghe, Diệp Duy Viễn lạnh nhạt cắt ngang hắn, “Hiện tại ở trước mặt người chính là một tên ma đầu giết người không chớp mắt, tội ác tày trời, vì đạt được mục đích có thể không chừa thủ đoạn nào, ta đã giết Diệp Cao Sâm, giết thê tử đang mang thai của hắn, còn có vô số...”

Còn có vô số nhân sĩ vô tội, trong đó có cả bằng hữu của y, có những người không quen không biết.

Cho dù chính tay y đã giết Diệp Lang Thuỷ, cứu sống muôn dân thiên hạ thì thế nào?

Tiến vào huyết trì kia, cảm thụ oán độc cùng ác ý khiến hồn phách con người phải tan chảy, y đã không thể trở lại như xưa.

Bây giờ y còn miễn cưỡng dè dặt được ma vật trong lòng mình, nhưng đến một ngày, y sẽ không thể kiềm chế khát vọng với máu tươi cùng giết chóc, biến thành Diệp Lang Thủy thứ hai.

“Bỏ qua lời của ta, một ngày nào đó sẽ dưỡng thành đại hoạ, nếu như ngươi còn có nửa phần lý trí thì nên...”
Nên giết ta.

Thế nhưng y không nói ra được.

Chết vô cùng khổ sở, y đang sợ hãi, sợ hãi chết trên tay Diệp Phong Thành.

“Vậy thì thế nào?”

Diệp Phong Thành đặt cằm bên hõm cổ của y, kiên nhẫn lặp lại, “Vậy thì thế nào?”

“Ngươi đừng nói, ta không muốn nghe...”

Tựa như sợ sệt những lời Diệp Phong Thành sắp sửa nói ra, Diệp Duy Viễn chỉ muốn che lỗ tai, bỏ trốn đi thật xa.

Rõ ràng muốn biết đáp án, muốn biết câu trả lời của hắn, nhưng chân tướng trước mặt khiến y khiếp đảm.
Khiếp đảm vô cùng rõ ràng.

“Vậy thì ta có thể làm sao đây? Chỉ có thể tiếp tục ở bên cạnh y. Dù thiếu niên luyện kiếm trong đình viện có biến thành đáng sợ gì, y vẫn là người quan trọng nhất của ta, sẽ không có người thứ hai.”

“Ta vẫn sẽ, vẫn luôn ở bên cạnh y, cho đến tận thời khắc cuối cùng. Dù cho y không cần ta, dù cho ta có bất lực không làm được gì, thế nhưng ta sẽ không bao giờ buông tay y ra. Có biện pháp nào đâu? Vì đây chính là người ta yêu.”

Diệp Duy Viễn mở to hai mắt.

Y chưa từng nghĩ tới mình sẽ nhận được đáp án như thế.

Y cho rằng sẽ là những lời cứu vãn, khoan dung cao thượng gì đó, nhưng chưa từng nghĩ đến hắn thật sự nguyện ý ở bên cạnh y, cùng y đối mặt với hết thảy.

“Chỉ là nhìn y thôi sao?”

Y ghen ngào hỏi hắn.

Nhìn y giãy dụa trong thống khổ, nhìn y chậm rãi trượt xuống vực sâu sao?

Nhưng chỉ cần như vậy, y đều có thể vì đó...

“Không, ta nhất định sẽ làm những gì phải làm. Ta cần cho y biết, y quan trọng đối với ta bao nhiêu, tất cả mọi thứ không phải là lời nói suông.”

“Ngươi hiểu chưa?”

Dù y chênh vênh bên rìa vực thẳm, bất cứ khi nào cũng có thể rơi xuống, đôi tay kia vĩnh viễn sẽ không buông ra.

Có thể y sẽ được hắn kéo ra khỏi vực sâu, có thể bọn họ sẽ cùng rơi xuống, thế nhưng dù như thế nào, y sẽ không bao giờ còn đơn độc.

“Ta...”

Y muốn nói rõ với hắn, nhưng cổ họng lại như bị chặn, chỉ có nước mắt tràn mi tuôn rơi.

Trong quá khứ, khi bị Tà Quân trừng phạt, khi bị đối xử lạnh nhạt, khi suýt chút nữa mất mạng trên biển, khi quyết tâm từ bỏ tính mạng của chính mình, y đều không khóc.

Đối với người như y mà nói, khóc có ý nghĩa gì?

Không còn hi vọng, dù nước mắt có rơi xuống, cũng chỉ phí công.

Nhưng bây giờ, y nhào vào trong lòng Diệp Phong Thành, khóc đến mức như muốn tắt thở.

Diệp Phong Thành vỗ lưng y, giúp y thuận khí, để y không bị sặc nước mắt của chính mình.

Giữa bọn họ không một ai lên tiếng, y không nói nên lời, còn Diệp Phong Thành đã nói xong toàn bộ những gì mình muốn nói. Mọi thứ đều đã qua, không ai biết được tương lai sẽ như thế nào. Chỉ có duy nhất một điều, y và hắn sẽ luôn bên nhau, sẽ không bao giờ tách ra.

Hai người cùng chung một chỗ.

Đến giờ phút này, y mới rốt cuộc cảm nhận được niềm vui sướng của kiếp hậu dư sinh.

Phải, kiếp hậu dư sinh.

*Kiếp hậu dư sinh: Sống sót sau đại nạn.

23. Chương 23

Biên tập: Mr.Downer

Thái dương chìm xuống cuối chân trời, con thuyền rẽ sóng, tiến về cổ hương giữa ánh chiều tà.

Diệp Duy Viễn ở trên boong thuyền một lúc lâu, gió biển tanh nồng thổi lát phát qua hai gò má, vừa ẩm ướt vừa dính dính, còn mang theo vài phần nhiệt ý triền miên, tựa như mùa hè thích trêu người nhưng lại chậm chạp không chịu đến gần.

“Người ở đây lo lắng cái gì?”

Trên thuyền chỉ có y cùng Diệp Phong Thành, vì vậy không cần quay đầu y cũng biết người đến là ai.

“Ta không có lo lắng.”

Nói xong, khoé miệng của y liền xụ xuống. Không nói Diệp Phong Thành, ngay cả chính y cũng không tin lời giải thích này.

“Ta đang nghĩ, có thể tiểu thẩm thẩm sẽ không hề muốn nhìn thấy tên đao phủ như ta.”

Đích đến của bọn họ là đảo Diêu Lộc, nơi an táng tổ tiên của Diệp gia, cũng là nơi hợp táng vợ chồng Diệp Cao Sầm.

“Nàng là người ta giết đầu tiên. Ta nhất định phải giết nàng, thứ quý thai này, đã có ý thức của bản thân ngay từ giây phút đầu tiên tồn tại trong bụng mẹ, vì sống cái gì cũng có thể làm ra được, tuyệt đối không tồn tại biện pháp loại trừ quý thai nhưng thân thể người mẹ vẫn còn sống. Nếu để cho Diệp Lang Thủy đạt được thể xác của quý thai này, trên thế gian sẽ thật sự không còn gì có thể ngăn cản được gã.” Diệp Duy Viễn gơ bàn tay đã từng cầm đao lên, ánh chiều tà bám vào da thịt trắng bệch của y, chẳng khác nào máu tươi sền sệt không rửa sạch được ngày ấy, “Ngày đó nàng vốn đang ngủ trưa ở trong phòng, cho rằng người gõ cửa là tiểu thúc thúc, lúc ấy nàng còn hồn dỗi hẳn vì mấy bữa nay không gặp được người, lại không nghĩ rằng kẻ đến là ma đầu như ta. Trước khi chết, nàng đã dùng hết sức lực che chở bụng mình, gọi tiểu thúc thúc, cầu hắn cứu hài tử của bọn họ. Người không tưởng tượng nổi, không thấy tiểu thúc thúc đến, nàng bắt đầu cầu xin ta, cầu xin hung thủ ta đây cứu con trai của nàng. Ta làm sao có thể cứu nàng, ta cứu nàng, ai tới cứu ta, cứu những người bị Diệp Lang Thủy hại...”

Nhận ra cảm xúc của mình bất ổn, Diệp Duy Viễn vùi mặt vào lòng bàn tay, xương bả vai run rẩy kịch liệt. Qua rất lâu sau, y hít sâu một hơi, lấy lại sức, nhưng viên mắt vẫn đỏ ửng, nhẹ giọng hỏi, “Từ khi nào người nhận ra được điều bất thường?”

“Ngay từ ban đầu.”

“Phải không?”

Thấy Diệp Duy Viễn vẫn nghi ngờ, Diệp Phong Thành liền nói rõ mười mười quá trình hắc kéo tở bóc kén toàn bộ sự việc: Trước đó hắc đã điều tra rất nhiều nhưng đều vô dụng, chân chính chạm được vào bí mật thâm sâu phải kể từ cái đêm trăng tròn kia. Bức hoạ bên trong thư phòng của Diệp Cao Sầm có lưu giữ tình phách của Diệp Lang Tuyên, niêm phong một đoạn chuyện xưa của Diệp gia vào ngàn năm trước. Theo năm tháng đổi thay, pháp thuật của Diệp Lang Tuyên dần dần biết mất, nếu như hắc bỏ lỡ cơ hội đi vào trong bức hoạ vào lần trăng tròn đó, dù sau này hắc có tra ra được kẻ đứng đằng sau là Diệp Lang Thủy, cũng phải đi đường vòng rất nhiều, lãng phí thời gian vốn ít ỏi.

“Có lẽ ý trời đã định.”

Diệp Duy Viễn đã từng nghe Diệp Cao Sầm nói về chuyện bên trong bức hoạ. Lúc trước Diệp Cao Sầm mất khoảng hơn nửa năm mới nắm giữ được bí mật trong đó, không ngờ Diệp Phong Thành lại khám phá ra nhanh như vậy, chuyển đầu mâu đến trên người đáng lý ra đã chết là Diệp Lang Thủy, sau đó điều tra rõ chân tướng huynh đệ bất hoà năm đấy, cùng với độc chú khủng khiếp sau lưng các thể hệ đoản mệnh của Diệp gia.

“Đến giờ ta còn vài chuyện không rõ. Một trong số đó là việc hồn phách của tiểu thúc thúc vẫn chưa vào luân hồi, mà biến mất trong thiên địa, ta muốn biết hồn phách của hắc hiện nay đang ở đâu.”

“Chuyện này, chỉ sợ không ở bất kỳ nơi nào trong thiên địa.” Diệp Duy Viễn nhìn ra xa xăm, ánh mắt thần thờ, “Sau khi xác định tiểu thẩm thẩm đã tắt thở, ta liền đi tìm Diệp Cao Sầm, tương tự giết hắc, rồi chặt đầu, dùng pháp thuật hắc dạy để nhốt hồn phách của hắc vào trong người mình, tiếp đó bỏ trốn khỏi thành, dựa vào lộ trình hắc đã đặt ra cho ta vào lúc đầu mà chạy đến phương bắc.”

Dùng thân thể làm lọ chứa để giam cầm hồn phách, sẽ gây nên thương tổn cực đại đối với thân thể.

“Người...”

“Người cũng đoán được. Thân xác của Diệp Lang Thủy bị thương quá nặng, căn bản không thể tiếp tục sử dụng, nếu quý thai không còn, gã sẽ cần gấp một cơ thể có dòng máu của Diệp gia. Ta đưa tới cửa như vậy, cho dù Diệp Lang Thủy không tín nhiệm, nhưng cũng sẽ không cự tuyệt ta ở ngoài.” Nói tới Diệp Lang Thủy, trong ngữ điệu của Diệp Duy Viễn mang theo mấy phần lạnh lẽo châm biếm, “Chỉ là một kẻ tự kiêu tự đại như gã không ngờ được rằng, ta lại tàn nhẫn như vậy với chính mình, một thể hai hồn, gã cho là đập tan hồn phách của tiểu thúc thúc liền có thể đoạt xá, không nghĩ tới ta đang chờ gã ở trong, đưa gã vào địa ngục sâu thẳm.”

Trong thế giới hư vô kia, y đã ôm quyết tâm phải chết, liên thông nhân thể cùng địa ngục Vô Gián.

Chỉ không ngờ được mình phủ không nhận lấy hồn phách của y, để y có cơ hội thấy lại ánh sáng mặt trời.

Chuyện cũ quá mức thâm thiết, sau khi nói xong, y chậm rãi lặng im thật lâu, chỉ còn tiếng sóng vỗ như trước.

“Khi đó ta suýt chút nữa không tìm được người, có một nữ nhân đã giúp ta. Nàng nói nàng biết người ở đâu, kéo ta chạy về hướng người.”

Diệp Phong Thành nói, hắc bị lũ thi sống cùng rồi gõ đồng đảo chặn đường, theo bản năng giết chết bọn chúng để mở lối, đến khi máu dính lên ánh mắt, có chút lạc hướng. Đúng lúc đấy, có một hồng y nữ đột nhiên hỏi hắc, có phải hắc đến tìm Diệp Duy Viễn không, nếu đúng, nàng có thể dẫn hắc đến đó...

“... Chắc là Sương Vị.”

Chính là tiểu thư Tạ gia mất tích trong lời đồn liên quan đến Diệp Lang Thủy.

“Nàng họ Tạ, có thể có vài phần huyết thống với mẫu thân Tạ Quân của người, cũng có thể không phải.”

“Mẫu thân.”

Diệp Duy Viễn không muốn nghĩ đến chuyện Tạ Quân qua đời sau khi đuổi y về Diệp gia được vài năm, chỉ làm cho bi ai càng thêm dai dẳng càng thêm sâu nặng.

Tạ Quân năm đó đã ôm tâm tình ra sao khi đuổi y về Diệp gia? Là phát hiện y căn bản sẽ không chống lại được vận mệnh đáng sợ kia bởi y vốn là người của Diệp gia, hay là biết rằng mình không còn sống được

bao lâu trên cõi đời, không hi vọng người con trai độc nhất lưu lạc bên ngoài, nhận hết nỗi khổ của thói đời nóng lạnh? Y không còn cách nào biết được sự thật, chỉ nhớ tới một đêm nào đó, y mơ thấy Tạ Quân đến chào từ biệt với mình, tỉnh lại nước mắt đã rơi đầy mặt.

“Đều đã qua...”

Chuyện cũ không thể truy tìm, người sống nên tiếp tục tiến về phía trước.

Mặt trời hoàn toàn bị ngâm trong nước biển xanh thẳm, chỉ để lại ráng chiều tà tím nhạt bị sắc mây xám khói găm nhăm.

Gió biển dần dần thổi mạnh hơn, chú ý đến thân thể của Diệp Duy Viễn, bọn họ tiến vào trong khoang thuyền chuẩn bị qua đêm.

Không biết hòn đảo không cố định kia đã trôi dạt đến nơi nào, bọn họ phiêu bạt trên biển hai ngày một đêm vẫn chưa tới chỗ cần đến. Nếu không phải chiếc thuyền gỗ đào này là bảo vật hiếm thấy, chỉ sợ bọn họ sẽ cho rằng mình đã bị lạc.

Trong màn đêm, mặt trăng dâng lên, ném một vầng sáng mỏng lung xuống trên mặt biển.

Ở đây chỉ có biển rộng cùng bầu trời đơn độc, mặt trăng lớn đến mức có chút khác thường, đều có thể nhìn thấy bóng dáng loang lỗ trên đầu.

Ngân hà dần hạ, trời nước một màu. Trên đường gặp phải sóng gió, bàn ghế lắc lư, ánh nến chập chờn, suýt chút nữa gây thành đại họa.

Khoảng khắc Diệp Phong Thành hôn y, Diệp Duy Viễn mở to hai mắt, nhưng rất nhanh thả lỏng thân thể.

Vạt áo rộng mở, chiếc hôn ấm áp dọc theo khoe miệng, xuống cằm, rồi cổ, tới xương quai xanh, kéo dài đến lồng ngực đầy rẫy vết thương, đột nhiên dừng lại.

Vô số vết thương mới và cũ chồng chất lên nhau, nhìn thấy mà giật mình. Một số đã có từ rất lâu, hoà vào da thịt lành lặn xung quanh, một số có thể nhìn ra được mới xuất hiện khoảng vài tháng nay, trông có chút đột ngột.

“Rất đau phải không. Xin lỗi, khi đó ta...”

Diệp Duy Viễn giơ tay ôm lấy hán, “Không sao rồi.”

Nếu đổi là y vào lúc đó, chỉ sợ cũng không thể làm ra lựa chọn tốt hơn.

Một bên là thúc thúc gần gũi như thân phụ, một bên là kẻ phạm vào sát nghiệp ngập trời như y, muốn hán phải quyết định như thế nào?

Dưới vết thương này, trái tim vẫn đang đập mạnh mẽ, từng tiếng, rồi cuộc làm người cảm thấy an tâm.

“Thật tốt, người vẫn còn đây...” Đặt cằm trên bờ vai y, Diệp Phong Thành nhẹ giọng nói, “Người không có vứt bỏ ta.”

Mỗi ngày tỉnh lại, hán đều hoài nghi có phải bản thân đang sống trong hư ảo: Một ảo cảnh có Diệp Duy Viễn.

“Không tiếp tục sao?”

Duy trì tư thế ôm nhau này, Diệp Duy Viễn vuốt ve lưng hán.

Hồ điệp cốt* lồm vào nhô ra dọc theo xương sống, hoá ra đây chính là xúc cảm thân cận da thịt với ai khác.

*Hồ điệp cốt: Là hai khối xương bả vai đối xứng hai bên sau lưng.

“Không được, người còn chưa khỏi hán.”

Trong lúc chờ đợi dục vọng trôi qua, bọn họ không ai lên tiếng.

Ánh trăng xuyên qua khung cửa sổ lưu ly, toả chiếu một cái bóng kỳ quái lạ lùng trên da thịt của bọn họ.

Sóng biển tối sầm đánh vào mạn thuyền, thân thể ẩm áp kề bên nhau, tuyệt vời hơn bất kỳ mơ mộng tươi đẹp nào khác.

Sau nửa đêm, con thuyền xuyên qua đá ngầm hiểm ác cùng mắt bão, bình an chạy trên biển.

Lúc trời sắp tảng sáng, hòn đảo bị bao phủ trong sương mù rồi cuộc cũng xuất hiện trong tầm mắt. Diệp Duy Viễn thò đầu ra khỏi cửa sổ, chỉ thấy hình dáng lơ mơ dần dần trở nên rõ ràng — Đích thực là đảo Diêu Lộc bọn họ muốn tìm.

Thuyền ngừng bên bờ, mạn thuyền mở ra, hạ xuống một cái cầu thang, bọn họ không chậm trễ chút nào mà bước lên hòn đảo này.

Trời dạt rạt cả hai ngày trên biển, bây giờ đột nhiên đặt chân xuống đất, chân Diệp Duy Viễn có hơi không vững, đảo một cái, được Diệp Phong Thành không chút biến sắc nắm tay dắt đi, sau đó không hề buông ra.

Mặt trời mọc ở phía trước, sương mù ẩm ướt lạnh lẽo quanh quẩn trong rừng vẫn chưa tan, xung quanh tràn ngập mùi mục nát của người chết.

Cảnh vật trên đảo tựa như vĩnh hằng bất biến, Diệp Duy Viễn nhớ lại lần trước mình tới đây chỉ khoảng hơn mười tuổi, lúc đó y mờ mịt theo sau Diệp Phong Thành đi về phía trước, còn phụ thân của bọn họ đã ngủ yên trong quan tài, khuôn mặt già nua không khác gì một lão nhân bình thường.

Nghĩ đến phụ thân đã mất, y có chút muốn rút tay lại, tuy nhiên Diệp Phong Thành thật sự dùng sức nắm chặt, y cũng thử gắng sức rút tay ra một lần nhưng không thành công, nhìn thấy vài cảm xúc phản chiếu trong ánh mắt của đối phương, khí lực lại chợt không còn.

Như vậy cũng tốt, bởi vì y thật sự cũng có một chút không muốn buông tay.

Bọn họ nắm tay nhau như vậy băng qua chướng khí kịch độc cùng cơ quan, đi tới nghĩa trang tại trung tâm đảo.

Khác với lần trước, lần này Diệp Duy Viễn đặc biệt lưu ý đến tên cùng sinh thần được khắc ở trên và dưới bia mộ.

Có từng thấy qua cũng có chưa từng thấy qua, nhưng đại đa số đều sống không lâu.

“Đây là...”

“Bọn họ cơ bản đều chết vì huyết chú kia.”

Huyết chú ác độc kia lan truyền theo huyết thống, rút tinh khí cùng linh lực trên người ký chủ để cung cấp cho thể xác bị tổn hại đang thoi thóp trong Ma Vực.

Diệp Phong Thành suýt chút nữa bị chú thuật này đoạt mạng, tuy rằng bây giờ đã giải chú, nhưng cũng thương tổn tới trụ cột bên trong, cần phải điều dưỡng mấy năm mới có thể miễn cưỡng trở lại trạng thái tốt nhất.

Nhưng chỉ ít hần vẫn còn sống, một ngày nào đó trong tương lai vẫn có thể lại tiếp tục cầm kiếm.

“Sau này sẽ không còn nữa.”

Cho dù chưa từng gặp mặt, cho dù ước nguyện ban đầu là cứu Diệp Phong Thành, nhưng nhìn thấy nhiều danh tự như vậy, trong lòng Diệp Duy Viễn vẫn có vài phần đau buồn.

Xiềng xích bị ai này, rốt cục chấm dứt vào thể hệ của bọn họ.

“Nếu như ta không tiêu diệt được Diệp Lang Thuỷ?”

Không thành công, bia mộ ở đây sẽ nhiều hơn một cái tên sao?

Y không nói rõ.

Hiểu ý tại ngôn ngoại của y, Diệp Phong Thành thần nhiên đáp, “Nếu ta đã quyết định muốn gặp lại người, thì sẽ không chừa cho mình đường lui. Nếu như ta không chống đỡ được tới lúc đó, không thể mang người

trở ra, thì cứ để tro cốt rơi vào trong tuyết nguyên, hoặc cứ như thế phơi thây chốn hoang vu, không có gì không được.”

“Người sẽ không chết, ta tuyệt đối không cho phép chuyện như vậy xảy ra.”

Không muốn nói thêm, Diệp Duy Viễn và hắn đi đến chỗ kẻ đã khỏi xương hết thấy —— Phần mộ của Diệp Lang Thuỷ.

Sau khi bị đào lên, mộ của Diệp Lang Thuỷ không có ai xử lí, vẫn duy trì dáng vẻ lộn xộn khi bị lửa đen quỷ dị đốt cháy.

“Khi đó ta không biết phải làm thế nào.”

Lúc đấy Diệp Phong Thành vội vã đến Ma Vực, chỉ dặn dò Diệp Hoài Cẩn sắp xếp tốt cho Lý Tương Quân, còn phiền toái để tới ngày hôm nay vẫn chưa giải quyết. Di hài không còn, những di vật khi còn sống của Diệp Lang Thuỷ đều đã được thanh lý, phần mộ này liền có vẻ cực kỳ dư thừa.

“Thế thì dựng một tấm bia vô danh đi.”

Diệp Duy Viễn suy nghĩ một lúc, đưa ra một đáp án như vậy.

“Được.”

Nếu tâm nguyện của Diệp Lang Thuỷ là chấm dứt với Diệp gia, thế thì làm người thắng, y có quyền quyết định hậu sự của gã.

Bia vô danh, chứng minh trong quá khứ đã từng có một người, nhưng tên tuổi đã bị xoá khỏi gia phả.

Năm đó Diệp Lang Tuyên cực kỳ bị thương hậu táng huynh trưởng, nào có thể ngờ được rằng đây chỉ là bắt đầu của một chuỗi bi kịch khác?

“Loại người như gã, đại khái sẽ không hiểu tại sao Diệp Lang Tuyên cố gắng làm hết mọi cách để ngăn cản mình.”

Vì không muốn để người quan trọng rơi vào vực thẳm, chỉ tiếc cuối cùng Diệp Lang Thuỷ vẫn buông lỏng tay ra.

“Ta đến thăm người.”

Mục đích thật sự của chuyến đi này của bọn họ, chính là nơi hợp táng phụ thê Diệp Cao Sầm.

Sau cái ngày khai quan xử lý quỷ thai, thi thể của Lý Tương Quân nhất định phải một lần nữa chọn ngày lành tháng tốt để hạ táng.

Không ngờ di hài của nàng mất đi thai nhi trong bụng, trong mấy ngày liền hoá thành bạch cốt, ngâm trong thi thuỷ đen ngòm, khiến người ta không đành lòng nhìn.

“Xin lỗi.”

Người thay nàng nhặt từng mảnh xương vỡ, cạo đi thịt thối, dùng vải gấm bọc lại, thu xếp vào trong quan tài mới chính là Diệp Hoài Cẩn.

Bây giờ tiết trời rét đậm đã qua, phần mộ mọc lên một tầng cỏ xanh mượt.

“Sau khi chôn cất một lần nữa, có lẽ oán niệm trong lòng nàng cũng không còn quá lớn.”

Diệp Duy Viễn quỳ xuống đất, cứ như vậy quỳ trước mộ của Lý Tương Quân, nhìn nhau không nói gì.

Cũng không biết trôi qua bao lâu, vài luồng gió xanh mát bỗng chốc phất qua hai gò má của Diệp Duy Viễn, khiến y chợt mở to hai mắt.

Tựa như ngày đó y đang ở trong thành làm nhiệm vụ, nữ nhân kia thay thế Diệp Cao Sầm đến đưa đồ cho y, bàn tay mềm mại của nàng xoa đầu y, cười nói y đã cao lớn hơn rồi. Luồng gió kia lượn quanh thân thể y, đủ tròn ba vòng, tựa như chờ được người muốn đợi, trong lòng không còn gì tiếc nuối, sau đó không chút nào lưu luyến bay về phương xa.

“Người... Tha thứ cho ta sao?”

“Tại sao người lại dễ dàng tha thứ cho ta như vậy...”

Nhìn nhau lặng im, chỉ có rừng cây rậm rạp xào xạc.

“Tiểu thúc thúc, chúng ta đều quá mức đề hèn.”

Những chuyện cũ trước kia hiện lên trước mắt.

Người phải nhập ma là Diệp Duy Viễn, như vậy y nhất định phải trở nên tàn nhẫn, đoạn tuyệt tất cả cảm tình của người bình thường.

Giết Lý Tương Quân, là bước đầu tiên của y.

“Người biết không, ta chưa từng hận người.”

Thực ra hồn phách Diệp Cao Sầm đã sớm bị nghiền nát, những lời nói của y căn bản không có cách nào truyền đạt.

Thế nhưng làn gió nhẹ ôn nhu lướt qua hai gò má của bọn họ, giống như rất nhiều năm về trước, lúc bọn họ còn ở trong đình viện, bởi vì có chút mệt mỏi, nên nằm dưới bụi hoa ngủ thiếp đi, trong nháy mắt đã đến hoàng hôn.

Tháng ngày tươi đẹp sáng lạn như vậy, rốt cuộc không còn có thể quay trở lại.

Mặt trời mới mọc dâng lên trên đầu của bọn họ, nhiệt độ xuyên qua lớp áo mỏng manh, khiến mọi thứ có hơi nóng.

“Ta chỉ hận chính mình.”

Đầu ngón tay Diệp Duy Viễn trượt dọc theo từng nét chữ trên bia, “Đến thời khắc cuối cùng, người vẫn bảo vệ ta, vào lúc ấy ta thiếu chút nữa liền thật sự không tỉnh lại, là người dạy cho ta những điều đó để ta hiểu rõ bản thân rốt cuộc nên làm như thế nào.”

Lúc chìm vào huyết trì, Diệp Cao Sầm đã không ngừng nhắc nhở những hồi ức về Diệp Phong Thành, để y miễn cưỡng bảo trì lý trí.

Chuyện y yêu Diệp Phong Thành không phải là giả dối.

Thế nhưng Diệp Cao Sầm cũng chiếm cứ một phần vô cùng quan trọng trong lòng y.

Người đưa y về Diệp gia, cho y thân phận địa vị là Diệp Giang Lâm, nhưng người cho y chỉ bảo như thân phụ lại là Diệp Cao Sầm.

Cho dù phát hiện tâm tư không thể để ai biết của y dành cho huynh trưởng cùng huyết thống, Diệp Cao Sầm đã từng thất vọng, từng kinh hãi, nhưng chưa từng quở trách y một lần nào.

Cứu vớt con người đang trong tuyệt vọng lẫn tự chán ghét bản thân như y, để y không bởi vì xấu hổ mà phạm vào lỗi lầm trầm trọng.

“Ta vẫn không thể buông tay hấn, ta... Quyết ý ở bên hấn.”

Trong quãng thời gian dưỡng thương, y đã suy nghĩ rất nhiều, phần lớn là về chuyện sau này.

Sau khi biết rõ tư vị của lương tình tương duyệt cùng có được là như thế nào, nếu để y trở lại những năm tháng đơn điệu vô vị trong quá khứ, y hoàn toàn không làm được. Về điểm này, y thừa nhận chính mình nhất gan, đề tiện, cùng yếu đuối.

“Tiểu thúc thúc, ta cũng đồng dạng không thể nào buông tay y ra, mong ngài khoan dung cho chúng ta.”

Vốn chỉ ở phía sau nhìn y chăm chú, Diệp Phong Thành cũng quỳ xuống.

Hấn không thể chỉ thờ ơ lạnh nhạt nhìn Diệp Duy Viễn khẩn cầu.

Hồn phách đã tan vỡ thành ngàn vạn của Diệp Cao Sầm không thể cho hấn câu trả lời, thế nhưng một ngày đó, hồn phách không trọn vẹn sẽ lại hội tụ.

Một ngày nào đó sẽ lần nữa tiến vào trong luân hồi, gặp lại bọn họ.

“Ta đã không còn sợ hãi.”

Diệp Duy Viễn phủ bụi đất trên đầu gối, kéo tay Diệp Phong Thành đứng lên.

Dù y có biến thành đáng về gì, dù bản thân y có ở trong địa ngục, y cũng sẽ không còn cảm thấy sợ hãi.

Gió mạnh thổi tung tà áo cùng tóc tai của bọn họ, khiến bọn họ không thể không giơ tay che chắn.

Lúc bỏ tay xuống, mây tụ mây tan nơi chân trời, giống như thể sự biến hoá thất thường.

“Ta ở ngay đây, sẽ không đi bất kỳ đâu.”

Nhưng ít ra người này sẽ vĩnh viễn ở bên cạnh y.

Cuối một cảnh, là mùa xuân vĩnh viễn không biến mất.

Đình viện vẫn như xưa, nhưng lần này y không còn là thiếu niên cô độc cùng bàng hoàng kia.

Y ngồi bên cạnh người nọ, bấm đốt ngón tay đếm ngày qua ngày.

Điều duy nhất sẽ không đổi thay chính là, không có bất kỳ người nào cùng bất cứ chuyện gì có thể tách rời bọn họ.

Hoàn.

24. Chương 24: Phiên Ngoại: Bạch Cốt Ca

Biên tập: Mr.Downer

Luyện ngục Vô Giới, còn có tên là địa ngục A Tỳ.

Tương truyền rằng những kẻ phạm trọng tội khi còn sống sẽ bị đày xuống đây, bị đoạt đi toàn bộ tri giác ngoại trừ cảm giác đau đớn, vĩnh viễn chịu khổ.

Ngày qua ngày, không thấy được bất cứ hi vọng giải thoát nào.

Diệp Duy Viễn tiện tay rút một quyển sách từ trên giá xuống.

Sách này xem ra đã có từ rất nhiều năm về trước: Toả ra mùi mốc meo, trang giấy vừa ố vừa giòn, chữ viết trên trang bìa có hơi phai màu, sợi bông một bên gáy sách đã mục nát từ lâu, phải dựa vào một chút linh lực mỏng manh để không bị rã rời. Sau khi Diệp Duy Viễn hơi lật xem, một lớp bụi bặm dày đặc bốc lên, khiến y bị sặc chảy nước mắt, cần phải đến chỗ nào thông thoáng cả buổi mới hết.

Đa phần nội dung ghi trong sách là những gì y đã thuộc lòng từ lâu, nhưng dù như vậy, y vẫn nghiêm túc đọc nghiền ngẫm.

Lúc trước y mở cổng địa ngục, pháp thuật liên thông với thế gian chính là tìm thấy trong quyển sách này. Khi đó y đọc được các loại thảm trạng bên trong địa ngục, không nhìn được lạnh sống lưng, không tài nào đọc hết.

Hôm nay thăm lại chốn xưa, tâm tình đã sớm có điểm bất đồng. Sợ vẫn là sợ, thế nhưng không hề tuyệt vọng.

Mãi đến khi ngoài cửa sổ vang lên tiếng động khác thường, y mới kinh ngạc phát hiện bản thân đã ở trong thư các cả một ngày. Mặt trời sắp sửa xuống núi, có thể nhìn thấy sắc trời thâm trầm trong sân, còn trong thư các toả chiếu ánh sáng thăm thẳm từ những viên minh châu khảm nằm trên giá.

Diệp Duy Viễn khép quyển sách lại, đi đến nơi truyền ra vang động. Bên cửa sổ đậu một con cú trắng, đang vênh vang đắc ý nhảy tới nhảy lui, gây ra động tĩnh thật lớn. Y đưa tay ra để nó nhảy lên, thuận tiện vuốt

ve lông chim trên người nó một lúc. Cục lông xấu tính này được y sờ đến nheo mắt lại, tựa như thoải mái đến cực điểm, trong yết hầu phát ra một tràng cú cu.

“Người trở lại trước nói với hần, ta sẽ về ngay, hần không cần lo lắng.”

Đã hơn nửa năm kể từ lúc y trở về từ tuyết nguyên, hầu hết thương tích trên người đã gần như lành lặn.

Sau khi y có thể xuống giường, Diệp Phong Thành không tiếp tục hạn chế đi lại của y, thế nhưng chỉ cần y rời đi hơi lâu, hần sẽ xác định an nguy của y như thế này. Mới đầu y có phần chưa quen, nhưng sau đó cũng dần dần quen được người đặt ở trong lòng như vậy.

Dù có một cái gì đó không nói rõ, trong đầu y cũng minh bạch giống như gương sáng.

Cú tuyết thông minh như người nghe y nói, dường như không tin mà vỗ cánh, làm bộ muốn mổ ngón tay của y.

“Thật, ta chỉ hơi quên xem thời gian, rất nhanh sẽ trở về.”

Cánh tay y vừa nhấc lên, cú tuyết liền thừa cơ bay vào trong hoàng hôn ấm áp.

Ngắm mây mây trôi xa, nhìn chim chim bay mất.

Lúc Diệp Duy Viễn trở lại từ bên ngoài, mặt trời đã lặn, màn đêm bao phủ nguyên một vùng trời, từ đằng xa có thể nhìn thấy một chút ánh lửa đèn lồng phiêu diêu bất định trong tay y. Đến dưới lầu, y ngẩng đầu nhìn lên, thấy bên khung cửa sổ quen thuộc kia không có bóng người, trong lòng bỗng dưng có chút mất mát.

Không biết là vô tình hay cố ý, sau khi trở lại y vẫn cùng Diệp Phong Thành ở trong lầu Cấp Vân, ngày đêm cùng ăn cùng ngủ với người kia, còn chỗ ở trong quá khứ không có ai nhắc đến, tựa như bị lãng quên. Y không nói được rốt cuộc chính mình có muốn trở lại nơi vắng vẻ kia không. Chỉ có thể khẳng định được là, y càng thích như bây giờ hơn.

Trong phòng, Diệp Phong Thành đang ngắm nhìn một thanh trường kiếm dưới ánh đèn, khi y đi vào cũng không ngẩng đầu lên, hiển nhiên cực kỳ tập trung.

Thanh kiếm kia trong suốt, sương giá chảy vòng quanh thân, dù đứng ở cửa vẫn có thể cảm nhận được hàn khí u lạnh. Y nhận ra đây là bội kiếm ngày xưa của Diệp Phong Thành, sau khi hần không thể tập kiếm thì đã bị cất vào hộp, niêm phong trong kiếm các.

Bây giờ huyết chú trên người Diệp Phong Thành đã được giải, loại trừ bất thường bên trong đan điền, linh khí tự nhiên có thể tích lũy thành đan, cùng với việc trải qua điều trị của Vân Ngụy Dịch, đây cũng là thời điểm để đưa thanh kiếm này ra khỏi chốn u ám không thấy mặt trời, trở lại trong tay chủ nhân ban đầu.

“Người đã về.”

Chờ Diệp Duy Viễn đến gần, nhận ra sự có mặt của y, Diệp Phong Thành mới đưa kiếm về trong vỏ, đặt nó qua một bên.

“Ta muốn nhìn thấy dáng vẻ cầm kiếm của ngươi.” Diệp Duy Viễn ngồi vào trên giường, “Từ rất lâu về trước, ngươi giỏi hơn ta rất nhiều.”

Y nhắc đến lần duy nhất bọn họ giao thủ. Lần đó y không thể chống đỡ được ba mươi chiêu trong tay Diệp Phong Thành, vì thế liền thua trận, có thể nói là thất bại thảm bại. Sau đó y muốn rửa nhục, nhưng Diệp Phong Thành đã không còn luyện kiếm, chuyện này trở thành mụn nhọt lớn không nhỏ trong lòng y.

“Bây giờ không phải,” Diệp Phong Thành lắc đầu, ôn ngôn nhỏ nhẹ, “Ta nhìn nó, liền nhớ đến những năm tháng bị bỏ lỡ.”

Dù là bọn họ, hay là thanh kiếm này, đều bị bỏ lỡ quá lâu.

Thế nhưng năm tháng lại tuyết đối không đợi người.

Nếu như đặt trên người phạm phu tục tử, chỉ sợ là đã gần đất xa trời, sương tuyết đầy đầu.

“Người đang sợ cái gì? Vẫn không tính là quá muộn.”

“Ta không có sợ sệt, chỉ là đang suy nghĩ chuyện sau này.”

Vật như kiếm, một khi đã buông xuống một lần, nếu muốn cầm lên lại, thì gian khổ không khác nào lần đầu tập kiếm.

Khoé môi Diệp Duy Viễn cong lên một điểm, xuyên qua thần thái trong mắt hắn, có chút bóng dáng hăng hái, “Ta có thể làm đối thủ của ngươi. Tuy rằng trước đây ngươi hơn ta một bậc, thế nhưng lần này sẽ không biết trước được kết quả.”

“Vậy thì làm phiền ngươi.”

Nói xong, Diệp Phong Thành chỉ bình phong sau cửa nhỏ, “Đi tắm một cái đi, toàn thân hôi mùi mốc meo, không biết muốn ngạt chết ai.”

Sau cửa đã chuẩn bị xong nước ấm từ sớm, trên giá vắt một chiếc áo lót sạch sẽ.

Diệp Duy Viễn cởi xiêm y, tháo cột tóc, để bản thân chìm đắm trong nước, rửa đi một thân đầy mùi mực nát cũ kỹ.

Nước nóng tràn qua cằm, chậm rãi hoà tan hết mệt mỏi chất chứa trong thân thể, tiện thể thức tỉnh cơn buồn ngủ, nhưng y vẫn không nhận được nhắm hai mắt lại, để ý thức lơ lửng trong bóng tối vô biên.

Qua một lúc lâu, Diệp Phong Thành ở ngoài gõ cửa, nhắc nhở y đừng nên tắm lâu, y mới chợt bừng tỉnh, đứng lên khỏi nước, lau khô cơ thể rồi thay đồ mới, trở lại phòng ngủ sáng sủa.

“Suýt chút nữa ngủ mất.”

Y ngồi xuống đầu giường, mái tóc ướt sũng còn đang nhỏ nước, “May mà ngươi đánh thức ta.”

Có khi y cũng sẽ tò mò, tại sao đối với những chuyện về y, Diệp Phong Thành lại biết nhiều như vậy.

Có lẽ là hắn thật sự không có một khắc nào không ngừng nhìn y, mãi đến khi in dấu y vào trong lòng.

Diệp Phong Thành không nói gì, chỉ kéo y lại gần.

Trong nửa năm gần gũi này, y đã quen rất nhiều thứ. Ví dụ như được người này hôn môi, thật sâu, gần như không muốn người ta thở nổi.

“Ngươi rốt cuộc để ý cái gì?”

Thế nhưng vào một khắc khi Diệp Phong Thành mở vạt áo trước cửa y, y lại đè giữ trên mu bàn tay của hắn.

Diệp Phong Thành dừng lại nhìn y, trong ánh mắt không có tức giận hoặc thất vọng, chỉ đang tìm kiếm một đáp án, “Ngươi cảm thấy như vậy bất thường sao?” Hơi thở của hắn lướt trên gò má của Diệp Duy Viễn, mang theo một chút hương thuốc đắng, “Hay là ngươi không muốn?”

Diệp Duy Viễn rũ ánh mắt, “Không phải, ta đương nhiên muốn, chỉ là...”

“Chỉ là?”

Chỉ là dù sao y cũng là ma vật, người giao hợp cùng ma vật sẽ khó tránh khỏi bị ma khí ăn mòn.

Y đã sớm nhập ma, chuyện này vốn không coi là gì, nhưng y không nỡ kéo người trong lòng mình vào vực sâu.

“Ngươi cùng ta...”

Y giữ bả vai Diệp Phong Thành, kề trán mình vào trán hắn, “Ngươi cùng ta... Ta không muốn đem những thứ không tốt cho ngươi, người hiểu chưa?”

Giây phút hai đôi mắt giao nhau, y lập tức biết Diệp Phong Thành hiểu rõ y đang nói cái gì.

Nhưng ngay sau đó, y liền bị người ôm vào lòng.

“Ta không để ý, thì ngươi để ý làm gì?”

Trên người Diệp Phong Thành còn mang theo hơi kiêu lạnh lạnh, Diệp Duy Viễn bị ôm chặt không thoát được, chỉ có thể xụi lơ trong lòng ngực của hắn.

“... Chỉ cần là người, cho dù bị mang vào ma đạo một ngàn lần, ta đều vui vẻ chịu đựng.”

“Ta còn sầu lo người không chịu cùng ta.” Hắn dán vào vành tai y mà nói, “Ta nguyện ý, chỉ cần là người.”

Diệp Duy Viễn nghe được, lỗ tai trở nên nóng lên, “Người thật sự... Cổ quái.”

Nào có ai tu luyện chính đạo lại muốn gấp rút nhiếp khí tức của ma vật, còn coi như là chuyện vô cùng tốt đẹp.

“Tuỳ người nghĩ như thế nào, ta thích là được.”

Nến đỏ cháy đến sắp tắt, một giọt nến chảy xuống giống như máu, đông cứng lại giữa đường.

Nhìn từ vị trí của Diệp Duy Viễn, mọi thứ diễm lệ đến mức tựa như hoa xán đèn bạc, kim bôi lỵ ngọc đêm đông phong.

Thời niên thiếu, Diệp Duy Viễn cũng từng nghĩ tới liệu chính mình sẽ cùng ai đó bên nhau một đời.

Y tự nhận mình không phải người đa tình, nhưng mỗi thiếu niên đều không nhận được mà ảo tưởng đêm động phòng của bản thân sẽ là một cảnh tượng tươi đẹp ra sao, dù chỉ trong nháy mắt. Nhưng bất luận thế nào hình ảnh này đều không thể liên tưởng tới Diệp Phong Thành —— Không dám đến gần hắn trước khi nhận rõ tâm ý, sau khi biết rõ lại cố ý quên lãng, đặt nó ở góc tối mịt mờ nhất, ngay cả nhắc đến cũng cảm thấy kinh hoàng.

“Người...”

Y hồi phục tinh thần khỏi cơn hoảng hốt.

Phát hiện y đang thất thần, Diệp Phong Thành nở nụ cười, “Ta cái gì?”

Quần áo mới mặc đã bị người chậm rãi cởi ra, những vết thương đầy rẫy trên người Diệp Duy Viễn bại lộ dưới ánh nến ám muội, mỗi một vết sẹo giống như những đoá hoa nở rồi tàn cuộn lại, thật sự chói mắt. Y có vẻ cảm thấy xấu hổ muộn màng, quay đầu sang chỗ khác, muốn tìm một nơi để trốn đi, nhưng lần thứ hai phát hiện mình bị người giữ chặt, không thể đi đâu.

Ánh mắt chăm chú kia khiến toàn thân y như bị đốt cháy.

“Có cái gì phải né tránh, người nên cảm thấy xấu hổ là ta.”

Đầu lưỡi nóng ướt lướt qua hầu kết, dọc theo xương quai xanh đi một đường xuống dưới, cho đến khi ngậm vào đầu vú.

Răng nanh sắc bén gặm cắn địa phương đáng thương, khiến nó trở nên sưng vù trong chốc lát, trông có vài phần sắc tình.

“A...” Ngón tay của Diệp Duy Viễn quần lấy những sợi tóc dài của người kia, “Diệp Phong Thành, ta có lời muốn hỏi người.”

Chỉ có giờ khắc này, cùng Diệp Phong Thành dây dưa không rõ, y lại sinh ra một chút cảm giác chân thực.

“Ừm?”

Y chậm rãi cởi quần áo trên người Diệp Phong Thành.

Hắn ôm đau quanh năm, da thịt không thấy ánh nắng mặt trời hiện ra trắng bệch, nhưng Diệp Duy Viễn đã từng thể nghiệm qua vô số lần, bên trong thân thể đã từng gây yếu này lại chứa đựng một sức mạnh vô cùng cứng cỏi —— Cũng chính nhờ sức mạnh kiên cường này, đã cứu vãn y từ trong tuyệt vọng.

“Kỳ thực người rất muốn ta chỉ ở đây, không đi đâu hết đúng không?”

Sau sự im lặng ngắn ngủi, Diệp Phong Thành cúi người hôn hai gò má của y, khàn khàn nói, “Ta không muốn.”

Nghe thấy câu trả lời như thế, Diệp Duy Viễn chợt chủ động ưỡn người, bàn tay bao phủ vị trí trái tim của hắn, “Gạt người, người cho rằng ta thật sự không biết sao? Người rõ ràng muốn vô cùng, này, nó cũng nói như vậy.”

Từ quá khứ đến hiện tại, y chỉ cầu nguyện một chuyện, chính là hi vọng Diệp Phong Thành không ốm không đau, một đời trôi chảy.

Ngay lúc này, trái tim hắn đang đập mạnh mẽ dưới bàn tay y.

“Ta biết, nam nhân ích kỷ như ngươi vậy, làm sao có thể cam lòng thả ta ra? Ta chỉ hơi rời đi lâu một chút, ngươi sẽ lo lắng bất an, rõ ràng muốn nhốt ta lại, nhưng vẫn lần lượt để ta ra khỏi tầm mắt của ngươi... Người cho rằng, ta thật sự sẽ sợ sao?”

Diệp Phong Thành không trả lời, chỉ từ từ vuốt ve eo của y.

Bởi vì Diệp Duy Viễn đã nói toạc ra những dự vọng kia trong lòng hắn, không thừa nhận sẽ giống như đang chối cãi.

Dù bên ngoài rộng lượng đến cỡ nào, nhưng con quái vật trong lòng hắn vẫn luôn kêu gào bất mãn.

Những dự vọng đáng sợ kia muốn vĩnh viễn ràng buộc Diệp Duy Viễn ở đây, trở thành của riêng mình hắn, không được đi bất kỳ nơi đâu, không thể cho ai nhìn thấy. Hắn biết đây là bệnh, nhưng vẫn không nhận được suy nghĩ ở trong lòng, tưởng tượng đất trời tăm tối, chỉ có hai người bọn họ.

“Đúng thế thì làm sao? Ta vĩnh viễn sẽ không đối xử với ngươi như vậy...”

Diệp Duy Viễn là người, là người hắn yêu, chứ không phải thứ gì đó lệ thuộc vào hắn.

Hắn chỉ có thể khóa chặt dự vọng vô hình này ở trong lòng, quyết không thể phóng ra hại người...

“Nhưng ta muốn, ta muốn trở thành đồ vật của ngươi, muốn ngươi chiếm giữ toàn bộ thân thể này, muốn ngươi thao ta.”

Diệp Duy Viễn mở tứ chi thon dài, như mời gọi hắn tùy ý đến hái.

Quả thực không nghĩ tới Diệp Duy Viễn sẽ quyến rũ chính mình như vậy, Diệp Phong Thành che nửa bên mặt, trầm thấp bật cười, tiếng cười bởi vì sắc dục nóng bỏng mà khàn khàn đến lợi hại, “Ta xem như nhìn ra, ngươi sợ ta sẽ không phát điên đúng không? Ta sắp điên rồi, chỉ nhìn thấy ngươi ở trước mặt ta, ta cũng đã điên mất rồi.”

“Đây là chính ngươi tìm, thả lỏng chút.”

Trong hộp là thuốc mỡ đỏ nhạt vừa chạm vào nhiệt độ cơ thể, liền bị hoà tan thành chất lỏng bán cô đọng.

“Mở chân ra một chút, ngoan.”

Ngón tay của Diệp Phong Thành thăm dò đi vào khai thác.

Thuốc mỡ tan ra thành nước dưới nhiệt độ hừng hực trong nội bích, chảy đầy một tay hắn, mùi thơm vừa ngọt vừa ngấy vương vấn trong mũi. Diệp Phong Thành tựa như không chút nào cố kỵ đây là lần đầu của y, rất nhanh lại cắm ngón tay vào trong, đùa bốn nội bích dần dần trở nên nóng ướt mềm mại.

Hai ngón tay lục lợi quấy nhiễu trong thân thể, môi Diệp Duy Viễn khê hé, còn chưa phát ra chút tiếng rên rỉ nào đã bị người ngậm lấy, chậm rãi gặm cắn.

Giọng mũi ươn a của y đều bị nụ hôn sâu triền miên này ăn gọn, nước bọt không thể nuốt xuống chảy dọc theo khoe miệng.

Tình thoại dây dưa như tơ, cho dù bịt kín hai lỗ tai cũng sẽ nghe thấy.

Thật vất vả mới có chút không gian thở dốc, y kề sát vào môi Diệp Phong Thành, nhẹ giọng nỉ non, “Thao ta.”

Không biết là vì bên trong thuốc mỡ kia có trộn lẫn thôi tình dược, hay là bởi vì cảm xúc trong tâm, Diệp Duy Viễn chỉ thấy mình sắp bị thiêu đốt đến không còn, quả thực một giây cũng không thể chờ đợi, bức thiết muốn vật gì thô bạo hơn nữa đến thoả mãn dục vọng đáng sợ này.

Y cùng ma vật trong cơ thể tựa như không chiếm được thoả mãn, gào thét nơi đáy lòng.

Sau khi nghe rõ y nói cái gì, Diệp Phong Thành sửng sốt trong giây lát, lập tức rút ngón tay ra.

“Dâm dăng.”

“Ha, người không thích ta như vậy sao...”

Trong nháy mắt bị dương vật thô dài xuyên qua, lưng y cong lên rồi hạ xuống, ngoại trừ tiếng thở dốc khàn khàn, còn lại không thể phát sinh ra bất kỳ âm thanh nào khác.

“Ừm, ta thích muốn chết.”

Diệp Duy Viễn bị dâm nói không ra lời, chỉ có thể hít sâu một hơi.

Thế nhưng vẫn chưa đủ, chỉ bị cắm sâu vào như vậy vẫn chưa đủ, y muốn nhiều hơn nữa.

Nhận thấy nội bích đang liều mạng rút chính mình, Diệp Phong Thành không tiếp tục chờ đợi y làm tốt cái gọi là chuẩn bị, liền hơi lui ra một điểm, rồi lại thúc vào.

Diệp Duy Viễn không ngờ tới, kinh ngạc thở hổn hển, nhưng nhiều hơn là tiếng thở dài.

Càng thô bạo, càng có thể thoả mãn dục vọng bạo ngược này. Vật cứng nóng rực chạm đến một chỗ nào đó, cả người y chợt mềm nhũn, ngay cả ngón chân cũng cong lên. Không bao lâu sau, y cảm giác bản thân không thể chịu đựng được vui sướng đáng sợ nọ, muốn chạy trốn nhưng bị kiềm chế tại chỗ, lần lượt tiếp nhận xâm phạm của đối phương, bị nhiễm lấy mùi vị của đối phương.

Mỡ hoà trộn với dịch thể, lần lượt bị mang vào mang ra, làm cho nửa người dưới đang liên kết của bọn họ trở nên lộn xộn.

“Người trốn không thoát đâu.”

Diệp Phong Thành nói bên tai y, động tác dưới thân không chút nào hạ thủ lưu tình.

Y không nói được thành lời hoàn chỉnh, chỉ có thể nức nở cùng rên rỉ đứt quãng.

“Người..... Đừng..... Ha..... Là nơi này..... A!”

Cả phòng đều là tiếng nước trơn ướt, Diệp Duy Viễn vịn bờ vai của hắn, như một con thuyền xóc nảy giữa làn sóng nhấp nhô cao thấp.

Quả thực giống như muốn ngất đi.

Y nửa trợn tròn mắt ngơ như vậy, nhưng cảm thấy dục hoả cháy càng mạnh hơn.

Hoàn toàn không giống với nghiệp hoả của địa ngục thâm sâu.

Sau nửa đêm, thời khắc hướng mặt xuống giường mà bị xâm phạm từ phía sau, Diệp Duy Viễn gần như không thể giữ vững thân thể, chỉ có thể dựa vào Diệp Phong Thành ôm eo của y, thay y ổn định trọng tâm, mới không đến mức trực tiếp ngã xuống.

“Người thật sự... Điên rồi.”

Khoái cảm làm cả người y tê dại, đầu ngón tay trở nên chậm chạp, một tiếng cấn răng nghiến lợi cũng nghe như đang cầu hoan.

Theo mỗi lần rút ra của vật cứng, dịch thể còn lưu lại của tính sự lúc trước sẽ bị mang ra khỏi nơi sâu trong thân thể, chảy xuống dọc theo đùi.

“Ta đã sớm nói với người, ta muốn làm như vậy đến sắp phát điên, người còn khiêu khích ta.”

Ngoài miệng y nói người điên rồi, nhưng nơi kia vẫn ngoan ngoan cấn chặt thứ cứng rắn như sắt nọ.

“Thoải mái sao?”

Người kia dán vào sau gáy của y, nhỏ vụn hôn lên da thịt mẫn cảm sau vành tai y.

“Ta như thế này, người thích không?”

Diệp Duy Viễn bị làm đến mơ mơ màng màng, mới đầu Diệp Phong Thành hỏi cái gì cũng không kịp phản ứng, chỉ theo quán tính gật đầu coi như khẳng định.

“À?”

Không thoả mãn với câu trả lời này, Diệp Phong Thành lại một lần nữa đâm vào, nhưng không chịu tiếp tục động tác.

“Thích... Thích.”

Cuối cùng khi y khóc lên cùng thở hổn hển mà đáp như vậy, người kia mới rút cuộc buông tha cho y.

Y chưa bao giờ nghĩ tới Diệp Phong Thành trên giường sẽ là dáng vẻ như thế, quả thực càng giống một kẻ rơi vào ma đạo hơn y.

Điều này làm y nghĩ đến một cổ sự đã từng đọc qua rất lâu trước đây: Phật Đà hoá thân thành nam tử anh tuấn giao hợp cùng nữ tử nhân gian, cả ngày lẫn đêm không chừng mực giao hoan, sau niềm vui sướng chính là sự hoảng sợ vô tận, cho đến khi hoá thành bạch cốt, triệt để đoạn tuyệt sắc dục.

Giờ khắc này Diệp Phong Thành giống như bạch cốt có da, gắt gao quần quít lấy y, cùng y giao hợp triền miên, hàng đêm không dứt, cho đến khi hút khô nửa điểm tinh khí cuối cùng trong cơ thể, cho đến khi có thể thoả an ủi dục vọng vĩnh viễn không ngừng.

Tưởng tượng như vậy khiến cả người y nóng lên, vô cùng xao động. Y là ma, là ma vật mãi mãi không thể đoạn tuyệt thất tình lục dục, cho đến một khắc thật sự thân cận da thịt cùng người kia, y mới biết được chính mình có bao nhiêu khát khao những thứ dơ bẩn, khát cầu chúng nó lấp đầy mỗi một nơi trống vắng trong thân thể, để chính mình một lần nữa có cảm giác sống sót.

Bỗng nhiên xúc cảm ấm áp lan ra trong thân thể, có phần không thể chứa đựng liền tràn ra ngoài.

Y trợn to hai mắt, nghe thấy hô hấp của người sau lưng dừng lại trong nháy mắt, rồi lập tức ôm y thật chặt, cơ hồ muốn làm cho xương sườn gãy vụn.

Ngón tay linh hoạt bao lấy dương vật cứng rắn của y, tùy tiện vuốt ve hai lần, trong xoang mũi của y chợt phát ra tiếng thút thít nho nhỏ, sau đó không biết kể tiếp xảy ra chuyện gì.

Qua một lúc, y mới biết chính mình lại bắn ra một lần nữa.

Chất lỏng loãng loãng ồ ồ tuôn ra từ trong lỗ nhỏ, dính đầy một tay của Diệp Phong Thành, cho đến khi y thật vất vả hồi phục tinh thần, rốt cuộc mới xong.

“Sao?”

Y không trả lời, thay đổi một tư thế thoải mái hơn, nằm sổng vai cùng Diệp Phong Thành trên giường.

Hồi tưởng cả đêm nay phát sinh cái gì, quả thực hoang đường vô cùng: Khi còn là thiếu niên, dù thế nào y cũng không tưởng tượng ra nổi sẽ có một ngày mình lại cùng huynh trưởng chung huyết thống dâm loạn như vậy. Thế nhưng y không cảm thấy hối hận, trái lại như hơi trút được gánh nặng.

Y có thể cảm nhận rõ ràng, trong khí tức của Diệp Phong Thành mang theo một tia ma khí không dễ dàng nhận ra, cũng là khí tức thuộc về y.

Kéo người kia vào trong vực sâu cùng mình, y chẳng những không lo sợ, còn có chút vui mừng nhảy nhót.

“Người...”

“Ta nói, ta là của người.”

Diệp Phong Thành nghiêng người hôn khoé môi của y, “Chỉ một chút đánh đổi như thế để cho ta chiếm được người, ta rất thoả mãn.”

Chất lỏng ướt dính chảy dọc ra khỏi hậu huyết không kịp khép, rất không thoải mái.

“Ta... Tuyet đối sẽ không có lần thứ hai không nói tiếng nào lại biến mất.”

Lúc trước sau khi y rời khỏi thành Vãn Nhật, Diệp Phong Thành tỉnh lại từ trong hôn mê, đã có tâm thái nào để đối mặt với hết thảy?

Diệp Phong Thành không hề trả lời, chỉ càng dùng thêm sức nắm chặt tay y.

Mười ngón tay nắm lấy nhau, cho dù biến thành bạch cốt cũng phân không ra ta và người.

Hoàn phiên ngoại: Bạch cốt ca.

25. Chương 25: Phiên Ngoại: Phù Sinh Lý

Biên tập: Mr.Downer

Chùa cổ Giang Ân tọa lạc kín đáo giữa núi rừng, có gần hơn bảy trăm năm lịch sử.

Linh Ân đại sư đảm nhiệm chức vụ trụ trì đến nay đã khoảng hơn một trăm ba mươi năm, chưa bao giờ tự cao tự đại cự tuyệt những người tới cầu giúp đỡ ở ngoài cửa. Thôn dân lân cận ít hay nhiều gì đều đã từng nhận ân huệ của đại sư, nên có thể nói cũng kính yêu rất nhiều đối với đệ tử của ông.

Khác với tiền viện ồn ào náo nhiệt, khách hành hương nối liền không dứt, hậu viện sinh hoạt hằng ngày của trụ trì cùng đệ tử tĩnh lặng hơn rất nhiều.

Những cây sa la trong sân được trồng từ lúc chùa mới thành lập, bây giờ đã lớn thành những cây đại thụ thô ráp cao ngút trời, cản gió ngăn mưa cho con người. Gió nhẹ thổi qua, cành lá sum xuê nhẹ nhàng lay động, vang lên xào xạc, tựa như sau một cơn mưa.

Hướng vào trong một ít, từ sương phòng truyền đến tiếng các đệ tử tụng kinh như sóng triều.

Tương phản duy nhất với cảnh sắc u tĩnh này chính là một tiểu sa di mặc áo xám, đang bưng khay trà lão đạo chạy trên hành lang.

Tiểu hài tử luôn lớn nhanh nhưng ngôi chùa lại thanh bần, vì thế một bộ đồ đều được may rộng hơn, cậu nhóc chạy như vậy khiến cho người khác sợ rằng nhóc ta sẽ đâm phải ống quần ngã lăn quay.

Cậu nhóc trực tiếp vọt vào gian nhà dùng để làm nơi tiếp khách cuối hành lang, còn chưa kịp thở hổn hển đã dứt quãng giải thích với vị khách, “Trên đường gặp phải Vô Ngu sư huynh, sư huynh tìm ta nói hai câu nên chậm trễ, mong thí chủ đợi không phiền.”

“Không sao, tiểu sư phụ vất vả rồi.”

Bạch y nhân bị bỏ rơi này giờ vô cùng tốt tính, ôn ngôn mời tiểu sa di ngồi xuống nghỉ ngơi.

“Tên lót của ta là Vô, thí chủ gọi ta Vô Bi là được. À, mời dùng trà.”

Tiểu sa di đưa trà nước trong khay cho hắn, đồng thời không nhịn được dùng dư quang lén lút nhìn vị khách đến bất ngờ này.

Từ lúc nhận được báo thiệp, nhóc đã sinh ra hiếu kỳ thật lớn đối với thành chủ của thành Vãn Nhật trong đồn đại, trước mắt nhìn thấy người thật, càng khó có thể kiềm chế kích động trong lòng. Hắn là người như thế nào, tại sao hắn lại cùng người trẻ tuổi kia đến bãi kiến sư phụ...

Nghĩ loạn một nửa, sức nhớ chuyện quan trọng hơn, cậu nhóc phục hồi tinh thần, có chút sầu lo nhìn Diệp Phong Thành nhấp một ngụm trà trong chén.

Dĩ nhiên không phải nói nhóc hạ độc trong trà: Trà chính là loại thường ngày chùa dùng để đem ra đãi khách, loại trà đại diện bình thường nhất, cây trà được người trong chùa trồng, trước thanh minh hằng năm

bọn họ sẽ hái cây trà trong núi, rồi mang về hong khô xào thành lá trà, toàn bộ quy trình nhóc vô cùng quen thuộc.

Vấn đề nằm ở mùi vị của trà: Trà này được chính tất cả sư huynh đệ công nhận nhạt nhẽo vô vị, nếu chỉ nhạt nhẽo không thì thôi, còn có mấy phần đắng chát. Người ta đồn rằng thành Vấn Nhật phú khả địch quốc, nhờ như không quen uống loại trà thô như thế này... Trong lòng tiểu sa di âm thầm kêu khổ, chỉ hận không thể biết pháp thuật hoá đá thành vàng.

Diệp Phong Thành nhận ra được dáng vẻ đứng ngồi thấp thỏm không yên của tiểu sa di, hơi nghi hoặc hỏi nhóc có phải có chuyện muốn nói.

Tiểu sa di chỉ sợ hấn uống không quen, có hơi lo lắng giải thích, “Thí chủ, trà này là loại trà của sư phụ ta, nếu không hợp khẩu vị của ngài...”

Nhóc đã từng thấy rất nhiều đệ tử của các đại môn phái rõ ràng chán ghét thứ trà này nhưng vẫn miễn cưỡng nuốt xuống. Này còn đỡ, quá đáng nhất là đã từng có một người dốc đổ chén trà, tức giận ầm ỹ nói chùa Giang Ấn không hiểu đạo đãi khách.

“Như vậy cũng rất tốt.”

Nhìn nét mặt Diệp Phong Thành không giống như đang nói dối, tiểu sa di mới âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Diệp Phong Thành biết nhóc để tâm cái gì, cũng không nói nhiều, chỉ uống trà. Trà này quả thực không phải loại trà tốt, nhưng dư vị của nó rất ngọt ngào, còn có một chút hương hoa không dễ phát hiện bên trong, rất thích hợp dùng để giải khát.

“Tiểu sư phụ, năm nay ngài mấy tuổi?”

Chờ người thật sự là một quá trình buồn chán, Diệp Phong Thành bèn nói chuyện với tiểu sa di.

Tiểu sa di lớn lên trông khoẻ mạnh kháu khỉnh, tướng mạo giống như trời sinh mang ý cười, rất dễ làm cho người ta thấy thích.

“Ta? Đại khái là tám tuổi... A, thực ra ta cũng không rõ lắm.”

“Ừ, chuyện như thế nào?”

Diệp Phong Thành buông chén trà xuống, hỏi nội tình trong đó.

Hài tử trong chùa cơ bản đều là cô nhi, chỉ có số ít được phụ mẫu gửi nuôi ở đây.

“Ta không có đa và nương, phải nói là từ lúc ta có ký ức chưa từng được thấy đa nương của mình.”

Vô Bi đá chân, tựa như đá một hòn đá không tồn tại, buồn rầu nói, “Nghe nói đa nương của ta chết trong phản loạn ở Nam Hề. Sau khi đa nương ta chết rồi, ta được đại nương nhà hàng xóm mang theo, mơ mơ hồ hồ cùng người chạy nạn qua mấy năm, nếu không phải gặp được sư phụ ra ngoài giảng kinh, chỉ sợ ta đã chết đói hoặc chết còng ở ven đường.”

Năm đó, Diệp Lang Thuỷ bố trí tà môn trận pháp ở Nam Hề, dùng khôi lỗi thuật điều khiển lòng người, chỉ cần cuốn thiên hạ vào ngọn lửa chiến tranh lan tràn để chuẩn bị sẵn sàng cho thời khắc bản thân xuất thế, nhưng gã chắc chắn không nghĩ tới hành vi này của mình đã làm cho bao nhiêu người mất đi thân nhân, lưu lạc khắp nơi.

“Diệp thành chủ? Ta còn tưởng Diệp thành chủ có chuyện muốn tới bái phỏng sư phụ ta.”

Tiểu hài tử không giấu được chuyện trong lòng, cảm xúc đến lệ đi mau, nhanh chóng nói ra điều đang quấy nhiễu trong đầu: Diệp Phong Thành theo người khác đến đây, hiện tại người họ đang nói chuyện cùng sư phụ Linh Ấn đại sư của nhóc, để Diệp Phong Thành chờ y ở bên ngoài.

“Người kia là.....?”

“Là đệ đệ của ta, Diệp Duy Viễn, không biết người có từng nghe qua tên y hay không?”

Tiểu sa di chú ý khi hần nhắc đến cái tên này, không còn có vẻ khách sáo xa cách như lúc nói chuyện với mình ban nãy, trong thần thái của hần có chút gì đó không tả rõ được, tựa như bị thương lại vừa như vui mừng.

Lúc trước Diệp Phong Thành mang Diệp Duy Viễn ra khỏi Ma Vực, hần khư khư cố chấp áp chế những lời bất đồng kia, mang y về thành Vãn Nhật dưỡng thương, tuy trong lúc đó hần không quan tâm những chuyện xảy ra bên ngoài nhưng chung quy cũng có nghe thấy: Sự tình sau này đều do Giang Trì Tổ ra mặt giải thích. Không biết nàng làm như thế nào để thuyết phục Hoài Thanh đạo nhân cùng những ai có liên can giữ yên lặng, hết sức chọn lựa những gì nên nói, cho người ngoài bỏ bớt ân oán với Diệp gia cùng giải thích một phần sự thật. Trong lời giải thích của nàng, Diệp Duy Viễn là nằm vùng do Diệp gia cử đi xâm nhập vào Ma Vực, cuối cùng cũng là y đơn thương độc mã đâm chết ma đầu sắp sửa xuất thế, còn đối với chuyện bản thân y nhập ma thì một chữ cũng không hề đề cập tới.

“Y chính là Diệp Duy Viễn?”

Tiểu sa di vỗ bàn đứng lên, suýt chút nữa hất đổ chén trà trước mặt, “Y chính là.... Diệp Duy Viễn kia?”

Nghe thấy âm thanh của cậu nhóc đang run rẩy, Diệp Phong Thành cúi đầu, “Ừ.”

“Diệp thành chủ, cầu xin người để ta được gặp y, nói với y vài câu..... Cầu xin người.....”

“Tại sao người muốn gặp y?”

Biết rõ nhưng vẫn hỏi.

“Vì y là đại ân nhân đã báo thù rửa hận cho đa nường ta, ta cảm hận ma đầu kia, không có ma đầu nọ thì đa nường ta sẽ không phải chết, giết ma đầu này chính là cứu sống thiên thiên vạn vạn hài tử như ta, ta muốn nói lời tạ ơn với y, có được không?”

Đến cuối, trong âm thanh của cậu nhóc mang theo tiếng khóc nức nở.

“...”

Tiểu sa di sợ hần không chịu, quýnh lên khóc nhè, nước mắt nước mũi chảy ra, khuôn mặt trông như mèo con.

Không chịu nổi có người khóc khàn cả giọng, Diệp Phong Thành thở dài, lấy khăn tay lau mặt cho Vô Bi, thuận tiện nhẹ nhàng vỗ lưng cho cậu nhóc để nhóc đừng nức nức, “Ta cho người gặp y là được.”

“Y là người tốt, là ân nhân cứu mạng của ta...”

Nghe trong miệng tiểu sa di nói vậy, Diệp Phong Thành chợt tự lẩm bẩm, “Nếu như y cũng có thể nghĩ như vậy là tốt rồi.”

Lời nói của hần được gió mang đi thật xa, không người nghe thấy.

Trong thiên phòng không nghe thấy tiếng người, chỉ nghe được tiếng đặt cờ lạnh lạnh.

Linh Ẩn đại sư mặc chiếc áo cà sa cũ đã bị bung chỉ một góc, nhưng được giặt đến trắng sạch, vóc người thấp bé gầy guộc, không giống cao tăng đặc đạo trong lời đồn, tựa như một ông lão cao tuổi bình thường, ngồi đối diện với ông là Diệp Duy Viễn một thân mặc đồ đen, càng làm nổi bật lên gương mặt thanh tú tuấn mỹ, như tranh thủy mặc.

Chơi cờ là một chuyện vô cùng hao tâm tổn trí, hai người ngoại trừ đưa tay lấy quân cờ từ trong hộp tre, hầu như ít phát ra tiếng động gì khác.

Cũng không biết qua bao lâu, đôi mày đang nhăn của Diệp Duy Viễn chợt buông lỏng, cầm lấy một quân cờ trắng của đối phương đặt lên bàn cờ, lắc đầu, nhẹ giọng nói, “Tài nghệ của ta không bằng người.”

Đây chính là đặt cờ nhận thua.

Trên bàn cờ, quân đen của Diệp Duy Viễn thoát nhìn đang chiếm ưu thế, nhưng nếu quan sát tỉ mỉ, sẽ phát hiện những điểm mấu chốt của cờ đen đã bị toàn bộ cờ trắng chiếm đoạt, giống như cự thú bị vây nhốt

trong lòng, khắp nơi bị người khổng chế. Diệp Duy Viễn dĩ nhiên cũng nhìn ra được điều này, chần chờ một lúc lâu, càng suy nghĩ kỹ càng cảm thấy phần thắng xa vời, cuối cùng lựa chọn đầu hàng.

“Diệp thí chủ, người không ngại ngàn dặm xa xôi đến bái phỏng lão nạp, chỉ sợ không phải là vì chơi cờ đúng chứ?”

Linh Ẩn không vội vã thu dọn bàn cờ, “Cờ cũng đã chơi rồi, đến lúc nói chuyện chính sự.”

“Vâng, đại sư, ta..... Ta có chuyện muốn thỉnh giáo.”

Vào đêm hôm trước, trong lòng Diệp Duy Viễn tràn ngập thấp thỏm, chỉ sợ ngay khi Linh Ẩn nhìn thấy mặt y lần đầu thì sẽ muốn loại trừ một kẻ được coi là tà ma như y. Nhưng Linh Ẩn không vạch trần thân phận của y, trái lại tiếp đón y như một người bình thường, chơi một ván cờ với y, rồi bây giờ mới để y quyết định nói lên nghi hoặc cùng khủng hoảng dưới đáy lòng mình.

“Tuy khả năng lão nạp có hạn, nhưng nếu có thể bài ưu giải nan vì thí chủ, nhất định biết gì nói vậy.”

“Vâng... Là chuyện giữa ta và ma đầu kia.”

Diệp Duy Viễn kể lại rõ ràng chuyện tình ngày ấy, nói đến lúc y quyết định đồng vu quy tận với Diệp Lang Thuỷ, không để gì phát hiện Linh Ẩn nhử mồi, như là cảm thấy sâu lo vì gì đó.

“Tại sao địa ngục Vô Gian chỉ thu hồn phách của gã?” Tại sao y còn có thể lại được nhìn thấy ánh mặt trời? Nếu nói cho bất kỳ ai nghe những lời này của y, nhất định đều sẽ nhắc lên sóng to gió lớn, nhưng về mặt của Linh Ẩn vẫn bất động, tựa như đây chỉ là một chút chuyện nhỏ nhặt bình thường.

“Nói rõ ràng người tội bất chí thử*.”

*Tội bất chí thử: Phạm tội nhưng không đến nỗi bị trừng phạt nghiêm trọng.

Vừa dứt lời, Diệp Duy Viễn nhìn ông chăm chăm, giống như đang phân biệt ông rốt cuộc là đang an ủi mình hay là thật sự nghĩ như vậy.

“... Tội bất chí thử.” Y đột nhiên nổi điên, quét hết quân cờ trên bàn xuống đất, “Người nói ta tội bất chí thử, thật sao?”

Cờ trắng cờ đen văng ra thật xa, lạch cạch rơi trên nền gạch đá, tựa như mưa rào gió lớn đầu hạ, có vài viên cờ lăn đến chỗ bụi cây sum sê trong đình viện, chỉ sợ sau đó phải tốn công mới có thể tìm thấy.

Trong giọng nói của y run rẩy lẫn khàn khàn, “Đại sư, chẳng lẽ người cũng tin lời giải thích của tiểu thư Giang gia?”

“Lời giải thích nào?” Linh Ẩn giương mắt nhìn y, “Người xuất gia không biết nói dối. Ta biết người đã nhập ma, cũng biết trong lòng người có ưu sầu sợ hãi, nếu còn cái gì không biết, xin mời Diệp thí chủ cho hay.”

Bị hỏi ngược lại như vậy, ngay cả một chữ Diệp Duy Viễn cũng không thốt được thành lời.

Giang Trì Tổ nói y giống như một vị anh hùng dũng cảm, vì thiên hạ muôn dân, vì công đạo đại nghĩa, quyết định liều chết ám sát Diệp Lang Thuỷ.

Chỉ trong lòng y biết, tư dục của y còn nặng nề hơn bất kỳ ai khác, y chỉ muốn Diệp Phong Thành bình an không lo, những người còn lại đều chỉ là tiện tay.

“Ta đã giết không đếm được bao nhiêu người, dường như không khác gì ma vật đã chết kia.”

Vài năm nay, y sống trong áy náy cùng chuộc tội, nhưng càng muốn chuộc tội, thì càng biết nghiệp chướng ngày xưa của mình nặng nề.

Dù nói tha thứ cùng khoan dung mấy lần, nhưng y và Tư Đồ đã không thể trở lại giao tình tốt đẹp lúc trước, còn những người khác...

Y nhìn chăm chăm bàn tay mình. Đây là hai bàn tay rất đẹp, ngón tay thon dài, khớp xương cân xứng, bên cạnh lòng bàn tay cùng ngón tay có vết chai, thế nhưng trong mắt y, trên đầu ngón tay đều là tầng tầng vết máu dơ bẩn rửa không sạch, vô cùng chướng mắt.

“Diệp thí chủ, người nói giết người là tội nghiệt, vậy thì cứu người là gì?”

“Cứu người là..... Công đức.”

Một câu nói ngắn gọn, nhưng Diệp Duy Viễn nói ra cực kỳ khó khăn.

“Người phạm vào sát nghiệt, là tội nhân, nhưng người cũng cứu người trong thiên hạ, tích ngàn vạn công đức, như vậy phải tính như thế nào?”

“Ta..... Tính không ra.”

Công tội bù trừ? Y tuyệt đối không thể nói ra được lời như vậy.

“Người tính không ra, lẽ trời có thể tính ra sao? Tuổi thọ của người chưa hết, thì cứ sống tiếp, về phần trong quãng đời còn lại làm những gì, chuộc tội cũng tốt, lún sâu cũng được, đều là chuyện của người.”

“Ta.....” Y không phải chưa từng cân nhắc tới tự sát, thế nhưng y sợ hãi cái chết.

Sau khi tự mình trải nghiệm qua chết chóc khủng bố, y sợ hãi địa phương không có tất cả tri giác ngoại trừ đau khổ kia.

“Người có từng nghĩ qua hay không, người nói đạo Lang Thủy là khắc tinh của tất cả tai hoạ, vậy tại sao người còn sống?” Khoé mắt của lão hoà thượng hiện lên những nếp nhăn sâu như đao khắc, bên trong tràn đầy chua xót, “Chỉ sợ là nó biết rõ nhân tính của người chưa mất đi.”

“Diệp thí chủ, lão nạp kể cho người nghe một cổ sự, thế nào?”

“Mời đại sư nói.”

Linh Ẩn uống một hơi cạn sạch nước trà trong chén, thẩm giọng một cái rồi mới bắt đầu kể: “Có một nam tử sống một mình trong núi, ngày nọ hắn được thần tiên báo mộng, tỉnh lại biết được lũ bất ngờ sắp tới, vội vã chạy đi báo tin cho thôn làng dưới chân núi. Trên đường đi, hắn nghe thấy trong rừng có tiếng người, đến gần xem, hoá ra là một vị phu nhân bị thương nặng. Đối mặt với sự cầu cứu của phu nhân, hắn lo âu trong lòng: Nếu làm như không thấy, phu nhân này chắc chắn sẽ chết không thể nghi ngờ, nhưng nếu cứu nàng, thời gian sẽ bị trì hoãn, cơn lũ bất ngờ sẽ nhấn chìm thôn làng dưới chân núi. Đối người thành nam tử này, người sẽ lựa chọn như thế nào?”

Thấy chết mà không cứu không khác nào giết người, nhưng cứu nàng sẽ giết chết cả một thôn trang.

“Ta.....”

Diệp Duy Viễn trầm ngâm một lúc lâu, rồi mới do dự mở miệng.

Nhưng chỉ vừa định nói, Linh Ẩn đã cắt ngang y, “Diệp thí chủ, lão nạp cũng không phải thật sự muốn biết đáp án, chỉ là muốn nói cho người hiểu rằng rất nhiều chuyện trên thế gian này nào có đúng hoặc sai, công đức tội nghiệt cũng đều chỉ là một ý niệm, người lại chọn con đường bế tắc thì cái gì cũng sẽ không có một kết luận.”

Ông chỉ ra bên ngoài, “Đồ đệ nhỏ nhất của lão nạp là được nhặt về vào một lần ra ngoài vào mấy năm trước. Lão nạp vẫn còn nhớ cảnh tượng lần đầu thấy thằng bé. Khi đó nó gầy gò đến mức giống như một con khỉ con, bế nó chỉ toàn cảm thấy xương, thằng bé cầm lấy lương khô liền nhét hết vào trong miệng, ngay cả ngâm mềm để ăn cũng không biết. Sau khi mang nó về chùa, sư huynh của nó thường tìm ta kể khổ, nói đứa nhỏ này thật sự phiền phức.”

Bản thân Vô Ngu phụ trách chăm sóc đứa trẻ lang thang này cũng là một thiếu niên choai choai, hai cậu nhóc huyền não với ông vài năm, đến nỗi ông không được thanh tịnh.

“Đại sư?”

Không biết hoà thượng Linh Ẩn tại sao lại nói điều này, Diệp Duy Viễn hoang mang quay đầu đi.

Lão hoà thượng vuốt chòm râu dưới, “Nếu người đã nghĩ thông suốt thì nên đi gặp tiểu đồ đệ của ta —— Thằng bé là một trong số ít người sống sót trong chiến loạn ở Nam Hề năm đó, cũng là một trong vô số người người đã cứu. Giữa các người có thiện duyên, gặp mặt chung quy không có chỗ nào xấu.”

Mãi đến khi chuông chiều vang lên, Diệp Duy Viễn vẫn chưa trở về.

Diệp Phong Thành bỏ lại tiểu sa di ngủ gật trong phòng, bản thân đi ra hành lang bên ngoài chờ.

Dù hương khói có hưng vượng như thế nào, sinh hoạt trong chùa vẫn lấy thanh bần làm chủ. Ngẫu nhiên có vài tăng nhân ra đồng làm lụng trở về gánh cuốc đi ngang qua, bóng hình trở nên càng đậm trong sắc vàng của ánh chiều tà, cho đến khi không thấy rõ ngũ quan.

Khói bếp của thôn trang cách đây không xa bốc lên trời, bị làn gió nhẹ thổi tan trong phút chốc.

Tiếp đó, nắng chiều dần dần ảm đạm, lộ ra thanh quang của những vì sao, hắn mới nhìn thấy bóng người quen thuộc ở cuối tầm mắt.

Diệp Duy Viễn đến gần, trên mặt mang theo mấy phần áy náy, “Đợi ta rất lâu sao?”

Y một người tĩnh tâm trong thiền phòng, sau khi hồi thần thì đã là hoàng hôn, vội vàng nói lời từ biệt với hoà thượng Linh Ẩn, đi tìm Diệp Phong Thành đang chờ ở bên ngoài, sợ hắn không đợi được.

“Cũng không phải rất lâu, ngắn hơn nhiều so với dự đoán ban đầu của ta.”

Một tay Diệp Phong Thành đặt trên vai y, ra hiệu y không nên để tâm đến những chuyện nhỏ nhặt như thế này.

Nút thắt của tâm ma không dễ gì cởi bỏ, hắn đã biết ngay từ đầu, cho nên dù lâu đến cỡ nào hắn vẫn sẽ chờ đợi y.

“Đã hỏi xong hết?”

“Ừ, gần như vậy.”

Diệp Duy Viễn không nói y đã hỏi Linh Ẩn những gì, Diệp Phong Thành cũng không hỏi.

Xét đến cùng vẫn là chút chuyện cũ bọn họ đều biết năm xưa, qua năm tháng tích tụ thành tâm ma.

“Một buổi chiều này ngươi đã làm gì để giết thời gian?”

“Hàn huyền hai câu với tiểu sư phụ đưa trà. Thằng bé nói muốn gặp ngươi, muốn nói lời cảm tạ với ngươi, ta không cho còn khóc, tựa như mèo con.” Diệp Phong Thành vừa nói, vừa dắt y vào phòng, “Tiểu sư phụ, xem ai tới đây.”

Tiếng đẩy cửa kinh động đến tiểu sa di đang ngủ gục ở trên bàn, cậu nhóc như bị lửa đốt cháy mông, vồ trán ngồi thẳng người, “Sư huynh ta sai rồi, ta không nên lười biếng...” Nói rồi lắc đầu, cố gắng giả vờ như đang tụng kinh.

Niệm được hai câu, nhóc ta rốt cuộc phát hiện tình huống không đúng, người đến không phải là sư huynh ma quỷ vừa thấy đã hãi, mà là khách tới bái phỏng ngày hôm nay, “A di đà phật, Diệp thành chủ, để ngài chê cười rồi.” Cậu nhóc ngượng ngùng thay đổi tầm mắt, nhìn thấy Diệp Duy Viễn, “Đây là.....?”

“Lúc trước ngươi mít ứt muốn gặp y, bây giờ lại không nhận ra?”

Lời này vừa nói ra, tiểu sa di nhất thời không nhìn Diệp Phong Thành, trong mắt chỉ có hắc y Diệp Duy Viễn. Cậu nhóc nhìn y chằm chằm, như hoài nghi mình đang nằm mơ, lặng lẽ đưa tay nhéo đùi, người không tỉnh, trái lại đau đến quỵ khóc sùi gào.

“Ngươi... Ngươi đúng là Diệp Duy Viễn kia?”

Tiểu sa di vừa dứt lời, Diệp Duy Viễn còn chưa kịp đáp, một tràng rống giận đã hấp dẫn lực chú ý của bọn họ.

“Vô Bi! Vô Bi, ngươi đi ra đây cho ta!”

Vô Bi vừa nghe liền biết là ai, muốn trốn sau Diệp Duy Viễn, nhưng tăng nhân trẻ tuổi có thân hình to lớn với nước da ngăm đen lại nhanh hơn tiểu sa di một bước, xách lỗ tai của cậu nhóc kéo ra ngoài, “Đưa trà rồi không thấy tắm hơi một buổi chiều, lời ta nói với ngươi đều là gió thoảng bên tai đúng không? Lười biếng như vậy, sao kiếp trước ngươi không đầu thai thành heo hử?”

“Sư huynh ta sai rồi, ta biết sai rồi! Đừng néo lỗ tai ta, đau chết, người nghe ta nói đi!”

Diệp Phong Thành chú ý tới Diệp Duy Viễn bị hai người này chọc cười, gắng gượng không muốn cười ra tiếng.

Nhưng một lát sau, trong mắt y lộ ra mấy phần ưu sầu, tựa như nghĩ tới điều gì đó không vui.

“Người...”

Diệp Phong Thành nhẹ nhàng thở dài một tiếng.

Chuyện quá khứ mãi mãi là vết sẹo không thể xoá bỏ dưới đáy lòng của bọn họ, thậm chí vài năm đầu đọng vào một chút liên đau đến lợi hại.

“Ta không có hâm mộ bọn họ.” Diệp Duy Viễn móc lấy ngón tay hần, lặng lẽ nói, “Như bây giờ cũng rất tốt.”

Hoà thượng Vô Ngu trút hết lửa giận mới nhìn đến huynh đệ Diệp gia ở một bên.

“Thí chủ.....” Ý thức được mình vừa đụng phải khách quý, Vô Ngu liền vội vàng hành lễ, “Thứ lỗi cho tiểu tăng quần áo không nghiêm.”

“Là ta lỗi kéo tiểu sư phụ nói chuyện, đừng trách tiểu sư phụ không tốt.”

“Thí chủ không nên giải vây cho nó, nó...”

Vô Ngu lắc đầu, hiển nhiên không chịu tin Vô Bi không có lười biếng.

“Thằng bé tựa hồ có lời muốn nói với A Viễn nhà ta, xin sư phụ châm chước một chút.”

Lúc nói đến mấy chữ “A Viễn nhà ta”, Diệp Phong Thành nhấn rõ từng chữ, thân mật đến mức căn bản không giống xưng hô giữa huynh đệ ruột bình thường.

Diệp Duy Viễn phản ứng được hần rốt cuộc đang nói cái gì, một chút hồng hào nổi lên trên khắp gò má, bởi vì sắc trời đã tối nên không bị những người còn lại phát hiện điểm bất thường, “Người...” Người đứng là diên mà, cũng không nhìn xem đến tột cùng chúng ta đang ở nơi nào.

“Không nên trì hoãn.”

Nếu Diệp Phong Thành đã lên tiếng, Vô Ngu dù có bực mình như thế nào đi nữa cũng phải ghi sổ, buông tay để Vô Bi nhào về phía Diệp Duy Viễn.

Tiểu hài tử không có chừng mực, nếu không có một luồng sức mặt không tên ngăn cản, chỉ sợ là đã trực tiếp va vào Diệp Duy Viễn.

Y ngồi xổm xuống, để tầm mắt của chính mình ngang hàng với tiểu sa di.

“Người muốn nói với ta cái gì?”

“Cảm tạ người đã giết ma đầu kia, báo thù cho linh hồn trên trời của đa nương ta.” Vô Bi hít sâu một hơi, nỗ lực ra dáng vẻ nghiêm túc, đáng tiếc cậu nhóc có phúc khí như vậy chỉ khiến người cảm thấy buồn cười, “Diệp thí chủ, người là người tốt, sẽ nhận được nhiều báo đáp.”

“Báo thù cho người sao.....” Diệp Duy Viễn dùng giọng điệu bình thản hỏi lại, “Người biết điểm cuối của cừu hận là cái gì không?”

“Là hư vô.”

Không chờ tiểu sa di trả lời, y đã nói ra đáp án trước.

Y đưa tay, ôm chầm thân thể ấm áp của tiểu sa di, để cậu nhóc gần mình hơn một chút.

“Người nói ta là người tốt. Dù như vậy, cũng tính là người tốt sao?”

Tuy tiểu sa di tu hành ít ỏi, nhưng ngay trong nháy mắt chạm vào thân thể của y, nhóc liền nhận ra được khí tức quanh quẩn quanh người y là ma khí rõ ràng bất đồng với mình —— Cho dù chúng được thứ gì đó áp chế, nhưng cũng có thể ngửi được khí tức huyết tinh tàn nhẫn thấm đẫm cốt tuỷ.

Vô Bi xưa nay cũng không phải người cơ trí, suy nghĩ xoay chuyển không nhanh, phản ứng đầu tiên khi gặp chuyện chính là kêu “Sư huynh cứu ta”, nhưng vào đúng lúc này, trực giác của nhóc nói cho nhóc biết, nếu như nhóc phản bác hoặc lùi bước, người này sẽ bị huỷ mất.

Trong dư quang, ánh mắt sắc lạnh của Diệp Phong Thành vẫn rơi trên người tiểu sa di, nếu như nhóc nói sai một chữ thì sẽ ngay lập tức ra tay ngăn cách nhóc cùng y. Vô Bi khẩn trương đến độ trong lòng bàn tay và trên trán đổ ra một lớp mồ hôi dày, nhiều lần muốn mở miệng rồi lại im.

“Cho dù là như vậy thì điều đó vẫn đúng, người là người tốt.” Như sợ Diệp Duy Viễn không tin, nhóc thề son sắt bổ sung thêm, “Người tốt khác người xấu ở tâm, tâm tính người thiện lương, ta không sợ người.”

Tiểu hoà thượng bụ bẫm đưa tay sờ gò má của y, thấy tay đầy nước mắt liền nhất thời hoảng hồn, sợ mình sẽ bị Diệp Phong Thành ở bên cạnh nhớ kỹ mặt —— Cậu nhóc đã sớm nhìn ra Diệp thành chủ vô cùng coi trọng người đệ đệ này.

“Diệp thí chủ, ta nói sai sao?”

Diệp Phong Thành sờ đầu nhóc, “Người không sai, chỉ là những người khác đều không nghĩ được giống như người, y bao giờ cũng nhớ kỹ những lời nói không tốt kia.”

“Giao y cho ta, người cùng sư huynh của người nên trở về thôi.” Dắt Diệp Duy Viễn đến phía sau mình, Diệp Phong Thành dường như ghé vào lỗ tai y mà nhỏ giọng nói gì đó, rồi quay đầu nói với tiểu sa di, “Tiểu sư phụ, mặt ngọc này tặng cho người. Nếu sau này người có thể duy trì tâm hồn ngay thẳng chân thật, nhất định sẽ thành người tài.”

Mặt ngọc thanh bích trong suốt cứ như vậy được đeo trên cổ của Vô Bi, Diệp Phong Thành quay đầu nói với Vô Ngu đang không biết xảy ra chuyện gì, “Cho sư phụ thêm phiền phức, không tiện quấy rầy nhiều hơn nữa, làm phiền thay huynh đệ chúng ta nói lời từ biệt với sư phụ của người.”

“Được... Được, thí chủ lên đường bình an.”

Vô Ngu nắm tay Vô Bi còn đang lưu luyến không rời trở về hướng có ánh đèn sáng trưng, đi được hai bước, dường như ý thức được cái gì nên quay đầu nhìn.

Vị trí huynh đệ Diệp gia vừa đứng lúc này đã không thấy bóng người, chỉ có làn gió xanh chậm rãi lướt lơ không dứt.

Đêm đã khuya, trên sông có một chiếc thuyền hoa tinh xảo dập dềnh theo sóng lớn không mục đích tiến về hướng hạ lưu.

Diệp Phong Thành dựa vào nhụyển tháp bên cửa sổ, uống rượu một mình cùng ánh đèn bạc sắp tắt, trong thần thái còn mơ hồ ngưng đọng mấy phần ưu sầu.

Trong nửa cuộc đời trước đây của mình, Diệp Phong Thành không được chạm vào thứ hại thân như rượu dù chỉ là một chút. Khi đó, hấn tràn ngập đau khổ không biết nói cùng ai, lại không thể mượn ngoại vật tiêu sầu, dần dần liền dưỡng thành thói quen tích tụ phiền muộn trong lòng.

Nhận thấy động tĩnh quanh người, hấn ngẩng đầu nhìn, hoá ra là Diệp Duy Viễn đi ra từ bên trong.

“Có muốn uống một chút không?”

Không đợi Diệp Duy Viễn trả lời, Diệp Phong Thành đã đưa bầu rượu cho y.

Diệp Duy Viễn nhận lấy uống một hớp lớn, nhất thời bị sặc khiến hai gò má đỏ bừng, hơn nửa ngày vẫn chưa hết.

Rượu là rượu Thiêu Dao Tử bình thường, có thể dùng để thấp đèn, nhưng đối với một người lâu không uống rượu mạnh như y mà nói, không khác nào nuốt phải một ngọn lửa lưu động, thiêu cháy từ cuống họng cho đến trong tâm, vừa nóng vừa bỏng.

Chờ cho đến khi thích ứng, y lại uống một hớp. Lần này y không còn thất thố.

“Người hài lòng chưa?”

Trả bầu rượu lại cho Diệp Phong Thành, y lau khoé miệng khàn tiếng hỏi, “Như vậy được rồi chứ?”

“Ta? Ta hài lòng cái gì?” Diệp Phong Thành lắc lắc bầu rượu, bên trong không còn lại bao nhiêu, “Ta hài lòng hay không rất quan trọng sao? A Viễn, ta căn bản không quan tâm những thứ này, người ta quan tâm chỉ có mình người. Quan tâm duy nhất của ta chỉ có một người là người.”

Hắn kê môi bên mép bầu rượu ẩm ướt, “Chỉ cần người là người của ta, như vậy đã đủ rồi.”

“Người rõ ràng... Đã biết.”

“Ta chỉ biết trong lòng người có chuyện nhưng không muốn nói cho ta biết.”

Diệp Phong Thành để bầu rượu đã hết qua một bên, ngoắc tay ra hiệu Diệp Duy Viễn đến gần thêm một ít.

“Có chuyện gì sao...”

Diệp Duy Viễn vừa mới di chuyển vị trí, trước mắt liền một trận long trời lở đất.

“Người bên gối của chính mình xảy ra chuyện lớn như vậy, làm sao ta có thể không sầu lo?”

Trong mấy năm qua, hắn đã cùng Diệp Duy Viễn đi khắp trời nam biển bắc, nhìn thấy từng thân bằng hảo hữu của những người đã chết trong tay Diệp Duy Viễn lúc trước. Dù là cảm hận hay sỉ nhục, Diệp Duy Viễn đều sẽ nhận lấy, để trong lòng những lời không êm thấm của bất kỳ ai.

“Người say rồi.”

Cả người Diệp Duy Viễn lui về sau một chút, “Một thân đầy mùi rượu, đừng mượn rượu làm càn.”

Dù bị nói như vậy, Diệp Phong Thành cũng chỉ từ trên cao nhìn xuống, quan sát y, chốc lát sau đột nhiên cười lên.

“Không sao.”

Chiếc áo mỏng trên người bị cởi bỏ, dấu hôn lạnh lẽo trên bờ vai trần trụi, Diệp Duy Viễn bỗng nhiên run rẩy một cái.

Nhận ra cả người y cứng ngắc, Diệp Phong Thành cũng không tính dừng lại, chậm rãi mút hôn trên cổ.

Diệp Duy Viễn chống đỡ chưa đến một giây liền mềm nhũn trong vòng tay Diệp Phong Thành, vươn người lên vịn hông của hắn rồi chậm rãi cọ sát thân thể.

Đối với dục vọng của y, người này có thể nói là quen thuộc như trong lòng bàn tay. Không bằng nói rằng chỉ cần là hắn, cho dù chỉ lơ đãng đụng vào, thân thể của y đều sẽ đưa ra phản ứng thành thật nhiệt liệt nhất. Quả thực giống như bị hạ cổ.

Y giơ tay lên che mắt mình, che đi nửa khuôn mặt như muốn lừa mình dối người.

“Nhìn ta, không được trốn.”

Không cho phép, Diệp Phong Thành ôn nhu nhưng cương quyết đẩy bàn tay của y ra, muốn y đối mặt với mình.

Ánh nền ấm đậm rơi vào trong con ngươi của Diệp Phong Thành, khiến y chột nhìn đến mê đắm trong nháy mắt: Một vầng sáng bao bọc cái bóng của y trong ánh mắt hắn, giữa ánh nền chập chờn, tựa như bất cứ lúc nào cũng sẽ vỡ nát.

“Người đang nghĩ cái gì? A Viễn, A Viễn... Đừng rời bỏ ta.”

Chung quy cũng là rượu mạnh, dù có làm bộ không say như thế nào đi nữa, sau khi men rượu tới, trong ánh mắt lẫn nụ cười của Diệp Phong Thành đều lộ ra một tia mê hoặc bình thường khó thể thấy. Bị ánh mắt kia nhìn chăm chú, Diệp Duy Viễn không thể nói rõ giữa hai người, rốt cuộc ai mới là kẻ nhập ma.

Có lẽ trong nhiều lần giao hoan trước đây, y đã sớm kéo người này vào chỗ của mình trong vực sâu.

“Ta là của người, ta sẽ không rời bỏ người...”

Một ngón tay dựng thẳng trên bờ môi y, muốn y đừng nói tiếp.

Cái tay kia một đường đi xuống, bao phủ trên lồng ngực của y, Diệp Phong Thành thay y vén một sợi tóc không nghe lời, nỉ non nói, “Ta vẫn muốn lấp đầy nơi trống rỗng này, thế nhưng... Chỉ một mình ta yêu người là không đủ, người phải yêu chính người. Người không biết ta có bao nhiêu mong muốn người yêu chính mình nhiều thêm một ít, nếu như yêu của người chỉ có bấy nhiêu, thì không yêu ta cũng không sao, không yêu ta cũng không sao, thật sự.”

“Người.....”

Cho dù người không yêu ta như vậy, chỉ cần người có thể yêu thương bản thân thêm một ít, đừng vĩnh viễn đặt mình ở vị trí hèn mọn nhất kia. Diệp Phong Thành chỉ ôn nhu nhìn y chăm chú, không nói ra những lời này.

—— Dù như thế nào, ta đều sẽ yêu người, như mặt trời mãi mãi chiếu sáng rừng cây.

“Ta không làm được...” Không làm được chuyện không yêu người. Còn chưa nói xong, y liền bị dẫn vào trong một nụ hôn sâu dài. Đầu lưỡi linh hoạt đảo qua hàm răng khê hé, vòm trên nhạy cảm, nước bọt không cách nào nuốt xuống tràn ra ngoài. Nhiều lần muốn nghẹt thở, Diệp Phong Thành cũng chỉ hơi buông lỏng trong chốc lát, rồi lại đè y trên nhuyển tháp mà thay đổi góc hôn khác nhau.

Không biết từ lúc nào, ánh đèn cuối cùng cũng biến mất, mặc cho hắc ám lan tràn trong không gian nhỏ hẹp.

Y phục lỏng lẻo mắc trên hông rơi xuống đất, thân thể xích lỏng quần quýt lấy nhau, như được nguyệt quang bao phủ, dát lên một lớp ánh bạc thanh lãnh.

Đợi đến khi bọn họ tách ra, môi Diệp Duy Viễn đã bị mút hôn đến đỏ sưng lên, dưới tia sáng ảm đạm mang theo một chút bóng láng ướt át.

“Ngoan, ta không muốn làm người bị thương.”

“...Ừm.”

Cho tới lúc hần rút cuộc tiến vào thân thể Diệp Duy Viễn, hai người đều mồ hôi đầm đìa, thở hồng hộc.

“Ta sẽ thử yêu chính mình,” Diệp Duy Viễn ôm bờ vai của hần, nhỏ giọng nói, “Thế nhưng ta không làm được.... Không làm được chuyện không yêu người.”

Nghe được câu trả lời của y, Diệp Phong Thành sững sờ trong nháy mắt, lập tức trở nên thô bạo đỉnh lộng đến gần như mất đi lý trí, con người của hần khuếch tán thành một mảnh tối đen mênh mông, bởi vì dục vọng, càng bởi vì một ít thứ gì đó còn lại.

Diệp Duy Viễn quần lấy thất lưng của hần, nhỏ giọng rên rỉ lẫn khóc gọi vài tiếng đứt quãng, có khi là tên của hần, có khi là ca ca. Ý thức của y đặc biệt mơ hồ, chỉ rõ ràng duy nhất một việc: Y không còn chỉ là một tội nhân.

Đến giây phút cao trào, chất lỏng sền sệt thậm chí văng đến trước ngực một ít.

Diệp Phong Thành nở nụ cười, cúi xuống, hôn lên con mắt của Diệp Duy Viễn, một nụ hôn nghiêm túc cùng quý trọng.

Lúc đợi chờ tình nhiệt lạnh đi, Diệp Duy Viễn đã tựa vào bờ vai của hần mà ngủ say.

Hần ôm y vào trong lồng ngực, bản thân mở to mắt, chờ sáng sớm tinh mơ đến.

Ngay cả chính hần cũng đếm không hết rốt cuộc bản thân đã trải qua bao nhiêu ánh bình minh như vậy: Chỉ là kẻ cận người mình yêu, cảm thụ nhiệt độ từ thân thể y truyền đến, lẳng lặng chờ đợi thời gian trôi qua.

Cuộc sống như thế, đã từng có lúc ngay cả trong mơ cũng không thể.

“Ta có thể làm bất cứ chuyện gì vì người...”

Không để cho bất kỳ thứ gì tổn thương đến y, cho dù là chính y cũng không thể.

Hoàn phiên ngoại: Phù sinh lý.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/xuan-dinh-tu-man-sinh>